

Ngôn Tiêu Yên Yên

Contents

Ngôn Tiêu Yên Yên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	104
36. Chương 36	106
37. Chương 37	107
38. Chương 38	110
39. Chương 39	110
40. Chương 41	113
41. Chương 42	116

42. Chương 43	119
43. Chương 44	122
44. Chương 45	125
45. Chương 46	128

Ngôn Tiêu Yến Yến



Giới thiệu

Ngôn Phi Mặc khép nép, khép nép lại khép nép, yên yên ổn ổn ở kinh thành đã vài năm, sau đó lại là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tieu-yen-yen>

1. Chương 1

Chương 1

Ánh mặt trời ló rạng, kinh thành Đại Diễn dần dần tỉnh lại sau một giấc ngủ dài. Trong ngõ nhỏ vang lên từng tiếng bán hàng rong, quán trà lâu lục đục có người ra vào ăn sáng, thỉnh thoảng lại nghe tiếng tiểu nhị lạnh lạnh chào mời.

Tửu lâu Thiên Bảo lớn nhất kinh thành là nơi các vị thế gia vẫn thường hay lui tới, con cái nhà giàu thích nhất là được ngồi nói chuyện bát quái ở đây. Sảnh lớn lâu một vào buổi sáng là lúc tụ tập đông người nhất, nghe kể chuyện nghe kể chuyện, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, mãi đến khi mặt trời lên cao mới dần tản đi.

“Hôm nay là mười lăm tháng bảy, ngày lên triều, tới giờ thân tửu lâu lại náo nhiệt rồi đây”.

“Lần này Tiêu Tướng quân có châm chọc Ngôn công tử nữa không nhỉ?”

“Lần trước Ngôn công tử giận quá, còn đập cho Tiêu Tướng quân một đập.”

“Ngôn công tử thanh tao nho nhã mà cũng tức giận á? Ngài nói đùa sao, hẳn phải là Tiêu Tướng quân đánh Ngôn công tử chứ.”

“Anh trai của dì của cháu ngoại ta là quan giám sát Ngự Sử, hấn tận mắt nhìn thấy, có thể là giả được chắc.”

“Ta cũng nghe nói, lần trước lúc thượng triều Ngôn công tử còn bị bệ hạ răn dạy vài câu đó.”

“Không phải bệ hạ rất tin tưởng Ngôn công tử sao? Sao lại răn dạy hấn được?”

...

Mấy khách nhân liếc nhìn tiểu thư đồng vừa mới xen miệng vào, trên người là một bộ cẩm y màu xanh, bên hông là ngọc bội, nhìn có vẻ rất ngây ngô.

“Thiên uy khó dò a, tiểu huynh đệ.”

“Lúc về nhớ nói với chủ nhân nhà cậu, bệ hạ tin tưởng Ngôn công tử, nhưng ngài ấy lại tin Tiêu Tướng quân hơn nhiều.”

“Ta thấy chuyện này còn chưa chắc, Tiêu Tướng quân là thiếu niên anh tài, nhưng mà Ngôn công tử cũng không hề thua kém, lần trước ta nghe mấy người ở Hộ bộ nói, gần đây Ngôn công tử mới phá được một đại án nữa.”

“Không sai, ta mà có nữ nhi thì nhất định cũng mong muốn có con rể giống như Ngôn công tử, nhìn Ngôn công tử rất nhã nhặn có lễ, nhất định sẽ đối xử tốt với thê tử nhà mình.”

“Lão Hồ, ông đang nằm mơ đấy hả, ha ha ha.”

“Thực ra Tiêu Tướng quân cũng là thanh niên oai vệ bất phàm, nhưng nếu phải lựa chọn người đó làm con rể, khó tránh khỏi một kiếp phong lưu rồi.”

“Câu này sai rồi, không phong lưu mới uống thiếu niên, Tiêu Tướng quân và Phương công tử phong lưu như vậy mới hiểu được tâm tư nữ tử như thế nào, ha ha ha.”

“Theo ta thấy, trong sách vẫn nói, phu quân phải đoan chính nghiêm cẩn, tao nhã khoan dung, các ông thấy có đúng không?”

“Mấy ông này thèm con rể tới mức điên rồi à, mau về nhà cùng phụ nhân mấy người nghĩ cách sinh ra nữ nhi đi đã”.

Tất cả mọi người lại phá lên cười.

Tiểu thư đồng ngại ngừng quay về một bàn khác, trên bàn có một nam tử khôi ngô đang chờ sẵn, một người trẻ tuổi ngồi bên trong, thân hình cao lớn, mặc một bộ tử y ngọc đá, trên ống tay và vạt áo có thêu mấy bông hoa lớn đầy tinh xảo, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, như cười như không nói: “Phong vũ kỳ văn động bốn phương, tiểu thanh tranh tranh ngôn cử thiên, tứ đại công tử thành Đại Diễn quả nhiên đến lời đồn cũng vô cùng thú vị”.

Mỗi tháng cứ đến ngày mười lăm, thành Đại Diễn lại thượng triều một lần, các quan từ tứ phẩm trở lên đều phải nhận lệnh vào triều. Lúc này, trên chính điện, không khí đúng như dự đoán của nhóm khách nhân ở tửu lâu Thiên Bảo, lửa khói văng tung tóe khắp nơi, đối chọi gay gắt.

...

Phùng thái úy tiến lên một bước khởi tấu: “Bệ hạ, thần nghĩ lời của Tiêu Tướng quân không phải không có lý, Vũ lâm quân từ tiền triều tới nay vẫn luôn đảm nhiệm việc thủ vệ trong cung, mấy năm qua an nhàn béo phệ, ngay cả Trung lang tướng tư chất thông minh nhưng trước những tệ nạn từ mấy đời ở đây cũng không nghĩ ra cách nào, thần nghĩ, xóa bỏ Vũ lâm quân đúng là thượng sách”. Dứt lời, ông kính cẩn lui về tại chỗ, liếc nhìn sang Tiêu Tử Bùi một cái.

Tiêu Tử Bùi có phần ngạc nhiên. Nhiều ngày qua hấn tổn không ít tâm tư tính toán Ngôn Phi Mặc, muốn xem cái tên âm hiểm giả dối kia sẽ sứt ruột bắn loạn đến thế nào, không ngờ tên cáo già Phùng thái úy lần này lại ủng hộ tiếp lời.

Lẽ bộ thượng thư Phong Vũ Dương tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Bệ hạ, thần nghĩ chuyện này là không thể. Vũ lâm quân có hai vệ tả hữu, phụ trách an toàn của cả hoàng thành và nội thành, nếu như xóa sổ, được cái này lại mất nhiều cái khác.”

Tiêu Tử Bùi nhìn thoáng qua Ngôn Phi Mặc đứng bên vẫn lặng yên không đáp, trong lòng lại bức bối không thôi: người bất động như núi làm gì, hay người tướng ta không đụng được người.

“Bệ hạ, thần nghĩ, nếu không ít nhất cũng phải xóa sổ một nửa Vũ lâm quân, thần thấy hai vị Trung Lang tướng thì không cần thiết.”

Minh Duệ để Tiêu Trách ngồi trên long ý hứng thú nhìn xuống thần tử phía dưới, hỏi: “Phi Mặc, khanh có muốn giải thích gì không?”

Ngôn Phi Mặc bước lên phía trước, từ tốn nói: “Tiêu Tướng quân và Phùng thái úy nói đều có đạo lý, thần năng lực hữu hạn, không giải quyết hết được, khiến các huynh đệ ở Vũ lâm quân ăn không nhiều năm bổng

lộc của bệ hạ như vậy, trong lòng thật sự vô cùng hổ thẹn, không bằng cứ làm theo ý của Tiêu tướng quân, để thần giải giáp quy diên, loại bỏ Vũ lâm quân thì không bằng sáp nhập với Kinh vệ doanh, Tiêu tướng quân nhất định có thể sắp xếp thỏa đáng, còn Ngô Thống Lĩnh ở Vũ Lâm quân nhiều năm, đã bảo vệ bệ hạ và hoàng cung vô cùng cẩn thận”.

Giữa triều đình, giọng nói của Ngôn Phi Mặc vẫn nhẹ nhàng êm tai, giống như một mặt hồ phẳng lặng, không có chút bức tức hay bất mãn, hần đứng bên cạnh Tiêu Tử Bùi, tuy thấp hơn nửa đầu, nhưng dáng người vẫn thẳng lưng cao ngất, không hề kém cỏi so với người kia. Mấy đại thần thâm thò dài trong lòng: Ngôn đại nhân này không chọc ai lại chọc trúng tên sát tinh này đây.

“Lời này của Phi Mặc có phần không ổn lắm”. Tiêu Trách cười nói, “Nếu để khanh giải giáp quy diên, trăm tổn thất một nhân tài đặc lực không nói, hoàng hậu cũng tới tìm trăm tính sổ thì biết làm sao. Nhớ ngày đó Phi Mặc giành được quần hùng trên võ đài, làm mê đảo không biết bao nữ tử kinh thành, ngay cả hoàng hậu của trăm cũng không ngoại lệ”.

Ngôn Phi Mặc ngược mắt lên, nhìn Minh Duệ để đang yên vị trên long ỷ, hần nhanh chóng cúi đầu, thấp giọng: “Thần không dám”.

Tiêu Tử Bùi đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, lúc trước khi mở trận lôi đài, hần còn đang ở biên cương truy bắt tội phạm, không buồn tham dự, cho nên tên Ngôn Phi Mặc trước mặt này mới giành được thứ nhất, chuyện này cũng khiến hần vô cùng phiền chán.

Phương thái sư bên kia cũng bước lên phía trước, tấu: “Bệ hạ, lão thần nghĩ Tiêu tướng quân có tầm nhìn sâu rộng, có thể dẹp được tệ nạn ở Vũ lâm quân, mặc dù những người này giờ có phần lười biếng, nhưng nếu cứ loại đi như vậy có thể gây ra hỗn loạn, Ngôn đại nhân thiếu niên anh tài, tâm tư kín đáo, không bằng hãy giao trách nhiệm cho Ngôn đại nhân chỉnh đốn, còn Tiêu Tướng quân ở bên đốc thúc, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện đó sao?”

Phong Vũ Dương chạy nhanh ra phụ họa: “Phương pháp của Phương thái sư quả là rất tốt.”

Tiêu Tử Bùi sững sốt, ý định của hần là muốn khiến cho Ngôn Phi Mặc sượng mặt, đâu có ngờ chuyện lại liên quan tới mình, đang định đứng lên phản đối, Ngôn Phi Mặc đã khom người nói: “Bệ hạ, Tiêu tướng quân vốn không muốn có quan hệ tới thần, huống chi thần lại là người lỗ mãng, sợ là khiến tiểu vương gia không vui, nếu bệ hạ có thể chuẩn cho thần giải giáp quy diên, thần sẽ vô cùng cảm kích”.

Các vị đại thần trong triều không khỏi nhìn Ngôn Phi Mặc đầy thương hại, hai người này bất hòa lúc thượng triều đã hơn nửa năm nay, lần này Ngôn đại nhân nho nhã rốt cục cũng bị buộc phải từ quan rồi đây.

Tiêu Tử Bùi tức giận tới mức không biết đánh vào đâu, nhìn vẻ mặt mấy người trên điện, cứ làm như hần bắt nạt người ta vậy, tên tiểu nhân này chỉ giỏi ngụy trang, có bản lĩnh thì cứ từ quan đi, thiên hạ lớn như vậy, ai mà tìm được người, còn đứng đây giả bộ làm gì.

“Bệ hạ, nếu Ngôn đại nhân đã muốn từ quan như vậy, chỉ sợ khó có thể đổi ý, thần thấy dưa xanh mà hái cũng không ngọt được”. Vừa dứt lời Lễ bộ thượng thư Phong Vũ Dương đã liên tục nháy mắt với hần, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Tiêu Tử Bùi càng giận, Phong Vũ Dương là người lớn lên cùng hần, cùng nhau bá sư nhập học, một người chuyên võ một người chuyên văn, quan hệ mật thiết từ nhỏ. Nhưng bây giờ không biết hần bị tên Ngôn Phi Mặc kia mê hoặc kiểu gì, không chỉ kết giao bằng hữu với hần ta, lại còn thường xuyên nói giúp trước mặt hần. Hần bức bối trừng to hai mắt nhìn lại.

Tiêu Trách nhìn màn đấu mắt bưng bưng phần khởi trước mặt, bất đắc dĩ xoa trán, nhẹ nhàng nói: “Hai người Tử Bùi và Phi Mặc các khanh, sao cứ như tiểu hài tử giận dỗi vậy nhỉ, những lời hôm nay trăm cho qua, sau này không được nói lại nữa. Trăm thấy các khanh đều tuổi trẻ tài cao, phải thân thiết với nhau hơn, thôi thì làm theo ý Phương thái sư đi”. Nói xong ông nhìn nội thị sử một cái.

Nội thị nhanh chóng tuyên bố bãi triều, chờ tới khi Tiêu Trách rời khỏi đại điện, các vị đại thần mới tùm ba tùm năm, bước ra khỏi điện, chỉ còn Ngôn Phi Mặc vẫn đang sững sờ tại chỗ, đờ đẫn nhìn hướng Tiêu Trách rời đi, mặt mày mờ mịt, khiến cho người ta vô cùng thương cảm. Phong Vũ Dương bèn đi sang, vỗ

vỗ bờ vai hấn an ủi: “Phi Mặc, huynh đừng bận lòng quá, Tử Bùi rất đơn giản, qua chuyện này là thôi, đến khi hấn hết giận ta sẽ nói giúp huynh một tiếng”.

Tiêu Tử Bùi đứng cách đó không xa, thấy thế thì lạnh lùng trào phúng: “Vũ Dương, ta không biết huynh cũng có sở thích này đấy, lần khác ta đưa huynh tới Tần Ngọc quán cho mở mang tầm mắt, khỏi bị người ta vờ vịt mà mắc lừa”.

Tần Ngọc quán là tiểu quán nổi danh kinh thành, nghe mấy lời này, sắc mặt của Phong Vũ Dương cũng thay đổi, bực bội nói: “Tử Bùi, sao huynh lại nói bậy như thế, đúng là tổn hại tới thanh danh Phiêu Kị đại tướng quân của huynh.”

Tiêu Tử Bùi cười tà tà: “Tiêu Tử Bùi ta có gì thì nói đó, không phải như tiểu nhân người ta, làm gì cũng muốn giấu dao sau lưng cả”.

Ngôn Phi Mặc nhìn hấn một cái, đột nhiên lại nở nụ cười, nụ cười này như gió xuân thổi hết giá băng, khuôn mặt tuấn tú lại sinh động thêm vài phần, làm cho người ta không khỏi ngây ngẩn cả người, hấn đi tới trước mặt Tiêu Tử Bùi, ngả ngón dùng ngón trỏ nâng cằm Tiêu Tử Bùi lên, thổi một hơi vào tai người kia, giọng điệu nhẹ nhàng dụ hoặc: “Thực ra Tiêu Tướng quân phong lưu vô song mới hợp với khẩu vị của tại hạ kìa, không bằng chúng ta đoạn tụ một phen, tạo thành giai thoại.”

Máu trên người Tiêu Tử Bùi như muốn phụt cả ra, hấn ngơ người năm giây mới tỉnh táo lại được, đánh một quyền thẳng vào mặt Ngôn Phi Mặc, Ngôn Phi Mặc nhanh nhẹn đỡ người ra phía sau, thuận tiện nhảy ra bên ngoài, cười ha hả: “Tiêu Tướng quân không cần nhỏ mọn vậy đâu, không được thì thôi, làm gì mà động tay động chân thế.”

Phong Vũ Dương vội vàng chạy tới ngăn Tiêu Tử Bùi đang nổi giận, khuyên giải liên hồi: “Hai người các huynh, lần trước đánh nhau ở đây bị phạt bổng lộc huynh quên rồi à, đừng náo loạn nữa!”

Đang nói dở thì có một nô tài chạy ra, hành lễ với họ rồi nói: “Ngôn đại nhân, Tiêu Tướng quân, may mà hai người còn chưa đi, thật tốt quá, bệ hạ cho gọi hai người.”

2. Chương 2

Chương 2

Lúc Ngôn Phi Mặc và Tiêu Tử Bùi cùng đi vào điện Cam Lộ, Tiêu Trách đang tựa vào nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, nghe được tiếng bước chân của hai người thì hơi mở mắt ra, hỏi: “Hôm nay có đánh nhau trên đại điện không thế?”

Tiêu Tử Bùi cười khan: “Bệ hạ, sao thần có thể chấp nhận với loại tiểu nhân này được.”

Tiêu Trách thở dài một hơi rồi ngồi dậy, đứng lên nhìn hai vị võ tướng trẻ tuổi trước mặt mình, ôn tồn nói: “Tử Bùi, trẫm biết khanh có thành kiến với Phi Mặc là vì chuyện Hộ bộ tấu vụ án tham ô ở quân doanh, chuyện này vốn không liên quan gì đến Phi Mặc cả, là trẫm ra lệnh cho Phi Mặc lên vào kinh vệ doanh điều tra, không nói cho khanh trước là trẫm không lo lắng chu toàn, khanh đừng giữ trong lòng mãi thế, coi như là nể mặt trẫm, hai người bắt tay giảng hòa đi.”

Tiêu Tử Bùi thoáng giật mình, tuy rằng bình thường Tiêu Trách vẫn trọng dụng Ngôn Phi Mặc có thừa, nhưng dù thân thiết vẫn có phần xa cách, lần này lại trịnh trọng giảng hòa cho hai người họ như vậy, không lẽ trong này có ẩn chứa huyền cơ? Nghĩ đến đây, hấn khẽ cười rồi nói: “Thần không hề để ý chuyện Ngôn đại nhân lên vào Kinh vệ doanh, thần chỉ có thái độ đối với cách làm người của Ngôn đại nhân mà thôi. Nhưng mà nếu bệ hạ lên tiếng, thần cũng không còn gì để nói.”

Tiêu Trách thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Hai người các khanh một người chuyên về đánh giáp người, một người am hiểu chiến thuật chỉ huy, người thì tâm tư kín đáo, người thì giỏi về nắm chắc chiến thuật, nếu có thể phối hợp bù trừ lẫn nhau, nhất định có thể đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đừng nên vì một chút việc nhỏ mà khiến đôi bên bất hòa, để cho người khác chê cười. Phi Mặc khanh nói có đúng không?”

Ngôn Phi Mặc dờ người một lát, nhìn Tiêu Trách đang nói nói cười cười thì trong lòng càng thêm đau xót, gần đây Tiêu Tử Bùi cứ gặp mặt hấn thì lại châm chọc khiêu khích, chuyện gì cũng làm khó dễ, dù có Tiêu

Tránh ở đây, chuyện cũng không thể vì một câu nói này mà chấm dứt được ngay. Nếu là trước kia, hắn đã đá cho tên Tiêu Tử Bùi đáng ghét này một phát, đánh luôn cho tên hoàng đế giả mù sa mưa này một quyền rồi, sau đó sẽ phất phất ống tay áo rồi vượt nóc bằng tường cách bọn họ thật xa, tiêu sái vui vẻ bỏ đi, nhưng mà hiện tại, nhìn vị hoàng đế tuần nhã ôn hòa trước sau như một này, trong lòng hắn lại nghĩ tới người mình luôn kính trọng nhất, cho nên đầu gối làm gì được.

“Đúng là như vậy, thực ra thần vẫn luôn kính ngưỡng Tiêu Tướng quân vô cùng, trước khi đến kinh thành, có một thời gian thần sống dưới chân núi, nghe kể về sự tích anh hùng đánh bại Tây Lương của Tiêu Tướng quân, dân chúng khắp nơi còn phong cho Tiêu Tướng quân là thần tiên hạ phàm.” Khóe môi Ngôn Phi Mặc nhếch lên cười.

Tiêu Tử Bùi nghe thế thì thần sắc thay đổi, muốn nói lại thôi.

Rốt cục Tiêu Tránh cũng yên lòng rồi, hắn kéo tay hai người, nắm hai bàn tay vào cùng một chỗ, cơ thể Ngôn Phi Mặc cứng đờ ra, nhanh chóng rút tay lại rồi lắp bắp nói: “Bệ hạ, tại hạ tập võ nhiều năm, không có thói quen tứ chi đụng chạm với người khác, nhờ có làm Tiêu Tướng quân không vui thì không ổn.”

Tiêu Tránh ha ha cười: “Chuyện này không thể được rồi, Phi Mặc. Nếu sau này khanh cưới phu nhân, không động chạm người ta thì chẳng lẽ muốn để vườn không nhà trống sao?”

Ngôn Phi Mặc thoáng bối rối, làn da trắng nõn hiện lên nét ửng hồng, khuôn mặt thanh tú càng tăng thêm vài phần diễm sắc.”Bệ hạ nói đùa.”

Tiêu Tử Bùi bực bội đứng một bên, không biết vì sao, tim của hắn lại nhảy bình bịch mấy cái không ngừng, vừa rồi lúc hai tay chạm vào nhau, ngón tay Ngôn Phi Mặc thon dài, làn da trơn mịn, cảm giác vừa mềm mại vừa mịn màng, lúc rút khỏi tay hắn lại như một dải tơ lụa lướt qua; mà hiện tại, Ngôn Phi Mặc xấu hổ lúng túng lại khiến lòng hắn như dậy trống.

“Không bằng như vậy, trầm làm mai giúp khanh. Lần trước Tử Hà tới đây trò chuyện cùng Hoàng Hậu, trầm có hỏi nàng thích công tử nào ở kinh thành này không, nghe cách nói của nàng về Phi Mặc thì có phần tán thưởng, không bằng trầm giúp khanh nói thử với Lão Ngũ xem sao?” Tiêu Tránh hứng thú dạt dào nói.

“Không cần đâu!” Lần này hai người lại đồng thanh thốt lên, lúc nói xong thì quay mặt nhìn nhau, nhìn rồi vội tránh.

Tiêu Tử Bùi nói: “Bệ hạ, chuyện này thực sự không được, Tử Hà còn nhỏ, không hiểu biết nhiều, mấy đứa nhỏ vẫn hôm nay thích cái này, ngày mai lại thích cái kia, qua một thời gian lại quên ngay ấy mà.”

Ngôn Phi Mặc nói: “Bệ hạ, chuyện này đúng là không được. Tử Hà quận chúa là Kim Chi Ngọc Diệp, sao thần có thể trèo cao đây, huống chi trong nhà thần đã có hai thị tỳ xuất thân từ giang hồ, chỉ sợ sẽ làm quận chúa hoảng sợ.”

Tiêu Tử Bùi hung hăng trừng mắt liếc Ngôn Phi Mặc một cái, mình từ chối là một chuyện, bị người khác từ chối lại là chuyện khác, vừa nghe hắn còn có hai thị tỳ, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác kì lạ, hóa ra người này còn ngầm ngầm phong lưu!

Tiêu Tránh vừa nổi hứng làm bà mối, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị người khác làm ảnh hưởng tới ý định trong đầu: “Hai người các khanh sao tự nhiên giờ lại nhất trí thế. Để trầm xem thử, ý định này không tồi, lát nữa sẽ tới thương lượng với Hoàng hậu, ha ha!”

Nói xong, Hoàng thượng lại nghĩ tới chuyện gì đó, hắn vỗ vỗ vai Tiêu Tử Bùi: “Tử Bùi, chừng nào thì khanh mới đón con dâu vào cửa cho phụ vương khanh thể hã, phụ vương khanh cứ nhắc trước mặt trầm suốt.”

Tiêu Tử Bùi vội lắc đầu: “Bệ hạ, thần đã nói rõ với phụ vương rồi, lúc trước ở Mạc Bắc có một nữ tử đã cứu thần, thần từng lập lời thề ước, nếu đời này không thể tìm được nàng báo ân cứu mạng thì cả đời không cưới.”

Tiêu Tránh cười khỏ: “Khanh thật là, cái bia đỡ đạn này cũng tốt đấy, muốn độc thân để một mình tiêu diêu tự tại, lưu luyến bụi hoa có phải không?”

Tiêu Tử Bùi cười khan, hắn bước tới bên tai Tiêu Tránh thấp giọng nói: “Bệ hạ đúng là tri âm của thần a!”

Ngôn Phi Mặc đẩy cửa lớn trong nhà, lười biếng nói: “Gia đã về đây, ra nghênh đón nhanh.”

Dưới tàng cây hạnh trong sân có để một chiếc trường tháp, bên trường tháp là một cái bàn con, phía trên đặt đủ loại đồ ăn vặt, một nữ tử từ trong phòng đi ra, dung nhan thanh tú, đôi mắt to vô cùng linh hoạt.” Công tử, sao hôm nay ngài lại về trễ thế? Hai tỷ muội ra ngoài cửa viện trông ngóng hai lần rồi.”

Ngôn Phi Mặc nằm xuống trường tháp, thở phào nhẹ nhõm, hẩn nhẩm mắt lại, ném một củ lạc vào miệng. Củ lạc tạo thành một đường cong trên không trung rồi chuẩn xác rơi vào miệng hẩn, vừa giòn vừa thơm.” Hiểu Phong, hôm nay ta lại bị cắn.”

Trong phòng có một nữ tử khác đi ra, vóc người hơi cao, khuôn mặt lạnh lùng, nàng nói nhạt: “Công tử, ngài bị cắn đã quen chưa? Từ khi nào chúng ta lại bị người khác bắt nạt thế? Cứ nghe lời muội nói đi, chọn một buổi tối nào đó trời đêm gió lạnh, muội với Hiểu Phong chạy tới Khánh vương phủ, đánh cho cái tên tiểu vương gia kiêu ngạo ương ngạnh kia một trận, quan tâm gì chuyện hẩn là tướng quân hay Vương gia làm gì.”

“Thính Vân chuyện này muội không đúng rồi, lúc nào cũng đánh đánh giết giết, sau này sao ta gả muội ra ngoài được hả?” Ngôn Phi Mặc cười hì hì sờ sờ tay Thính Vân một lượt.

Hiểu Phong bĩu môi, lạnh lạnh nói: “Công tử à, bọn muội còn gả đi đâu nữa, đều là người trong phòng ngài cả mà.”

“Sau này về nhà chúng ta rồi, ai biết ai với ai chứ.” Ngôn Phi Mặc lại nhéo eo Hiểu Phong một cái, “Hiểu Phong, sao lưng muội lại có thịt nữa rồi?”

Thính Vân lạnh lùng nói: “Thoải mái quá ấy mà, mỗi ngày chỉ biết ăn vặt, đi dạo chợ, đi đuổi chó, đấu võ mồm, việc nhà thì có người làm, võ nghệ cũng mai một hết, muội thấy mình sắp thành heo rồi đó.”

Ngôn Phi Mặc trầm tư một lát rồi nghiêm túc nói: “Hoặc là ta giúp các muội tìm một người tới đây? Mỗi ngày lục đục với nhau nhất định sẽ không còn thịt thừa nữa.”

“Người?” Hiểu Phong và Thính Vân đồng thanh hỏi.

“Đúng thế, bệ hạ định mai mối cho ta, gả quận chúa Khánh vương phủ.”

Thính Vân đá bay cái ghế đá bên cạnh, lạnh lùng nói: “Công tử, ngài mà cho nàng ta vào cửa, cẩn thận nàng ta sẽ biến thành cái ghế đá vừa rồi đấy!”

Hiểu Phong thổi phù một tiếng, ngọt giọng: “Thính Vân thật là táo bạo, muội sẽ không như vậy đâu, nhiều lắm chỉ là cho nàng ta uống canh tổ yến mộc nhĩ, hoặc là bát bảo mật trà linh tinh gì đó, không cần uống nhiều, một chút là được rồi, sau đó sẽ chích ra ít máu, không đau không xót, rất bình thường thôi.”

Ngôn Phi Mặc sờ sờ cằm, cảm thán: “Quả nhiên, khi nào có nữ nhân tranh giành tình cảm, các muội mới thấy ta quan trọng.”

Ngoài cửa có người cười khê: “Phi Mặc, mới đó mà đã có người tranh uống dấm chua của huynh rồi à?”

Theo tiếng nói chuyện, người gác cổng Ngôn Thất cao giọng nói: “Công tử, Phong đại nhân tới.”

Ngôn Phi Mặc sững sốt một lát rồi đứng dậy khỏi nhuyễn tháp, cười nói: “Vũ Dương, đa tạ huynh hôm nay nói giúp ta trên triều.”

Phong Vũ Dương cười đáp: “Nhắc tay chi lao thôi. Hôm nay tại hạ có bao một bàn ở Thiên Bảo tửu lâu, Phi Mặc nhất định phải cùng đi luôn đấy.”

“Có việc vui gì à?”

Phong Vũ Dương kinh ngạc nhìn hẩn: “Phi Mặc không biết sao? Hôm nay là ngày so tài hoa khôi mỗi năm một lần, cách Thiên Bảo tửu lâu không xa chính là Hồng Tụ lâu, đối diện với sông Chiêu Dương, có thể nhìn thấy rõ nhất.”

Thính Vân thì thầm vài câu bên tai Ngôn Phi Mặc rồi kéo Hiểu Phong hành lễ với Phong Vũ Dương, nhanh nhẹn đi vào phòng. Ngôn Phi Mặc trầm ngâm một lát: “Không biết chỗ ngồi có những ai?”

“Vài người bạn tốt thôi, Phương Du Nhiên, Tiêu Tử Bùi.” Phong Vũ Dương thấy Ngôn Phi Mặc hơi nhăn mày thì thở dài một hơi, “Phi Mặc, thực ra tính tình Tử Bùi vốn rất tốt, trước kia hấn cũng rất thích huynh, cho nên sau khi biết chuyện kia mới phản ứng quá khích như thế, yêu nhiều mới trách nhiều, huynh cứ nói là mình không phải, nói mấy câu nhẹ nhàng thì sao hấn có thể chửi huynh được nữa?”

Ngôn Phi Mặc bắt giác có hơi hoảng hốt, nhớ tới một Tiêu Tử Bùi không câu nệ trước kia, một Tiêu Tử Bùi anh khí bức người, Tiêu Tử Bùi giảo hoạt tiêu sái. Hấn lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Phiền Vũ Dương rồi. Thực ra ta xem hấn như trẻ con vậy thôi, hấn cứ ầm ĩ cũng được, dù sao ta... Tóm lại là hôm nay ta sẽ nói chuyện cẩn thận với hấn, còn về phần có thể hòa hảo như lúc ban đầu không thì cũng do tạo hóa cả thôi. Yêu sâu thì trách nhiều này, ta không đảm đương nổi rồi.”

Tiếng Thính Vân lạnh lùng vang lên: “Phong đại nhân, công tử nhà ta cũng không phải người dễ bị bắt nạt, không phải Tiêu Tướng quân vẫn hay tự cao là mình võ nghệ cao cường sao, nói hấn tới đây khoa tay múa chân với ta này, nếu thắng, cả nhà chúng ta sẽ làm trâu làm ngựa cho hấn, còn nếu thua, hừ, hấn đến nhà chúng ta làm trâu làm ngựa đi.”

Ngôn Phi Mặc gọi một tiếng: “Thính Vân!” Hấn quay đầu cười áy náy với Phong Vũ Dương, “Nàng ấy lo lắng thôi mà, Vũ Dương huynh không cần để ý tới tới mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của nàng ấy.”

Phong Vũ Dương xấu hổ cười cười, nhỏ giọng đáp: “Sao có thể khó chịu với mỹ nhân được chứ, Phi Mặc, huynh an ủi nàng ấy nhé, đến lúc đó ta tới Thiên Bảo tửu lâu đợi huynh trước.”

3. Chương 3

Chương 3

Thiên Bảo tửu lâu hôm nay giăng đèn kết hoa, so với Hồng Tự lâu bên cạnh còn tranh hoàng đẹp hơn hấn, tấm biển trước cửa là do tứ đại công tử kinh thành Chi Phong Vũ Dương tự tay viết lấy, hai bên là câu đối của lão bản, tuy rằng rất không tinh tế, nhưng lại cực hợp tình hình:

Thanh phong phơ phát, minh nguyệt lãng lãng, hỉ nghênh hoa khô đại tái.

Tứ đại công tử, tề tụ phúc địa, đầy ngập khách Thiên Bảo tửu lâu.

Nghe nói sau khi hai câu đối này được dán lên, hôm nay chỉ trong một canh giờ Thiên Bảo tửu lâu được người ta bao sạch, có một vị khách thần bí nghe nói tứ đại công tử được sắp xếp ở lầu ba, cho nên từ tầng này trở xuống đều bao hết, còn nói tiền rượu của họ cứ tính cho hấn cả.

Lúc Ngôn Phi Mặc bước vào tửu lâu, trăng đã lên đầu ngọn liễu, đèn lồng màu đỏ trước cửa cũng đã bắc lên cao, toàn bộ tửu lâu càng thêm xinh tươi trắng lẹ, rực rỡ như ban ngày. Hấn mặc một bộ trường bào xanh nhạt, cổ tay và vạt áo thêu hoa văn tinh tế cùng màu, bên hông dắt một khối Dương chi bạch ngọc, đi lại nhẹ nhàng, ý cười phảng phất, dịu dàng như ngọc. Liễu lão bản của Thiên Bảo tửu lâu đi ra đón, ghé vào tai hấn thì thầm vài câu rồi cung kính dẫn tới lầu ba.

Sát bên cửa sổ đối diện bờ sông ở lầu ba có bày hai bàn gỗ lim lớn, đã có hai người ngồi, Phong Vũ Dương vừa thấy Ngôn Phi Mặc thì hai mắt sáng ngời: “Phi Mặc, ta còn lo huynh không chịu tới đây, giới thiệu một chút, vị này là thiếu chủ của tiền trang Phương Chính, Phương Tư Du, người được mệnh danh là Tứ công tử.”

Tiền trang Phương chính là tiền trang lớn nhất Đại Tần, đã truyền qua vài đời, chi nhánh trải rộng các nơi, bảng hiệu cửa hiệu lâu đời, người quản lý hiện tại là phụ thân của Phương Tư Du, cũng là đệ đệ của Phương thái sư đương triều, lúc trước Phương lão thái gia có con mất tình đời, đưa con trai lớn của con mình theo con đường này, con thứ hai kế thừa gia nghiệp.

Phương Tư Du là người phong lưu phóng khoáng, phóng đảng không kềm chế được, trên có ba tỷ tỷ, chỉ có một đệ đệ là hấn, lúc nhàn hạ thì luôn ở cùng với Tiêu Tử Bùi. Miệng hấn hơi mỉm cười, chấp tay về phía

Ngôn Phi Mặc: “Kính đã lâu, kính đã lâu, gần đây ta có nghe Tử Bùi nhắc tới huynh, nghe tới mức lỗ tai ta sắp dài hơn kén rồi, cho nên lần này mới nhất định bảo Vũ Dương cho ta được tới góp vui.”

“Ồ? Ngày nào Tiêu Tướng quân cũng nhắc tới ta sao? Tại hạ hết sức vinh hạnh đấy.” Ngôn Phi Mặc mỉm cười.

Phượng Tư Du bị nét cười này làm lung lay đáy mắt, sau một lúc lâu mới kịp định thần: “Đúng vậy, một ngày không nhắc như xa cách ba thu.”

“Nói ai đấy? Huynh lại coi trọng ai rồi à?” Tiêu Tử Bùi bước lên từ cầu thang, cứ thế lướt qua Ngôn Phi Mặc như không nhìn thấy, đánh Phượng Tư Du một cái rồi nói, “Tới đây tới đây, ngồi xuống hết đi, đứng làm gì.”

Ngôn Phi Mặc do dự một chút, bàn bát tiên có bốn góc, không phải ngồi bên cạnh Tiêu Tử Bùi thì phải ngồi đối diện với hắn, trong lúc nhất thời do dự, ba người còn lại đã ngồi xuống hết, Tiêu Tử Bùi chọn ngồi ở vị trí đối diện với sông Chiêu Dương, Phượng Tư Du và Phong Vũ Dương lần lượt ngồi hai bên của hắn, chỉ còn lại vị trí đưa lưng về phía sông Chiêu Dương và đối diện với Tiêu Tử Bùi. Đồ ăn lục tục mang lên, Liễu lão bản còn mở cho họ một bình chi bảo của quán —— Bách niên tửu phần, rượu vừa mở ra, hương nồng bốn phía.

“Liễu lão bản, hôm nay nhờ mặt mũi của ai mà ông lại mang rượu quý của mình ra vậy, không phải ông nói nói muốn cất nó để chôn cùng luôn à?” Phượng Tư Du là khách quen ở đây, cho nên không thể không kinh ngạc.

“Không dám không dám, đó là nói đùa thôi mà, sao mà ta gánh nổi.” Liễu lão bản ha ha cười, cũng không nhiều lời, rót cho mỗi người một ly, rồi rót cả cho mình, “Chúc các vị công tử chơi đùa vui vẻ, chỉ cần không phá tửu lâu của ta thì mọi người cứ tùy ý nhé.” Nói xong, ông uống một hơi cạn sạch, khách sáo vài câu rồi đi xuống lầu tiếp đón khách nhân.

Phong Vũ Dương nhìn Ngôn Phi Mặc một cái, Ngôn Phi Mặc bắt đầu dĩ năng chén rượu lên, mỉm cười: “Ngày lành cảnh đẹp như vậy, có lẽ Tiêu Tướng quân cũng không muốn nói nhảm với một tục nhân như ta, không bằng chúng ta cạn hết chén này, biến chiến tranh thành tơ lụa được không?”

Tiêu Tử Bùi nhìn hắn một lúc lâu cũng không nói năng gì, Phong Vũ Dương bên cạnh sốt ruột đá chân hắn một cái, khi đó hắn mới ha ha cười nói: “Biến chiến tranh thành tơ lụa, được, qua đêm nay, chúng ta sẽ bắt tay giảng hòa.”

Rót cục Phong Vũ Dương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Phi Mặc, thật ra trong lòng Tử Bùi rất thích huynh đấy, trước kia lúc hai người mới quen biết, hắn vừa thấy mặt ta đã nói tốt về huynh, hắn ấy, vệt chết còn mạnh miệng, trong lòng càng để ý người nào thì trên mặt càng giấu giếm, đúng không hả?”

Tiêu Tử Bùi nâng bình rượu lên, rót cho mỗi người một ly đầy, bắt đầu nói: “Phong đại nhân à, huynh cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có một điểm không tốt —— là cứ lè mề thích xen vào chuyện người ta!”

Phong Vũ Dương cười đánh hắn, Phượng Tư Du nói thêm: “Vũ Dương, đợi lát nữa chúng ta không nhường hồng nhan tri kỷ kia cho hắn, xem hắn có dám giễu cợt người khác không.”

Tiêu Tử Bùi khoát tay nói: “Lưu Sương cũng làm hoa khô một năm rồi, cho nên mấy vị cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên!”

Ba người cười ha hả. Ngôn Phi Mặc ở bên cũng cười khẽ vài tiếng, trong lòng có hơi nghi hoặc, nam nhân trước mắt này, dù chỉ mới tiếp xúc một tháng ngắn ngủi, hắn cũng biết người này yêu hận rõ ràng, tính tình kiên định, cách nhìn nhận một người cũng không thể dễ dàng thay đổi. Hôm nay người này đột nhiên lại hiền lành như vậy, khiến cho hắn cảm thấy hơi rối loạn.

Đang nói chuyện thì ngoài cửa sổ đã náo nhiệt hẳn lên, một chiếc thuyền hoa đi qua, Hồng Tụ lâu năm nay có hai chiếc thuyền hoa tham gia giải đấu, một chiếc thuyền chở hoa khô năm vừa rồi Lưu Sương cô nương, một chiếc khác là nhân vật mới Yên Mặc, nghe nói là một cô nương trong sạch, phong tư yếu điệu, bông bênh như tiên, hát một khúc mà nổi tiếng cả kinh thành, những người may mắn nghe được khúc này đều tán thưởng là “Réo rất không gian, quần quanh ba ngày”, điều tiếc nuối duy nhất là trên mặt nàng có mang che mặt, nhất quyết không chịu bỏ ra.

Những thuyền hoa tham gia giải hoa khôi năm nay đã có mặt đông đủ, các thuyền hoa đều ganh đua khoe sắc, có thuyền treo hoa đăng lồng lầy, có thuyền rải đầy hoa tươi, có chiếc trái dải lụa đỏ, năm nay Hồng Tụ lâu vung tiền như nước, ven bờ sông treo lên ba dãy đèn lồng, cả sông Chiêu Dương rực rỡ như ban ngày. Phong Vũ Dương và Phương Tư Du đứng bên cửa sổ nhìn hoa khôi bước từ trong thuyền ra, thay nhau trình diễn, bên bờ thỉnh thoảng lại vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay tán thưởng.

Ngôn Phi Mặc cười hỏi: “Sao Tiêu huynh không tới giúp đỡ cho hồng nhan tri kỷ của mình?”

Có vẻ tâm tình Tiêu Tử Bùi rất tốt, tự mình uống một ly rồi nói: “Ngôn đệ, hôm nay ta mới phát hiện về ngoài cửa đệ cũng tốt thật đấy, chắc chắn chắc.”

Ngôn Phi Mặc khiêm tốn nói: “Sao thể được, nếu Tiêu huynh mà mặc nữ trang, nhất định sẽ là hoa khôi của hoa khôi hôm nay đấy, tiểu đệ chỉ có thể làm nền thôi.”

Tiêu Tử Bùi ghen hờn nhưng cũng không tức giận, hần nâng cốc uống cạn.”Ngôn đệ, thật ra ta vẫn cảm thấy đệ rất quen, hình như trước khi đệ xâm nhập vào quân doanh chúng ta đã gặp nhau rồi thì phải, đệ nói xem đây có phải là tam thế hữu duyên không nhỉ.”

“Hữu duyên, nhưng mà là nghiệt duyên hay lương duyên, là ác duyên hay thiện duyên thì đúng là khó nói.” Ngôn Phi Mặc còn vờ như tự hỏi, hần cười nói rồi cũng một hơi cạn sạch.”Xin lỗi, tiểu đệ mót quá, đi một chút sẽ quay lại.”

Tiêu Tử Bùi nhìn bóng dáng của hần, bất giác lại khẽ hừ một tiếng, xướng lên một khúc.

Ba người hàn huyên vài câu, đang lúc nói chuyện thì ngoài cửa sổ vang lên một tiếng ca vang, câu hát này lại là bài thơ của Phong Vũ Dương năm trước làm trong lễ thưởng xuân Minh Duệ đế, “... Hoa lan nở giữa mùa xuân, vượt qua mùa đông lạnh giá, gió mát trong lành, mặt trời vừa lên, gọi ai không về...” Tiếng ca du dương như vẽ nên khung cảnh ngày xuân trước mắt, hình ảnh một nữ tử ngóng trông tình lang trở về.

Tiêu Tử Bùi cười nói: “Phong huynh, xem ra huynh rất được mỹ nhân ưu ái đấy.”

Phong Vũ Dương có hơi xuất thần, rất lâu sau mới buồn bã nói: “Âm thanh này như từ trên trời vọng xuống vậy. Tử Bùi, huynh đừng cười ta.”

Phương Tư Du cười nói: “Nàng ấy không phải đã rút xuống nhân gian rồi sao, chờ giải đấu kết thúc rồi, ta mời vị cô nương này tới, để cho Vũ Dương huynh ngồi nghe một mình cho vui vẻ.”

Ngay sau đó, hoa thuyền Hồng Tụ lâu của Lưu Sương cô nương đi ra, năm nay màn trình diễn của nàng là một bài múa, lụa hồng phát phơ, càng khiến cho dung mạo của nàng như hoa như họa, theo từng điệu múa, tiếng vỗ tay rào rào vang lên. Ngôn Phi Mặc trở lại vị trí ngồi, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Đây là Lưu Sương cô nương của Tiêu huynh à? Tiêu huynh đúng là có phúc.”

Tiêu Tử Bùi ha ha cười: “Sao mà so với Ngôn đệ được, tuổi còn nhỏ mà đã có hai phòng thị tỳ, tại hạ thấy mặc cảm đấy.”

Phương Tư Du cũng vào góp vui: “Nhìn không ra Phi Mặc lại phong lưu như thế đấy, quả nhiên là trong lòng khó đoán a.”

Ngoài cửa sổ lại xôn xao một hồi, là lúc công bố kết quả của giải hoa khôi lần này, Phương Tư Du chăm chú nhìn sang, lấp bắp kinh ngạc: “Tử Bùi, nguy rồi, huynh không bảo thuộc hạ thả thêm mấy chụp đèn cho Lưu Sương cô nương à? Lưu Sương cô nương rút rồi!”

Tiêu Tử Bùi thoáng nhíu mày: “Sao thể được? Ta có cho người bao mười chụp đèn mà, không phải huynh cũng bao mười chụp sao, hai mươi chụp đèn, một ngàn lượng bạc một chụp, vậy mà có người vượt qua chúng ta sao?”

Phương Tư Du vui sướng khi thấy người gặp họa: “Ha ha, lần này Tử Bùi huynh phải an ủi cho cẩn thận rồi, mặt mũi Lưu Sương cô nương đều mất hết đấy.”

Tiêu Tử Bùi đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa nhìn lại, một chiếc thuyền hoa của Hồng Tụ lâu đèn đuốc lóng lánh, rõ ràng là nhiều đèn hơn thuyền của Lưu Sương, hần cúi giận đập lên song cửa sổ, từ cầu thang

vang lên tiếng bước chân bình bịch, người hầu của Tiêu Tử Bùi Tiêu Thiển lò đầu ra, vội vàng kêu: “Công tử! Công tử!”

Tiêu Tử Bùi bước nhanh qua, hỏi: “Chuyện gì?”

“Công tử, Lưu Sương cô nương nói thân thể nàng không khỏe, tối nay chỉ sợ không thể tới đây. Có cần nô tài đi mời lần nữa không?”

Tiêu Tử Bùi cười lạnh: “Không cần, người đi xuống đi, cứ theo kế hoạch mà làm, ta tự có chủ trương.” Nói xong hắn đi đến bên cạnh Phương Tư Du, thì thầm bên tai hắn vài câu, Phương Tư Du lắc đầu thở dài nói: “Aiz, Tử Bùi đúng là lang tâm như sắt a, chỉ thấy người mới cười, nào thấy người xưa khóc...”

Tiêu Tử Bùi cười mắng một câu rồi quay đầu đi, Phong Vũ Dương vẫn nhìn cái gì đó ngoài sông Chiêu Dương một lúc, trên bàn rượu chỉ còn một mình Ngôn Phi Mặc tự uống tự châm, gió nhẹ phát phơ, trăng tròn vành vạnh, bộ áo trắng của hắn dưới ánh trăng lại càng thêm bắt mắt. Chỉ chốc lát sau, hắn bỗng ngạc nhiên nhìn bầu rượu, lại nhìn chén rượu rồi đứng lên, há mồm định nói gì đó với Tiêu Tử Bùi, nhưng trong giây lát, cơ thể mềm nhũn cả đi, đầu gục xuống mặt bàn bất động.

Tiêu Tử Bùi cười ha ha đi tới, đưa tay vỗ vỗ sau lưng hắn, gọi: “Ngôn đệ? Phi Mặc? Sao tửu lượng kém thế mà còn bày đặt thể hiện uống nhiều rượu làm gì, giờ phải làm sao đây!”

4. Chương 4

Chương 4.

Chuyện bát quái được hóng nhiều nhất tháng này ở kinh thành không phải là chuyện Lưu Sương cô nương của Hồng Tự lâu lỗ danh hiệu hoa khôi, cũng không phải chuyện sắp tới sinh thần của Minh Duệ đế, lại càng không phải chuyện thái tử Đại Sở sắp tới kinh thành Đại Diễn tham dự lễ mừng thọ của Minh Duệ đế, mà lại là tin đồn về tử đại công tử kinh thành có hai người đoạn tụ! Đoạn tới mức không ai ngờ tới, đoạn khiến cho người ta cứng lưỡi, đoạn oanh oanh liệt liệt!

“Này, huynh biết gì không? Chuyện tình giữa Tiêu Tướng quân và Ngôn đại nhân ấy?”

“Biết, giờ cả kinh thành đều đồn thổi cả mà, nghe nói trước kia hai người này vừa đánh vừa mắng, mỗi ngày đều giằng co trên triều chẳng qua là che mắt mà thôi, người ta đã sớm... Hắc hắc.”

“Không thể nào, nếu là thật thì nữ tử cả thành sẽ khóc chết mất thôi.”

“Thiên chân vạn xác, nghe nói hai vị kia hoạn nạn gặp chân tình, từ lúc Tiêu Tướng quân ở Mạc Bắc kia, aiz, đều là do Tiêu Tướng quân không tốt, khiến cho Ngôn đại nhân phải chịu nhiều uất ức.”

“Aiz không đúng đâu, nếu như thế, nhờ ngày nào đó Tiêu Tướng quân cưới Tiểu Vương phi vào cửa, không phải Ngôn đại nhân sẽ càng thảm hơn sao?”

“Mấy chuyện đó là thật hay giả thế? Ngôn đại nhân và Tiêu Tướng quân đoạn tụ sao? Nghe nói Tiêu Tướng quân là nhất mạch đơn truyền, Khánh vương phủ không có người nối dõi rồi?” Một tiểu thư đồng bên cạnh xen mồm hỏi.

“Thằng bé này, từ bên ngoài tới hả? Vừa nghe đã biết.” Một người đứng tuổi không nhận được nói, “Người khác mà đoạn tụ là vi phạm thiên lý, Ngôn đại nhân và Tiêu Tướng quân mà đoạn tụ, thì cứ đoạn thôi.”

“Vì sao?” Tiểu thư đồng tò mò hỏi.

“Ngôn đại nhân là người tốt a, trong Vũ lâm quân có nhiều con cái quan gia, kiêu căng ương ngạnh, hoành hành ngang ngược khắp kinh thành, có khi còn làm chết người đi đường trên phố. Từ khi hắn chưởng quản Vũ lâm quân, xử lý rõ ràng nhiều vụ, quân kỷ tiên minh, cuối cùng cũng không có tên nào dám quấy nhiễu dân chúng nữa.”

“Tiêu Tướng quân thì càng không phải nói, hắn từng dẫn quân đánh người Tây Lương bảo vệ Đại Diễn, bây giờ biên cương thái bình, đều là nhờ công lao của hắn đó.”

“Đúng thế, đoạn thì cứ đoạn đi, ta thấy thế cũng rất tốt...”

Trong tiếng bàn luận sôi nổi, tiểu thư đồng thề lưỡi, lui về bàn của mình, cười hì hì, nhẹ giọng thì thầm bên tai chủ tử: “Công tử, ta thấy dân chúng Đại Diễn tám phần là điên đến choáng váng rồi, người xem mấy câu mà bọn hần nói kia.”

Vị công tử trẻ tuổi cao quý tuấn tú kia nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, chén rượu vang lên một tiếng “Tách” giòn giã.

“Đến đây đã nhiều ngày, hết nghe chuyện về Ngôn đại nhân và Tiêu Tướng quân, lại đến chuyện của tứ đại công tử, ngày mai ta phải tự mình nhìn thử xem sao.”

—

Trong Khánh vương phủ, Tiêu Tử Bùi đang thẳng người quỳ gối trước mặt bài vị tổ tông, Khánh vương gia Tiêu Nguyên Ánh cầm một cây gậy trên tay, hung dữ hỏi: “Lời đồn đại này có phải thật không hả? Sáng sớm con bị Ngự Sử đài quan viên nhìn thấy ở trong phòng khách quý của Thiên Bảo tửu lâu? Còn nằm cùng chăn với tên Ngôn Phi Mặc? Con... này, con muốn chọc cha tức chết đấy à!”

Tiêu Tử Bùi nhìn sắc mặt phụ thân rồi vội vàng kêu oan: “Không có đâu! Phụ vương, cha biết đời này con hận nhất là thằng nhãi Ngôn Phi Mặc này mà, muốn đoạn tụ con cũng không đoạn với hần, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi! Bên ngoài toàn là tin vịt cả!”

Tiêu Ánh trở tay đánh hần một cái: “Đồ súc sinh này! Con dám đoạn tụ ta xem! Sáng nay Vương đại phu cứ nhìn ta lại cười, chẳng lẽ hần là người tung mấy tin đồn này?”

Tiêu Tử Bùi bị đau hét lên một tiếng: “Phụ vương, Ngự Sử đài nhân là do con thông báo, con sợ bị hạ định hạ chỉ gả Tử Hà cho Ngôn Phi Mặc, cho nên mới sắp xếp cho hần tới chỗ Hồng Tụ nơi Ngự Sử đài hay ra vào để làm trò cười cho thiên hạ, như thế cha cũng dễ từ chối trước mặt bề hạ, không ngờ nửa đường không biết vì sao lại nhảy ra một tên điên, làm con hôn mê rồi nhét vào bên trong, Phương Tư Du cũng không đưa người ở Hồng Tụ lâu tới, kết quả lại biến thành như vậy.”

Tiêu Ánh bán tín bán nghi, hươ hươ gậy nghiêm mặt: “Nếu như con nói thì sao người ta lại đồn là con và hần cùng nằm chung một chăn, ôm ôm ấp ấp, nhìn rất thân mật khăng khít?”

Tiêu Tử Bùi tức đến mức suýt chút nữa là học máu, buổi sáng hỗn loạn ngày hôm qua lại hiện ra trong đầu hần. Sau khi mê man tỉnh lại hần phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng khách quý, Ngôn Phi Mặc thì nằm nghiêng bên cạnh cách hần chỉ gần trong gang tấc, làn da trắng nõn mịn màng, lông mi dài cong cong, hô hấp nhẹ nhàng thoang thoảng, làm cho hần đột nhiên lại nhớ tới câu thơ cổ: Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà đơn độc. Cửa bị đẩy ra, giọng Liễu lão bản vang lên: “Đại nhân, chỗ chúng ta là tửu lâu kinh doanh đứng đắn, tuyệt đối không có chuyện loạn thất bát tao gì đâu...”

Ngay sau đó, Ngôn Phi Mặc rên rỉ một tiếng, hần trở mình, vừa vặn khoát tay lên bờ vai của hần, miệng còn gọi: “Tử Bùi, tới đây nào, lại uống thêm một chén!”

“Rầm” một tiếng, không biết là ai làm đổ mớ áo bên cạnh, phát ra tiếng vang thật lớn, hần và Ngôn Phi Mặc đồng thời ngồi dậy, ngược mắt lại nhìn, Phong Vũ Dương, Phương Tư Du, Liễu lão bản, tiểu nhị và cả bách quan Ngự Sử giám sát Phùng đại nhân đều tròn mắt há hốc mồm nhìn họ.

Qua một lúc lâu, Phương Tư Du mới ha ha nói: “À, hôm qua Tử Bùi và Phi Mặc bắt tay giảng hòa, uống hơn mấy chén, cho nên mới tán gẫu đến bây giờ, Phùng đại nhân có thể yên tâm rồi chứ.”

Ngự Sử đại nhân trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ ra trong hồ lô của Tiêu Tử Bùi đang giấu giếm cái gì, đang muốn nói vài câu thì đã thấy Ngôn Phi Mặc bay thẳng từ trên giường xuống, cười dài nói: “Đúng vậy, Tử Bùi nói, sau tối hôm qua, hai người độc thân chúng ta đã trở thành một. Phiên chư vị đi ra ngoài một chút, ta và Tử Bùi phải rửa mặt rồi mới trở ra nói chuyện với mọi người được.” Nói xong, hần đưa tay khoát lên vai Tiêu Tử Bùi, đưa mắt nhìn hần đầy ái muội.

Cái này, Phương Tư Du cũng há to miệng, một đám người ngơ ngơ ngốc ngốc xoay người đi ra khỏi phòng, còn tri kỷ đóng cửa phòng lại giúp, làm cho Tiêu Tử Bùi ngay cả thời gian giải thích cũng không có. Chờ đến khi hần định thần lại, định bước nhanh ra ngoài đuổi theo bọn họ thì vừa tới dưới lầu đã nghe tiểu nhị kể lại chuyện giữa hần và Ngôn Phi Mặc sống động như thật.

Hắn đang nhớ lại, trên lưng nhói lên đau xót, Tiêu Ánh lại đánh thêm một cái, lớn tiếng nói: “Được, lần này cha tin con, con thề trước bài vị tổ tông cho cha, nói mình tuyệt đối không đoạn tụ với Ngôn Phi Mặc, nếu không sẽ chết không tử tế!”

Cửa bị đá văng, Tiêu vương phi xông vào, còn chưa lên tiếng đã rơi lệ đầy mặt, phụ thân nhìn vết thương sau lưng hắn.”Vương gia, ông làm cái gì vậy hả? Ông đánh con nhà mình, ông đánh cho con sinh bệnh còn không bằng để nó đi đoạn tụ đâu!”

Tiêu Ánh ho khan vài tiếng, giọng điệu hòa hoãn hẳn đi: “Được rồi, chẳng lẽ bà không muốn ôm tôn tử sao? Chẳng qua ta chỉ không để cho con đi vào con đường sai lầm thôi.”

“Ôm tôn tử! Ông không nói thì hay rồi, ông nhắc tới ta sẽ liều mạng với ông! Làm tiểu vương gia yên yên ổn ổn thì không lo, sao ông lại bảo con theo quân, theo quân thì theo đi, sao ông cứ bảo con phải vươn lên, vươn thì vươn đi, sao ông phải bảo con tới chiến trường học hỏi kinh nghiệm làm gì, giờ thì hay rồi, rèn luyện đến cứu tử nhất sinh, làm Phiêu Kị đại tướng quân làm gì, giờ còn nói là ở Mạc Bắc gặp được một nữ tử, cứu nó một mạng, vừa gặp đã thương, ngoài nàng ra thì không chịu cưới ai, giờ ông còn nói ta chạy đi đâu tìm vợ cho nó mà ôm tôn tử chứ!” Tiêu vương phi đứng một bên khóc lóc kể lể, càng nói càng thương tâm.

Tiêu Tử Hà cũng theo sau bước vào, vừa nhẹ giọng an ủi mẫu thân, thuận tiện hung hăng trừng mắt nhìn ca ca mình một cái.

“Ta thấy thằng bé Ngôn Phi Mặc này cũng rất tốt, tao nhả có lẽ, có tri thức lại hiếu lễ nghĩa, vóc người như vẽ trong tranh, nếu hắn là nữ thì tốt rồi, còn hơn để Tử Bùi cả đời cô đơn, ông xem con ông đi, bị ông đánh thành cái dạng gì rồi, Tử Bùi đừng lo, nương ở đây.”

Tiêu Tử Hà mặc kệ: “Nương, sao Ngôn Phi Mặc lại là nữ được! Nữ nhi còn muốn gả cho hắn mà!”

“Câm miệng!”

“Im miệng!”

Tiêu vương gia và Tiêu Tử Bùi cùng hét. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiêu vương gia trịnh trọng mở miệng: “Hai người thì biết cái gì biết, ta đã khuyên hoàng huynh mấy lần không được chuyên sủng hậu cung, đặc tội với hoàng hậu, Ngôn Phi Mặc trên danh nghĩa là cháu của hoàng hậu đấy, còn chưa nói tới phe phái của hoàng hậu, Tử Hà gả tới đó có gì tốt mà ăn!”

Tiêu Tử Bùi hừ một tiếng: “Tử Hà, nếu muội mà gả cho hắn thì đừng nhìn mặt ca ca này!”

Tiêu Tử Hà cười khanh khách: “Muội không nghĩ nhiều như mọi người đâu, đơn giản là muội thích hắn thôi. Nhưng mà nếu ca ca đoạn tụ với hắn thật thì muội cũng đắn đo không biết có nên tặng cho huynh không đấy, ai bảo huynh là ca ca thân yêu nhất của muội chứ”. Nói xong còn le lưỡi, trốn sau lưng Tiêu vương phi.

—

So với Khánh vương phủ cực kì náo nhiệt thì Ngôn phủ cũng náo nhiệt không kém. Dưới tàng cây hạnh trong viện, như thường lệ, Ngôn Phi Mặc tựa vào nhuyễn tháp, Thính Vân bóc hạt bồ đào rồi nhét vào miệng hắn, Hiểu Phong ngồi một bên giúp hắn xoa bóp cánh tay, vừa khanh khách cười nói: “Giờ cả kinh thành ai cũng chê cười Tiêu Tử Bùi, tám phần là đang trốn trong vương phủ một thời gian không chịu đi ra đâu, đáng đời, ai bảo hắn cứ tới gây chuyện với công tử chứ.”

Ngôn Phi Mặc miễn cưỡng nói: “Hại người đúng là tổn sức thật, ta uống nhiều rượu như thế, cả người giờ còn đau đây này.”

Thính Vân hừ lạnh một tiếng: “Tiện nghi cho hắn.”

“Thính Vân lỗ mãng quá, cách này của công tử thật tốt mà, không đánh mà thắng, nhất tiễn song điêu, vừa dạy dỗ Tiêu Tử Bùi, lại chặn hết mơ ước ngấp nghé công tử của mấy cô nương khác.”

Ngôn Phi Mặc bỗng nhiên mở to mắt: “Ai nha, các ái thiếp à, công tử ta mà đoạn tụ, các muội còn không khóc lóc một đồng đấy à, ta mềm lòng không chừng sẽ vì thương hương tiếc ngọc mà hồi tâm chuyển ý, nào nào, khóc một cái cho ta nhìn xem.” Nói xong, hắn còn vuốt vuốt cằm của Hiểu Phong, cười mê đắm.

Hiếu Phong cười sà vào lòng hắn: “Công tử, ngài, ngài thật xấu đó...”

Mấy hạ nhân đang hầu hạ bên cạnh cũng bật cười, trong mắt họ, Ngôn công tử dịu dàng hài hước, lại thần bí khó lường, hai nữ chủ nhân một người thì đáng yêu một người lại lạnh lùng, nhưng đều là người thưởng phạt phân minh, cũng không vô cớ trách mắng hạ nhân, ở chung lâu ngày cũng xem đây là nhà của bản thân.

Đang cười đùa, người trực cửa hôm nay Ngôn Bát chạy vào, phía sau là Mạc công công trong cung, mặt tươi cười gọi: “Ngôn đại nhân, Ngôn đại nhân, hoàng hậu có chỉ, tuyên ngài tiến cung ngay lập tức.”

5. Chương 5

Chương 5

Ngôn Phi Mặc đi bộ giữa hoàng cung, nhân tiện tuần tra nội minh vệ và ám vệ trong cung đình một lượt, đợi đến khi quay lại điện Trường Nhạc của hoàng hậu thì cũng gần nửa ngày trôi qua, mấy cung nữ trước cửa thấy hắn bước tới đều cười khê: “Ngôn đại nhân, hoàng hậu chờ sốt ruột rồi đấy ạ, gọi nô tì vài lần rồi.”

“Ngôn đại nhân, nghe nói hôm nay ngài có chuyện vui, cả điện Trường Nhạc đều đồn khắp lên rồi.”

“Mấy tỷ muội chúng ta sắp khóc rồi này, sau này bọn tỷ muội biết hi vọng gì nữa đây.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Tin tức của các tỷ muội thật nhanh đấy.” Nhóm người cười nói vừa đi vào điện Trường Nhạc, một giọng nói non nớt lạnh lạnh vang lên: “Phi Mặc ca ca!” Ngôn Phi Mặc quay đầu nhìn lại, Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả đứng trên một tảng đá cao ở ngoài cung, nhìn hắn từ trên cao xuống.

Ngôn Phi Mặc bước nhanh đến bên người cậu, ôn tiinf nói: “Điện hạ, nhanh xuống dưới đi, cẩn thận kéo ngã.”

Tiêu Khả cắn môi không nói lời nào, bỗng nhiên bay thẳng xuống người Ngôn Phi Mặc, ôm chặt lấy cổ của hắn. Ngôn Phi Mặc thoáng hốt hoảng, Tiêu Khả vốn trưởng thành sớm lại thông minh, cậu bé chưa từng làm chuyện gì trẻ con như thế, hắn vỗ vỗ sau lưng cậu, thấp giọng an ủi: “Sao thế điện hạ?”

Tiêu Khả buồn buồn rúc đầu trong cổ hắn, sau một lúc lâu mới rầu rĩ nói: “Phi Mặc ca ca, bọn họ nói huynh đoạn tụ với Tiêu Tướng quân à, nghĩa là huynh với hắn rất thương nhau, là người của hắn nữa, có chuyện này không vậy?”

Ngôn Phi Mặc không biết nên khóc hay cười, hắn hùng hực trừng mắt nhìn cung nữ bên cạnh một cái.”Làm gì có chuyện đó, toàn do người ta nói hươu nói vượn cả thôi, thần sao lại là người của Tiêu Tử Bùi được?”

Cuối cùng Tiêu Khả cũng buông tay, lui về phía sau đánh giá Ngôn Phi Mặc một cách cẩn thận. Cậu cao hơn những bạn bè cùng lứa, tuy năm nay mới mười hai tuổi nhưng chỉ thấp thua Ngôn Phi Mặc một cái đầu, mặt mày tuấn tú khôi ngô. Ngôn Phi Mặc bị cậu nhìn chằm chằm đến mức không được tự nhiên, tự đánh giá lại quần áo của mình một lúc, rồi lại sờ sờ lên mặt, nghi hoặc hỏi: “Mặt thần có gì sao?”

Tiêu Khả cười vui vẻ, nhích đến bên tai hắn rồi nói: “Phi Mặc ca ca, huynh chờ ta lớn lên, muốn đoạn tụ thì đoạn tụ với ta nhé, đừng để ý đến tên Tiêu Tử Bùi kia.” Nói xong, người nào đó chạy nhanh như chớp.

Ngôn Phi Mặc cười lắc đầu đi vào điện Trường Nhạc, trên bàn học chính giữa điện có trải ra một tờ giấy Tuyên Thành, bên cạnh có nhiều nhúm giấy bị vo tròn, phụ nhân xinh đẹp phía trước bàn đang cầm một chiếc bút lông sói trên tay, tập trung suy tư điều gì đó, vừa thấy Ngôn Phi Mặc tới thì vui vẻ nói: “Tiểu Chỉ, mau tới đây, giúp ta nhìn xem, ta luyện chữ thế nào?”

Ngôn Phi Mặc cung kính hành lễ: “Nương nương, vi thần không dám vượt quá khuôn phép, chữ của nương nương chắc chắn là nhẹ nhàng linh động, nước chảy mây bay, phàm phu tục tử như chúng ta sao mà xem được chứ.”

Phụ nhân xinh đẹp chính là đương kim hoàng hậu Ngôn Nhạc Chi, hồng nhan họa thủy yêu mị hoặc quân trong truyền thuyết, độc sủng hậu cung hơn mười năm, cho dù đã trải qua vô vàn mưa gió Minh Duệ đế vẫn không thay đổi tình yêu với nàng. Nàng ngậy người kinh ngạc nhìn hắn một lát, đôi mắt như rừng rừng ánh nước: “Tiểu Chỉ, trong lòng con trách ta phải không?”

Ngôn Phi Mặc lại cung kính hành lễ: “Nương nương muốn giết vi thần sao, cho dù nương nương không phải đứng trên thiên hạ, thì vi thần cũng không dám thế được.”

Đôi mắt xinh đẹp của Ngôn Nhạc Chi lay động, nàng phát phát tay, người trong điện dần lui xuống chỉ còn lại hai người và ma ma, nàng nhìn thẳng vào Ngôn Phi Mặc rồi đột nhiên vỗ bàn một cái, trầm hương dài trên đầu và một loạt các cây trầm khác lần lượt bị rút đi, ma ma bên cạnh vội vàng xông lên nắm lấy tay Ngôn Nhạc Chi thấp giọng nói: “Nương nương làm gì vậy? Cứ từ từ mà nói chuyện chứ sao lại động tay thế này? Công tử nói gì đi.”

Ngôn Nhạc Chi oán hận nói: “Ta cứ động thủ đấy! Tiểu Chỉ, chúng ta về thôi, chẳng cần hoàng hậu gì nữa, ta làm nhiều năm như thế cũng thấy chán lắm rồi, chúng ta ở nhà mình vui vẻ biết bao nhiêu, sao thì sao đi, cứ như ở đây, làm gì cũng bị người ta quản giáo, đáng giận nhất là tên Khánh vương gia, hờ một chút là nói ta độc sủng hậu cung, tham gia vào chính sự, trước kia hắn là một công tử hào hoa rộng rãi mà, sao giờ lại thành một tên Vương gia keo kiệt cổ hủ thế chứ?”

Nhậm ma ma ở bên phì cười: “Khánh vương gia người ta giờ vẫn là Vương gia thanh tao mà, sao qua miệng nương nương lại trở thành một lão già hư hỏng thế chứ?”

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, đi đến bên án thư, cầm lấy một cây ngọc trầm, từ từ cài lên đầu Ngôn Nhạc Chi, dây tua trên trầm thoáng lung lay.”Chúng ta có thể đi, nhưng mà bệ hạ của ngài thì sao? Tiểu Hoàng tử nữa? Ngài mang họ đi thế nào?”

Ngôn Nhạc Chi sững sốt một lúc rồi âm ức nói: “Không bằng như vậy, đánh bệ hạ hôn mê rồi đưa đi, Tiểu Khả cũng dắt theo, ai thích làm hoàng đế thì cứ làm đi, ta thấy triều đình có rất nhiều người muốn ngồi lên long ỷ đấy. Mỗi ngày chẳng phải lên triều sớm, cũng không phải xử lý sự vụ, đã thế mỗi ngày còn phải nghe các đại thần ca cẩm dong dài, ta thấy bọn họ mà làm cũng nhanh biến thành lão già thôi.”

“Được,” Ngôn Phi Mặc lên tiếng trả lời, “Chúng ta đánh bệ hạ hôn mê mang đi, sau đó về nhà chăm hoa, trồng cây, nuôi cá, săn bắt, mùa xuân thì hái hoa làm mật, mùa hè lại chế băng làm làm điểm tâm, mùa thu đi xem lá phong, mùa đông thưởng ngoạn cảnh tuyết, thỉnh thoảng đi nghe ngóng tin tức linh tinh, thần tiên còn kém thế nữa mà.”

Ngôn Nhạc Chi nghe thế thì vội vàng kéo tay Ngôn Phi Mặc nói: “Đi, chúng ta đi đi.”

Ngôn Phi Mặc vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, mỉm cười: “Nương nương, nếu ngài không sợ bệ hạ hận ngài thì ngài cứ đi đi.”

Ngôn Nhạc Chi đột nhiên giật mình, sau một lúc lại uể oải ngã xuống ghế, thì thào nói: “Đúng vậy, hắn sẽ hận của ta. Lúc trước nếu ta từ quan mà đi, nếu không mềm lòng nghe hắn mà ở lại hoàng cung này.”

Ngôn Phi Mặc có chút không đành lòng, an ủi nói: “Nương nương, ngài đừng đau lòng nữa, thật ra ở đâu cũng giống nhau cả thôi, ngài thích bệ hạ như thế, dù có đi trong lòng cũng sẽ không thanh thản, giờ người cứ xem đây là nhà của mình đi, rồi một ngày nào đó, những thứ người không thích dần mất đi, chúng ta ở đây, muốn làm gì cũng có thể làm được.”

“Rồi con sẽ không còn vướng bận gì ở đây nữa, cứ thế rời đi phải không?” Ngôn Nhạc Chi trầm giọng.

Ngôn Phi Mặc vui vẻ gật gật đầu: “Tiểu Khả lớn rồi, điện hạ sẽ bảo vệ ngài, còn thần, chúng ta đã bàn bạc với nhau rồi mà, nương nương không thể nuốt lời, ngài cứ yên tâm đi, trong vòng một năm thần sẽ loại bỏ những trở ngại kia.”

“Đừng gọi ta nương nương!” Ngôn Nhạc Chi hét lớn, “Ngôn Chỉ! Sao ta lại nuôi con thành một đứa bé âm dương quái khí thế này! Nơi này không có người ngoài mà con vẫn gọi ta là nương nương, cần thận ta công bố thân phận của con cho mọi người bây giờ!”

Ngôn Phi Mặc toát một đồng mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán: “Được rồi được rồi, nương à, nương của ta! Nương nói sao thì là thế!” Ma ma bên cạnh cũng che miệng cười ha ha.

Ngoài cửa bỗng vang lên hai tiếng khụ khụ, Ngôn Phi Mặc lập tức sửa lại y phục của mình, cách lui sau một khoảng rất xa, ngay vừa lúc Minh Duệ đế Tiêu Tránh bước từ bên ngoài vào đây, nhìn sang hoàng hậu và Ngôn Phi Mặc, ông cười nói: “Phi Mặc và hoàng hậu đang nói việc nhà à? Sao không gọi trẫm tới nghe?”

Ngôn Nhạc Chi không nói một tiếng, oán hận cầm lấy cây trâm trên thư án, cài lại lên đầu mình, lộn xộn thê thảm, Nhậm ma ma chạy lên cùng phụ một tay. Không khí trong phòng đột nhiên có phần trầm mặc, Tiêu Trách nhíu mày, nghiêm giọng nói: “Có chuyện gì thế?”

“Bệ hạ, nương nương muốn thần phẩm chữ của ngài, vi thần cả gan ăn ngay nói thật, nương nương có vẻ không vui.” Ngôn Phi Mặc thông dong đáp.

Tiêu Trách lên tiếng, đi đến bên án thư nhìn thử mấy chữ viết trên tờ giấy Tuyên Thành, chữ trước chữ sau không ngay ngắn, ông cẩn thận phân tích một lúc mới nhận ra, một tên là “Ngôn Chỉ”, một tên là “Tiêu Tử Bùi”, ông bật hỏi: “Ngôn Chỉ là ai?”

Ngôn Phi Mặc sững sốt một thoáng rồi vội trả lời nói: “Tâu bệ hạ, đây là nhũ danh của thần ą. Ngày bé thân thể thần không tốt, cha mẹ sợ thần không lớn được nên đặt cho thần tên của nữ tử, nghe nói là thế mới lờ được phán quan câu hồn.”

Ánh mắt Tiêu Trách liếc sang Ngôn Phi Mặc, như cười như không: “Phi Mặc phản ứng nhanh thật”.

Trong lòng thoáng Ngôn Phi Mặc rùng mình, hẩn cúi đầu nói: “Thần không dám, bệ hạ tán thưởng.”

“Không phải Hoàng hậu rất ghét Ngũ đệ của trẫm mà, sao hôm nay lại viết tên Tiểu tử Bùi gia?” Tiêu Trách tiếp tục truy hỏi, ông quay đầu nhìn Ngôn Nhạc Chi, “Còn đặt tên Tử Bùi và Phi Mặc cùng một chỗ nữa?”

Ngôn Nhạc Chi che miệng cười: “A Trách, chẳng lẽ chàng chưa nghe gì à? Hai ngày này chuyện bát quái lớn nhất kinh thành chính là chuyện Phi Mặc và Tử Bùi đoạn tụ đấy, nghe nói chuyện tình của hai người vô cùng thâm thiết, chàng không được lấy bổng đánh uyên ương đâu.”

Ngôn Phi Mặc cảm giác mồ hôi lạnh sắp chảy đầy lưng rồi, Ngôn Nhạc Chi từng cứu hẩn khỏi tay bọn buôn người, rồi lại nuôi hẩn trưởng thành, nữ nhân này chưa bao giờ để ý chuyện gì, trong đầu toàn là ý nghĩ kỳ lạ, ngay cả khi vào hoàng cung rồi vẫn tự ý như xưa, nếu không phải Tiêu Trách thật lòng yêu nàng, có lẽ không biết đã bị người ta hãm hại bao nhiêu lần. Nghĩ đến đây, hẩn cười nói: “Bệ hạ hoả nhãn kim tinh, uyên ương thực hay giả chắc chắn không qua được mắt ngài, thật thì không đánh, chứ nếu giả thì chắc chắn sẽ bị một gậy rồi.”

Tiêu Trách hứng thú nhìn hai cái tên trên giấy Tuyên Thành, lại nhìn Ngôn Phi Mặc tủm tỉm nói: “Phi Mặc, thủ thuật che mắt của khanh thật tốt, nói trẫm nghe thử, rốt cuộc người trong lòng khanh là ai vậy? Dù có khó trẫm sẽ giúp khanh, hoàng hậu đỡ phải nhắc tới khanh suốt ngày, tâm trí cũng không buồn quan tâm đến trẫm, lúc nào cũng sợ khanh bỏ chạy về nhà đấy.”

Trong lòng Ngôn Phi Mặc thoáng trầm: vị cửu ngũ chí tôn trước mắt này hẩn không tiếp xúc nhiều, vốn thờ ơ lạnh nhạt đã lâu, ông và hoàng hậu thì hoàn toàn ngược lại, tâm tư kín đáo, ruột cong chín khúc, đúng là tài nghệ của đế vương. Hay ai đó đã nói gì với ông rồi? Cho nên mới hoài nghi gì đó? Hẩn yên lặng nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiêu Trách, bỗng nhiên lại thấy có lẽ thời gian mình ở lại kinh thành này sẽ không còn bao lâu.

6. Chương 6

Chương 6

Tiêu Tử Bùi cũng không biết câu chuyện tình yêu của hẩn đã truyền khắp kinh thành, truyền tới tận hoàng cung, rơi vào tai Tiêu Trách. Buổi sáng bị cha đánh một hồi, hẩn dồn hết tức tối sang người Ngôn Phi Mặc, nằm trên giường ngẫm nghĩ nên trả thù tên tiểu nhân này thế nào đây, nghĩ một lúc thì ngủ mất.

Giữa cơn hoảng hốt, hẩn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Ngôn Phi Mặc bên một con suối nhỏ. Kinh vệ doanh đóng ở vùng ngoại thành, hai mặt là núi, lưng tựa vào kinh thành, nơi đóng quân có hai nhánh sông chảy qua, giao nhau rồi chảy tới kinh thành. Trên núi nước non đầy đủ, sau doanh là một dòng suối hẹp, nước suối sâu thẳm mà trong veo, lúc nhàn hạ bọn lính vẫn thích đến đây tắm tấp.

“Giờ là lúc thao luyện, cậu lén chuồn ra đây làm gì?” Tiêu Tử Bùi cười trên mình Kinh Lôi, từ trên cao nhìn xuống Ngôn Phi Mặc đang ngẩn người bên sông.

Ngôn Phi Mặc quay đầu lại, nhoẻn miệng cười với hắn, ở trong quân doanh nhìn mấy đại nam nhân tục tăng cười lớn, Tiêu Tử Bùi không khỏi ngậy người, hóa ra, nam nhân cũng có thể cười thanh tao đến vậy, thanh nhã lại thông dong.” Vị tướng quân này, quân doanh này quá lớn, tại hạ bị lạc đường thôi mà.” Giọng của Ngôn Phi Mặc rất êm tai, giữa sơn cốc u tĩnh lại càng thêm trong vắt.

Hắn nhảy từ lưng ngựa xuống, nghi ngờ hỏi: “Cậu là người của đội nào?”

“Tại hạ là thủ hạ công văn của Ngô Đô úy, họ Ngôn, tên một chữ Chỉ.” Hắn cười cười nói, thuận tay giắt một chiếc lá cây, đặt lên miệng thổi vang, làn điệu du dương dễ nghe lạ thường.

“Trách không được tại sao cậu lại thanh tú đến vậy, hóa ra là văn thư,” Tiêu Tử Bùi vui vẻ đi sang, vỗ vỗ bờ vai của hắn, hắn lại vội vàng vọt sang một bên, cười cười nói: “Tướng quân, tối qua ta ngủ không quen nên bị sái cổ.”

Tiêu Tử Bùi tự nhiên lại thấy xấu hổ, vừa định chỉ đường về doanh địa cho hắn đã thấy mắt hắn sáng hẳn lên, nhảy nhót chỉ vào ngọn núi phía trên rồi nói: “Tướng quân, mau nhìn mau nhìn kia, có con thỏ chạy tới đây!”

Tiêu Tử Bùi đảo mắt cũng thấy, quả nhiên, giữa cây cối um tùm có một con thỏ màu trắng, đôi mắt màu đỏ lờm lờm, khiếp đảm nhìn bọn họ, hắn chậm rãi rút mũi tên từ sau lưng ra, kéo cung, cài tên, đang định bắn thì lại thấy Ngôn Chỉ mở to hai mắt kinh ngạc nhìn hắn, vội vàng chạy tới kéo tay hắn lại, mũi tên “veo” một tiếng, vọt lên giữa không trung, rơi thẳng vào rừng cây mất dạng, con thỏ kia tự cũng “veo” một tiếng không thấy nữa.

Tiêu Tử Bùi quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, mà tên Ngôn Chỉ lại cười hì hì đáp: “Tướng quân à, nó từ đâu tới đây thì để nó chạy về đi, bụng của ngài nhỏ thế, nó nằm trong đó nhất định là khó chịu lắm đấy.”

“Vậy vừa rồi cậu kêu la cái gì, chẳng lẽ không phải muốn ăn thịt thỏ à?”

Ngôn Chỉ ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, ta thấy vui thôi mà, ta chưa từng thấy thỏ, nên mới thấy ngạc nhiên. Không bằng vậy đi, ta tới nhà bếp trộm cái gì đó cho ngài xin lỗi nhé?”

...

Trong giấc mơ, Tiêu Tử Bùi thấy mình vui vẻ đi theo Ngôn Phi Mặc vào nhà bếp, gấp đến mức hốt hoảng hô to: “Tiêu Tử Bùi! Mày ngốc à, hắn đang lừa mày đấy, đừng đi, đi vào mày sẽ lọt bẫy!”

Tiếng kêu này như dồn hết toàn lực, Tiêu Tử Bùi cũng sức tỉnh khỏi cơn mơ, mở to hai mắt, Ngôn Phi Mặc không thấy, trước mắt chỉ là đệm chăn nhả nhúm và gối đầu lộn xộn, hắn kinh ngạc ngậy ngốc hồi lâu, khi đó không biết vì sao, hắn cực kì thích Ngôn Phi Mặc, cứ nghĩ hắn là một thư sinh văn nhược, ở trong quân doanh vẫn hết lòng quan tâm, ai mà ngờ đó là lời chủ võ đài ở kinh thành mỗi năm một lần!

Nhất nghĩ đến đây, hắn lại càng giận dữ, thật tình quan tâm mà đối phương lại đề phòng xa cách, đúng là đồ tiểu nhân! Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Tiêu Thiển vọng vào: “Gia, đại diện hạ tới đây gấp ngài, giờ đang ở trong thư phòng đấy ạ, gia mau dậy đi.”

—

Đại diện hạ Tiêu Hồng lớn hơn Tiêu Tử Bùi một tuổi, hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cùng nhau đọc sách, từ nhỏ hai người đã không vừa mắt nhau, theo Phương thái sư học tập vẫn luôn ganh trên ganh dưới, sau khi hết học vẫn quay lại đánh nhau, Tiêu Hồng không đánh lại Tiêu Tử Bùi, cho nên hắn đi nhờ nhiều người ngầm giúp, Tiêu Tử Bùi chịu không ít thiệt thòi; sau đó Tiêu Tử Bùi theo học võ với Trình lão tướng quân, cơ hội gặp mặt của hai người dần ít đi, tuổi cũng lớn, gặp mặt cứ khách khách khí khí. Sau khi thành niên, Tiêu Hồng được phân Tán vương phủ, quan hệ với Tiêu Tử Bùi cũng dần thêm thân thiện, thỉnh thoảng sẽ mời hắn đến quý phủ uống trà xem diễn.

Tiêu Hồng kế thừa dung mạo của Phùng quý phi, diện mạo tuấn mỹ nhưng lại khá dịu dàng, vừa thấy Tiêu Tử Bùi đã cười to ha hả: “Cung hỉ nhé Tử Bùi, nghe nói khanh tìm được ý trung nhân à.”

Tiêu Tử Bùi tức tối: “Điện hạ đừng vội giễu cợt ta, ai đồn thế, ta mà biết thì sẽ làm thịt hắn.”

Tiêu Hồng nhin cười hỏi: “Hóa ra là đồn à? Trách không được, ta cứ nghĩ phong lưu phóng khoáng như Tử Bùi sao lại thay đổi thế, không yêu hồng trang thích lục nhan nữa rồi.”

Tiêu Tử Bùi vỗ bàn, ẩm trà phía trên cũng rung hết cả lên: “Ta đi làm thịt tên Ngôn Phi Mặc kia, Tiêu Thiển, nhanh chuẩn bị ngựa, ta tìm hần đánh một trận mới được!”

Tiêu Hồng ha ha cười, hỏi: “Sao Tử Bùi cứ đựng tới chuyện của hần là mất hết đúng mực vậy, Ngôn Phi Mặc kia gian manh thế nào đâu phải khanh không biết, đến lúc đó cửa lớn nhà hần mà đổ khanh cũng không yên, đứng trước cửa khiêu chiến thì lại bị người ta đồn thổi? Đến lúc đó còn bị Ngũ thúc đánh nữa đấy.”

Tiêu Tử Bùi thoáng rung mình, nhìn Tiêu Hồng nghi ngờ hỏi: “Điện hạ có diệu pháp gì sao?”

Tiêu Hồng cười bí hiểm, ghé sát vào tai hần rồi nói: “Lấy lùi để tiến, lạt mềm buộc chặt, Tử Bùi, tên Ngôn Phi Mặc này lai lịch kì lạ, chắc chắn hần có giấu nhiều điều khuất tất, cổ nhân nói rất đúng, đánh xà phải đánh bảy tấc, nếu khanh tìm được bí mật của hần rồi, Ngôn Phi Mặc muốn tròn hay dẹp không phải là do khanh quyết định hay sao?”

Lúc Ngôn Phi Mặc đi ra khỏi hoàng cung đã là quá giờ Thân, trên đường lại tình cờ gặp lại Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả, nhận lời lần sau đi hành cung săn bắn với cậu bé, khi đó Tiểu Hoàng tử mới vui vẻ cho hần đi về. Thời tiết ngày thu ở kinh thành khá hợp lòng người, gió thổi lướt qua mang theo mùi hoa quế nồng nàn ngan ngát, Ngôn Phi Mặc không cưỡi ngựa, cứ thế dắt con ngựa trắng của mình thùng thảng đi giữa ngã tư đường, hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm hoi.

Không biết tại sao, con bạch mã của hần hí lên, Ngôn Phi Mặc vuốt vuốt bộ lông của nó, chiều chuộng nói: “Tiểu Ngân, ở kinh thành lâu giờ gốc rồi hả? Phải không.”

Bạch mã buồn buồn đạp chân, ngưỡng cổ về phía trước, Ngôn Phi Mặc nhìn theo thì thấy Tiêu Tử Bùi cũng đang dắt Phi Lô mỉm cười về phía này.

Ngôn Phi Mặc sững sốt, hần không nghĩ Tiêu Tử Bùi có thể can đảm ra khỏi vương phủ, lại còn chào hỏi hần trước mắt bao nhiêu người. Hần ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng vui tươi hơn hở đi tới, vô cùng thân thiết nói: “Tử Bùi, nghe nói huynh bị Khánh vương gia đánh một trận nặng lắm à, ta đang định tới vương phủ thăm huynh đấy.”

Tiêu Tử Bùi nghe xong lòng dạ đột nhiên lại co rúm một hồi, trên mặt vẫn vờ như lơ đãng: “Phụ vương có đánh thì cũng chỉ là gãi ngứa thôi mà, nếu không mẩu phi ta sẽ liều mạng với ông ấy chứ. Thế đệ thì sao, vừa mới từ trong cung ra à, không bị Hoàng hậu nương nương phạt quỳ chứ, cơ thể đệ thể kia phạt quỳ một ngày sao chịu nổi, không bằng để ta đi cầu xin giúp đệ.”

“Sao ta dám làm phiền Tử Bùi chứ, nếu huynh xảy ra chuyện gì trong cung, Vũ lâm quân ta đây không phải cũng bị Khánh vương gia lột da à!”

“Cha ta sao có thể ra tay với Ngôn đệ được? Ngôn đệ là tâm phúc ở trong cung, chân mà giẫm một cái, cả hoàng thành này đều phải rung ba lượt đấy!”

Hai người cứ thế nhìn nhau, trong mắt như có pháo lửa nổ vang tung bừng tung tóe, nhìn một lúc lại cùng nhau cười ha ha.

Từ hoàng cung đến Ngôn phủ cách cũng không xa, hai người dắt ngựa cùng nhau tản bước trên đường cái, một người tao nhã, một người tuấn lãng oai hùng, khiến cho người bên đường ai ai cũng phải liếc mắt nhìn xem. Người trong kinh thành đâu xa lạ gì với họ, có người quen mặt còn cười cười nhìn nhau chào hỏi, giọng điệu đầy vẻ mập mờ.

“Ngôn đại nhân, Tiêu Tướng quân, hôm nay sao hai vị lại đi cùng nhau thế?”

“Ngôn đại nhân, Tiêu Tướng quân, hôm nay sắc mặt hai vị đều tốt nhỉ!”

“Ngôn đại nhân, Tiêu Tướng quân, hôm nay thời tiết đẹp ghê ta!”

Ngôn Phi Mặc ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, không khỏi dở khóc dở cười, đành phải gật đầu lung tung, bước chân nhanh hơn một chút, chỉ mong người bên cạnh không chịu nổi mà giục ngựa rời đi. Thế mà không hiểu sao hôm nay Tiêu Tử Bùi như uống nhầm thuốc gì, tuy trên mặt có hơi cứng nhắc, nhưng hẳn vẫn lằm lỉ đi thẳng về Ngôn phủ.

Vừa đến cửa nhà, trong lòng Ngôn Phi Mặc thở phào một hơi, cười tủm tỉm chấp tay chào hẳn: “Đa tạ Tử Bùi đi cùng ta hồi phủ. Nhưng mà hôm nay Tử Bùi hưng trí như vậy chắc không phải là vì trong vương phủ không có chỗ cho huynh dung chân chứ?”

Tiêu Tử Bùi làm như không nhận ra ý châm chọc trong lời nói đó, hẳn thở dài một hơi, u buồn nói: “Tử Bùi, tối hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, đệ phải chịu trách nhiệm với ta đây, như vậy đi, chúng ta vào phủ rồi nói kĩ hơn.” Nói xong, hẳn đưa Kinh Lôi cho môn đồng, rồi bước nhanh vào phủ.

“A, huynh, huynh đợi chút!” Ngôn Phi Mặc có phần hốt hoảng, hẳn mà đi vào, nhờ Thính Vân lao ra ẩu đả thì hẳn biết làm sao! Ngôn Phi Mặc tung người ngăn chặn phía trước Tiêu Tử Bùi, ngưng ngưng cười nói: “Tiêu Tướng quân, trong phủ tại hạ khá tiết kiệm, không bằng vậy đi, chúng ta ra bên ngoài uống một chén nhé.”

Mắt Tiêu Tử Bùi sáng hẳn lên, giữ chặt cánh tay Ngôn Phi Mặc lay lay: “Phi Mặc đệ khách khí quá đi, nghe Vũ Dương nói, trong viện nhà đệ có một cây Hạnh Hoa, đệ đó! Đi! Đi, vào lấy nước mơ trong vương phủ ra uống đi...”

Ngôn Phi Mặc theo bản năng vội hất tay ra, đang muốn phát lực thì lại thấy Tiêu Tử Bùi neho neho mắt, hàm răng vừa nghiền vừa than: “Ngôn đại nhân à, tại hạ mới nhĩ phẩm thôi mà, không nhiều không ít hơn huynh, chỉ cao hơn hai cấp. Ở trên đường lớn mà dùng dằng như vậy, chỉ sợ không hay lắm?”

Ngôn Phi Mặc yên lặng nhìn hẳn, dần dần mới khẽ cười: “Tử Bùi hay nói giỡn quá, tại hạ ngóng trông huynh tới phủ nâng cốc chuyện trò đã lâu, hôm nay rốt cục cũng được như ý nguyện, Ngôn Thất, còn thất thân gì nữa, mau đánh xe ngựa đi, nói tiểu vương gia muốn đem hầm rượu chuyển đến Ngôn phủ, một vò cũng không được sót! Khánh vương gia có hỏi thì nói là hôm nay tiểu vương gia ở lại Ngôn phủ, không say không về!”

Nói xong, hẳn đưa tay ra cầm lấy bàn tay to của Tiêu Tử Bùi, tay hẳn khô ráo mà mạnh mẽ, khớp xương rõ ràng, trong lòng bàn tay đầy những vết chai do ngày đêm luyện binh học võ. Lòng Ngôn Phi Mặc bất giác nảy lên, không nghĩ ngợi thêm gì nữa, cứ thế lôi hẳn vào trong Ngôn phủ.

7. Chương 7

Chương 7

Trong viện tĩnh lặng âm u, mùi hoa thoang thoang phảng phất trong không khí, Tiêu Tử Bùi đang hứng thú kéo tay Ngôn Phi Mặc, lúc vào sân lại thông thả bước đi. “Ngôn đệ, viện của đệ rất hợp ý ta, trách không được sao Vũ Dương thích chạy tới nhà đệ thế, sau này ta cũng muốn đến thường xuyên đây.”

Cánh tay Ngôn Phi Mặc cứng đờ, hẳn không thích thân mật quá mức với người khác, hiện bây giờ người đó cứ nắm chặt lấy tay mình, tóc gáy trên người hẳn như dựng lên thẳng đứng, không yên lòng gật đầu bậy bạ.

“Ngôn đệ không thoải mái à? Sao lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh thế?” Tay Tiêu Tử Bùi càng nắm chặt hơn, còn mập mờ gãi gãi vào lòng bàn tay hẳn.

“Đâu có đâu có, tại hạ được chiều mà hoảng thôi mà, ở kinh thành có bao nhiêu nữ tử khuê các ngóng trông có thể cùng Tử Bùi nắm tay cùng nhau du ngoạn đây.” Ngôn Phi Mặc mỉm cười, Tiêu Tử Bùi nhìn thấy lại bất giác ngáy người ngẩn ngơ.

“Được, lần sau chúng ta gặp sẽ không còn lạ lẫm nữa.” Tiêu Tử Bùi lập tức định thần, cười vang đáp.

Cửa bị đẩy ra ‘rầm’ một tiếng, một đường kiếm trắng lóe lên lướt thẳng đến phía Tiêu Tử Bùi, bước chân Tiêu Tử Bùi chuyển hướng, kéo Ngôn Phi Mặc xoay người một cái, thân kiếm xẹt ngang qua lưng người kia; mũi kiếm dúi xuống đất rồi lại quay ngược lên trên, tay áo lướt qua, vọt tới trước người Tiêu Tử Bùi, đánh thẳng vào cổ họng hẳn.

Tiêu Tử Bùi nhanh nhẹn lùi về phía sau vài bước, hai ngón tay nhanh chóng nắm lấy cổ tay cầm kiếm của người nọ. Giữa lúc tia sang lóe lên, mũi kiếm ngay trước cổ họng của hắn lại không thể đi tới thêm một phần.

“Thính Vân, nàng làm cái gì thế hả, còn không mau hạ kiếm xuống.” Ngôn Phi Mặc nhìn bàn tay mình vẫn được Tiêu Tử Bùi nắm chặt, bất đắc dĩ nói.

“Sao, chẳng lẽ tên này không phải là đồ sở khanh à, tự tiện xông vào Ngôn phủ chúng ta, công tử lại còn nói giúp hắn?” Một giọng nói ngọt ngào vang lên, Hiểu Phong đứng bên cửa cũng tham gia vào cuộc.

“Tại hạ chỉ kéo tay công tử nhà hai người thôi, sao mà gọi là sở khanh được, chẳng lẽ công tử nhà này là nữ nhân?” Đầu ngón tay Tiêu Tử Bùi siết chặt hơn, cổ tay Thính Vân thêm nhức nhối, không cầm chặt được thanh kiếm trong tay nữa, vì thế leng keng một tiếng, tay kia đưa tới gỡ tay Tiêu Tử Bùi ra, hắn cũng cười mím buống tay, Thính Vân lùi lại mấy bước, ổn định trọng tâm rồi yên lặng nhìn hắn, ánh mắt đầy phức tạp.

Ngôn Phi Mặc nhẹ nhàng giẫy khỏi tay người kia, đi đến bên cạnh Thính Vân cẩn thận kiểm tra cổ tay nàng, nhẹ giọng trách cứ: “Ta chiều muội đến hư rồi nhỉ, sao dám ra tay với Tiêu Tướng quân, người ta còn nhường cho muội đấy.”

Hiểu Phong ở bên ánh mắt cũng sáng rực hẳn lên, nũng nịu than một tiếng: “Ai nha, hóa ra là Tiêu Tướng quân à, chúng ta có mắt như mù rồi, mau mau, mời ngài ngồi nào, ta pha cho ngài chén trà hoa nhé.” Nói xong lại chạy đi ngay.

“Hiểu Phong, không cần, pha bình trà Ly Hoa bình thường là được, Tiêu Tướng quân đi ngay bây giờ đây.” Ngôn Phi Mặc nhíu mày nói.

Hiểu Phong chu miệng, uất ức nhìn Ngôn Phi Mặc một cái, tức giận bỏ đi.

“Ngôn đệ, hai thị tỳ này thú vị thật”. Tiêu Tử Bùi cười hớ hớ nhìn họ, hiên ngang lăm liết ngồi xuống bàn, nhận lấy trà mà Hiểu Phong đưa lên, uống một ngụm rồi nói sang chuyện khác, “Nhưng mà, đệ làm cho ta mất mặt thật đấy, giờ trong thành ai cũng nghĩ chúng ta là một đôi, đệ lại thay lòng đổi dạ có thị tỳ trong nhà, chẳng phải ta nên mua khối đậu hủ mà tự tử chết cho rồi sao. Không bằng như vậy, đệ tìm cho hai người đó một chỗ tốt đi, đệ tìm không được thì ta tìm giúp...”

Ngôn Phi Mặc tự nhiên lại thấy đau đầu, tên Tiêu Tử Bùi trước mặt này đang cười cực kỳ vô lại, khác với Tiêu Tử Bùi trước kia mà hắn biết một trời một vực, bất ngờ đến mức hắn không biết phải đối phó thế nào.

Ngôn Thất ôm một vò rượu vôi vãi đi vào, trên quần áo ướt một mảng lớn, mặt mũi còn vương vất kinh hoàng: “Tiêu Tướng quân, Khánh, Khánh vương gia...”

Tay Tiêu Tử Bùi run lên, nước trà thiếu chút nữa chao ra ngoài: “Như thế nào? Ông gặp cha ta à?”

“Đúng vậy, ta mới tới vương phủ đã gặp Khánh vương gia rồi, ông ấy đập nát một vò rượu, thở phì phì nói, nói...”

“Nói cái gì?”

“Nói cái tên súc sinh kia không cần về nhà nữa!” Ngôn Thất nhái theo sinh động như Khánh vương gia trước mặt.

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, rầu rĩ nói: “Tử Bùi, chọc giận Vương gia là tại ta cả, thôi thì, ta đưa huynh về nhà bây giờ, xin lỗi Vương gia thì ổn thôi.”

Tiêu Tử Bùi cắn răng một cái, ngồi yên không suy suyển: “Aiz, xem ra đêm nay ta phải ở đây quấy rầy rồi.”

Hiểu Phong và Thính Vân hai mặt nhìn nhau, Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, đành phải quay sang nói với Ngôn Thất: “Như vậy đi, ông gửi tin cho Khánh vương phủ, nói Tiêu Tướng quân say rượu, hôm nay ngủ lại Ngôn phủ chúng ta.”

Ngôn Thất mở mồm thật to, uất ức nói: “Công tử, ta sợ nếu đưa tin này sang, ta sẽ không gặp lại công tử được nữa đâu. Khánh vương gia sẽ trút giận lên ta mất.”

Ngôn Phi Mặc ho khụ một tiếng: “Không sao đâu, Khánh vương gia gần đây tâm tình không tốt, cho nên hơi giận quá thôi, ông mang theo mấy món điểm tâm ngọt tới hiểu kính một chút.”

Về mặt Ngôn Thất vô cùng không tình nguyện, cứ vừa đi vừa quay đầu lại.

Tiêu Tử Bùi mở vò rượu ra, châm cho Ngôn Phi Mặc một chén, cảm khái nói: “Ngôn đệ, chúng ta đã bao lâu rồi không uống rượu cùng nhau ấy nhỉ.”

Ngôn Phi Mặc ngẩn ra, thầm nghĩ: còn không phải vì người này lòng dạ hẹp hòi cứ canh cánh chuyện mình giấu diếm thân phận lên vào kinh vệ doanh đó sao. Hắn cũng không trả lời, chỉ cười nói tiếp: “Rượu này không tệ, uống không nhưng dư vị vẫn kéo dài, ngâm lâu còn mang theo vị ngọt.”

“Đúng vậy, đây là đồ quý của phụ vương mà, trước kia ta vẫn hay trộm uống đấy.”

“Huynh còn làm chuyện này nữa à?”

“Ngày bé ta bướng lắm, phụ vương ta không có cách nào mới đưa ta đi tới Trình lão tướng quân.”

“Phụ vương huynh nhọc lòng vì huynh quá, thật tốt, huynh cũng không nên phụ lòng Khánh vương gia.” Ngôn Phi Mặc thấy sắc trời khuất bóng, trong lòng càng thêm sốt ruột, đành phải nói một câu hai ý.

Tiêu Tử Bùi uống tiếp một ly, gấp thêm một viên củ lạc dầm muối, thỏa mãn cười hi: “Đệ thì sao, kể về ngày bé của đệ ta xem.”

Ngôn Phi Mặc ngẩn ra, khoe miệng bất giác hiện lên nét cười: “Ngày bé ta cũng bướng bỉnh lắm, mẫu thân ta vì muốn ép ta học võ lừa lừa gạt gạt gì cũng làm hết.”

“Mẫu thân đệ giờ ở đâu? Giờ đệ tiền đồ như vậy, sao không đưa bà tới đây hưởng phúc?” Tiêu Tử Bùi hí mắt, cười hi hi nói.

“Mẫu thân ta không thích cuộc sống kinh thành.” Ngôn Phi Mặc mỉm cười, lại châm rượu cho Tiêu Tử Bùi, “Cho nên Tử Bùi không cần phải xem ta là cái đinh trong mắt đâu, một ngày nào đó, ta sẽ rời khỏi kinh thành thôi.”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi có chút không vui, không kịp nghĩ lại đã nghe thấy Thính Vân lạnh lùng nói: “Công tử, hai ngày này ngài còn chưa được nghỉ ngơi, hôm nay dùng cơm sớm rồi nghỉ tạm đi.”

Ngôn Phi Mặc gật đầu, gọi người mang đồ ăn lên, cùng Tiêu Tử Bùi dùng cơm, Hiểu Phong và Thính Vân vẫn cực kì cảnh giác, cứ một lúc lại mượn cớ châm trà, bưng đồ ăn... Chỉ sau một lúc, hai người đã thay nhau lên xuống hơn mười lượt, trong lòng Tiêu Tử Bùi không khỏi bật cười, hỏi: “Ngôn đệ, chẳng lẽ ta có vẻ hung thần ác sát lắm sao, có bắt nạt đệ đâu chứ?”

“Tử Bùi phong thần tuần lẫm, sao mà giống hung thần ác sát được,” Ngôn Phi Mặc nghiêm túc nói, “Chủ yếu là vì tiểu đệ quá văn nhược, vừa nhìn đã biết mệnh bị bắt nạt rồi.”

Tiêu Tử Bùi ghen một hồi, cũng không buồn để ý nữa, đặt chén rượu trong tay xuống, hắn nhìn Ngôn Phi Mặc từ trên xuống dưới một cách cực kì nghiêm túc: “Đúng vậy, Ngôn đệ rất văn nhược thanh tú, làm sao mà có uy phong của Trung Lang tướng được, nếu thay nữ trang vào, nhất định sẽ là một giai nhân xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.”

“Xoảng”, Hiểu Phong đang bưng bát canh tuyết lê trắng miệng lên, không biết vì sao tay lại run lên, cái bát cũng rơi bể nát.

Ngôn Phi Mặc bước nhanh tới bên người nàng, xem tay thử rồi dịu dàng an ủi: “Sao lại không cẩn thận thế? Có nóng không?”

Hiểu Phong hoảng hốt tựa vào người Ngôn Phi Mặc, thấp giọng nói: “Công tử, ta hơi sợ hãi.”

Ngôn Phi Mặc ôm nàng thì thầm bên tai hai câu, Hiểu Phong gật gật đầu, gọi thêm vài người tới dọn dẹp xong rồi lui xuống.

Ngôn Phi Mặc hơi áy náy: “Xin lỗi huynh, các nàng vẫn quen ở trong nhà, ít khi được gặp nhân vật lớn, nhìn thấy Tử Bùi nên trong lòng mới hốt hoảng vậy đó.”

Tiêu Tử Bùi kinh ngạc nói: “À, vừa rồi chắc ta ra tay hơi nặng, không dọa hai nàng ấy chứ?”

“Chẳng lẽ Tử Bùi không biết sao? Huynh là hậu duệ Vương Tôn quý tộc, dù sao cũng có phần uy nghiêm.”

“Chắc chắn chắc, Ngôn đệ mà cũng nói vậy sao, ta thấy cây bảo kiếm trong tay vị tiểu thư kia hàn khí bức người, kiếm pháp Không Linh, ra chiêu cổ quái, không biết có quan hệ gì với linh cốc ở Mạc Bắc không?”

Mạc Bắc linh cốc là một khu vực cực kì thần bí ở Đại Diễn. Mạc Bắc nằm ở khu vực ranh giới giữa ba nước Đại Diễn, Đại Sở và Tây Lương, đất đai rộng lớn nhưng dân cư thưa thớt, một năm có hơn nửa thời gian là rét lạnh băng giá, chỉ có linh cốc nằm trong góc khuất của Mạc Bắc Thiên Sơn, bốn mùa như xuân, chim hót hoa nở. Có rất nhiều lời đồn về linh cốc này, chỉ có người Mạc Bắc vẫn tin tưởng kiên định rằng lãnh cốc này là nơi được thần linh phù hộ, nơi đó phú khả địch quốc, dung mạo người nào cũng xinh đẹp như tiên, trường sinh bất lão.

Lúc còn trẻ Tiêu Tử Bùi từng có cơ duyên đi theo Trình lão tướng quân vào trong cốc một chuyến, sau khi về Trình lão tướng quân còn cảm khái: “Nếu có thể chết già trong linh cốc, làm người cũng thấy may mắn rồi.”

“Sao huynh biết về linh cốc?” Ngôn Phi Mặc có phần kinh ngạc.

“Lúc trước ta từng trúng một thứ độc lạ, mắt không nhìn được, sư phụ đưa ta tới gặp cốc chủ chữa bệnh.”

“Thì ra là thế, ” Ngôn Phi Mặc suy nghĩ sâu xa một lúc, cười nói, “Thật ra trong truyền thuyết linh cốc là nơi mà hoàng đế khai quốc của Đại Diễn sau khi giành chính quyền đã giành một nơi phong thủy hữu tình cho nữ nhân mình yêu, đến khi đăng cơ rồi nữ nhân đã cùng hấn giành lấy chính quyền lại không hợp với hậu cung triều đình, bà buồn bực mà chết, cuối cùng nữ nhi duy nhất bà sinh ra đã rời khỏi kinh thành thị phi, quay về linh cốc sống, một cuộc đời tiêu dao vui vẻ.”

“Ồ? Ta chưa từng nghe được chuyện này, trách không được vì sao sư phụ ta lại quen người trong cốc đó. Sau này ta phải đi hỏi ông thử.”

“Lão tướng quân về nhà dưỡng thọ rồi mà, huynh còn đến hỏi ông làm gì?” Ngôn Phi Mặc cười nhẹ, “Huynh muốn biết gì thì cứ hỏi ta đi. Thính Vân là người ở linh cốc đấy.”

Tiêu Tử Bùi lấp bắp kinh hãi, hấn ngẫm nghĩ rồi hỏi thêm: “Có phải trong linh cốc còn có một nữ tử, khinh công trác tuyệt, lại còn cực kì xinh đẹp nữa?”

Ngôn Phi Mặc phì cười vui vẻ, ánh mắt hơi hơi cong lên, giống nhau từng tia lửa nhảy lên tí tách, nhỏ bé sáng ngời, nhịp tim của Tiêu Tử Bùi cũng đột ngột tăng nhanh.”Tử Bùi, trong linh cốc nữ tử nào cũng xinh đẹp, theo như cách huynh nói, thì có lẽ cả đời cũng không tìm thấy người trong lòng của mình đâu.”

8. Chương 8

Chương 8

Phòng khách ở Ngôn phủ được quét tước gọn gàng sạch sẽ, trên bàn trà ở bên đốt một loại huân hương, mùi hương nhẹ nhàng mà lắng đọng, cực kì thoải mái. Hai tay Tiêu Tử Bùi bắt chéo sau lưng, thong dong đi một lượt quanh phòng. Không biết vì sao từ khi vào Ngôn phủ, trong lòng hấn cứ như có một cái móng vuốt nhỏ cào cào, không nặng, không nhẹ, ngứa ngứa ngáy ngáy.

Từ trên xuống dưới Ngôn phủ đều có vẻ thần bí, thân pháp của Thính Vân thì quỷ dị, địch ý với hấn cũng rất nặng nề; Hiểu Phong nhìn có vẻ ngây thơ, nhưng trên người lại phảng phất mùi hương thuốc, nhất định là cao thủ dùng được hoặc độc, mà Ngôn Phi Mặc, lời lẽ thì khẩn thiết, có lẽ là muốn giảm địch ý của hấn, nhưng những lời này vừa thật vừa giả, không ai có thể nói được rõ ràng.

Bốn phía yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim kêu, Tiêu Tử Bùi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong viện đã không một bóng người, chỉ còn cây Hạnh Hoa giữa sân vẫn lặng im sừng sững. Hấn nghĩ nghĩ rồi lững thững đi ra ngoài, thong dong đi một vòng quanh Ngôn phủ, không phát hiện có gì kì lạ, đành phải tức tối quay trở về phòng ngủ.

—

Ngày hôm sau là ngày lên triều, lúc Tiêu Tử Bù và Ngôn Phi Mặc vừa đi ra trước cửa, rất nhiều đại thần mắt sáng ngời như sao. Hai người kia, một người mặc áo bào tím, tư thế oai hùng bồng bồng phần chân; một người mặc áo bào đỏ, mặt như quan ngọc, đứng là phong cảnh tịnh lệ trong triều.

Hôm nay trên triều mọi người đều cực kì thoải mái, đại thọ của Minh Duệ đế chỉ còn vài ngày nữa, biên cương đã định, người Tây Lương bị Tiêu Tử Bù đánh phải chạy lui về Đại Mạc, nắp trong ổ không dám chạy ra; mà nước láng giềng Đại Sở cũng giao hảo với Đại Diễn, hoa giang vì giới; một ít việc nhỏ đó cũng không khiến bệ hạ không vui. Tóm lại, trên triều ai ai cũng vui sướng cả.

Lễ bộ thượng thư Phong Vũ Dương dẫn đầu hồi bẩm với Minh Duệ đế: “Bệ hạ, sứ thần của Đại Sở đã đến rồi, hôm qua thần đã sắp xếp xong, hôm nay họ đã đứng ở bên ngoài chờ bệ hạ tiếp kiến ạ.”

Minh Duệ đế hứng thú hỏi: “Là ai đến đây?”

“Khởi bẩm bệ hạ, là thái tử Đại Sở Kiến vương Sở Thiên Dương.”

“Đã nghe nói nhi tử của Sở Tần anh tài khí thế, võ công mưu lược không gì không giỏi, trẫm đã muốn gặp từ lâu, Vũ Dương, nhanh cho mời.”

Ngôn Phi Mặc thờ ơ nhìn sắc mặt Tín vương Tiêu Hồng hơi cứng nhắc phía trước. Hắn tiến lên từng bước, cười tâu: “Bệ hạ, nghe nói Sở Thiên Dương này từ nhỏ đã được Sở Vương yêu quý, thiên tư thông minh, mười tuổi đã được phong làm thái tử, mười lăm tuổi vào triều hiệp trợ Sở Vương xử lý chính sự, khi còn bé thần từng đến Sở thăm quan, chuyện của hắn được người ta kể đến như cả tai, đúng là là bội phục.”

Phùng thái úy ho khụ một tiếng, cười nói: “Ngôn đại nhân tôn sùng thái tử Sở quốc vậy sao, nước ta nhân tài đông đúc, chẳng lẽ lại bắt tài hơn Sở quốc, Ngôn đại nhân và Tiêu Tướng quân cũng là nhân tài kiệt xuất đấy thôi, bệ hạ ngài nói đúng không ạ?”

Ngôn Phi Mặc giả vờ run rẩy, quay sang nhìn thoáng qua chỗ Tiêu Hồng rồi lập tức cúi đầu khép mi: “Không dám không dám, Phùng thái úy quá đề cao hạ quan rồi, tại hạ vừa rồi thuận miệng nói thôi, còn nói về nhân tài kiệt xuất, đương nhiên phải là Tín vương rồi.”

Trong lòng Tiêu Tử Bù có phần không vui, giống như kiểu người nhà mình bị mình bắt nạt thì không sao, nhưng nếu bị người ta bắt nạt thì không sao chịu được.”Ngôn đại nhân thuận miệng nói thôi mà, Phùng thái úy làm gì mà câu châm câu chọc vậy, nói thế, mọi người cũng không dám nói tiếp nữa.”

Đang nói giữa chừng, có tiếng truyền vang “Thái tử Sở Quốc Sở Thiên Dương kiến giá”, tất cả mọi người không nhịn được quay về phía cửa điện, một bóng người áo bào đen thêu Kim Mãng tứ trảo, thân hình cao lớn, khí vũ hiên ngang bước lên đại điện, đúng là nao tử cao quý từng xuất hiện ở từ lâu Thiên Bảo mấy lần trước kia. Hắn cung kính hành lễ với Minh Duệ đế Tiêu Trách: “Sở quốc Sở Thiên Dương khấu kiến bệ hạ.”

“Mau đứng lên.” Tiêu Trách đi xuống từ long ý, nâng hắn dậy rồi cẩn thận quan sát một phen, cười nói, “Thiên Dương đã lớn vậy rồi à, nhớ ngày đó ta đến hành cung gặp phụ vương khanh khanh chỉ mới là cậu bé tập tễnh học bước đi thôi nhỉ.”

“Phụ vương cũng rất nhớ bệ hạ, nhấn thần phải vấn an bệ hạ và hoàng hậu đấy ạ.” Sở Thiên Dương nói xong thì vẫy tay gọi tùy tùng bưng hạ lễ lên.

Trên triều ai nấy vui mừng, hàn huyên trò chuyện không ngừng không dứt; Tiêu Hồng cũng tiến lên chào hỏi, dẫn người này tới gặp các vị đại thần trong triều. Ngôn Phi Mặc lẳng lặng đứng trong góc, mắt lướt qua đám người trước mặt, dừng lại ở một nơi nào đó. Bỗng nhiên, hắn cảm giác người mình cứng đờ cả ra, lúc định thần lại đã thấy Sở Thiên Dương đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn mình: “Hóa ra đây là Trung Lang tướng Ngôn đại nhân nổi danh kinh thành đó sao?”

Khóe miệng Sở Thiên Dương đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, cho dù hắn đã che giấu sắc mặt nhưng Ngôn Phi Mặc vẫn cảm giác bị nhìn thấu từ đầu tới chân. Hắn nhìn sang Tiêu Hồng đang đứng bên cạnh Sở Thiên Dương, bước chân nhẹ nhàng, ánh mắt tối tăm, trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi. Ngay sau

đó hần mỉm cười tiến lên chấp tay chào hỏi: “Thái tử điện hạ ở Sở quốc đô thành xa xôi mà vẫn nghe được danh tại hạ, thật sự là quý không dám nhận.”

Trong lòng Sở Thiên Dương thoáng rung mình, ý khinh thường cũng thu lại ít nhiều, chấp tay nói: “Ngôn đại nhân nhân trung long phượng, đạt giải nhất trong lời dài ở kinh thành Đại Diễn, các tiểu thương Sở quốc trở về vẫn thích kể chuyện hàn huyên, làm cho ta cũng muốn được tận mắt mình nhìn thấy.”

Tiêu Hồng bên cạnh cười nói: “Ngôn đại nhân cũng rất ngưỡng mộ Kiền vương đấy, mọi người nói đúng không nhỉ?” Hần không xưng Sở Thiên Dương là thái tử mà lại gọi thẳng phong hào.

Mọi người một bên đều phụ họa theo cùng, Sở Thiên Dương vui vẻ nói: “Hóa ra Ngôn đại nhân lại là tri âm của Tiểu Vương, lần này ở kinh thành nấn ná cũng lâu, nhất định phải thân thiết với Ngôn đại nhân nhiều hơn nữa.” Nói xong lại tiến tới nắm tay Ngôn Phi Mặc.

Tiêu Tử Bùi vừa thấy đã không cần nghĩ ngợi kéo Ngôn Phi Mặc lui về phía sau, đứng chặn trước tay Sở Thiên Dương cười nói: “Phi Mặc tính tình kì lạ, chỉ sợ làm thái tử điện hạ sợ hãi thôi”. Lời vừa dứt, nhất thời, mọi người khắp triều đều nhìn về phía hần, kinh ngạc, suy nghĩ sâu xa, tức giận, vui mừng... ánh mắt gì cũng có.

“Ồ, kì lạ thế nào?” Sở Thiên Dương có vẻ hứng thú hỏi.

Ngôn Phi Mặc khẽ kéo Tiêu Tử Bùi một cái, lại xuất hiện trước mặt Sở Thiên Dương, chậm rãi cung kính khom người: “Thuở nhỏ tại hạ tập võ, không có thói quen gần gũi với người khác.”

“Không sao không sao, Ngôn đại nhân cứ tiếp xúc nhiều với Tiểu Vương rồi, năm rộng tháng dài sẽ quen thôi.” Sở Thiên Dương cười nói, xoay người cung kính hành lễ với Tiêu Trách, “Bệ hạ, ở đây nhiều thiếu niên anh tài như vậy, thần nhìn mà ngứa lòng ngứa dạ, muốn được gặp gỡ nhiều hơn, không biết có thể cùng luận bàn chơi đùa không?”

Tiêu Trách nhìn những người trong điện, ánh mắt hiện lên vẻ khác thường, trầm ngâm một lát rồi nói: “Được, Hồng Nhi, ngày mai con thay trăm chiêu đãi Thiên Dương, gọi đệ đệ của con, cùng tới Nhạc Uyển săn bắn đi.”

—

Lên triều xong, theo thường lệ Ngôn Phi Mặc tới nội thành tuần tra, hần đã huấn luyện Vũ lâm quân được hơn một năm, thủ trị, cảnh vệ, ám vệ, doanh huấn luyện địa nội, hữu thống lĩnh Điền Trọng Nhạc đang huấn luyện mấy tên thủ hạ ở đây, vừa thấy hần đến thì vui vẻ ra đón, thấp giọng cười nói: “Ngôn đại nhân, có tin tức gì tốt không, các huynh đệ đều ngứa tay hết rồi.”

Điền Trọng Nhạc là một trong các con cái nhà quan gia ngang ngược được chính tay Ngôn Phi Mặc đề cử lên, hần là người nhạy bén, tâm tư kín đáo, đôi khi lại thích xen vào việc của người khác.” Trọng Nhạc, cậu vào điện nghe lén hả?”

Điền Trọng Nhạc bắt đắc dĩ buông tay: “Ngôn đại nhân, không phải ta nghe lén mà, mấy huynh đệ trực cửa nói, nhưng mà là tiếng nó tự chui vào đầu thôi.”

“Được rồi,” Ngôn Phi Mặc mỉm cười nói, thuận tay rút một cây trường thương ra, xoay được năm phòng, giống như một đóa hoa mai nở rộ, “Một ngày nào đó cậu sẽ chịu thiệt vì cái tính này thôi”.

Chúng thủ hạ cũng hòa nhau trêu chọc Điền Trọng Nhạc: “Điền đại nhân, Ngôn đại nhân vừa mới tán dương ngài đấy.”

“Điền đại nhân, lúc nào ngài dạy ta món này đi?”

“Điền đại nhân, có được không thể, nếu được thì ngài ra đường lớn đứng đi, mấy tiểu cô nương sẽ nhìn được đó!”

“Đi đi đi, ta lên đường làm xiếc đây!” Điền Trọng Nhạc đẩy nhóm thủ hạ ra, đi theo Ngôn Phi Mặc vào trong nội thất, nhỏ giọng nói, “Ngôn đại nhân, ngày mai đừng quên mang theo ta đi đấy.”

Ngôn Phi Mặc dừng bước chân, như cười như không nhìn về phía trước, tả thống lĩnh Ngô Mạnh đang viết lách gì đó ở bên trong, hần thấp giọng nói bên tai Điền Trọng Nhạc: “Trọng Nhạc, không phải ta không mang theo cậu đi, chỉ là lần này chỉ sợ cậu lại giành của Ngô Thống lĩnh mất.”

Điền Trọng Nhạc có phần không phục, đang muốn nói gì đó, thì thấy Ngô Mạnh ngẩng đầu lên, vừa lúc Ngôn Phi Mặc vào phòng, hần vội vàng cất giấy bút đi đến trước mặt hành lễ: “Ngôn đại nhân.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Ngô Thống lĩnh, ngày mai bệ hạ Tín vương khoản đãi Sở quốc thái tử đi Nhạc Uyển săn bắn, vài Vương gia đại thần cũng phải hộ tống theo, trọng trách của Vũ lâm quân chúng ta sẽ rất nặng đấy.”

Ngô Mạnh kính cẩn nói: “Ngôn đại nhân nhất định đã có sắp xếp rồi.”

Điền Trọng Nhạc vội vàng tiếp lời nói: “Ngô Thống lĩnh, huynh ở Vũ lâm quân nhiều năm vậy rồi, tham gia săn bắn cũng không ít lần được đi, không bằng lần này huynh nghỉ ngơi một chút, ta đi với Ngôn đại nhân, được không?”

Ngô Mạnh thoáng sững sốt, hần do dự nhìn Ngôn Phi Mặc: “Săn bắn là trách nhiệm trọng đại, huống chi lần này còn có sứ thần Sở quốc đến, nhờ có xảy ra chuyện gì, chúng ta không gánh vác nổi đâu.”

Điền Trọng Nhạc cầm lấy cánh tay hần, sốt ruột nói: “Ngô đại nhân! Ngô đại ca! Lần này tiểu đệ muốn đi mà, huynh yên tâm đi, ta đi theo Ngôn đại nhân, nhất định sẽ bảo vệ cẩn thận!”

“Này, này, Ngôn đại nhân, ngài định thế nào, ty chức nghe theo lời ngài sắp xếp.” Ngô Mạnh chấp tay nhìn Ngôn Phi Mặc.

Đang nói giữa chừng thì một thái giám vội vã chạy vào, thấy Ngôn Phi Mặc lại vui vẻ nói: “Ngôn đại nhân ở đây à, thật tốt quá, tại hạ đỡ phải chạy chung quanh tìm ngài. Truyền Tín vương thủ dụ, ngày mai săn bắn ở Nhạc Uyển, Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả, Tiêu Tướng quân Tiêu Tử Bùi, Phong thượng thư Phong Vũ Dương, Phùng thái úy Phùng Luân, Trung Lang tướng Ngôn Phi Mặc đi theo, Trung Lang tướng Ngôn Phi Mặc cùng tả thống lĩnh Ngô Mạnh dẫn Vũ Lâm tả quân hộ vệ, không được có sai lầm.”

Điền Trọng Nhạc bực bội nhìn sang bên cạnh, Ngôn Phi Mặc nheo mắt khẽ cười.

9. Chương 9

Chương 9

Bàn bạc chuyện bố trí canh phòng ngày hôm sau với Ngô Mạnh xong, Ngôn Phi Mặc lại đi tới Sùng Võ điện gặp Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả, hôm nay là ngày Tiêu Khả tập võ, theo mấy sư phó tập cung cưỡi ngựa nói, Tiểu Hoàng tử thiên tư thông minh, ngộ tính rất cao, cưỡi ngựa cùng và bắn cung đều học rất tốt. Bước vào cửa lớn của Sùng Võ điện, trên giáo trường không có một bóng người, tiểu thái giám bên cạnh vui vẻ đi lên đón: “Ngôn đại nhân, Tiểu Hoàng Tử nghe nói được đi săn bắn nên vui lắm, sau khi luyện tập xong đã đi tìm Hoàng hậu rồi, nói nếu ngài tới thì gọi ngài nhanh qua, có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Xem ra tin tức này đã truyền khắp hoàng cung rồi nhỉ. Ngôn Phi Mặc nghĩ thầm: nếu hôm nay trên triều bàn chuyện quan trọng như thương thảo quân xa, có phải ai ai cũng biết hết vậy không? Bệ hạ lòng sâu như biển, sao lại không chấn chỉnh chuyện này? Chẳng lẽ đây là do bệ hạ có ý tung tin? Nghĩ đến đây, hần không khỏi rùng mình, ở trong mắt người khác, Tiêu Trách sủng ái hoàng hậu, với cháu trai của hoàng hậu là nàng cũng có phần ưu ái, chỉ có trong lòng Ngôn Phi Mặc tự hiểu, Tiêu Trách đã sớm hoài nghi thân phận và lai lịch của mình, chưa nói Ngôn Nhạc Chi cũng là cái đinh trong mắt tần phi hậu cung và ngoại thích, không biết trước mặt Tiêu Trách họ đã nói bậy về hần bao nhiêu rồi.

Vừa mới đi đến Trường Nhạc điện, Ngôn Phi Mặc đã nghe thấy tiếng cười đùa ầm ĩ từ bên trong vọng ra, hần bắt đầu đi lách đầu, vừa vào cửa điện thì thấy một đám cung nữ bên trong vây quanh tụ tập cùng một chỗ, ở giữa là một thiếu niên oai hùng, khôi giáp mặc trên mình màu bạc, trên lưng là một cây cung vàng lớn, bảo kiếm sắc dắt bên, anh khí bừng bừng, thần thái bay cao, đúng là Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả.

Trong mắt Ngôn Phi Mặc thoáng qua tia tán thưởng, hần vội vàng thu lại, thần nhiên cười hỏi: “Có phải hần không thể tới ngày mai luôn không?”

Tiêu Khả vui vẻ chạy tới: “Phi Mặc ca ca, huynh xem ta được không?”

“Rất đẹp.” Ngôn Phi Mặc gật đầu.

“Phi Mặc ca ca, huynh chờ nhé, ngày mai ta sẽ săn một con mãnh hổ tặng huynh, đến lúc đó huynh nhớ treo tấm da hổ trong nhà, chắc chắn là đẹp lắm.” Tiêu Khả đưa tay lấy cây cung trên lưng, nín thở tập trung, kéo căng sợi dây cương, “vù” một tiếng, đám cung nữ hoảng hốt thét lên.

Nét cười trên mặt Ngôn Phi Mặc dần tắt ngấm, hần im lặng không nói gì lướt qua Tiêu Khả, Tiêu Khả vội vàng đi theo phía sau Ngôn Phi Mặc rồi sốt ruột hỏi: “Phi Mặc ca ca huynh làm sao vậy?”

Ngôn Phi Mặc thấy mấy cung nữ phía sau bị bỏ xa một khoảng mới lạnh lùng nhìn hần một cái, nói: “Tiểu Hoàng tử, vui giận không được lộ ra mặt, đau mừng không được để ai hay, đó là đế vương chi đạo. Ngươi phải học kỹ điều này.”

Tiêu Khả ngây người ngẩn ngơ, đứng yên tại chỗ, uất ức đáp: “Phi Mặc ca ca, đây là Trường Nhạc điện mà, ở đây không phải chỉ có huynh thôi sao.”

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, trong lòng cũng thấy không đành, hần sờ sờ đầu cậu: “Tiểu Khả, nếu là người thường thì đệ rất tốt, nhưng đệ là hoàng tử, như thế thì không đủ.” Nói xong, hần đẩy cửa lớn nội điện ra.

Vừa đẩy cửa, Ngôn Phi Mặc ôn nhã đạm mạc đã tức giận đến thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, Ngôn Nhạc Chi cũng đang mặc khôi giáp, trên tay cầm cây bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm khí lướt qua, khiến cho mấy cung nữ trong điện hoảng hồn hoảng vía.

“Kêu la cái gì, lúc ta ở trên giang hồ chạy nhảy mấy em còn chưa sinh ra đâu.” Ngôn Nhạc Chi xoay kiếm một vòng, tư thế vô cùng oai hùng hiên ngang.

“Nương nương, người làm cái gì vậy?” Ngôn Phi Mặc thấy trán mình đang cực kì nhức nhối, giờ mới biết để cho người này vào cung đúng là sai lầm cực lớn, đáng lẽ hần phải đánh ngất nàng rồi đưa về nhà mới phải, đỡ phải ở đây rồi bị người ta giết chết.

“Tiểu Chỉ, con xem bộ này thế nào? Ngày mai ta và con cùng đi săn nhé?” Ngôn Nhạc Chi chạy đến bên người Ngôn Phi Mặc, vui vẻ hỏi.

“Như vậy đi, nương nương mặc bộ quần áo này ra ngoài săn bắn đi, vi thần thứ không phụng bồi được, cứ đi Thiên Lao ngồi cho xong là tốt thôi.” Ngôn Phi Mặc mỉm cười nói.

Ngôn Nhạc Chi lập tức sau lui lại mấy bước, đôi mắt đỏ lên, đau lòng nói: “Tiểu Chỉ, con lại tức giận nữa à. Từ khi con vào cung, cứ hờ một chút là tức giận.”

“Vi thần sao dám giận nương nương, nương nương cứ từ từ chơi, vi thần đi tìm bệ hạ thỉnh tội đã.” Ngôn Phi Mặc nói xong thì quay người đi thẳng.

Ngôn Nhạc Chi vội vàng kéo lại, sau đó lại rút tay về như bị phỏng, “Được rồi mà, ta không chơi nữa là được, ta cởi bộ quần áo này ra.”

Nhậm ma ma và Ngôn Nhạc Chi cùng vào phòng trong thay quần áo. Tiêu Khả cũng lon ton đi theo phía sau Ngôn Phi Mặc, im lặng không lên tiếng. Chỉ chốc lát sau, Ngôn Nhạc Chi mặc trang phục lộng lẫy theo hình mẫu đơn đi ra, búi tóc phi tiên, trâm cài vàng, trâm phượng, ung dung hoa quý, diễm lệ vô song. Nàng rụt rè nhìn thoáng qua Ngôn Phi Mặc, rồi ngồi xuống ghế Tử Đàn, nói: “Ngôn đại nhân đến đây không biết có chuyện gì?”

Ngôn Phi Mặc không biết nên khóc hay cười, nhìn nàng đáp: “Nương nương, là ngài và Tiểu Hoàng tử gọi vi thần tới.”

Ngôn Nhạc Chi có phần xấu hổ, nàng nhìn thoáng qua Tiêu Khả, hỏi: “Khả Nhi, con gọi Phi Mặc ca ca lại đây làm gì.”

Tiêu Khả vụng trộm nhìn thoáng qua Ngôn Phi Mặc, thấy hần không có ý gì mới vội vàng hồi bẩm nói: “Mẫu hậu, ta gọi Phi Mặc ca ca đến thảo luận chuyện ngày mai đi săn.”

“Đi sẵn!” Ngôn Nhạc Chi nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra hai chữ này, oán hận nhìn Ngôn Phi Mặc, “Ngày mai hai người mang thứ đầu tiên sẵn được đến kính hiến cho ta! Bằng không cứ ở lại khu vực sẵn sẵn, không cần quay về nữa!”

“Mẫu hậu, cái đầu tiên con sẵn để cho Phi Mặc ca ca rồi.” Tiêu Khả có hơi sốt ruột.

“Cái đồ không lương tâm kia, hai người đi chơi để lại mình ta cô đơn trong cung...” Đôi mắt Ngôn Nhạc Chi lại đỏ lên, phất phất khăn tay, đau lòng uất ức.

Ngôn Phi Mặc ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng an ủi nói: “Nương nương, chờ tới khi gió êm sóng lặng, ngài nói bệ hạ đưa ngài đi là được.”

Ngôn Nhạc Chi vẫn buồn, nằng nệ giọng nói: “Tiểu Chỉ, con khỏi cần gạt ta, chỉ cần ở lại trong cung này thì chẳng có ngày nào gió êm sóng lặng, cho dù là bệ hạ, cũng có lúc thân bất do kỷ mà thôi.”

“Ta không tin.” Ngôn Phi Mặc yên lặng nhìn nằng, học ra ba chữ.

—

Từ trong cung đi ra, tâm tình Ngôn Phi Mặc cũng đầy buồn bực, lang thang dọc theo con phố dài, chờ đến lúc tâm tình tốt lên mới bước vào nhà. Người gác cổng Ngôn Thất vừa thấy hắc mã vội vàng ra nghênh đón: “Công tử, ngài về rồi à.”

“Làm sao vậy?” Ngôn Phi Mặc không yên lòng đáp lời, đẩy cửa lớn thì ngầy ngẩn cả người, dưới tàng cây hoa hạnh, có một người tựa lưng vào tháp dài của hắc mã, hừ một khúc, Thính Vân còn cố tình pha cho hắc mã một bình trà hoa quế, bộ dạng tự đắc này khá là vui vẻ.

Ngôn Thất bĩu môi, thấp giọng nói: “Công tử, hắc mã đến đây đã lâu, nói là chờ ngài trở về.”

Ngôn Phi Mặc bước qua, đá đá chân của hắc mã, hung tợn nói: “Này, Tiêu Tướng quân, Ngôn phủ không phải trà lâu đâu.”

Tiêu Tử Bùi hoảng hồn vội vàng đứng dậy, uất ức nói: “Phi Mặc, không phải đệ qua sông đoạn cầu, tá ma giết lừa* chứ, ngày hôm qua còn cùng ta chuyện trò vui vẻ, sao hôm nay lại dữ tợn thế chứ.”

*xay xong thì giết lừa, nghĩa là qua cầu rút ván

“Hôm nay tâm trạng ta không tốt, huynh đừng gây chuyện với ta.” Ngôn Phi Mặc nói không hề khách khí, kéo hắc mã khỏi tháp rồi tự mình ngồi lên, mắt hờ khép lại, trầm giọng nói, “Ngôn Thất, tiễn khách.”

Ngôn Thất vui vẻ chạy lên: “Tiêu Tướng quân, xin lỗi, công tử nhà ta muốn nghỉ ngơi.”

Tiêu Tử Bùi vỗ tay chậm chậm, rồi lấy một tờ giấy màu đỏ từ trong lòng ra giơ giơ lên: “Phi Mặc, đệ cũng oan cho ta quá, không phải ta xung phong nhận việc này đâu, là thay tri âm của đệ đưa bái thiếp đến đây.”

“Ta làm gì có tri âm,” Ngôn Phi Mặc lạnh lùng nói, “Trong triều chỉ có hai loại người, một người hận ta, một người cười ta.”

Tiêu Tử Bùi thoáng sửng sốt, Ngôn Phi Mặc như vậy khiến cho lòng hắc mã đột nhiên căng thẳng. Trong lòng ai kia tự nhiên xấu hổ, hắc mã ho khan vài tiếng rồi nói: “Đệ nói cái gì đấy, Vũ Dương thì sao? Đệ xếp Vũ Dương vào loại nào? Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, xem này, đây là bái thiếp của Sở Thiên Dương, hắc mã mời đệ đêm nay đến Hồng Tự lâu đó.”

—

Hôm nay toàn bộ Hồng Tự lâu đều được Sở Thiên Dương bao hết, lúc Ngôn Phi Mặc cùng Tiêu Tử Bùi tới lầu, Sở Thiên Dương đang đứng ở đại đường đối ẩm với Phong Vũ Dương, bên cạnh là một tiểu thư đồng tùy thị. Tú bà Phượng ma ma của Hồng Tự lâu thấy Tiêu Tử Bùi đến thì tươi cười nghênh đón: “Tướng quân, đây là chuyện gì thế? Sở quốc thái tử chạy đến chỗ chúng ta làm gì vậy?”

Ngôn Phi Mặc lạnh lùng cười nói: “Đến đều là khách cả, bà cứ thu bạc, quản hắc mã tới hay không làm gì.”

“Ai u, vị đại nhân này nói đúng ghê, có bạc thì phải kiếm chứ. Đại nhân mời vào trong, mời!” Phượng ma ma nói chút đã thông, khăn tay hương phấn đón hai người đi vào.

Tuy rằng dân Đại Diễn khá cởi mở, nhưng Phong Vũ Dương thân là Lễ bộ thượng thư vào nơi sơn phẩn này vẫn có phần gò bó, đây là lần đầu tiên bọn họ đến đây, vừa thấy bạn đã mừng rỡ ra mặt: “Phi Mặc, Tử Bùi, hai người tới rồi à.”

Sở Thiên Dương cười ha hả: “Ngôn đại nhân, Tiêu Tướng quân, hôm nay mạo muội gửi lời mời, thật ra là bởi vì một đường đi tới kinh thành, ta đã xem hai vị là bạn tri kỷ đã lâu.”

Ngôn Phi Mặc khom người: “Thái tử điện hạ nâng đỡ. Thật ra tại hạ với điện hạ cũng là tri kỷ, nghe nói điện hạ anh dũng áp chế được Bát vương gia phản loạn của quý quốc, còn sửa án sai cho Nhị vương gia bị vu tội mười mấy năm trước, dân chúng ở Sở quốc rất kính ngưỡng ngài.”

“Đúng là một chuyện rối loạn, ở hoàng gia có nhiều việc cũng thân bất do kỷ, Ngôn đại nhân sẽ không cần nhắc lại.” Sở Thiên Dương cũng không cho là đúng, lại còn thở dài một hơi nói.

“Hoàng gia có việc nhiều là thân bất do kỷ...” Ngôn Phi Mặc nhẹ nhàng nhắc lại một lần rồi vỗ tay hoan nghênh, “Nói hay lắm, tới châm cho ta một ly, tại hạ muốn kính điện hạ một ly.”

Tiểu thư đồng mắt sắc bên cạnh lập tức cầm bình rượu rót đầy, hai người nâng chén rượu nhẹ nhàng chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang lanh lảnh, một hơi uống cạn.

“Tiểu Vương và Ngôn đại nhân vừa gặp đã như thân, không biết có được gọi một tiếng Ngôn đệ không?” Sở Thiên Dương hưng trí bừng bừng hỏi.

“Thế tại hạ không khách khí nữa nhé, xin được tôn xưng một tiếng Sở huynh vậy.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên đáp.

“Được.” Sở Thiên Dương vui vẻ đáp, hần quay sang nói với Phượng ma ma, “Còn không mau đưa mấy đầu bài của lâu lên, còn đứng ở đây làm gì!”

Phượng ma ma không dám chậm trễ, nhanh chóng gọi ngay mấy cái đầu bài ra, Hồng Tụ lâu không hổ là lâu đứng đầu kinh thành, các cô nương hoàn mạp yếm gầy, cổ vấn sinh yên, nhất là đầu bài Lưu Sương cô nương, mày ngài mắt phượng, sóng mắt lưu chuyển, liếc mắt đưa tình nhìn sang Tiêu Tử Bùi, làm cho người ta nhìn không được mà tim bay loạn nhảy.

10. Chương 10

Chương 10

Không biết vì sao, đột nhiên Tiêu Tử Bùi lại không thấy vui vẻ phần khởi khi đến Hồng Tụ lâu như mọi lần, nhìn quanh nhìn quẩn cứ thấy cả người khó chịu. Phượng ma ma không biết nhìn sắc mặt người kia, còn cười hì hì nói: “Nào, Lưu Sương không mau lại đây đi. Tiêu Tướng quân a, không phải ma ma nói ngài nhé, sao nhiều ngày rồi ngài không đến Hồng Tụ lâu thế, Lưu Sương của chúng ta ngày nào cũng ở đây trông ngài đến mòn con mắt đấy. Ngài không thể chỉ thấy người mới cười mà không nhìn người cũ...” Mới nói được một nửa thì bà liếc nhìn sang Ngôn Phi Mặc, xấu hổ im im.

Lưu Sương mỉm cười, từ từ đi đến bên Tiêu Tử Bùi, đôi mắt đỏ oạch lên, đưa mắt nhìn Ngôn Phi Mặc một cái rồi mới vươn bàn tay trắng nõn mịn màng ra châm cho mình và hần một chén rượu, khê khàng: “Tiêu Tướng quân, Lưu Sương kính ngài một ly.” Giọng nói này như thể chỉ chực òa lên khóc, nói xong còn làm bộ uất ức nâng ly lên uống cạn.

Tiêu Tử Bùi như đứng đông lạnh như ngồi đồng than, lén lút nhìn sang thì vẫn thấy Ngôn Phi Mặc đang trò chuyện với Sở Thiên Dương vui vẻ, trong lòng càng thêm buồn bực, hần nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Lưu Sương, đến đây đều là khách quý cả, nàng không cần phục vụ mình ta, còn không nhanh châm rượu cho mọi người đi.”

Mấy vị cô nương bên cạnh cũng lần lượt vào bàn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, oanh oanh yến yến, lú ra lú rú vô cùng náo nhiệt.

Sở Thiên Dương nhìn thấy Ngôn Phi Mặc thoáng nhú mi thì cười nói với Phượng ma ma: “Ma ma, ở đây không cần nhiều người vậy đâu, bà để Lưu Sương cô nương ở lại hầu hạ Tiêu Tướng quân, những người khác thì lui ra đi. Ta và Ngôn đệ vừa gặp đã quen, chỉ cần nâng cốc trò chuyện là được.”

“Khoan đã, ” Tiêu Tử Bùi cười nói: “Lời này của điện hạ đúng là rất hợp lòng ta, gần đây tại hạ và Phi Mặc đã quyết định quên hết ân oán trước kia, còn rất nhiều lời tri âm chưa nói hết, nhân cơ hội hôm nay ta cũng muốn cảm được soi tâm tình, Lưu Sương nàng cũng xuống đi, chúng ta hôm nay không say không về.”

Phượng ma ma nhất thời choáng váng, nghĩ thầm: mấy người chơi ta à? Đến Hồng Tự lâu mà không gọi cô nương, sao mấy người không đi tửu lâu Thiên Bảo phía đối diện ấy, ngồi đó mà không say không về? Nhưng mà, trước mắt toàn là đại gia, mấy câu này làm sao có thể nói ra khỏi miệng. Bà lại cười cười: “Được được, ta hiểu. Mấy em xuống hết đi, đừng quấy nhiễu sự thanh tịnh của mọi người.”

Các cô nương ai ai oán oán ra về. Trong lòng Lưu Sương lại thấy không cam, nàng cúi xuống thì thầm bên tai Tiêu Tử Bùi một câu: “Tướng quân, lúc nào rảnh rồi lại đây với thiếp, thiếp có thứ muốn tặng cho ngài.”

Cả người Tiêu Tử Bùi cứng đờ cả ra, gật đầu lung tung rồi nhìn Lưu Sương đi, vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi đã nghe Ngôn Phi Mặc ngồi bên thản nhiên bình phẩm: “Tử Bùi đúng là nhãn tâm quá, không thấy Lưu Sương cô nương tình ý kéo dài đấy sao, tại hạ còn đau khổ thay nàng.”

Lưu Sương vừa đi, Tiêu Tử Bùi cũng tự tại hẳn lên, hần cười hì hì đáp: “Lời ấy của Phi Mặc sai rồi, chẳng qua ta và Lưu Sương nói chuyện hợp ý mà thôi, nhiều lúc phải nói quá lên để nàng ấy ở đây khỏi bị người ta bắt nạt.”

“Hóa ra là vậy, xem ra Lưu Sương đa tình rồi.” Ngôn Phi Mặc bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Nhưng mà, dù là ai mà thấy có người tổn ngân lượng cho mình giành được giải hoa khôi như thế cũng đều tự mình đa tình cả thôi.”

Tiêu Tử Bùi cười hắc hắc: “Ta chỉ xem tiền tài như cặn bã, nghìn vàng tan hết còn làm ra được mà.”

“Phi” một tiếng, cả Sở Thiên Dương và tiểu thư đồng bên cạnh đều bật cười, rồi lại vội vàng mím miệng nhìn nhau không chớp mắt.

Sở Thiên Dương tỏ vẻ ngạc nhiên: “Nói đến cuộc thi hoa khôi kia, tại hạ cũng thấy rất hứng thú với vị hoa khôi ngày đó xướng khúc, Phượng ma ma, nàng tên là gì nhỉ? Nhanh gọi nàng ra đây cho chúng ta gặp thử.”

Phượng ma ma thoáng run người, ánh mắt lóe lên quanh co đáp: “Vị đại nhân này nói Yên Mặc sao, gần đây Yên Mặc nàng ấy không được khỏe...”

Sở Thiên Dương trầm mặt, hừ lạnh một tiếng, không giận tự uy, nhất thời cả đại sảnh nặng nề không tiếng động.

Dù là Phượng ma ma đã quen nhìn các quan to quý nhân tức tối nhưng trong lòng cũng bất giác sợ run, bà lại cười nói: “Tính tình Yên Mặc rất cầu thả, chỉ sợ là hầu hạ chư vị đại nhân không tốt. Nói đến việc xướng khúc thì ở lâu chúng ta có người còn xướng hay hơn nhiều, không bằng...”

Tiểu thư đồng bên cạnh khinh thường xì một tiếng: “Lớn mật, điện hạ nhà ta muốn gặp người, tới lượt bà đưa quyết định à!”

Phong Vũ Dương vội tới giảng hòa nói: “Ma ma, không bằng như vậy, gọi Yên Mặc cô nương đi ra gặp một lần, nếu quả thật thân thể không khỏe thì điện hạ cũng sẽ nhân hậu, không trách tội nàng đâu.”

Phượng ma ma lau mồ hôi một lượt, vội vã lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, ngoài phòng đã có tiếng bước chân nhẹ nhàng, một nữ tử mang mạng che mặt bằng lụa mỏng xuất hiện trước mặt họ, dáng người uyển chuyển như liễu uốn phù phong, nàng khẽ ho hai tiếng, khàn giọng nói: “Chào chư vị đại nhân, hôm nay thân thể Yên Mặc bị bệnh, không thể xướng khúc góp vui cho mọi người, mong được chư vị lượng thứ.”

Tiêu Tử Bùi cũng hứng thú đánh giá nàng rồi nhìn sang Phong Vũ Dương nói: “Này, ngày đó nàng xướng bài Thương xuân của huynh đây, đúng là có phong vị nhỉ.”

Phong Vũ Dương yên lặng ngồi ở kia, bỗng nhiên trên mặt lại thoáng nét hồng khả nghi, quanh co trả lời một tiếng, sau đó lại bừng lên chung trà lên, vội vàng nhấp một ngụm.

Tiêu Tử Bùi càng thấy phấn khởi, hóa ra bây giờ khúc gỗ này cũng đã thông suốt, có lẽ hẳn cần phải giúp người này một phen nhĩ. Nghĩ đến đây, hắn đứng lên đi đến bên người Yên Mặc, cười nói: “Ngày đó chúng ta có nghe nàng xướng một khúc ở cuộc thi hoa khôi, ai cũng giật nảy mình, nhất là Phong đại nhân đấy, mấy ngày sau về nhà hẳn vẫn ngủ không yên, là vì nhớ thương nàng đấy.”

“Đó là nhờ chư vị đại nhân nâng đỡ.” Giọng của Yên Mặc thoáng lạnh lùng, Tiêu Tử Bùi tự nhiên lại thấy quen tai, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát.

“Bài Thường xuân của Phong đại nhân Yên Mặc cô nương ngâm xướng rất hay, ý cảnh xa xôi, nhẹ nhàng phiêu lãng, làm cho người ta thêm tán thưởng.” Ngôn Phi Mặc ngồi trên ghế nói thêm.

“Hóa ra hôm nay Phong đại nhân có đến đây, Yên Mặc thật lễ rồi.” Nói xong, Yên Mặc chậm rãi đi đến bên cạnh Phong Vũ Dương, châm cho hắn một chén rượu rồi lại rót đầy chén cho mọi người, sau đó lấy thêm một chén trà nhỏ ở thị tì bên cạnh, “Yên Mặc lấy trà thay rượu, kính chư vị đại nhân.”

Tiểu thư đồng nói thầm bên tai Sở Thiên Dương mấy câu, Sở Thiên Dương thoáng nhăn mày, cẩn thận đánh giá Yên Mặc phía trước, sau đó mới nói khẽ với Ngôn Phi Mặc: “Ngôn đệ, Yên Mặc này chỉ sợ có chút vấn đề.”

Trong lòng Ngôn Phi Mặc hết hồn, hỏi: “Sở huynh nhìn ra gì sao?”

“Tuy dáng người yếu đuối nhưng bước chân nội liễm, là người có võ công; thứ hai, thủ hạ của ta có một lỗ tai nghe rồi là không quên được, giọng của nàng và người ngày đó xướng khúc thanh âm không giống nhau.”

“Chuyện này đúng là kì lạ, Hồng Tụ lâu ở kinh thành đã hơn hai mươi năm, chưa từng xảy ra những chuyện tương tự, hay là Yên Mặc cô nương bệnh tình chưa khỏe, sợ chúng ta trách tội, nên mới nhờ người tới tay?” Ngôn Phi Mặc cân nhắc nói, ngón trở gõ gõ trên mặt bàn.

Sở Thiên Dương không chút biểu tình: “Hồng Tụ lâu cũng quá lớn mật rồi, không bằng...”

“Đợi chút,” Ngôn Phi Mặc bỗng thở nhẹ một hơi, ghé bên tai Sở Thiên Dương thấp giọng, “Sở huynh, huynh nói thủ hạ của huynh nghe thấy nàng xướng khúc rồi, không phải là huynh đã sớm đến kinh thành đấy chứ?”

Theo như Sở Thiên Dương trình báo là sáng sớm hôm nay mới đến Lễ bộ, mà cuộc thi hoa khôi diễn ra đã mấy ngày trước đó, đây chính là chuyện tối kị trong tương giao giữa hai nước, Sở Thiên Dương hối hận không thôi, đang muốn tìm một lý do để thoái thác cho qua, nhưng Ngôn Phi Mặc bỗng nhoẻn miệng cười: “Sở huynh vừa rồi nói gì ấy nhĩ? Sao đột nhiên ta lại quên mất rồi.”

Sở Thiên Dương ngẩn ra, cười nói: “Quên thì tốt, quên thì tốt. Nào nào nào, chúng ta uống rượu.” Hắn vừa nâng chén, vừa tự cân nhắc thêm lần nữa, đây là nam tử trẻ tuổi được hoàng hậu Đại Diễn sủng ái trong lời đồn.

Yên Mặc uống xong chén trà kia, hành lễ rồi chuẩn bị rời khỏi đại sảnh, không ngờ lại nghe thấy Tiêu Tử Bùi kêu một tiếng “Dừng bước”, hắn cười hớ hớ nói: “Yên Mặc cô nương, chúng ta ở đây có ai đâu, chỉ có Phong đại nhân trước nay chưa bao giờ đến Hồng Tụ lâu này, ngày ấy nghe nàng xướng một khúc Thường Xuân, từ đó về sau vẫn nhớ mãi không quên, hôm nay nhân có điện hạ gửi lời mời mới có dịp cùng nàng gặp lại, cô nương không đáp lại chút nào sao?”

Yên Mặc thoáng run người, nàng đi qua bên Phong Vũ Dương, khẽ nói: “Yên Mặc đã kính nể Phong đại nhân từ lâu, Phong đại nhân tài hoa xuất chúng, thi tập ngài viết cũng khiến cho người ta kinh ngạc không thôi, tiểu nữ chỉ góp nhặt được một ít, viết vài khúc, lần sau lúc nhân hạ nếu Phong đại nhân không ngại có thể lại đây gặp gỡ.”

Phong Vũ Dương đỏ mặt, có phần lúng túng, lắp bắp nói: “Được, được, vinh hạnh.”

Ngôn Phi Mặc khẽ cười: “Vũ Dương làm sao vậy, sao lại giống như... Giống như...”

“Giống như nam tử hoài xuân.” Tiêu Tử Bùi nói nhỏ bên tai Ngôn Phi Mặc.

Ngôn Phi Mặc phì cười vui vẻ, khoe miệng cong lên, tạo thành một đường cong xinh đẹp, đôi mắt đen như mực bình thường xa cách, giờ lại thân thiết hơn vài phần, khiến cho cả người càng thêm sinh động, Tiêu Tử

Bùi không khỏi ngáy người ngẩn ngơ.

Ánh mắt Yên Mặc sau khăn che cũng khẽ cong lên, nàng dịu giọng: “Chờ cho Yên Mặc hết bệnh rồi lại xướng khúc cho Phong đại nhân nghe nhé.”

Ngôn Phi Mặc ho khụ một tiếng: “Yên Mặc cô nương, Phong đại nhân không đặt chân nơi yên hoa đâu, hảo ý của nàng lòng hân nhận là được.”

Phong Vũ Dương hơi nóng nảy, trừng mắt nhìn liếc Ngôn Phi Mặc một cái: “Ngôn đại nhân lại nói đùa rồi.”

“Ý của Ngôn đại nhân là, đến lúc đó mời Yên Mặc cô nương tới Ngôn phủ cùng Phong đại nhân gặp mặt, chúng ta cũng dựa vào phúc của Phong đại nhân, Yên Mặc cô nương sẽ không từ chối chứ.” Tiêu Tử Bùi cười nói.

Ngôn Phi Mặc sững sốt, vừa định phản bác thì Tiêu Tử Bùi đã thì thầm to nhỏ: “Này, hiếm khi con một sách này động lòng, sao đệ không chịu giúp?”

Ngôn Phi Mặc nhất thời do dự, không ngờ Yên Mặc cũng thản nhiên đáp: “Như thế rất tốt, có thể cùng tứ đại công tử trong kinh thành nâng cốc chuyện trò, là phúc của Yên Mặc rồi.” Nói xong, nàng nhanh nhẹn đi ra đại sảnh.

Ngôn Phi Mặc không kịp từ chối, bực bội trừng mắt liếc nhìn Tiêu Tử Bùi một cái, Tiêu Tử Bùi lại cười với hân cực kì vô lại, Ngôn Phi Mặc bất lực đành phải xoay đi, đúng lúc chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Sở Thiên Dương.

“Ngôn đệ và Tiêu Tướng quân cảm tình rất tốt nhỉ.”

“Đó là đương nhiên.” Tiêu Tử Bùi đắc ý duỗi tay ra, nắm lấy bả vai Ngôn Phi Mặc, Ngôn Phi Mặc bực mình một tay nhanh chóng đánh lên mạch ở tay của hắn, Tiêu Tử Bùi bị đau, buột miệng a a vài tiếng.

Sở Thiên Dương cười ha hả, lấy một bầu rượu sang châm thượng cho hai người họ: “Nào nào nào, uống rượu, rượu phùng tri kỷ ngàn chén thiếu, Tiểu Vương hôm nay thấy rất vui!”

Bữa tiệc rượu lần này đúng là cực kì vui vẻ, uống đến gần giờ Hợi mới tan, Tiêu Tử Bùi vui mừng phấn chấn trở lại vương phủ, cả đầu đều là khuôn mặt nhún nhó của Ngôn Phi Mặc lúc vừa rồi, trong trắng hồng hồng, sóng mắt lưu chuyển, một vẻ mị ý khó nói thành lời. Nhưng mà chân trước hắn vừa mới bước vào vương phủ, sau lưng đã nghe tiếng Tiêu vương gia trong đại sảnh rít gào: “Đồ con bất hiếu, còn có tâm tình ra ngoài uống rượu nữa à! Dám đi uống với tên Ngôn Phi Mặc kia! Uống đến bây giờ còn chưa quay lại nữa hả!”

Tiêu Tử Bùi xám xịt lùi về phòng, ngồi lên ghế rồi híp mắt hừ hừ một khúc... Tiêu Thiên bưng nước tới cho hắn rửa mặt, cười hỏi: “Công Tử đi chơi vui vẻ quá nhỉ, không biết gặp được việc gì vui thế.”

“Đương nhiên rồi, ta và Phi Mặc...” Đang nói lại dừng, Tiêu Tử Bùi nhìn chính mình trong gương, khoe mắt hàm xuân, ý cười tràn đầy, bỗng nhiên cả người lại giật mình nảy nảy: trời ạ, không phải mày chỉ muốn đi tìm sơ hở của tên tiểu nhân kia thôi sao? Giờ mày đang làm cái gì vậy! Chẳng lẽ là...

11. Chương 11

Chương 11

Ngày hôm sau, Tín vương Tiêu Hồng, Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả, thái tử Đại Sở Sở Thiên Dương dẫn một ngàn quân Vũ lâm quân và mấy ngàn kinh vệ doanh từ từ hành quân tới bãi săn Nhạc Uyển, tả vệ Vũ lâm quân cưỡi ngựa đi bên ngoài, mấy nghìn người quân kỷ nghiêm minh, lặng ngắt như tờ, người người tinh thần cảnh giác đầy cao độ. Sở Thiên Dương, Tiêu Tử Bùi, Ngôn Phi Mặc ba người mặc đồ khôi giáp, lưng đeo trường cung, cưỡi trên mình một con bảo mã, giục ngựa đi phía trước đội ngũ.

Chỉ chốc lát sau, phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Ngôn Phi Mặc nhìn lại, Tiêu Khả cưỡi một con ngựa chạy lên.

“Phi Mặc ca ca, ta và huynh cùng đi đi.”

“Tiểu điện hạ sao không ngồi trong xe ngựa vậy, cẩn thận một chút, nếu không Phi Mặc ca ca của ngài sao chịu nổi.” Tiêu Tử Bùi cau mày nói.

Tiêu Tử Bùi ngày thường nhận lệnh dạy binh pháp cho Tiêu Khả, xưa nay Tiêu Khả cũng cực kì kính trọng hắn, gần đây không biết vì sao lại tự nhiên bất hòa, khiến cho Tiêu Tử Bùi không thể không thấy kì lạ.

“Thái tử điện hạ có thể cưỡi ngựa với mọi người, vì sao ta lại không được?” Tiêu Khả ngạo nghễ nói.

Sở Thiên Dương nói “Được”, ánh mắt nhìn Tiểu Hoàng tử với cặp mắt khác xưa.”Chúng ta cùng đua ngựa được không?”

Tiêu Khả nhìn sang Ngôn Phi Mặc, thấy hắn hơi gật đầu, mới lập tức gật đầu nói: “Được, thái tử điện hạ, mời chỉ giáo.”

Nói xong, hai người kéo dây cương, hai con ngựa phi thẳng về phía trước.

Ngô Mạnh ở bên lo lắng lo lắng đi tới hỏi Ngôn Phi Mặc: “Ngôn đại nhân, tiểu điện hạ như vậy, chỉ sợ có xảy ra bất trắc...”

Ngôn Phi Mặc thần nhiên: “Chẳng có cách nào cả, xảy ra chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Ngô Mạnh không nhắc lại lại, yên lặng quay về.

Phía trước chỉ còn lại hai người Ngôn Phi Mặc và Tiêu Tử Bùi. Hôm nay Tiêu Tử Bùi có vẻ rất lạ, nhìn không chớp mắt, trầm mặc nghiêm nghị, thỉnh thoảng ánh mắt lướt qua Ngôn Phi Mặc, lại có phần kì dị, khiến cho cả người Ngôn Phi Mặc đều không được tự nhiên.

Yên lặng suốt một đoạn đường, khi nhìn thấy đỉnh núi Nhạc Uyển rồi, rốt cục Tiêu Tử Bùi cũng phá vỡ trầm mặc: “Lần đầu tiên Tiểu điện hạ đi săn, chẳng lẽ đệ không lo à?”

“Huynh đã thấy điều hâu trên núi chưa? Chim ưng nhỏ sau khi lớn lên, cho dù chúng nó không bay được cũng bị đẩy ra ngoài, lúc rơi như thế bọn nó lại học bay rất nhanh.”

“Cho dù chúng có thể ngã chết?”

“Nếu nó là chim ưng thì quãng không chết được.” Ngôn Phi Mặc kiêu ngạo nhìn về phía trước, theo phương hướng đó, từ xa Tiêu Tử Bùi có thể thấy Tiêu Khả ghim ngựa đứng yên, có một chút gì đó phong phạm người vương giả.

Sở Thiên Dương sống vai cùng hắn, cười nói: “Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, lời này quả nhiên không giả. Tiểu điện hạ cưỡi ngựa cao siêu, bồi phục bồi phục.”

Tiêu Khả lại lạnh nhạt nói: “Thái tử điện hạ nhanh hơn ta mà, là ta thua.”

Sở Thiên Dương nói: “Tiểu điện hạ, ngài phải biết ở Đại Sở chúng ta cưỡi ngựa mà thứ hai, thì không ai dám xưng thứ nhất. Ta lớn hơn điện hạ nhiều năm như vậy, lại chỉ hơn một chút, thật sự là rất hổ thẹn.”

“Sở huynh khiêm tốn quá, thua là thua, tiểu điện hạ mới biết trên người còn có người giỏi hơn, không thể kiêu ngạo tự mãn được.” Ngôn Phi Mặc nói.

Tiêu Khả gật gật đầu: “Phải, Phi Mặc ca ca, ta hiểu được.”

Sở Thiên Dương hứng thú nhìn hai người này, quay đầu ngựa lại đi về phía trước, ba người kia lần lượt theo ở phía sau, Tiêu Khả đi bên cạnh Ngôn Phi Mặc, dù sao cũng chỉ là thiếu niên, cậu không kìm được sự vui vẻ của mình, quần quít lấy hắn hỏi đông hỏi tây. Tiêu Tử Bùi yên lặng nhìn hai người họ, chân thúc một cái, đuổi theo Sở Thiên Dương.

Sở Thiên Dương có hơi buồn bực, hỏi: “Tiêu Tướng quân, hôm nay sao lại tiêu tụy thế, chẳng lẽ tối hôm qua về không ngủ ngon à?”

Đúng là Tiêu Tử Bùi cả đêm không ngủ, lúc rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được chốc lát, lại còn mơ thấy Ngôn Phi Mặc mặc đồ hồng, xấu hổ ngượng ngùng nhìn hắn, lúc tỉnh lại cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.”Tối hôm qua uống rượu nhiều quá, mệt mỏi cả buổi tối.”

“Ồ xem ra hôm nay tinh thần Tiêu Tướng quân không tốt rồi, ta giành được thứ nhất thôi.” Sở Thiên Dương cười ha ha nói.

“Tại hạ tất nhiên sẽ cố hết sức mình, không hề có ý nhường nhịn đâu.” Tiêu Tử Bội cũng không yếu thế.

Phía sau Tiêu Khả cũng nóng lòng muốn thử: “Ta cũng vậy, ta muốn tặng thứ đầu tiên sẵn được cho Phi Mặc ca ca.”

Tiêu Tử Bội nhìn lại, thấy Tiêu Khả ngưỡng mộ nhìn Ngôn Phi Mặc như thế, trong lòng tự nhiên lại thấy không thoải mái, hần cười hì hì nói: “Tiểu điện hạ không định sẵn gà rừng vịt hoang đưa cho Phi Mặc đấy chứ, cái này ăn còn phải nhổ lông, phiền lắm.”

Ngôn Phi Mặc trừng mắt nhìn hần một cái, uể oải an ủi Tiêu Khả: “Gà rừng vịt hoang ta cũng thích, có thể làm gà nướng, ăn rất ngon, đến lúc đó thần làm cho ngài ăn nhé.”

Tiêu Khả tỉnh táo hẳn lên, đắc ý liếc mắt về phía Tiêu Tử Bội, vui vẻ giục ngựa đi về phía trước.

Tiêu Tử Bội nắm chặt dây cương, đứng yên tại chỗ, nhìn ba bóng người trước mặt rồi lại vuốt ve trái tim đang nhảy loạn của mình, đúng là ngũ vị trần tạp, vừa rồi lúc Ngôn Phi Mặc trừng mắt nhìn hần, đột nhiên hần lại cực kì xúc động, muốn đuổi hết mọi người xung quanh đi, chỉ để lại mình hần! Đoàn xe phía sau đi tới, Phong Vũ Dương nhô đầu ra khỏi xe ngựa, kỳ quái hỏi: “Tử Bội, sao sắc mặt kém thế? Một mình đứng đây làm gì?”

Tiêu Tử Bội xoay người xuống ngựa, giao ngựa cho thủ hạ, không nói một lời chui thẳng vào xe ngựa của hần.

Trong xe ngựa cực kì thoải mái, phía trên có lót một tấm đệm giường, bên trong còn có bàn trà nhỏ, Phong Vũ Dương đang cầm một quyển sách đọc. Tiêu Tử Bội lấy chén trà, ừng ực uống liền vài ngum, yên lặng hồi lâu rồi mới hỏi: “Vũ Dương, nếu thích một người, thì sẽ thế nào nhỉ?”

Phong Vũ Dương lắc lắc đầu, nói: “Cầu mà không được, trần trọc trở mình; cầu mà không được, ngủ hay tỉnh cũng nhớ đến người kia. Tử Bội huynh thích thiên kim nhà ai rồi?”

Tiêu Tử Bội phiền chán lắc đầu: “Ta chỉ hỏi chút thôi, huynh nghĩ nhiều rồi”.

“Như trong sách nói, trong đầu huynh lúc nào cũng là giai nhân đó, ngủ nằm mơ cũng sẽ mơ thấy nàng, muốn ở bên cạnh nàng, một khắc không thấy, cũng cồn cào trong tim...”

Sắc mặt Tiêu Tử Bội càng trắng, giãi giụa hỏi: “Thực ra ta cảm thấy huynh nói vậy với kẻ thù của mình cũng không khác mấy, nếu huynh có kẻ thù, nhất định cũng sẽ không lúc nào là không nghĩ đến hần...”

“Lời ấy sai rồi, lúc huynh nghĩ đến người trong lòng sẽ không kìm được mà mỉm cười, trong lòng vừa thỏa mãn vừa vui vẻ.” Phong Vũ Dương như nghĩ tới điều gì, khoe miệng khe cong lên, nhẹ cười.

“Không có khả năng... Sao có thể như vậy được...” Tiêu Tử Bội thì thào nói, bỗng nhiên tỉnh lại một chút, hỏi: “Thế nếu huynh thích một người không nên thích, thì phải làm sao bây giờ?”

Về mặt Phong Vũ Dương thoáng buồn, nhẹ giọng nói: “Kiếm sắc chặt đứt tơ tình, chỉ là tình yêu ấy, không biết chặt có đứt hay không.”

“Chặt thì nhất định phải đứt!” Tiêu Tử Bội kiên định nói.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đã tới bãi săn Nhạc Uyển. Nhạc Uyển là khu vực săn bắn và lâm viên Hoàng gia lớn nhất Đại Diễn, chiếm ba bốn trăm lý, cung biệt uyển bên trong cũng có mười sáu tòa nhà, nhưng mà Tiêu Trách ghét việc xa xỉ lãng phí, mỗi lần vây săn lại phải tiêu phí rất nhiều, cho nên từ khi đăng cơ tới nay vẫn ít khi tổ chức.

Một bên Nhạc Uyển là dãy núi kéo dài, địa hình hiểm yếu, ngàn dặm không có người ở, bởi vậy, chỉ cần trấn giữ ba mặt là bảo đảm nơi đây vạn vô nhất thất*. Ngôn Phi Mặc để lại hơn phân nửa kinh vệ doanh phân công nhau đóng quân, mang theo Vũ lâm quân vào Nhạc Uyển.

*tuyệt đối không có sơ hở

Nhóm cung nhân yên lặng sắp xếp khán đài, vài quan văn đã ngồi hẳn phía trên, Phong Vũ Dương cũng không ngoại lệ. Lá cờ màu trên khán đài bay bay, kèn boong boong inh ỏi, nhóm Vũ lâm quân tham gia ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng chờ mệnh lệnh.

Trên núi, mấy con chim trĩ thỏ hoang bị giật mình chạy quanh tán loạn, Tiêu Hồng kéo cung cài tên, bắn phát thứ nhất đã găm trên con thỏ nhỏ, máu văng tung tóe, con thỏ hoang run rẩy ngã trên mặt đất. Ngô Mạnh bên cạnh cũng lớn tiếng hô quát: “Điện hạ có lệnh, sẵn bắn bắt đầu!”

Cả vùng như động đất, đàn ngựa nhanh chóng lao vào khu rừng xanh mướt.

Tiêu Khả hưng phấn lạ thường, cậu vùng dây cương, đang định lao vào rừng thì Ngôn Phi Mặc bỗng nhiên cười nói: “Tiểu điện hạ, con ngựa của ngài sao lại run rẩy thế, không bằng như vậy, ngài cưỡi con Tiểu Ngân của thần đi.”

Nói xong, hần nhảy xuống ngựa, giao dây cương của mình cho Tiêu Khả. Con Tiểu Ngân cả người thuần trắng, không một sợi lông khác màu, là con ngựa yêu thích nhất của Ngôn Phi Mặc, đây cũng là thứ mà Tiêu Khả rất thích nhưng không được cho, giờ ngỡ ngàng đến không tin được chính tai mình, cậu sợ Ngôn Phi Mặc đổi ý, nhanh chóng nhảy ngựa rồi leo lên người Tiểu Ngân, chạy như bay, xa xa còn nghe thấy tiếng cậu vui vẻ vọng về: “Phi Mặc ca ca, huynh chờ ta săn một con gà rừng làm gà nướng nhé!”

Sở Thiên Dương từ phía xa vẫy tay về phía Ngôn Phi Mặc, tiếp đón nói: “Ngôn đệ, bên này!”

Ngôn Phi Mặc lắc đầu, lớn tiếng nói: “Điện hạ tự đi đi, bằng không chỉ sợ con mồi của ngài cũng bị ta đoạt mất đấy!”

“Được, chúng ta thi thử, xem con mồi của ai nhiều nhất!” Nói xong, Sở Thiên Dương cũng thúc ngựa đi mất.

Ngôn Phi Mặc nhìn quanh, trên đài chỉ còn lại mấy thị vệ và vài quan văn, Tiêu Hồng đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn hần, thấy hần quay đầu lại, thì nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngôn đại nhân, xem ra như cá gặp nước nhỉ.”

Ngôn Phi Mặc khiêm tốn xoay người: “Đại điện hạ khen nhầm rồi. Con thỏ hoang mà Đại điện hạ bắn mới gọi là uy phong凛冽, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.”

Bên cạnh có người phì cười một tiếng, Tiêu Hồng giận quát: “Ai!” Nói xong cũng không thèm nhìn sang, quát thẳng roi ngựa về phía đó.

Ngôn Phi Mặc nhún chân một cái, bay người sang dùng tay giữ chặt roi ngựa của Tiêu Hồng lại, thị vệ bên cạnh đã sợ tới mức mặt như màu đất. Hần quát lớn: “Đại điện hạ nói giỡn với mấy người đấy hả, mắt mũi đâu hết rồi, còn không mau cút đi!” Thị vệ kia cũng là người thông minh, lập tức té chạy về phía sau.

Tiêu Hồng dùng sức kéo tại, cây roi ngựa cũng tuột khỏi tay Ngôn Phi Mặc, trên tay hần hiện lên một vết đỏ hồng, vài giọt máu rơi ngay xuống đất. Tiêu Hồng yên lặng nhìn hần, bỗng nhiên lại lạnh lùng nở nụ cười: “Khiến Ngôn đại nhân chê cười rồi, đi thôi, uy phong Đại Diễn ta nhờ vào Ngôn đại nhân cả, không thể để thái tử Đại Sở giành thứ nhất được đâu!” Nói xong, hần thúc ngựa bỏ đi.

Thị vệ thấy thế mới vội vàng xông tới, ba chân bốn cẳng băng bó giúp Ngôn Phi Mặc, Ngôn Phi Mặc lắc đầu, thản nhiên cười: “Không sao.” Nói xong, hần xoay người lên ngựa, đưa bàn tay dính máu huơ huơ về phía Tiêu Tử Bùi xa xa, mấp máy môi thành câu, “Hết giận chưa?”

Nói xong, hần cười ha hả, giục ngựa đi vào khu rừng rậm.

12. Chương 12

Chương 12.

Tiêu Tử Bùi rất khinh thường việc săn thỏ hoang, cho nên vốn định để cho mấy người này đi trước ầm ĩ một trận, sau đó mới dẫn vài tâm phúc đi vào khu rừng sâu, săn mấy con dã thú, bởi vậy hần cũng không nóng nảy, đang nói chuyện phiếm với Phong Vũ Dương, thì không biết vì sao cùng lúc đó Tiêu Hồng và Ngôn Phi Mặc lại nổi lên xung đột.

Hắn nhìn tay Ngôn Phi Mặc từ xa, đột nhiên lại thấy trái tim mình như bị một thanh sắt xuyên qua, nhức nhối mà đau đớn. Đầu óc nóng lên, cái gì mà phải giữ khoảng cách, cái gì mà dùng kiếm sắc chặt đứt tơ tình, cái gì mà đoạn tụ, hết thấy đều bị hắn ném lên chín tầng mây hết. Hắn kẹp chặt Phi Lôi, đuổi theo Ngôn Phi Mặc tiến vào rừng cây.

Phi Lôi là con vật rất thông minh, như thể nó cũng cảm nhận được tâm tình vội vàng của chủ nhân nhà mình, tung người bay nhanh về phía trước, phút chốc đã thấy bóng dáng Ngôn Phi Mặc đằng xa. Tiêu Tử Bùi cao giọng kêu lên: “Phi Mặc! Phi Mặc đợi ta với!”

Bỗng nhiên đội hình phía trước loạn hết cả lên, còn có tiếng ngựa nổi điên tán loạn, từng tiếng hú hét rơi vào tai hắn, “Nhanh ngăn nó lại, nó điên rồi!”

“Đại nhân! Nhanh, nhanh nhảy xuống!”

“Nhanh, các người giữ chặt một đầu ngựa lại, cẩn thận đừng làm đại nhân bị thương!”

“Ngôn đại nhân đừng buông tay! Ngôn đại nhân ngài có nghe chúng ta nói gì không!”

...

Nhất thời, Tiêu Tử Bùi sợ tới mức hồn phi phách tán, hắn hốt hoảng hét to: “Phi Mặc! Phi Mặc! Giữ chặt dây cương, ta đến đây!” Phi Lôi cấp tốc xông lên, con ngựa kia điên loạn không ngừng đạp gãy cây cối, mấy cây lớn bị nó húc làm đổ nghiêng đổ ngã, bóng dáng Ngôn Phi Mặc như một cành cây nhỏ giữa trận cuồng phong, bị đá ngã trái ngã phải.

Kinh Lôi cũng bị giật mình vì con ngựa đó, do dự mãi không chịu tiến lên, Tiêu Tử Bùi vừa tức vừa vội, quát lớn ép nó đi về phía trước, đột nhiên Ngôn Phi Mặc thét lớn một tiếng, con ngựa hí vang rồi lao về phía trước.

Tiêu Tử Bùi quá sợ hãi, hắn không xa lạ gì với nơi này, phía trước chưa đến một dặm là vách núi đen, nếu để con ngựa chạy tới đó, hậu quả chắc chắn không tưởng tượng nổi, hắn đỏ mắt nói với thủ hạ: “Nhanh, vòng sang đường nhỏ phía trước, giăng dây gạt ngựa ngã đi!” Nói xong, hắn vội giục Kinh Lôi chạy theo hướng Ngôn Phi Mặc vừa đi.

Sức mạnh của ngựa điên là không thể xem thường, mặc dù Kinh Lôi là bảo mã một vạn dặm mới tìm được một con, nhưng dù dốc hết sức cũng chỉ có thể đuổi tới cách phía sau Ngôn Phi Mặc chừng một trượng, hình như Ngôn Phi Mặc còn bị thương, nửa người cúi xuống một bên, nằm gục phập phồng trên lưng ngựa, nhìn thấy hắn lại thì khàn giọng nói: “Đi mau, cẩn thận bị ngựa làm bị thương!”

Tiêu Tử Bùi mất diết tai ngơ, rống lên một tiếng: “Ngôn Phi Mặc! Mau đứng lên, lúc ta tới thì đưa tay cho ta!”

Thấy mấy tên thủ hạ phía trước đã đuổi tới kịp, dây còn chưa giăng ra con ngựa điên đã trốn thoát được rồi, phía trước là vách núi đen, đối diện là núi rừng dài hơn mười trượng, ngựa điên không hề hay biết hướng đó là vách núi đen nên cứ thế bay vọt tới; Ngôn Phi Mặc không còn cách nào khác, hắn miễn cưỡng đứng thẳng người lên, tay vung lên đánh một chưởng vào cổ ngựa, con ngựa điên giật mình khụy chân xuống, Ngôn Phi Mặc bị hất văng ra ngoài, lao thẳng tới vách núi sâu...

Tiêu Tử Bùi trừng mắt như muốn nứt cả ra, nói thì chậm mà làm thì nhanh, hắn nhấn lên lưng ngựa, cả người bay về phía Ngôn Phi Mặc, lúc sắp chạm được đầu ngón tay Ngôn Phi Mặc rồi lại bị trượt đi, cả người rơi vào vách núi! Tiêu Tử Bùi không cần nghĩ ngợi, mũi chân mượn lực bên vách núi, lao thẳng xuống dưới, túm được tay áo của Ngôn Phi Mặc, một tay kia ‘roạt’ một tiếng, rút ra đoản kiếm bên hông, cắm xuống khe núi đá—— một loạt tiếng cọt xát xé rách, Tiêu Tử Bùi dường như không giữ được đoản kiếm nữa.

May mà đoản kiếm này là bảo kiếm gọt vàng cắt ngọc, sau khi trượt một đoạn, rốt cục cũng ngừng lại được, Tiêu Tử Bùi nắm chặt ống tay áo trong tay, nhìn xuống Ngôn Phi Mặc phía dưới, không ngờ hắn cũng đang yên lặng nhìn mình, ánh mắt cực kì phức tạp.

“Phi Mặc, đệ không sao chứ?” Tiêu Tử Bùi lớn tiếng hỏi.

Ngôn Phi Mặc lắc đầu, bỗng nhiên lại khẽ cười với hắn, cho dù tình thế lúc này cực kì nguy cấp, nụ cười ấy vẫn như hoa xuân xán lạn, thắm thắp vào lòng Tiêu Tử Bùi. Hắn lấy lại bình tĩnh, cẩn mật nói: “Đệ yên

tâm, nhanh nắm lấy tay ta, ta kéo đệ lên.”

“VẬY còn huynh?” Ngôn Phi Mặc nhẹ giọng hỏi.

“Ta không sao, rồi sẽ có cách lên thôi.” Tiêu Tử Bù nhìn thử phía dưới, sâu như không thấy đáy, trong lòng hẳn cũng hơi sờ sợ.

Ngôn Phi Mặc lắc đầu, cả người thoáng lung lay, roạt một tiếng, ống tay áo mà Tiêu Tử Bù nắm được đã thủng đi một lỗ.

Tiêu Tử Bù như hiểu ra điều gì, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, quát: “Ngôn Phi Mặc đệ dám! Mau nắm lấy tay ta!”

Ngôn Phi Mặc hơi nhú mào kinh ngạc, đầu lệch đi, thì thào tự nói: “Tiêu Tử Bù, không phải huynh hận chết ta sao? Không phải huynh muốn đuổi ta khỏi kinh thành mà? Ta ngã xuống rồi không phải là hợp ý huynh nhất còn gì?”

“Phải, ta hận đệ... Không, không đúng... Làm sao mà ta hận đệ được...” Tiêu Tử Bù nói năng lộn xộn một lúc, bỗng nhiên hẳn lại hét lớn một tiếng, “Ngôn Phi Mặc, nếu đệ dám buông tay, ta sẽ nhảy xuống theo đệ, đến âm tào địa phủ đệ cũng đừng hòng chạy thoát!”

Ngôn Phi Mặc ngẩng người nhìn hẳn, không biết suy nghĩ cái gì, ống tay áo vì sức nặng của người lại càng rách nhiều hơn, cho dù Ngôn Phi Mặc không hề động tay nó cũng dần toác ra, trong lúc đó, Tiêu Tử Bù buông lỏng đoản kiếm ra, hẳn nhanh chóng bắt được tay Ngôn Phi Mặc, hai người lao thẳng vào vách núi...

Ngôn Phi Mặc nắm ngược lại tay hẳn, cả người đột nhiên bị xoay ngược lại, mũi chân đụng nhẹ vào vách đá, Tiêu Tử Bù chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cả người rơi xuống một bụi cây trong vách đá, va chạm rất mạnh một cái, hẳn nhin cảm khác khí huyết trong ngực đang quay cuồng, ôm chặt lấy Ngôn Phi Mặc, sau khi va chạm liên tục vài cái, “rầm” một tiếng, hai người rơi vào một nơi mềm mại, đau đớn ập tới, hai người cùng mất đi tri giác.

Tiêu Tử Bù từ từ tỉnh lại, cả người như bị nghiền nát nhức nhối, hẳn nhìn quanh xem, thấy mình bị lọt vào một khe núi rậm, lá cây trong núi bị gió thổi chong chát vào một góc, cao khoảng chừng một thước. Hẳn đang nằm trên đồng lá này, giật giật gân cốt mới phát hiện mình không bị gãy xương, chỉ là phần ngực khá khó chịu.

Hẳn giãy giụa đứng lên, tìm được Ngôn Phi Mặc đang nằm nghiêng cách hẳn chừng một trượng, lòng căng thẳng mới dần bình ổn, may mà hai người đều không xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến đây, hẳn ngừng thở, nhin đau từ từ đi qua, ngơ ngác nhìn Ngôn Phi Mặc, làn da đó trắng trẻo mịn màng như mỹ ngọc, ánh mắt càng trở nên nhẹ nhàng, lông mi tuy không dày nhưng phủ xuống tạo thành một lớp bóng mờ, sắc môi tái nhợt, có vẻ như không có gì khác thường, hẳn bất giác cúi đầu, lúc sắp chạm đến môi Ngôn Phi Mặc...

Đột nhiên Ngôn Phi Mặc lại ho khan, làm Tiêu Tử Bù giật mình bừng tỉnh, mặt hẳn đỏ ửng lên, nhanh chóng ngồi thẳng lại, rồi cứ thấy có chút gì không ổn, hẳn vội vàng nâng Ngôn Phi Mặc dậy, muốn giúp hẳn hô hấp dễ hơn.

Ngôn Phi Mặc nhanh nhẹ giữ lấy tay hẳn, vừa ho vừa nói: “Không sao đâu, chỉ bị ngạt chút thôi. Huynh thì sao? Huynh có khỏe không?”

“Ta da dày thịt béo, không có việc gì. Nhưng đệ ấy, thử hoạt động xem, có bị thương đến gân cốt không?”

Ngôn Phi Mặc đứng lên, giày mắt, trên đùi bị rách một lỗ to, có chảy máu, tay áo bị xé rách, lộ ra cả cổ tay, hẳn khẽ nhú mào, nhìn chung quanh một vòng cũng không tìm ra thứ gì che đậy được, đành phải bắt đầu nói: “Không có gì, chúng ta tìm cách đi lên thôi.”

Tiêu Tử Bù bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, hơi buồn bực nói: “Vừa rồi lúc rơi xuống sao đệ lại thế? Vì sao lại muốn xé ống tay áo của mình để nhảy xuống? Đệ muốn sao, ta đâu phải người ham sống sợ chết chứ?”

Ngôn Phi Mặc hơi run rẩy, đột nhiên hẳn lại nở nụ cười: “Xin lỗi, chỉ vì ta nghĩ đến Khánh vương gia chỉ có một đơn truyền là huynh, nếu huynh vì ta mà xảy ra chuyện gì, chỉ sợ ngài ấy sẽ tới âm tào địa phủ bắt

ta mất.”

Lời châm chọc vui cười không giống như ngày trước, lúc này nét cười trên khuôn mặt Ngôn Phi Mặc đầy xán lạn, có một cảm giác ấm áp không nói nên lời, làm cho Tiêu Tử Bùi càng thêm hoảng hốt, thật lâu sau, hắn bỗng nhiên gục đầu xuống, buồn bực nói: “Nói hươu nói vượn, người ta muốn cứu sao mà không cứu được chứ.”

Hai người đủ loại tâm tư, ngồi trên đồng lá một lúc lâu. Trong khe núi tiếng chim hót trùng kêu, bụi cây xanh um, thỉnh thoảng còn có một con thỏ hoang nhảy ra, cảnh giác nhìn hai người họ, rồi lại bay nhanh tránh chui vào bụi cây mất dạng. Bỗng nhiên Tiêu Tử Bùi chợt nhớ tới điều gì, vội hỏi: “Tay đệ sao rồi?”

Ngôn Phi Mặc đưa tay lên nhìn, chỗ bị roi ngựa đánh vào vẫn còn sưng đỏ nhưng không còn chảy máu nữa, chỉ để lại một vết máu dài.

Trong lòng Tiêu Tử Bùi thoáng đau, cảm hận nói: “Thằng nhãi Tiêu Hồng này sao nhỏ mọn thế chứ!”

Ngôn Phi Mặc kinh ngạc nhìn hắn: “Huynh phải cẩn thận, nếu biết hắn nhỏ mọn như thế, sao còn dám thẳng gọi tên của hắn.”

“Ở đây ngoài đệ ra đâu còn ai khác, chẳng lẽ đệ sẽ đi mật báo sao?”

“Trên đời này vĩnh viễn không có ai là địch, đương nhiên cũng không có bằng hữu nào vĩnh viễn.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói, “Giống như hai chúng ta vậy, câu nói này rất đúng mà.”

Tiêu Tử Bùi ghen lời, một lúc sau, hắn mới tức giận nói: “Ai nói! Phi Mặc, chỉ cần sau này đệ không gạt ta nữa, chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu tốt nhất mà.”

“Trong lòng ai chẳng có những bí mật không thể nói với người khác chứ?” Ánh mắt Ngôn Phi Mặc dừng lại ở khoảng không vô định, buồn bã nói.

Tiêu Tử Bùi yên lặng nhìn khuôn mặt thoáng u buồn kia, trong lòng đột nhiên lại thấy đầy xúc động, hắn nắm chặt lấy tay Ngôn Phi Mặc, thật lòng nói: “Không, Phi Mặc, cho dù đệ lừa ta, ta cũng tin nhất định không phải đệ cố ý, từ nay về sau, chuyện của đệ cũng là chuyện của ta.”

Ngôn Phi Mặc không khỏi ngây người, nhìn vẻ mặt chân thành của hắn, trong lòng như có một thứ gì đó nóng ấm căng tràn, hắn như cười như không liếc mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: “Được, ta sẽ nhớ kỹ lời hôm nay của huynh, chỉ hy vọng như thế thôi!”

13. Chương 13

Chương 13

Tuy rằng hai người rất chật vật, nhưng cuối cùng không có gì trở ngại. Trong khe núi khá ẩm thấp, một dòng suối nhỏ lao từ vách núi xuống, tạo thành một cái thác nước, từ từ chảy vào đáy cốc. Tiêu Tử Bùi hái được một chiếc lá rộng, múc một lá nước suối đưa cho Ngôn Phi Mặc.

Nước suối trong lành, thấm vào ruột gan. Ngôn Phi Mặc uống hai ngụm rồi nhìn lên vách đá cao cao, tự nhiên lại thấy phát sầu: “Huynh nhanh nghĩ cách đi, chúng ta đi lên kiểu gì bây giờ?”

Tiêu Tử Bùi thăm dò địa hình xung quanh, sơn cốc này bị vây bởi hai ngọn núi, hai bên không có đường mòn, nơi họ đứng có lẽ là trong lòng sơn cốc, lòng hắn hơi bất ổn, vừa vui vừa buồn, vui là vì cuối cùng hắn và Ngôn Phi Mặc cũng giải tỏa hết mọi khúc mắc, xem như là bắt tay vui vẻ, mà buồn là vì mình không biết tâm tư của người kia, nếu Ngôn Phi Mặc biết trong lòng hắn nghĩ gì, có khi hai người phải đoạn tình đoạn nghĩa.” Xem ra đành phải đi dọc theo khe này về phía trước, nhìn xem có thể có đường ra không.”

Ngôn Phi Mặc nhìn cái chân trần của mình, nhú mào: “Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.”

Chân Ngôn Phi Mặc bị thương, Tiêu Tử Bùi đưa lưng hắn ra, lại bị người kia dịu dàng xin miễn. Kinh thành ở phía nam, hai người một trước một sau, đi dọc theo dòng suối về phía đông nam sơn cốc. Phong cảnh ở khe suốt rất đẹp, có lúc là những tảng đá hình thù kỳ lạ, có khi là cỏ xanh lá lục um tùm, đôi lúc

lại nhìn thấy đá cuội ẩm ướt phía sâu. Dọc theo đường đi, cả đường là hoa dại không tên nở khắp, Tiêu Tử Bùi không nhận được tán thưởng: “Cảnh trí nơi này cũng phong vị thật.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Đó là do huynh chưa từng thấy cảnh nào đẹp hơn thôi. Nhà của ta một năm bốn mùa khắp sơn cốc đều là hoa, đến mùa thu, cả núi toàn là Hồng Phong, hoa cúc các màu, nụ hoa Mạn Đà La chớm nở, hoa dại không tên lại càng nhiều, huynh mà thấy có khi lại sợ đấy.”

“Còn đẹp như vậy không? Nhà đệ ở đâu vậy? Lần sau ta với đệ đến hái phỏng.” Tiêu Tử Bùi nói.

Ngôn Phi Mặc ngần ra, lắc đầu nói: “Không được, quy củ nhà ta nghiêm lắm, không phải người trong nhà thì không được đi vào.”

“Ta cũng không được?” Tiêu Tử Bùi có hơi tức tối.

“Không được.” Ngôn Phi Mặc còn đáp thật.

Tiêu Tử Bùi không cho là đúng, trong lòng lại nghĩ: đến lúc đó đệ đi ta cứ mặt dày mày dạn bám theo, không cho ta theo ta cứ vụng trộm đi vào, chẳng lẽ đệ phát hiện ra còn đuổi ta đi mất chắc.

Ngôn Phi Mặc như thể nhìn ra tâm tư của hắn, trịnh trọng nói: “Huynh đừng suy tính làm gì, nhà của ta địa thế hiểm trở, cơ quan nhiều, trong nhà còn nhiều cây thuốc, nếu đụng tới sư phó của ta thì càng phiền toái, ngay cả ta cũng không cứu được huynh đâu.”

Tiêu Tử Bùi ú ớ rồi hỏi tiếp: “Nhà đệ còn có ai?”

Ngôn Phi Mặc hơi xuất thần, một lát sau mới đáp: “Mẫu thân ta và đệ đệ, còn có một biểu cô, cũng là sư phó của ta. Ta theo họ mẹ.”

“Phụ thân đệ đâu?” Tiêu Tử Bùi cẩn thận hỏi.

“Cha ta?” Ngôn Phi Mặc thoáng buồn bã, “Ông và mẫu thân đã xa nhau một thời gian, có lẽ cũng không biết có ta trên đời.”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi càng đón đau, hắn vội an ủi: “Nhất định là do ông ấy không biết, nếu biết có một người con vĩ đại như vậy, nhất định nằm mơ ông ấy cũng phải cười tỉnh đấy.”

Ngôn Phi Mặc thản nhiên nhìn hắn, nói: “Chắc sẽ không đâu. Bởi vì ta là cô nhi, là nương ta thu dưỡng.”

Tiêu Tử Bùi lão đảo, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, hốt hoảng đáp: “Ta xin lỗi.”

Ngôn Phi Mặc như cười như không nhìn hắn, nói: “Đó là một bí mật, cả kinh thành huynh là người thứ hai biết đấy.”

Tiêu Tử Bùi sững sốt hơn nửa ngày mới tỉnh lại, Ngôn Phi Mặc là cháu trai hoàng hậu, đây là do Lại bộ công bố ra ngoài, nếu hắn là cô nhi, thế thì chỉ có thể là cháu nuôi của hoàng hậu thôi, sai lầm này vừa lớn mà vừa nhỏ.”Vậy mà đệ còn tùy tiện nói với người ta, may mà là ta đấy, nếu không buổi tối đệ khỏi ngủ đi.”

“Huynh nhảy xuống cùng ta rồi, ta còn lo lắng gì nữa chứ.” Ngôn Phi Mặc nhún vai.

Trong lòng Tiêu Tử Bùi càng vui vẻ, hắn thấp giọng nói: “Phi Mặc, đệ biết là tốt rồi. Trước kia là ta không đúng, từ nay về sau, ta sẽ che chở cho đệ.”

Hai người yên lặng đi một đoạn đường, thật lâu không ai nói gì, trong không khí như phảng phất một làn hơi mờ ám, lại mang theo chút ngọt ngào, chút ấm áp, khiến cho Tiêu Tử Bùi hận không thể đi con đường này càng dài càng tốt, vĩnh viễn không có điểm cuối. Đi hết một ngày, thấy sắc trời dần dần mờ mịt, con đường dưới sơn cốc hai bên vẫn là vách núi đen, Ngôn Phi Mặc rầu rầu, nói: “Xem ra hôm nay phải ở lại đây cốc một đêm rồi.”

Tiêu Tử Bùi mừng thầm trong bụng, xưng phong nhận việc nói: “Được, chúng ta đốt lửa trước, sau đó đi săn điểm vài con vật hoang, hôm nay làm tiệc nướng.”

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Tử Bùi đã bắt một con gà rừng và mấy cái trứng chim, trên người Ngôn Phi Mặc có mấy quyển sổ nhỏ, hắn lấy lá cây và nhánh cây tạo lửa, thấy Tiêu Tử Bùi thuần thục làm lông gà rừng rồi lấy một nhánh cây xuyên ngang, đặt lên giá nướng.

Ngôn Phi Mặc cười hỏi: “Huynh cũng biết làm à?”

“Đương nhiên rồi, lúc phải sống bên ngoài, ta là cao thủ đấy! Trước kia ra ngoài hành quân đánh giặc, cuộc sống ngoài trời cũng khá ổn, đâu như bọn đệ, yếu điệu chết.” Tiêu Tử Bùi chẳng hề để ý nói.

Ngôn Phi Mặc suy nghĩ chốc lát lại hỏi: “Lúc trước ở Mạc Bắc có nguy hiểm nhiều không?”

Tiêu Tử Bùi gật gật đầu: “Đúng thế, mấy trận trước là sư phó và ta cùng đánh, sau đó sư phó bị tên lạc làm bị thương ở ngực, phải nghỉ ngơi chữa trị trong doanh, một mình ta có lúc cũng thấy hoảng.”

“Khi đó ta vẫn nghe Tiêu Tướng quân oai hùng thiện chiến, bày mưu nghĩ kế, đánh quân Tây Lương không còn mảnh giáp đấy”. Ngôn Phi Mặc như nhớ tới điều gì, khéo miệng thoáng cười, “Nữ tử Mạc Bắc ai cũng ngưỡng mộ Tiêu Tướng quân, ta còn nghe nói lúc ấy có một trưởng lão bộ lạc nào đó ở Mạc Bắc nhất định phải đưa tiểu nữ nhi của hắn cho tướng quân làm sủng phi.”

Tại Tiêu Tử Bùi thoáng đỏ lên, đó là chuyện khiến hắn lúng túng nhất khi ở Mạc Bắc, trưởng lão kia đuổi theo hắn đến quân doanh, nhất định phải cảm ơn hắn đã cứu cả bộ lạc mình, còn nói là cho dù có để cho nữ nhi làm thiếp cũng phải đi theo hắn. Sau đó hắn kể chuyện ân nhân cứu mạng của mình ra, trước đó đã thề rằng không được nhận tiểu thiếp, khi đó mới tránh được một kiếp hoa đào.

“Người khác khoác lác đấy. Gánh nặng hơn mười vạn đại quân đè nặng trên người, sao mà ta không hoảng hốt được?” Tiêu Tử Bùi chuyển đề tài, “Lúc ấy người Tây Lương cực kỳ gian xảo, sau khi đánh bại vài lần lại muốn dẫn ta vào bẫy, ta tương kế tựu kế, giả vờ sa vào, rồi lại đưa mấy đội binh mã đánh theo hướng ngược lại, lúc ấy ta tự mình dẫn người lao khỏi vòng vây, khi đó cứ nghĩ toàn quân bị diệt, da ngựa bọc thây, may mà trời nghiêng về Đại Diễn ta, Tây Lương quân đại bại.”

“Ta còn nghe mọi người nói huynh dụng binh như thần, là thiên thần phái xuống bảo vệ con dân Đại Diễn nữa.”

“Thật à?” Tiêu Tử Bùi đắc ý hẳn lên, tự nhìn mình, “Đệ vừa nói xong, ta cũng có cảm giác mình là tiên thật này.”

“Huynh tưởng bỏ à, đắc ý quá phải không, cho nên mới bị người Tây Lương đắc thủ?”

“Đâu có! Đạo lý kiêu binh tất bại sao mà ta không hiểu được? Lúc ấy Tây Lương có quân tử sĩ chuyên đánh lén, trong đó có mấy người là cao thủ võ lâm, dồn ta về phía chân núi, ta phải toàn lực đánh lại, giữa lúc nguy hiểm, có một tên trốn phía sau bắn tên, mũi tên này còn có độc ...” Tình cảnh lúc đó cực kỳ hung hiểm, đến bây giờ Tiêu Tử Bùi nghĩ lại mà còn thấy sợ.

“Sau đó huynh gặp ân nhân cứu mạng à, rồi nhất kiến chung tình với nàng?” Ngôn Phi Mặc cười hỏi.

Tiêu Tử Bùi nghẹn lời, lúc ấy hắn bị trúng tên, độc tính cực mạnh, chỉ một lát sau hắn đã thấy cả người say say, viện binh cũng chỉ nghe được tiếng mà không thấy người, hắn nghĩ chắc sẽ phải chết thôi; bỗng nhiên trong lúc hoa mắt đó, hắn thấy một nữ tử mặc áo trắng tóc dài đứng phía trước mình, giọng nói dịu dàng êm tai: “Bọn này vô sỉ quá, ba đánh một không nói, lại còn tránh trên cây đánh lén!”

Người Tây Lương có vẻ đầy sợ hãi, bọn họ thì thầm mấy câu, rồi nhìn về phía nữ tử kia, lặng lẽ rút đi, nàng thoáng nhíu mày, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức xuất hiện bên người nhóm Tây Lương kia, vỗ vào vai hắn, trách: “Cho người một kỷ niệm, về nói với đại vương nhà ngươi, đừng đến đây nữa!”

“Phi Mặc lại giễu cợt ta rồi, gặp cũng không tính là gặp nữa, nàng ấy che mặt mà, chỉ là ta nhìn được ánh mắt của nàng đẹp, cực kỳ trong trẻo, thâm thúy vô cùng, sau đó ta ngất đi rồi, khi tỉnh lại độc giải, người đang nằm ở quân doanh.” Tiêu Tử Bùi nhớ tới nữ tử kia, không khỏi có phần buồn bã.

Ngôn Phi Mặc cho một nhánh cây vào đồng lửa, nhìn nhìn hắn, không để ý nói: “Đừng có gấp, cứ tìm từ từ, rồi sẽ tìm được thôi.”

Tiêu Tử Bùi giật mình, ngơ ngác nhìn ánh mắt của Ngôn Phi Mặc, bỗng nhiên lại trở nên kích động: “Phi Mặc, trách không được tại sao ta cứ thấy đệ quen quen, đúng rồi! Chính là ánh mắt! Ánh mắt của đệ và nữ tử đó giống nhau quá!”

Ngôn Phi Mặc thoáng giật mình, trách mắng: “Nói hươu nói vượn, sao ta có thể giống một nữ tử chứ.”

“Không đúng không đúng, là mắt giống,” Tiêu Tử Bùi sát lại đây, cẩn thận nhìn Ngôn Phi Mặc, sóng mắt lưu chuyển, hai gò má dưới ánh lửa càng thêm hồng hồng, quả là diễm sắc vô song. Lòng Tiêu Tử Bùi nhảy nhót cả lên, linh hồn nhỏ bé như được hít một luồng khí trong này. Hắn nhìn đến nhập thần, sau đó lại bò ra cách Ngôn Phi Mặc một trượng, thật lâu sau, hắn nhìn Ngôn Phi Mặc, buồn buồn nói, “Ta tìm nàng chỉ vì báo ân cứu mạng thôi, còn lại toàn là người ta nghe nhầm đồn bậy đấy, đệ đừng tin.”

Bỗng nhiên, Ngôn Phi Mặc hấp háy mũi, nghi ngờ hỏi: “Sao ta ngửi thấy mùi khét nhỉ?”

“Mùi khét?” Lúc này Tiêu Tử Bùi mới giật mình nhận ra, con gà của mình, vừa rồi mãi nghĩ, hơn một nửa đã cháy đen rồi!

“Còn nói gì mà cao thủ lắm, rồi, phạt huynh ăn phần cháy, ta ăn phần lành!”

14. Chương 14

Chương 14

Màn đêm buông xuống rất nhanh, hai người ngồi trước đồng lửa, nhìn lên bầu trời hẹp dài trên đỉnh đầu, mấy vì sao lấp lánh, sạch sẽ và thanh khiết; thỉnh thoảng trong sơn cốc lại có gió thoảng qua, đêm đầu thu lại càng thoải mái; cách đó không xa là một con suối nhỏ róc rách, tí tách dễ nghe; mấy con chim tíu tít bay qua, như thể không biết sợ người, dừng lại bên cạnh Ngôn Phi Mặc một lát rồi bay đi.

Tiêu Tử Bùi dồn một ít lá cây bên cạnh tảng đá, nằm tựa lên, hai chân bắt chéo, nhắm mắt thoải mái nói: “Nơi này yên tĩnh thật, chẳng muốn đi ra ngoài nữa rồi.”

Ngôn Phi Mặc cười cười: “Ở đây không có Hồng Tụ lâu, không có tửu lâu Thiên bảo, càng không có kinh vệ doanh của huynh, không cần mười ngày nữa tháng, chỉ sợ một ngày thôi huynh cũng không chịu được đấy.”

Tiêu Tử Bùi hừ một tiếng: “Đệ xem thường ta quá. Nếu có một vò rượu ngon, vài người bạn tốt, chẳng phải là thoải mái như tiên à.”

Ngôn Phi Mặc ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Nếu như có một ngày, bảo huynh từ bỏ kinh thành vinh hoa phú quý, đi đến một vùng rất xa, ở đó có một nơi giống như tiên cảnh, huynh có đồng ý không?”

Giọng của Ngôn Phi Mặc có vẻ khác thường, khiến cho Tiêu Tử Bùi thoáng giật mình, mở mắt, đánh giá người kia một lúc mới cười nói: “Phi Mặc đi đâu thì ta theo đó.”

“Thật à?”

“Ha ha ha, Phi Mặc, sao đệ nghiêm túc thế, chẳng lẽ đệ vất bỏ hoàng hậu nương nương, vất chức quan tam phẩm này, vất cả hảo hữu bọn ta để xa chạy cao bay hả?” Trong lòng Tiêu Tử Bùi cứ nghĩ Ngôn Phi Mặc hay nói giỡn, khẽ bật cười.

Ngôn Phi Mặc cứng đờ một lúc lâu, cũng mỉm cười đáp lại: “Nói cũng phải.”

Lửa cháy lộp độp lập lòe. Ngôn Phi Mặc đứng lên, bẻ một nhánh cây bên cạnh rồi cho vào đồng lửa. Hắn ném vài rất nghiêm túc, rất cẩn thận, như thể nhánh cây này là thiên kim bảo bối bình thường. Đốt lửa xong, Ngôn Phi Mặc lại ngơ ngác nhìn lửa trại bần thần, tựa vào một tảng đá lớn, nhắm mắt lại, không nói.

Tiêu Tử Bùi cảm thấy hình như mình nói sai gì rồi, nhưng mà, Ngôn Phi Mặc đã không muốn nói chuyện với hắn nữa. Hắn nằm yên một lúc rồi cơn buồn ngủ cũng dần dần kéo lại, hắn không kịp nghĩ đã rơi vào mộng đẹp.

—

Tiêu Tử Bùi bị một mùi hương kì lạ làm tỉnh giấc. Lúc ở chiến trường hắn đã luyện thành một thói quen, không phải ở trong nhà mình thì đều ngủ rất tỉnh, vì thế lập tức mở mắt ra. Ánh mặt trời ở phía chân trời đã dần hé lộ, cách đó không xa còn có thể nhìn thấy vách núi đang dần sáng rõ, có lẽ có thể thoát ra từ khe núi này, Ngôn Phi Mặc đang tựa mình trên tảng đá lớn, bên cạnh... Trời đất, cách Ngôn Phi Mặc khoảng chừng một trượng là một con gấu đen cực lớn!

Màu lông của nó đen thùi lùi, thân hình cao to bằng hai ba người lớn, đôi mắt nhỏ nghi ngờ nhìn chăm chăm hai người họ, giống nhau đang tự hỏi hai người xa lạ này là cái gì. Tiêu Tử Bùi không dám lớn tiếng kêu, hắn nhìn thẳng vào mắt con gấu đó, không dám nhúc nhích, trên trán dần dần thấm đầy mồ hôi, trong lòng âm thầm kêu khổ: chỉ mong con gấu này tránh xa mình ra...

Chỉ chốc lát sau, Ngôn Phi Mặc tỉnh lại, hơi hơi giật mình. Trong lòng Tiêu Tử Bùi thở dài một tiếng, đang định ngăn cản nhưng đã không kịp nữa rồi, ánh mắt con gấu đó càng trở nên hung ác, nó bước về phía trước từng bước, gờ móng vuốt lớn vỗ xuống đỉnh đầu Ngôn Phi Mặc!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiêu Tử Bùi kéo Ngôn Phi Mặc về bên này, cái chân của nó đâm thẳng vào đá, con gấu thét lên một tiếng đau đớn, còn bị Tiêu Tử Bùi phủ một chiếc áo xuống, vùng vằng không thoát ra được, nó lùi về sau từng bước, giống như nổi cơn điên, lại nhanh chóng lao tới đánh về phía Tiêu Tử Bùi, trong chớp mắt đó, trong đầu Tiêu Tử Bùi nảy lên vô số ý nghĩ, người nhún lên, chui thẳng vào lòng Tiêu Tử Bùi, tiếng móng vuốt xé gió và cảm giác đau nhức tê rần sau lưng. Hắn nhin đau rút cây chủy thủ trong người ra, nhắm đâm ngay vào tim con gấu, sắc lẹm và nhanh chóng!

Con gấu bị đau, ánh mắt trở nên mờ mịt, nó kéo Tiêu Tử Bùi lên định phát lực nhưng “roẹt” một tiếng, con gấu lại cứng đờ lần nữa, bàn chân buông lỏng dần, “rầm”, nó ngã thẳng xuống đất.

Tiêu Tử Bùi kinh hồn nhìn lại, trong tay Ngôn Phi Mặc đang nắm một ống trúc nhỏ gắn với một vật màu đen, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, rất lâu sau, hắn run run nói: “Tiêu Tử Bùi, huynh điên rồi à! Huynh không tránh ra mà đánh vật với nó làm gì!”

Tiêu Tử Bùi khê cười: “Không phải đệ đang ở phía sau sao, ta sợ nó chạy tới phía đây.”

Ngôn Phi Mặc buông vật màu đen kia xuống rồi bước nhanh đến phía sau hắn, sau lưng Tiêu Tử Bùi đầm đìa máu tươi, ngay cả áo giáp cũng bị cào rách, máu chảy ròng ròng, đúng là đáng sợ. Hắn cắn môi, run run kéo vạt áo người kia ra, gỡ mấy mảnh quần áo nhỏ, rửa sạch miệng vết thương, rồi lấy thuốc bột mang theo trong người, rắc lên miệng vết thương kia, máu dần ngừng chảy.”Lần sau huynh đừng như vậy nữa, ta có võ mà, có thể bảo vệ được mình chứ.”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi cực kì vui vẻ, hắn cố nén đau đớn, quay đầu lại nhìn Ngôn Phi Mặc, vừa nói: “Ta biết, chỉ là che chở đệ theo bản năng thôi, đầu chưa kịp phản ứng mà chân tay đã chạy tới đó rồi.”

“Không được nhúc nhích! Đừng quay lại đây!” Tiếng Ngôn Phi Mặc có vẻ khác thường.

Tiêu Tử Bùi sửng sốt, hắn cảm giác tay Ngôn Phi Mặc đang run rẩy, kỳ lạ hỏi: “Phi Mặc, không phải đệ nói đệ xuất thân lỗ mãng à, sao cả máu cũng sợ thế? Nếu mà ở chiến trường, chắc đệ sẽ sợ tới mức hôn mê luôn đấy.”

Ngôn Phi Mặc không trả lời, nhìn vết máu lênh láng kia, ngực hắn phập phồng kịch liệt, trong mắt như có màn nước dâng lên. Thật lâu sau, rốt cục hắn cũng bình tĩnh được, thản nhiên đáp: “Đúng thế, huynh không biết vừa rồi ta sợ thế nào đâu, sợ bị hạ và Khánh vương gia nhìn thấy một mình ta trở về chắc sẽ làm thịt ta luôn mất.”

May mà vết thương của Tiêu Tử Bùi nhìn thì đáng sợ nhưng cũng không hề thương tổn đến gân cốt, băng bó xong, sau lưng hắn nóng rất đau đớn, mà vẫn đi lại tự nhiên như thường. Hắn tò mò nhặt món đồ kia lên, nhìn cơ quan bên trong rồi lại đi tới bên cạnh con gấu kia, sau gáy nó có một lỗ kim nhỏ, đâm vào xương sọ, sâu đến mức không thể nhận ra. Nhìn kĩ một lúc, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ, hắn hỏi: “Phi Mặc, châm này có độc à?”

Ngôn Phi Mặc cầm lại vật nhỏ bằng đồng, không chút để ý đáp: “Đúng vậy, cái này gọi là phong hầu đồng, nhấn vào cơ quan thì một cây châm sẽ phóng ra, nếu châm găm vào đầu hoặc tim, lập tức độc sẽ len vào ngũ mạch lục phủ, mất mạng trong tức khắc, thần tiên cũng không cứu được.”

Tiêu Tử Bùi không nói gì, yên lặng nhìn hắn một lúc, ánh mắt cực kì phức tạp.

Ngôn Phi Mặc bỗng nở nụ cười: “Huynh nghi ngờ gì thế? Vì sao không hỏi đi?”

Tiêu Tử Bùi há miệng thở dốc, vô số nghi vấn xoay quanh trong lòng, lại không nói ra miệng được: vì sao lúc ấy lại không dùng vật này đối phó với con ngựa điên kia? Có gì bí ẩn mà hắn không biết? Thứ ám khí

và độc được này từ đâu mà ra? Vì sao giờ lại mạo hiểm lấy ra dùng?

Hai người đều không nói gì, không khí chợt trở nên nặng nề, trong nháy mắt đó, từ phía xa bỗng vang lên từng tiếng kêu to: “Tiêu Tướng quân! Ngôn đại nhân! Hai người ở đâu!”

Tiếng kêu dồn dập bên tai nhưng hai người lại không lên tiếng trả lời, giống như tất cả những hỗn loạn trong hai ngày qua, những phút giây cùng sinh cùng tử đều sắp lặng yên rồi xa. Đáng tiếc, những chuyện không thể vừa lòng đẹp ý trên đời này còn nhiều lắm, Tiêu Tử Bùi thấy ánh mắt đầy ý cười của Ngôn Phi Mặc dần dần mờ nhạt, trở lại với vẻ nhẹ nhàng xa cách của ngày xưa, trong lòng hẫng thoáng lạnh đi, hỏi vội: “Phi Mặc, đệ vẫn không thể tin ta à?”

Ngôn Phi Mặc lặng lẽ lùi về sau một bước, khẽ cười: “Tử Bùi huynh nói quá lời rồi, đương nhiên là ta tin huynh chứ, nếu không vừa rồi sao ta dám cứu huynh đây.”

“Vậy sao đệ đứng xa như thế, ta không quen.”

Ngôn Phi Mặc đáp thản nhiên: “Chẳng lẽ ra ngoài rồi chúng ta cứ như hình với bóng, một tác cũng không rời vậy à? Khánh vương gia còn không lột da ta chắc!”

Ngôn Phi Mặc như thế khiến Tiêu Tử Bùi cũng không biết làm sao, trong lòng lại càng thêm phiền chán, hẫng nhìn về phía xa xăm hét lớn: “Gọi cái gì mà gọi! Gia còn chưa chết đâu!”

Tiếng gọi kia đột ngột ngừng lại, chỉ chốc lát sau lại biến thành tiếng vang to rõ, một đám người phản phất không biết chạy từ đâu ra, vui mừng nói: “Tiêu Tướng quân ở trong này này!”

“Tiểu vương gia ở trong này!”

“Tướng quân, ngài dọa giết mọi người rồi!”

“Vương gia đến đây rồi, Vương phi nghe được tin cũng ngất xỉu mấy lần đấy ạ!”

Bên người Tiêu Tử Bùi bị vây kín đầy người, thầy thuốc vương phủ cũng theo tới, vội vàng giúp hắn xử lý miệng vết thương, nô tài Tiêu Thiển nước mắt nước mũi khóc kể: “Công tử, người đừng giầy xéo mình thế nữa, với người thì không quan trọng, nhưng bọn nô tài thì thảm lắm, nếu nhờ xảy ra chuyện gì không may, thì chúng nô tài cũng không sống nổi, đi theo người mất ...

Tiêu Tử Bùi buồn bực vỗ vỗ đầu hắn, nhìn Ngôn Phi Mặc đang đứng lẻ loi một mình bên ngoài kia, kì lạ hỏi: “Này, Vũ lâm quân đâu? Sao không có người nào đến tìm Ngôn đại nhân cả?”

Tiêu Thiển không khỏi rùng mình, đến gần tai hắn mới nói: “Không biết làm sao nữa, Vũ lâm quân không có động tĩnh gì, toàn bộ ở tại chỗ đợi mệnh, nghe nói là đại diện hạ hạ ra lệnh thế.”

Tiêu Tử Bùi giận tím mặt, lạnh lùng nói: “Tiêu Hồng thật to gan, chẳng lẽ không sợ bị hạ trách phạt sao?”

Tiêu Thiển nhìn Ngôn Phi Mặc bên kia, do dự một lát rồi nói: “Công tử, bên ngoài rối loạn hết rồi! Vũ lâm quân đang đánh trống reo hò đấy, nghe nói là Ngô Thống lĩnh phải dè ép xuống; thái tử Sở quốc vì tỏ vẻ trong sạch nên tự thỉnh vào ở tứ phương quán, nói là để cầu phúc cho công tử và Ngôn đại nhân; tiểu điện hạ lao tới nơi nguy hiểm tìm người, bị hạ hạ phái vài ám vệ bắt về rồi; tin tức không biết sao mà truyền vào đến cung, hoàng hậu nương nương va chạm mặt rồng, bị giam lỏng ở Trường Nhạc điện!”

15. Chương 15

Chương 15

Lúc bọn họ trở lại bãi săn, Tiêu Hồng đã sớm nhận được tin, còn tự mình dẫn theo một đội nhân mã đứng trước đường nghênh đón, mặt mày vui sướng như trút được gánh nặng: “Tiêu Tướng quân và Ngôn đại nhân đều bình an trở về, đúng là chuyện may mắn của Đại Diễn!”

Ngôn Phi Mặc xoay người xuống ngựa, khắp khiêng đi đến bên cạnh Tiêu Hồng, khom người đáp: “Khiến đại diện hạ phải sợ hãi rồi. Đều do con ngựa điên kia gây họa, ta cũng chỉ có thể cùng nó táng thân xuống núi, đúng là làm cho người ta phải thở dài.”

Sắc mặt Tiêu Hồng hơi đỏ, hần cười: “Ngôn đại nhân nói đùa rồi, con ngựa này có gì mà phải thở dài chứ, ở quân doanh còn rất nhiều ngựa tốt đấy thôi.”

Khánh vương gia Tiêu Ánh ở bên nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của con yêu, trong lòng có phần không kiềm chế được: “Điện hạ, không bằng để hai người họ nhanh đi trị liệu nghỉ ngơi, không biết có bị thương nghiêm trọng hay không nữa.”

Tiêu Hồng giả vờ tỉnh ngộ: “Ai da, may mà Ngũ Vương thúc nhắc nhở, nhanh nhanh gọi ngự y chẩn trị xem.”

Ngôn Phi Mặc nhìn lướt qua bên cạnh, Vũ lâm quân hai bên có mấy người lập tức lao sang, thấp giọng nói: “Đại nhân bình an trở về thì tốt quá rồi, ngài có dặn dò gì không ạ?”

Ngô Mạnh thấy thế cũng đi qua, vui vẻ nói: “Ngôn đại nhân có phúc quá, chúc mừng đại nhân bình an trở về.”

Ngôn Phi Mặc cười nhẹ, miệng huýt lên một tiếng, sau tức thì, phía sau đội ngũ của Tiêu Hồng có tiếng ngựa hét lên, một con ngựa trắng chạy lao ra, tiếp sau còn có cả người giữ ngựa chạy đuổi.

Ngôn Phi Mặc xoay người lên ngựa, thân thiết vuốt ve lông bờm của nó, cao giọng nói: “Đa tạ điện hạ ân điển, nhưng mà tại hạ đã đi nhiều ngày như vậy, trong lòng lo lắng cho gia quyến, chỉ muốn quay về thật nhanh, Vũ lâm quân nghe lệnh!”

Gần ngàn quân Vũ lâm quân nhanh chóng đứng nghiêm, chỉnh tề thẳng lối, tiếng hét làm cho chim chóc trong trường sân bay tán loạn

“Hộ tống Ngô Thống đưa đại điện hạ hồi kinh, ta đi trước.” Nói xong, hần kéo dây cương, quay đầu ngựa lại, lao nhanh.

Tiêu Tử Bùi không chuẩn bị kịp, nhìn lại thì đã thấy bóng dáng Ngôn Phi Mặc càng lúc càng xa, hần bắt giác gọi to: “Phi Mặc, đợi ta với!” Nói xong cũng đoạt lấy một con ngựa định nhảy lên, nhưng vết thương phía sau vừa động đã bị bung vảy, máu chảy đầy lưng.

Tiêu Ánh tức giận đến phát run, quát: “Đồ súc sinh, mày còn cần tính mạng nữa không hả, chạy lên xe ngựa nằm cho ta!”

Tiêu Thiển và mấy thị vệ Ngôn phủ, cùng với người của kinh vệ doanh đồng loạt lao tới, ba chân bốn cẳng kéo Tiêu Tử Bùi vào xe ngựa.

Tiêu Ánh cũng lập tức vào theo, nhìn ngự y xử lý miệng vết thương lần nữa, thấy không có gì trở ngại ông mới đuổi hết tạp vụ ra ngoài, trầm mặt nhìn Tiêu Tử Bùi nói: “Tử Bùi, con như thế mà muốn nổi phong ba hay sao, cứ ngoan ngoãn dẫn lính của mình đi, dù trong cung có xảy ra chuyện gì cũng phải lo cho thân mình trước.”

Tiêu Tử Bùi hừ lạnh: “Phụ vương, cha và bề hạ từ nhỏ đã lớn lên với nhau, khả năng nhìn người của cha tất nhiên sẽ không giống người thường, cha nói con nghe thử, đại điện hạ là người thế nào?”

Tiêu Ánh không khỏi thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Tín vương khí lượng hẹp hòi, có thù tất báo, vi phụ làm sao mà không biết. Nhưng mà Tín vương còn có Phùng quý phi, bên ngoài có Phùng thái úy và nhiều môn sinh của ông ta, tiểu điện hạ thì sao đây, tuổi còn nhỏ hơn Tín vương nhiều như vậy, Ngôn Phi Mặc chỉ là một Trung Lang tướng nho nhỏ, đâu có thể chống đỡ được những chuyện lớn xảy ra.”

“Không phải Bệ hạ rất sủng ái hoàng hậu nương nương à, sao lại không thương tiểu điện hạ được chứ?” Tiêu Tử Bùi khó hiểu.

“Hoàng hậu nương nương, nàng...” Tiêu Ánh muốn nói lại thôi, rất lâu sau ông mới nói tiếp, “Chỉ sợ bề hạ yêu càng nhiều sẽ làm hại nàng ấy thôi. Còn với tiểu điện hạ, là họa hay là phúc thì khó mà nói được.”

Tiêu Tử Bùi kinh hoàng, hỏi: “Phụ vương, cha biết gì sao?”

Về mặt Tiêu Ánh trầm ngâm: “Con không cần phải xen vào, tóm lại, cứ lo giữ mình, nếu không đếm xỉa đến lời khuyên của cha, đến lúc đó không chỉ mình con mà còn liên lụy đến cả nhà.”

Tiêu Tử Bùi trầm mặc một lúc: “Phụ vương, từ nhỏ cha đã dạy con, nam tử hán đại trượng phu, làm vì nước vì dân, việc nên làm và việc không nên làm. Cha đưa con vào quân doanh, kỳ vọng con thành tài, mong con sẽ là trung thần lương tướng của Đại Diễn; con thao luyện binh mã, chống lại cường địch, tất cả chỉ vì Đại Diễn ta dân giàu nước mạnh, phụ vương, nếu cha mong con bo bo giữ mình, sao cha không để con mỗi ngày chơi chim dạo phố, sống yên ổn làm một Vương gia, tội gì phải khiến con chịu khổ đến vậy, còn mình cứ phải lo sợ hãi hùng?”

Tiêu Ánh trừng mắt, nói không ra lời, một lúc lâu ông mới oán hận nói: “Đồ súc sinh, đó là chuyện nhà bộ hạ, con cũng không xen vào được!”

Tiêu Tử Bùi cười hì hì, nói: “Phụ vương, nhà trời làm gì có chuyện nhà, tất cả đều là quốc sự hết. Chai xem xem thái tử điện hạ Đại Sở đấy, cũng không phải người dễ bắt nạt gì. Bộ hạ anh minh thần võ, nhất định đã quyết sẵn trong lòng”.

Tiêu Ánh nghi ngờ nhìn hấn, đột nhiên ông hỏi tiếp: “Đồ súc sinh, con nghĩ thế có liên quan gì tới cái tên Ngôn Phi Mặc kia không?”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi nhảy dựng, đành phải ha ha mấy tiếng: “Quan hệ gì chứ? Chuyện này thì có quan hệ gì?”

—

Ngôn Phi Mặc phi ngựa như tên, Tiểu Ngân vút bay như điện, chưa đến một ngày đã chạy tới Ngôn phủ. Ngôn Thất đang đứng trước cửa nhìn quanh, vừa thấy Ngôn Phi Mặc về thì vui mừng quá đổi, ông vọng vào trong hô lớn: “Công tử đã về! Công tử đã về rồi!”

Hấn đưa dây cương cho Ngôn Thất, tự mình bước nhanh vào trong phủ, còn chưa tới mấy bước đã có người ôm lấy: “Công tử dọa mọi người sợ muốn chết!”

Ngôn Phi Mặc cười khổ: “Xin lỗi, ta cũng không thể tưởng được chuyện sẽ như vậy, đi, vào trong phòng nói chuyện.”

Hiếu Phong nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Công tử, nếu ngài có chuyện gì không may xảy ra, chúng ta cũng không sống nổi nữa, mọi người sẽ đi cùng với ngài.”

Thính Vân đỡ cửa, mặt mày nghiêm nghị nhìn hai người họ bước vào, đóng cửa xong mới thấp giọng nói: “Công tử, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế? Chúng em đứng trước vách núi đợi ngài nửa ngày, cũng không thấy ngài và con ngựa điên đó đi qua, sau đó có người ở Vũ lâm quân mật báo nói là ngài rơi xuống vách núi, sinh tử không rõ. Bọn em tìm khắp chỗ đó suốt mấy đêm, tìm thế nào cũng không thấy cả, lại sợ gặp phải người khác...” Nói xong, mắt nàng cũng rưng rưng nước.

Về mặt Ngôn Phi Mặc đầy ý xin lỗi: “Ai, ta cũng không biết vì sao, lúc ấy Tiêu Tử Bùi đuổi sát phía sau, ta muốn giữ nguyên kế hoạch nhưng lại sợ hấn nhìn ra sơ hở gì, đành phải quyết định nhảy xuống”.

Thính Vân kinh ngạc nhìn nàng: “Công tử, chẳng lẽ vì thế mà ngài lấy tính mạng ra đặt cược à? Ngài có cả ngàn biện pháp để con ngựa kia ngoan ngoãn nghe lời, vì sao phải nhảy xuống với hấn chứ?”

Ngôn Phi Mặc cười hắc hắc: “Chuyện xảy ra đột ngột quá ấy mà. Thính Vân ngoan của ta, cười gia xem cái nào?” Nói xong, hấn ôm lấy bà vai nàng đẩy thân mật.

Thính Vân “Bốp” một tiếng hất tay kia ra, hờn dỗi ngồi bên mép giường. Hiếu Phong lau lau nước mắt, cười nói: “Thính Vân kìa, hôm qua ai cả đêm không ngủ đấy, mắt thì đỏ cả người thì run, giờ công tử quay về rồi, trong lòng tỷ rõ vui mà còn xì mặt với công tử, coi chừng công tử đuổi tỷ về nhà đấy!”

Thính Vân nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào nói: “Công tử, ngài cứu em từ tay người buôn ngựa, tính mạng Thính Vân này cũng là của ngài, giờ nếu muốn đuổi em đi, thì cứ lấy lại tính mạng này trước đã”.

Ngôn Phi Mặc vội đi sang an ủi nói: “Đừng nghe Hiếu Phong nói bừa, sao ta đuổi em đi được, em làm loạn cái gì.”

Hiếu Phong nghe thế cũng hoảng theo, nàng nắm chặt tay nàng ấy: “Tỷ đánh ta đi, ta vô tâm không phé, thuận miệng nói lung tung rồi.”

Thính Vân lau lau nước mắt, rốt cục cũng bình tĩnh được ít nhiều, tự nhiên lại có chút ngượng ngùng, nàng cúi đầu đi ra ngoài: “Công tử, giờ ngài chột vật như vậy, ta đi lấy bộ quần áo cho ngài thay”.

Hiếu Phong vỗ đầu, giờ mới nghĩ tới chuyện đó: “Công tử, suýt chút nữa thì quên. Cái tên Tín vương kia vừa thấy hại tiểu điện hạ không thành, nhưng đã hại được ngài xem như là bẻ gãy sức lực của tiểu điện hạ, hừ, ra lệnh cho Vũ lâm quân đứng tại chỗ đợi lệnh, ngay cả nguyên nhân ngựa điên cũng không phải người điều tra. Tối hôm qua chuyện này rơi vào tay người trong cung, bệ hạ giận tím mặt, nghe nói còn đập vỡ một cái bình phong!”

Ngôn Phi Mặc nhẹ cười: “Bệ hạ cũng tức giận à? Không thấy được, đúng là tiếc quá. Tên Tiêu Hồng kia nóng vội quá rồi, trước khi đi ta có va chạm với hắn một chút, thế mà ngay cả làm ra vẻ hắn cũng không thêm làm nữa?” Ngay sau đó hắn lại hỏi, “Đúng rồi, tiểu điện hạ có khỏe không?”

Hiếu Phong lắc đầu: “Không khỏe, sau khi tiểu điện hạ trở về vẫn không ăn không uống, nói là do hắn hại chết công tử.”

Lòng Ngôn Phi Mặc tê rần, hắn hỏi: “Các em báo tin chưa?”

“Đã báo rồi, nửa đêm tối hôm qua, chúng em vừa nhận được tin bình an của ngài thì không dám chậm trễ, lập tức cho người đi báo.”

Ngôn Phi Mặc vén ống tay áo lên, nghe xong thì tán thưởng: “Hiếu Phong, thuốc em đưa tốt lắm, ta chẳng nghĩ được mùi, mà sao chim chóc lại tìm được ta?”

Thính Vân cầm triều phục tới, oán trách nhìn Hiếu Phong: “Công tử đừng khen nàng ấy, ngày nào cũng tới tiệm thuốc tìm được thảo, em sắp bị sắc mùi rồi.” Nói xong, nàng chậm rãi đổi quần áo cho Ngôn Phi Mặc, “Bên ngoài có người trong cung tới, gọi ngài tiến cung đây, công tử phải cẩn thận.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Xem ra bệ hạ của chúng ta cũng thần tốc thật.”

Hiếu Phong lo lắng nhìn hắn: “Công tử, ngài phải cẩn thận đây. Tối hôm qua hoàng hậu nương nương va chạm với bệ hạ trước mặt mọi người, bị giam lỏng ở Trường Nhạc điện.”

“Ta có nghe nói.” Ngôn Phi Mặc thần nhiên, “Số lần Hoàng hậu va chạm với bệ hạ còn ít chắc?”

Hiếu Phong lắc đầu: “Lần này không giống đâu, nghe nói lúc ấy bệ hạ và hoàng hậu, Phùng quý phi, Điền chiêu nghi đang ở sau hoa viên thưởng quế, thị vệ báo tin của công tử xong, hoàng hậu liền hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh rồi lại kéo Phùng quý phi nói con nàng hại công tử chết, bảo nàng ấy đền mạng, Phùng quý phi khóc lóc om sòm, chỉ trích hoàng hậu ghen tị chuyên sung, bệ hạ cũng khuyên giải an ủi vài câu, hoàng hậu tức lên còn đẩy bệ hạ ngã lăn, rồi chỉ vào bệ hạ nói...”

“Nói cái gì?” Ngôn Phi Mặc thật sự rất muốn nghe xem Ngôn Nhạc Chi còn có câu nói nào kinh người nữa.

Hiếu Phong vụng trộm nhìn sắc mặt của hắn, hốt hoảng đáp: “Hoàng hậu nói, nàng điên nên mới theo bệ hạ hồi cung, còn nói, nếu bệ hạ hại công tử chết, nàng và tiểu điện hạ sẽ cùng nhau nhảy xuống chỗ đó, khiến cho bệ hạ hối hận cả đời.”

Sắc mặt Ngôn Phi Mặc âm u bất định, sau một lúc lâu hắn mới nói: “Được rồi, vô tâm sáp liễu liễu thành âm*, để cho hoàng cung loạn một chút đi.”

* Hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm: Cố ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cấy liễu liễu thành rừng.

16. Chương 16

Chương 16

Lúc Ngôn Phi Mặc bước vào điện Cam Lộ, Tiêu Trách đang ngồi trước thư tháp đọc sách. Vừa thấy Ngôn Phi Mặc tiến vào, hắn mỉm cười đứng lên, bước lên hai bước rồi nói: “Phi Mặc bình an trở về, hữu kinh vô hiểm, đúng là may mắn.”

Ngôn Phi Mặc im lặng không nói gì, hần hành đại lễ với Tiêu Trách xong mới đáp: “Tạ bệ hạ, thần bình an trở về là vạn hạnh trong bất hạnh, thần thỉnh bệ hạ điều tra rõ việc này, trả cho thần sự công bằng cần có.”

Tiêu Trách sửng sốt một lúc, hần không ngờ một tên Ngôn Phi Mặc ngày thường vẫn ẩn nhẫn ôn hòa lại có thể nói được những lời trên, khiến cho hần đột nhiên trở tay không kịp.”Khanh nói rõ xem?”

“Con ngựa đó là do Vũ lâm quân tuyển chọn gặt gao cho tiểu điện hạ, mặc dù không phải là con tốt nhất trong vạn dặm, nhưng cũng là giống ngựa hiếm khó tìm, suốt dọc đường đi, tiểu điện hạ còn đưa ngựa với thái tử nước Sở, vậy sao nó có thể vô duyên vô cớ mà nổi điên?” Ngôn Phi Mặc ngẩng mặt lên, ánh mắt sắc lém, “May mà lần này tiểu điện hạ yêu quý con ngựa của vi thần, muốn được đổi sang ngồi ngựa đó. Thần bị kinh hoàng thì chẳng có gì nghiêm trọng, nhưng nếu tiểu điện hạ có chuyện gì không may xảy ra, đó lại là đại sự của giang sơn xã tắc, thỉnh bệ hạ tra rõ việc này.”

Tiêu Trách đứng trước mặt Ngôn Phi Mặc một lúc lâu, sau đó hần mới thông thả đi dạo trong phòng. Ngôn Phi Mặc cũng không nóng nảy, ánh mắt lướt theo bước chân của Tiêu Trách, nhìn đôi mày kia hơi hơi nhíu lại, hai tay vô thức nắm chặt rồi lại buông ra, có lẽ trong lòng ông đã có quyết định rồi.

“Phi Mặc, khanh nói như vậy thì có bằng chứng gì không?” Tiêu Trách dừng bước chân, thản nhiên hỏi.

“Nếu ngựa nổi loạn tất nhiên phải do một nguyên nhân gì đó khiến nó kinh hồn, bình thường có lẽ là do trên yên ngựa có người động tay chân. Con ngựa không nhảy xuống vách núi với thần, nhất định xác của nó vẫn còn trên Nhạc Uyển, có lẽ đã được binh lính giữ lại, bệ hạ vừa thấy sẽ biết.” Ngôn Phi Mặc thông dong trả lời.

“Hôm qua ta đã phái người đến đó, con ngựa kia không còn đấy nữa”. Tiêu Trách hơi ngừng lại.

Ngôn Phi Mặc nhìn ông, khoe miệng bỗng nhiên thoáng ý cười: “Không phải là do đại điện hạ làm chứ? Còn ai dám to gan đến vậy được?”

Tiêu Trách cũng không đáp lại, ông nói: “Người phụ trách bảo vệ khu săn bắn là Vũ lâm quân, nếu chuyện lớn xảy ra khanh cũng khó lòng trốn khỏi trách nhiệm”.

Ngôn Phi Mặc khẽ cười: “Chỉ cần bệ hạ tìm ra hung thủ, thần nguyện lòng chịu phạt! Tiểu điện hạ tính tình đáng yêu, vừa khoan dung rộng lượng, văn võ song toàn, nhưng giờ lại có người quyết tâm đẩy điện hạ vào chỗ chết, trái tim vi thần thực sự quá giá băng.”

Tiêu Trách yên lặng nhìn hần, như thể muốn tìm xem trên khuôn mặt đó có lộ ra chút sơ hở gì, sau một lúc lâu, hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Phi Mặc, khanh vẫn luôn ôn ngôn nhã ngữ nhưng lời lại nặng ngàn cân, tùy tính đơn giản nhưng lại nhìn sâu hiểu kỹ, nhìn thấy khanh, trầm lại nhớ tới tuổi trẻ của mình.”

Ngôn Phi Mặc thoáng đờ người, trong lòng nảy sinh dự cảm chẳng lành, hần nhìn chằm chằm Tiêu Trách thật lâu, rồi mới cúi đầu đáp lại: “Bệ hạ khen nhầm rồi.”

“Phùng quý phi làm bạn bên cạnh trăm đã lâu, là tần phi mà chính là tiên vương ban cho trăm, dưỡng dục Hồng Nhi, có tình có ý, trăm không thể vứt bỏ nàng; Hồng Nhi là con của trăm, cho dù nó có làm điều gì không phải, người làm làm phụ thân như trăm lại không quản giáo được, khanh nói phải làm sao đây?”

Ngôn Phi Mặc trầm ngâm rất lâu, nửa ngày sau hần mới ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu Trách, thản nhiên nói: “Bệ hạ là Thiên Tử, không hề giống với phàm phu tục tử chúng thần. Chuyện gì cũng phải nhìn quanh trái phải, đẹp cả đôi đường, như vậy mới xem là hoàn mỹ, có đúng không ạ?”

Sắc mặt Tiêu Trách hơi biến đổi, như thể không tin nổi những lời này là thoát ra từ miệng hần.

“Nhưng mà trên đời này nào có chuyện gì có thể vẹn đôi đường, không phụ người này thì phải phụ người kia,” Ngôn Phi Mặc nhìn Tiêu Trách, “Chỉ mong đại điện hạ sau này có thể huynh hữu đệ cung, cũng mong hôm nay bệ hạ không nuôi nhầm hổ dữ, làm ảnh hưởng nước nhà”. Nói xong, hần cung kính khom người, mặt không đổi sắc, “Nếu bệ hạ không còn chuyện gì quan trọng nữa, thần cáo lui.”

“Khoan đã!” Mặt mày Tiêu Trách xanh mét, ông hít sâu mấy hơi thở, “Khanh đợi lát nữa rồi đi!”

Đang nói giữa chừng thì thái giám bên ngoài tiến lên gõ cửa, thấp giọng bẩm báo: “Tín vương điện hạ phụng chỉ ở ngoài điện, đã chờ lâu rồi ạ”.

Tiêu Trách ngồi xuống ghế, lạnh giọng: “Truyền!”

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Hồng bước nhanh vào điện, thấy Ngôn Phi Mặc cũng ở đây, hẩn khê rùng mình, nghi ngờ đánh giá người kia vài lần, sau đó mới hành lễ với Tiêu Trách: “Phụ vương, hôm qua nhi thần giết được một con hổ dữ rất đẹp, có cho thủ hạ lột tấm da hổ chế thành áo choàng đưa cho phụ vương, lúc trời lạnh có thể dùng chống rét.”

Tiêu Trách không hề đáp lại, ông lạnh lùng nói: “Con còn tâm tư đi giết hổ à?”

Tiêu Hồng cung kính: “Đây là con mà nhi thần giết được trước khi chuyện không may đó xảy ra, nhi thần nghĩ vào mùa đông giá lạnh, phụ vương lại bị đau xương khớp đã lâu, cho nên mới tự ý quyết định.”

Tiêu Trách nhìn hẩn, sắc mặt hơi hòa hoãn: “Được rồi, Tiểu Lý Tử lấy đi.”

Thái giám Lý công công bên cạnh Tiêu Trách vẫn đi theo ông từ khi còn làm thái tử, được Tiêu Trách tín nhiệm vô cùng, hẩn chạy nhanh xuống nhận lấy chiếc áo choàng lông hổ kia. Khi ấy cả người Tiêu Hồng mới thoải mái hơn một chút, hẩn nghiêng mặt nhìn Ngôn Phi Mặc sang cười khiêu khích.

“Hồng Nhi, hiếm khi con có hiếu như vậy, trăm rất vui mừng.” Tiêu Trách khê cười, nhưng mà ánh cười chỉ thoáng lướt qua, “Có điều con là huynh trưởng, không biết trong lòng con có yêu thương đệ đệ của mình hay không?”

Tiêu Hồng sững sốt một lúc, hẩn uất ức đáp: “Phụ vương nghi ngờ nhi thần sao? Tiểu Khả thông minh đáng yêu như vậy, nhi thần thật lòng rất quý đệ, phụ vương không nên nghe mấy lời dèm pha.”

“Ồ, vậy con điều tra chuyện đi săn lần này thế nào?” Tiêu Trách cau mày hỏi.

“Phụ vương, thần đã tra hỏi nơi giữ ngựa một lượt, người phụ trách nuôi ngựa cũng nhất trí là không phát hiện vấn đề gì, con ngựa đó cũng được Ngô Thống lĩnh kiểm tra thử, từ xác ngựa đến yên ngựa không có điểm nào khả nghi, cho nên nhi thần phán đoán hẩn là lúc Ngôn đại nhân cưỡi ngựa đã không cẩn thận khiến ngựa bị thương, hoặc là con ngựa bị hốt hoảng gì đấy, cho nên mới nổi chứng lên, khiến Ngôn đại nhân và Tiêu Tướng quân gặp nguy hiểm.” Tiêu Hồng chậm rãi nói, mặt không đổi sắc.

“Vậy sao không tìm thấy bóng dáng con ngựa đó nữa?” Tiêu Trách dồn ép hỏi.

“Sau khi Ngô Thống lĩnh kiểm tra xong đã báo cáo với con, mấy người ở Vũ lâm quân hận con ngựa đó làm cho Ngôn đại nhân và điện hạ rơi xuống vách núi đen, cho nên mới chém chết nó cho hả giận!” Tiêu Hồng không kích động chút nào, có lẽ đã chuẩn bị xong xuôi rồi mới đến.

“Bóp bóp bóp”, Ngôn Phi Mặc vỗ tay, ý cười dạt dào: “Đại điện hạ vất vả rồi, mấy câu nói này thật là phần khích, có lẽ phải tập rất lâu nhỉ.”

“Người ——” Tiêu Hồng căm tức nhìn Ngôn Phi Mặc, bỗng nhiên lại cười lạnh một hồi, “Mới hai ngày không thấy, sao võ mồm của Ngôn đại nhân lại trở nên lợi hại quá vậy, không biết trong sơn cốc có kỳ ngộ gì hay chăng.”

“Kỳ ngộ thì không có, nhưng ở nơi sơn dã chờ đợi suốt hai ngày, đột nhiên ta lại nhiễm tật xấu của mấy thôn phụ nơi hoang dã, nhanh mồm nhanh miệng quá, điện hạ chớ trách.” Ngôn Phi Mặc từ tốn đáp.

“Ngôn đại nhân phải nhớ cho kỹ, mình là mệnh quan triều đình, nói chuyện phải suy nghĩ có kỹ càng hăng nói.” Tiêu Hồng âm trầm nói.

“Hóa ra khi đại điện hạ nói chuyện đã nhắm sẵn ba bốn đạo rồi à, thụ giáo thụ giáo.” Ngôn Phi Mặc làm ra vẻ như tỉnh ngộ.

“Tốt lắm! Câm miệng hết cho ta!” Tiêu Trách lạnh lùng liếc mắt qua hai người, trầm giọng thét.

Tiêu Hồng không phục định cãi: “Phụ vương...”

“Câm miệng!” Tiêu Trách giận dữ quát to một tiếng.

Sắc mặt Tiêu Hồng đột nhiên trắng bệch, hoảng hốt ngậm miệng lại.

Tiêu Trách đứng lên, đi qua đi lại trong điện nửa ngày, có lẽ đã không thể che giấu được sự tức giận của mình nữa, thật lâu sau, ông đứng trước mặt Tiêu Hồng, lạnh lùng nói: “Lần này là con đưa người đi săn, kết quả lại xảy ra chuyện lớn như vậy, điều tra không rõ, việc tìm kiếm cứu trợ không hiệu quả, quản lý không nghiêm, còn không chịu tự mình hối lỗi, con biết sai chưa?”

Tiêu Hồng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Trách, ngập ngừng vài câu rồi cũng phải cúi đầu lên tiếng: “Nhi thần biết sai.”

Tiêu Trách càng nói càng giận, ông thuận tay cầm lấy chén trà trên bàn, ném vút qua người hắn, “Choang” một tiếng, vỡ nát trên mặt đất.”Đệ đệ bị kinh hoàng quá sức, muốn đi xuống tìm người, không những người không khuyên giải trấn an, mà còn xúi giục làm càn, nếu không phải trầm trối nó mang về, có phải người định đệ đệ của mình gặp chuyện gì không may trong sơn cốc phải không? Chẳng lẽ như thế người sẽ thoát tội được à?”

Tiêu Hồng hốt hoảng quỳ rạp trên mặt đất, kinh hoàng giải thích: “Phụ vương, nếu Hồng Nhi có ý định này sẽ bị thiên lôi đánh xuống! Tiểu Khả thấy Ngôn đại nhân rơi xuống vực, đau lòng quá độ nên muốn xuống núi tìm kiếm, nhi thần không cách nào ngăn được a!”

“Thái tử Đại Sở đi theo người đến khu săn bắn, vốn định để cho người thể hiện vương uy của Kỷ quân Đại Diễn chúng ta, kết quả lại trở thành hỗn loạn đến vậy, khiến cho người ta chê cười, nếu là địch quốc...” Tiêu Trách xoa ngực, mặt mày trắng bệch cả đi.

Ngôn Phi Mặc bước lên trước, đỡ lấy người Tiêu Trách, run giọng nói: “Bệ hạ, xin người bớt giận, thân thể quan trọng hơn. Vì thần cũng có sai, người không nên chỉ trách cứ mình đại diện hạ.”

Tiêu Trách yên lặng nhìn hắn, thở dài một hơi, ngồi xuống ghế trên điện lần nữa, ông thấp giọng: “Phi Mặc, kahnh có thể nghĩ như vậy thì tốt quá”.

Ngôn Phi Mặc đứng im bên cạnh, không nói được một lời.

“Tiểu Lý Tử, truyền ý chỉ của ta.” Sau một lúc lâu, Tiêu Trách liếc nhìn Tiêu Hồng đang quỳ trên mặt đất, một hồi nói:

“Tín vương Tiêu Hồng, đôn đốc bất lực, khắc phục hậu quả không xong, bệ môn một tháng, phạt bổng lộc ba tháng, chép quốc sách trăm lần.”

“Trung Lang tướng Ngôn Phi Mặc, chưa hoàn thành tốt nhiệm vụ, nể tình lần này chịu kinh hoàng quá độ, phạt bổng một tháng.”

“Phùng quý phi không giữ chừng mực, va chạm với hoàng hậu, hạ xuống một cấp làm Thục phi, bệ môn một tháng.”

“Hoàng hậu ngôn hành thất độ, niệm tình lần này phải ưu tư quá sâu, phạt bổng một tháng, từ nay cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, giữ vững phong phạm của quốc mẫu.”

17. Chương 17

Chương 17

Ngôn Phi Mặc ra khỏi điện Cam Lộ, hắn do dự một lúc, vừa định hồi phủ, thì một thái giám tùy thị từ điện Cam Lộ vội vàng đi ra: “Ngôn đại nhân, bệ hạ cho gọi ngài sang điện Trường Nhạc gặp hoàng hậu nương nương, bệ hạ cũng sẽ theo sau.”

Ngôn Phi Mặc đáp lời, chậm rãi đi sang hướng đó, chưa được bao xa đã có một người nghênh đón, thấy hắn tới thì kêu to: “Ngôn đại nhân! Thật tốt quá rồi, ngài nhanh đi khuyên nhủ tiểu điện hạ đi!”

Ngôn Phi Mặc nhìn lại, là thư đồng của Tiêu Khả, tôn nhi của Phương thái sư Phương Văn Uyên. Trong lòng hắn thoáng trầm, hỏi: “Tiểu điện hạ làm sao?”

“Ngài ấy như phát điên vậy, sau khi tỉnh lại mắt cứ đỏ rực lên, vẫn đi cưỡi ngựa bắn tên tập võ, ta nói chuyện với hắn, hắn cũng không thêm để ý, ta không biết làm sao cả.”

“Có nói với bộ hạ chưa?”

“Chưa ạ, nếu Ngôn đại nhân không đến, ta cũng chỉ còn cách bẩm báo với bộ hạ thôi.” Mặt Phương Văn Uyên đỏ hồng, đáng thương đáp lại.

Phương Văn Uyên lớn hơn Tiêu Khả hai tuổi, là thư đồng mà Tiêu Trách đã ngàn chọn vạn tuyển cho Tiêu Khả, cũng là để cân bằng thể lực giữa hai người con trai, lúc ấy Ngôn Phi Mặc vẫn lo Phương thái sư sẽ không nguyện lòng, nhưng mà bây giờ nhìn lại, có lẽ Phương Văn Uyên cũng rất trân trọng Tiêu Khả, trung thành và tận tâm.

Ngôn Phi Mặc đi theo Phương Văn Uyên tới điện Sùng Võ, vừa vào đến cửa điện đã nghe thấy một tiếng tiếng ngựa hí thật dài, Tiêu Khả đang cười trên lưng ngựa, nhảy cao nhảy thấp, vòng quanh giáo trường rồi quay lại, cậu giương cung cài tên, “veo” một tiếng, giống như tia chớp cắm thẳng vào hồng tâm. Sau đó cậu lại kẹp bụng ngựa, đang định phi về phía trước, thì chân trước của con ngựa đã mềm nhũn cả ra, lão đảo một hồi, Tiêu Khả giận dữ quát tháo, đang định giơ roi, thì tiếng Ngôn Phi Mặc bình ổn vang lên: “Tiểu điện hạ thủ hạ lưu tình.”

Giọng Ngôn Phi Mặc không lớn, nhưng rõ ràng đến mức tất cả mọi người trong giáo trường đều nghe được. Cả người Tiêu Khả cứng đờ, bàn tay giơ roi ngựa lên cũng dừng giữa không trung, từ từ hạ xuống. Cậu cắn môi, xoay người xuống ngựa, đôi mắt đỏ đục ngầu nhìn về phía Ngôn Phi Mặc xa xa.

Ngôn Phi Mặc khẽ than một tiếng, hắn đi đến bên người Tiêu Khả, vỗ vỗ bờ vai của cậu rồi ôn hòa nói: “Tiểu điện hạ, trong lòng không thoải mái thì giải tỏa ra là tốt, nhưng ngài mà như vậy sẽ khiến mấy thủ hạ sợ hãi đó.”

Tiêu Khả nhìn thẳng vào hắn, nước mắt dâng lên trong hốc nhưng vẫn quật cường không chịu để rơi, thật lâu sau, cậu khàn giọng nói: “Phi Mặc ca ca, huynh không sao thì tốt quá rồi.”

Ngôn Phi Mặc cười: “Đương nhiên là không sao, mệnh thần lớn lắm, còn phải nhìn tiểu điện hạ lớn lên, sao có thể dễ dàng mất mạng như vậy được.”

“Ta... Đều do ta hại huynh!” Mặt Tiêu Khả đau nhức nhối, tức giận nghẹn ứ trong lồng ngực không có chỗ xả ra, cậu vung cây roi ngựa lên quát xuống mặt đất, khói bụi mịt mù.

Lần này, Ngôn Phi Mặc mới nhìn thấy lòng bàn tay cậu đã nứt cả ra, máu đỏ rỉ ra từ đó, trong lòng hắn vừa sợ vừa giận, nắm bàn tay Tiêu Khả nhìn thử rồi trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Mấy người hầu hạ tiểu điện hạ thế nào vậy!”

Tiểu thái giám một bên bị dọa, run run giọng trả lời: “Ngôn đại nhân, chúng ta...”

Phương Văn Uyên chen vào nói: “Tối hôm qua Tiểu điện hạ ở lại điện Sùng Võ suốt cả đêm, luyện tập vật lộn và võ thuật, hổ khẩu bị rách đã là gì, người không bị bệnh đã là phúc đức lắm rồi!”

“Văn Uyên huynh nói nhiều quá!” Sắc mặt Tiêu Khả trầm xuống, không hề giận nói.

“Được, ta không nói, dù sao Ngôn đại nhân đến đây ngài cũng chịu nghe rồi”. Phương Văn Uyên nhún vai.

Ánh mắt Ngôn Phi Mặc nhìn Tiêu Khả đầy phức tạp, hắn lấy một chiếc khăn tay trắng trong áo ra, nhẹ nhàng băng bó phần da bị nứt ra trên tay Tiêu Khả, “Tiểu Khả, thân thể của chính mình thì phải tự mình trân trọng, lúc ta không ở đây, hoàng hậu nương nương và đệ phải nhờ đệ chăm sóc, nếu đệ xảy ra chuyện gì thì đúng là thân vừa đau mà thù không báo được”.

Mặt Tiêu Khả sầm lại, vẻ hung tợn bộc lộ càng thêm dữ tợn: “Đệ biết là do ai làm, đệ quyết không tha cho hắn!”

Ngôn Phi Mặc thoáng run người, hắn kì vọng rất nhiều vào Tiêu Khả, hy vọng cậu có thể trở thành một người rộng rãi khoan dung như Tiêu Trách, chứ không phải là một hoàng tử âm ngoan quyết tuyệt với những thủ đoạn tàn khốc tuyệt tình, may mà hắn đến.” Tiểu điện hạ, trong lòng ngài có đề phòng là chuyện

tốt, phòng bị không bao giờ là thừa cả. Nhưng ngài phải biết rằng, chuyện gì xảy ra cũng không thể kết luận dựa vào suy đoán.”

Tiêu Khả trịnh trọng gật gật đầu: “Đệ biết.”

“Vậy là tốt, đệ hạ bảo ta đến điện Trường Nhạc, ngài đi về nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Ngôn Phi Mặc định đi.

Nhưng Tiêu Khả thì không chịu buông ra, cậu sờ vào bàn tay phải đã được băng bó của mình, đến bên cạnh Ngôn Phi Mặc do dự nửa ngày mới lắp bắp nói: “Phi Mặc ca ca, đợi lát nữa huynh đến gặp đệ nhé.”

Ngôn Phi Mặc gật đầu.

“Phi Mặc ca ca, huynh gọi đệ là Tiểu Khả đi.” Tiêu Khả nhìn Ngôn Phi Mặc, ánh mắt chờ mong hết như con chó nhỏ nhìn thấy cục xương đầu.

Ngôn Phi Mặc nhin không được bật cười: “Tiểu điện hạ, thần không dám vượt rào.”

—

Trên đường đến điện Trường Nhạc, Ngôn Phi Mặc đi đường rất chậm, hẳn không biết nên giải thích chuyện này với Ngôn Nhạc Chi thế nào đây.

Lúc trước hắn rời khỏi cốc xuống núi, nguyên nhân chính là muốn đến kinh thành xem cuộc sống của Ngôn Nhạc Chi và Tiêu Khả có tốt không, Ngôn Nhạc Chi còn vừa khóc vừa lừa, nói là mình ở trong cung hay bị người ta bắt nạt, giữa thâm cung trống vắng tịch mịch cô đơn, dỗ hắn đồng ý ở lại chốn kinh thành. Sau khi ở lại rồi, hắn mới phát hiện ra, tình thế ở kinh thành đúng là bất lợi đối với Ngôn Nhạc Chi. Đại hoàng tử Tiêu Hồng trong có Phùng quý phi, ngoài có Phùng thái úy, ở dưới gối hầu hạ Tiêu Trách hai mươi có lẽ, cánh chim đã cứng cáp nhiều rồi; Tiểu Hoàng tử Tiêu Khả, vài năm trước mới theo Ngôn Nhạc Chi về nhận lại tổ tông, vừa trẻ vừa yếu, thể đan lực bạc, chẳng qua chỉ là dựa vào sự sủng ái của Tiêu Trách với Ngôn Nhạc Chi mà thôi. Mà tuy rằng Ngôn Nhạc Chi ngồi trên ngôi hoàng hậu, nhưng xuất thân lại không cao, không có ngoại thích trợ lực, lại độc sủng hậu cung, không biết có bao nhiêu ánh mắt ghen tị đến phát cuồng vẫn nhìn vào chằm chằm. Nay Tiêu Trách yếu nang chiều nang thì không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu như vài năm sau nữa, Tiêu Trách không còn yên thương như ngày trước, hoặc là nhờ Tiêu Trách xảy ra chuyện gì không hay, nang và Tiêu Khả chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn mình.

Ngôn Phi Mặc tính tình đậm nhạt, nhưng hai người kia một người là mẹ nuôi có ơn cứu mạng hắn, một người là đệ đệ hoạt bát đáng yêu, dù là xét về thân tình hay đạo nghĩa, hắn cũng không thể bỏ mặc họ thế được.

Từ lúc Ngôn Phi Mặc vào triều tới nay, năng lực xuất chúng, ân sủng càng lúc càng tăng, nhất đẳng của Tín vương vốn đã xem hắn như cái đinh trong mắt; Tiêu Khả ngày càng lớn lên, dần dần cũng được Tiêu Trách yêu thương; vinh sủng của Ngôn Nhạc Chi cũng không hề giảm sút, mà thái độ của Tiêu Trách với Phùng quý phi và các tần phi khách lại vô cùng khách khí, tương kính như tân... Hắn đã đoán được chuyện Tiêu Hồng sẽ có hành động với mình từ lâu. Mấy ngày trước người mà hắn sắp xếp vào phủ Tín vương có bẩm báo lại, hai ngày này mấy phụ tá trong vương phủ vẫn bàn bạc nghị sự cùng Tiêu Hồng liên tục, anh em bà con cũng nhiều người đến thăm, trong lòng Ngôn Phi Mặc hiểu ra, đợt săn bắn lần này là thời cơ tốt nhất cho bọn họ, vì thế hắn mới tương kế tựu kế, chuẩn bị cho Tiêu Khả an toàn tuyệt đối, còn bọn họ thì rơi vào thế chuyện không thể văn hồi, đành phải liều mạng đánh trả.

Không ngờ là, nửa đường lại có một tên Tiêu Tử Bùi nhảy ra, thiếu chút nữa đã khiến Ngôn Phi Mặc rơi xuống vách núi đen cùng hắn; mà Tiêu Trách, tuy là một quân vương anh minh, nhưng hắn cũng không thoát khỏi phụ tử thân tình, chuyện lớn lại hóa thành chuyện nhỏ, nhân nhượng cho Tiêu Hồng, chuyện cứ thế trôi qua.

Ngôn Phi Mặc vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên khuôn mặt của Tiêu Tử Bùi lại xuất hiện trong đầu hắn, Tiêu Tử Bùi lo lắng đưa tay về phía mình, Tiêu Tử Bùi cố gắng giữ chặt tay hắn, Tiêu Tử Bùi nhất quyết nhảy theo...

“Ngôn Phi Mặc! Nhanh lên! Nhanh nắm lấy tay huynh!”

“Ngôn Phi Mặc, nếu đệ dám buông tay, ta cũng sẽ nhảy xuống với đệ, dù là âm tào địa phủ đệ cũng đừng hòng chạy thoát!”

...

Ngôn Phi Mặc nghĩ đến thất thần, bất tri bất giác mặt mày cũng nóng bừng cả lên.

“Ngôn đại nhân dừng lại!” Nghe thấy tiếng tiểu thái giám bên cạnh gọi hần, Ngôn Phi Mặc mới giật mình tỉnh lại, rồi “rầm” một tiếng, hần đập đầu vào thẳng thân cây, xâm xoàng đầu óc.

Mấy nô tài dọn dẹp bên kia cũng che miệng cười vui vẻ. Ngôn Phi Mặc xấu hổ xoa xoa vầng trán, vừa nhìn lại đã thấy điện Trường Nhạc phía trước, Tiêu Trách cũng đang đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hần.

Ngôn Phi Mặc hành lễ: “Bệ hạ chê cười rồi.”

“Phi Mặc nhớ nhung nữ tử nhà ai mà xuất thần như vậy?” Tiêu Trách cười hỏi, “Có muốn trăm mai mỗi giúp khanh không?”

“Không dám làm phiền bệ hạ, trong nhà thần đã có hai thị tỳ, cũng đủ khiến vi thần đau đầu nhức óc, nhiều hơn nữa chỉ sợ vi thần ăn không tiêu.”

“Ồ? Sao lại ăn không tiêu vậy?” Tiêu Trách hứng thú hỏi.

“Hôm nay vừa về, đầu tiên là một trận nước mắt suýt nữa nhấn chìm, sau là bị đánh đến đường gần hấp hối, cuối cùng còn mặt nặng mày nhẹ, nếu không phải nhờ thánh chỉ của bệ hạ cứu vi thần, chỉ sợ nếu còn ở nhà chắc vi thần bị sập cửa vào mặt mất.” Ngôn Phi Mặc nghiêm trang nói.

Tiêu Trách sờ sờ mũi, nhìn cửa lớn điện Trường Nhạc vẫn còn đang đóng chặt: “Cũng bị sập cửa vào mặt giống trăm bây giờ ấy hả?”

“Đúng vậy ạ.”

Hai người nhìn nhau cười, Ngôn Phi Mặc tiến lên phía trước, tay đưa lên gõ cửa rồi lớn tiếng gọi: “Nương nương! Ngôn Phi Mặc cầu kiến!”

Sau một lúc lâu bên trong vẫn không có hồi âm, Ngôn Phi Mặc khụ khụ hai tiếng, lại nói: “Nương nương, tối hôm qua Phi Mặc bị thương, chỉ sợ đứng lâu không chịu nổi...”

Cửa cốt két một tiếng mở ra, Tiêu Trách nói nhỏ bên tai Ngôn Phi Mặc: “Vẫn là ái khanh có cách.”

Tiêu Trách cho đám tùy thị thái giám và cung nữ đứng chờ bên ngoài, mang theo Lý công công và Ngôn Phi Mặc cùng nhau đi vào điện Trường Nhạc. Trong nội điện, Ngôn Nhạc Chi mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng, đang bận rộn lục lọi sửa sang gì đó bên kia. Vài cung nữ bên cạnh vừa thấy Tiêu Trách đến thì sợ tới mức mặt mày trắng bệch, lập tức quỳ rạp xuống đất, run giọng thỉnh an: “Cung nghênh bệ hạ.”

Tiêu Trách vừa nhìn đã đen thui cả mặt, Ngôn Nhạc Chi đang thu dọn mấy bộ quần áo mà nàng thích nhất. Trong lòng Ngôn Phi Mặc âm thầm than khổ: nương của ta ơi, dù có muốn đi cũng không thể giữa lúc trời sáng quang đãng như vậy được, ít nhất cũng phải đêm đen gió lộng, ngài bảo ta một tiếng, hai chúng ta vùng trốn đi mới được chứ!

“Phi Mặc tới vừa đúng lúc, ta dọn xong thì đi thôi, nếu không con và Tiểu Khả cũng bị người ta hại chết.” Ngôn Nhạc Chi xoay người lại, hai mắt đầm lệ lưng tròn, “A tránh, chàng đã đồng ý với ta rồi, lúc nào ta muốn đều có thể đi, chàng miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh, không thể không giữ lời.”

18. Chương 18

Chương 18

Trong phòng tĩnh lặng như nghĩa địa, rất lâu sau, Tiêu Trách vẫy vẫy tay, mấy cung nữ như được đại xá, vội vàng bay nhanh khỏi nội điện, Lý công công cũng khom người lui ra ngoài, chu đáo khép cửa lớn trong phòng lại.

Ngôn Phi Mặc ho khan vài tiếng, vừa định nói chuyện, Ngôn Nhạc Chi đã lao sang đánh tới tấp, vỗ vỗ sau lưng hắn rồi lại sốt ruột đi sờ soạng ngực hắn, Ngôn Phi Mặc vội vàng giữ chặt tay, chặt vật nói: “Nương nương, ta không sao, yết hầu hơi ngứa thôi mà.”

Ngôn Nhạc Chi ghen ngào: “Con thật là, cho dù có buồn cũng cứ giữ trong lòng, ta không tin đâu. Mấy người kia có nói, vách núi đen kia cao như muốn chọc thủng lên trời, nếu rơi xuống chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Dù con có khinh công trác tuyệt cũng không thể chịu nổi một cú ngã như vậy, bị thương ở đâu? Để ta xem thử.”

“Ai lại lắm mồm hồ ngôn loạn ngữ như thế? Lôi xuống trượng tể* hết đi!” Tiêu Trách bỗng nhiên tức giận quát lên, làm hai người họ hết hồn hết vía.

* đánh chết

Ngôn Nhạc Chi thoáng co rúm cả người, nàng vội nhìn về phía Tiêu Trách, như thể nhìn thấy một người xa lạ.

Ngôn Phi Mặc lại càng thêm đau đầu, nàng lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, kéo bàn tay Ngôn Nhạc Chi đang đặt trên vai xuống dưới, thấp giọng nói: “Bệ hạ bớt giận.”

Ngôn Nhạc Chi giờ mới tỉnh táo hơn một chút, nàng cười lạnh, ngạo nghễ ngắc mặt lên: “Tiêu Trách, chàng làm hoàng đế thì rất giỏi à? Hay đưa ta ra trượng tể luôn đi?”

“Ngôn Nhạc Chi, nàng định chọc giận ta đến chết có phải không?” Tiêu Trách giận tím mặt, một cước đá văng chiếc bàn bên cạnh, rắc một tiếng, chân bàn gãy đôi, đồ đạc rơi vung vãi trên mặt đất, đồ trong túi vải cũng rơi rã, bên trong còn có một cây sáo Trúc Diệp, một cái hộp gỗ được người ta chạm khắc thô sơ, một quyển trục...

Tức giận của Tiêu Trách cũng vụt cái bay biến đến lên chín tầng mây, hắn từ từ ngồi xuống, cầm từng thứ một lên, cẩn thận nâng niu rồi thấp giọng nói: “Tiểu Nhạc, mấy thứ này nàng vẫn còn giữ sao?”

Ngôn Nhạc Chi bước nhanh sang, bực bội giật lại mấy thứ kia về: “Không cần chàng lo.”

Khóe miệng Tiêu Trách lóe lên nét cười, dung túng nhìn nàng cẩn thận cất nó vào túi vải, rồi buộc lại thật chặt thêm lần nữa. “Nàng rời khỏi ta thì còn mang theo mấy thứ này làm gì, không bằng ném luôn đi.”

Ngôn Nhạc Chi sững người: “Tiêu Trách chàng nhấn tâm thật đấy, lúc trước cô cô nói phải, nhấn tâm nhất chính là đế vương, bà khuyên ta bao lần, nhưng ta vẫn thương chàng không chịu nghe nữa chứ...”

Ngôn Phi Mặc chớp mắt nhìn Tiêu Trách, đột nhiên ông lại thét lên một tiếng đầy đau đớn, tay siết chặt ngực, lão đảo suýt thì ngã sấp. Ngôn Phi Mặc vội bước tới đỡ Tiêu Trách, hoảng hồn: “Bệ hạ làm sao vậy, có phải bị giận quá rồi không!”

Ngôn Nhạc Chi cũng không buồn quan tâm mấy bảo bối kia nữa, nàng lo lắng nắm chặt tay Tiêu Trách, xoa xoa ngực hắn, nước mắt cũng chảy thành dòng: “A tránh, A Tránh chàng bị làm sao vậy! Đừng làm thiếp sợ mà!”

Tiêu Trách cau mày, thở hổn hển mấy hơi, khổ sở nói: “Nàng phải đi rồi, còn quan tâm ta làm gì nữa, cứ mặc ta một mình ở đây lẻ loi hiu quạnh là được rồi, mấy thứ đó nàng để lại cho ta, lúc nào nhớ đến nàng ta còn có cái để nhìn xem.”

Ngôn Nhạc Chi nức nở thành tiếng: “A Tránh, thiếp... Thiếp cũng sẽ nhớ chàng mà, nhưng nơi này đáng sợ như vậy, thiếp chết thì không sao, nhưng nhờ Phi Mặc và Tiểu Khả... Bọn nó còn nhỏ như vậy...”

Tiêu Trách trầm mặc một lúc, tầm mắt dừng lại trên người Ngôn Nhạc Chi: “Vậy nàng nhấn tâm để lại một mình ta sao?”

Ngôn Nhạc Chi tuyệt vọng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không bằng thế này, thiếp về nhà trước, chàng ở lại cùng từ từ bồi dưỡng Tiêu Hồng, lúc nào Tiêu Hồng có thể ngồi lên vị trí của chàng, sau đó chàng lại tới tìm ta, chúng ta lại vui vẻ ở cùng nhau được không?”

Trong lòng Ngôn Phi Mặc cười lạnh một tiếng: không biết ngày này cần bao lâu nữa, trông vào cái tên tiểu nhân kia, nói không chừng đợi cho đến khi ngài trắng xóa cả đầu cũng không chờ được.

“Không được! Nàng đã đồng ý với ta rồi, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, đồng sinh cộng tử, có phải nàng đã quên hết rồi không?” Tiêu Trách lạnh lùng nói, đột nhiên hất lại uể oải đẩy tay Ngôn Nhạc Chi ra, “Nàng đi đi, đi càng xa càng tốt, ta chết nàng cũng không cần về đâu”.

Ngôn Nhạc Chi không biết phải làm sao, nhìn hẩn rồi lại nhìn Ngôn Phi Mặc, nhất thời không biết nên làm gì mới phải.

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, dịu giọng: “Nương nương, bệ hạ, hai người làm cho vi thần thấy mình đứng ở đây dư thừa quá, để cho vi thần đi thôi.”

Nói xong, bàn tay đang đỡ Tiêu Trách cũng thu về, cả người Tiêu Trách đành phải dựa vào Ngôn Nhạc Chi, Ngôn Nhạc Chi chao đảo một lúc suýt nữa thì ngã thẳng xuống sàn. Hẩn nhìn Ngôn Nhạc Chi mỉm cười: “Nương nương, nếu đã luyến tiếc bệ hạ như vậy thì đừng đi nữa. Tiểu Khả là một đứa bé thông minh, trải qua chuyện này rồi nhất định nó sẽ biết cách bảo vệ chính mình, về phần ta,” Hẩn cười ha hả, “Trên đời này người có thể lấy mạng ta chỉ sợ không được mấy người”.

Từ trong cung đi ra, nhất thời Ngôn Phi Mặc cũng không biết phải đi đâu. Tính tình Ngôn Nhạc Chi vẫn rất thoải mái đơn thuần, nàng sống hơn ba mươi năm rồi cũng chỉ yêu duy nhất có mình Tiêu Trách, trải qua không biết bao nhiêu gian nan vất vả, ly biệt đau lòng, tình yêu của nàng cũng chưa từng phai nhạt, còn càng lúc càng đậm sâu. Nếu bảo nàng phải rời khỏi Tiêu Trách, đó cũng như ngắt hoa khỏi cành, cuối cùng sẽ là ngày ngày héo rũ.

Hôm nay Tiêu Trách diễn khổ nhục kế như vậy, Ngôn Nhạc Chi tất nhiên không phải là đối thủ của ông. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngôn Phi Mặc không khỏi bật cười vui vẻ: hóa ra, dù có là anh minh bệ hạ của Đại Diễn đi nữa, vì đồ nữ nhân mà mình thương vui vẻ, hẩn cũng sẽ cam lòng là trò mua vui.

Bỗng nhiên, một giọng nói vội vã vang lên: “Phi Mặc, đệ không sao chứ? Ta vừa mới hồi kinh thì nghe tin bệ hạ gọi đệ tiến cung, sốt ruột quá nên ta cũng chạy vào đây.”

Ngôn Phi Mặc nhìn lại, là Tiêu Tử Bùi, hẩn thoáng run người, nói: “Đa tạ Tử Bùi vương bận, ta không sao, chỉ bị phạt bổng lộc một tháng thôi.”

Tiêu Tử Bùi thở dài nhẹ nhõm: “Thế thì có đáng gì, ngày mai ta cho người đưa sang hai tháng bổng lộc cho đệ.”

Ngôn Phi Mặc không muốn liên lụy đến hẩn nhiều hơn nữa: “Không bằng huynh đưa tới ngôi miếu ngoài thành đi, nơi đó còn cần hơn nhiều.”

Tiêu Tử Bùi không hiểu gì, đành phải chuyển đề tài hỏi tiếp: “Phi Mặc đi đâu thế?”

“Ta đến điện Cảnh Dương gặp tiểu điện hạ.”

“Ta đi cùng đệ.”

“Không dám làm phiền Tử Bùi, ta tự đi được rồi.”

“Nói gì vậy, ta cũng lo lắng cho tiểu điện hạ mà.”

Nói xong, Tiêu Tử Bùi cứ đi sát bên cạnh Ngôn Phi Mặc, tới điện Cảnh Dương. Điện Trường Nhạc cách điện Cảnh Dương không xa, vì lúc còn nhỏ Tiêu Khả vẫn muốn ở cùng một chỗ với Ngôn Nhạc Chi, cho nên Tiêu Trách mới cố ý ra ý chỉ, thân là hoàng tử một nước phải biết tự lập, ban điện Trường Nhạc bên cạnh điện Cảnh Dương, vừa gần bên vừa có thể chăm chỉ học hành không được làm chậm trễ.

Trong điện Cảnh Dương im ắng, vài thái giám thấy hai người họ tiến vào thì vội vàng lại đây bẩm báo: “Hai ngày nay Tiểu điện hạ cực kỳ mệt mỏi, vừa rồi lúc đọc sách thì ngủ mất.”

“Ai đang hầu hạ bên cạnh tiểu điện hạ? Dùng bữa tối chưa?” Ngôn Phi Mặc lo lắng hỏi.

“Phương công tử đang ở bên trong, trước khi đọc sách có ăn điểm tâm rồi.” Tiểu thái giám cẩn thận trả lời.

“Gọi ngự phòng chuẩn bị thêm cháo, chờ điện hạ tỉnh lại thì đưa lên.”

“Phương công tử đã dặn dò rồi ạ”.

Ngôn Phi Mặc gật gật đầu, nói tiếp: “Chờ tiểu điện hạ tỉnh lại thì nói với ngài một tiếng, ngày mai rảnh rồi ta sẽ đến gặp ngài.”

Tiêu Tử Bùi cạnh bên bỗng nhiên cười nói: “Phi Mặc, sao để quan tâm tới tiểu điện hạ thế, lẽ mà y như nữ nhân.”

Ngôn Phi Mặc liếc mắt nhìn hắn, bước thẳng ra ngoài.

“Này, tức giận à? Đừng giận mà, rồi rồi rồi, ta nói sai rồi mà, được chưa.” Tiêu Tử Bùi cười khẽ, theo hắn ra ngoài.

“Sao không nói gì hết, hôm nay Vũ Dương tới gặp ta, nói là muốn bày rượu an ủi đệ đấy.”

“Còn nói Thái tử điện hạ Sở quốc chẳng hay ho gì, sẵn bản không thành thiếu chút nữa còn phơi mình ở đó, giờ còn ở tứ phương quán không chịu ra kia.”

“Hoàng hậu nương nương có ôm đệ khóc lóc thảm thiết một hồi không? Sau khi ta về nhà nước mắt của nương cũng suýt làm ta chết đuối, sợ tới mức vội vàng chạy trốn ra ngoài này.”

...

Thấy sắp ra tới cửa cung, Tiêu Tử Bùi vẫn ở bên thao thao bất tuyệt như cũ, không hề có ý định rời đi. Ngôn Phi Mặc trầm mặt, quyết định dao sắc chặt dây rồi. “Tử Bùi, sau này chúng ta vẫn như trước đi.”

Tiêu Tử Bùi sững sốt một lúc, không hiểu sao trong lòng lại thất lại đau đau, sau một lúc lâu, hắn mới hỏi nhỏ: “Vì sao?”

Ngôn Phi Mặc mỉm cười: “Lần trước trong kinh thành đã có lời ồn ào huyền ảo, bảo hai chúng ta là đoạn tụ, huynh không sợ sao? Còn như vậy nữa, thanh danh của hai người cũng bị hủy hết đấy.”

“Ta không sợ,” Tiêu Tử Bùi ngừng thở hỏi, “Đệ sợ sao?”

“Ta sợ, sợ cực kỳ.” Ngôn Phi Mặc nghiêm trang nói, “Ta là Trung Lang tướng, có tiếng xấu thì không sao, nhưng huynh là tiểu vương gia của Khánh vương phủ, là Phiêu Kị đại tướng quân của Đại Diễn, nhất mạch đơn truyền, nếu vì ta mà rẽ ngang, tội này đúng là không thứ được, lắm quốc lắm dân.”

Tiêu Tử Bùi nhìn hắn chằm chằm, như muốn nhìn ra sơ hở nào đó trong mắt hắn. “Đệ cứ nói về ta, vậy đệ thì sao?”

“Ta?” Ngôn Phi Mặc không khỏi sững sốt, hắn đã nói hết vậy rồi, mà tên Tiêu Tử Bùi này còn nghĩ gì không biết nữa! “Ta đương nhiên không thể đoạn tụ được, chẳng lẽ Tử Bùi huynh là đoạn tụ thật sao?”

Tiêu Tử Bùi phì cười, buột miệng phản bác: “Làm sao có thể chứ!”

Ngôn Phi Mặc vừa lòng gật gật đầu: “Ta nghĩ cũng thế. Cho nên cứ phải vậy thôi, về sau chúng ta giữ vững khoảng cách, thế mới an toàn.”

“Tên nào nói vậy!” Bỗng nhiên Tiêu Tử Bùi quát lên một tiếng, thiếu chút nữa đã khiến Ngôn Phi Mặc giật mình hoảng sợ, “Ta xem thử có người nào ngại mình sống lâu quá, dám nói hươu nói vượn trước mặt ta!” Nói xong, Tiêu Tử Bùi đặt tay lên vai hắn, nắm chặt vô cùng thân thiết, Ngôn Phi Mặc còn chưa hiểu chuyện gì, hắn đã ôm mình cùng nhau đi về phía trước.

“Chúng ta tình thâm ý trọng, giao nước sơn hòa, đồng sinh cộng tử, cho dù có ngủ chung giường thì ai dám nói nhiều nửa câu? Ta thích ở cùng đệ thì sao chứ?” Tiêu Tử Bùi ngạo nghễ nói.

Rốt cục Ngôn Phi Mặc cũng hồi phục tinh thần, cánh tay vừa nhấc lên định đánh vào ngực hắn thì Tiêu Tử Bùi đã ai da một tiếng, cả người tựa vào bờ vai mình, kêu đau: “Phi Mặc thủ hạ lưu tình, sau lưng ta đau quá!”

Tay của Ngôn Phi Mặc cũng đột nhiên mềm nhũn, không còn chút khí lực nào.

19. Chương 19

Chương 19

Hôm nay với Tín vương phủ mà nói chắc chắn không phải là một ngày yên ổn. Tất cả mọi người trong Tín vương phủ, từ quần gia cho tới phó dịch quét rác, ai ai cũng đều nơm nớp lo sợ, sợ họa từ trong miệng mà ra.

Từ khi Tiêu Hồng vào cung quay lại, hần vẫn nhốt mình suốt trong thư phòng, “rầm rầm rầm” cái gì đập được thì đập hết, một phó dịch tình cờ nhìn lướt qua khung cửa, bị một món đồ sứ ném qua va trúng đầu, đầu rơi máu chảy. Một thị nữ bình thường vẫn rất được yêu chiều nhận mệnh vào trong phụng trà, chẳng được bao lâu trong phòng đã vang lên tiếng hét vô cùng thảm thiết, rồi không còn âm thanh gì nữa.

Lúc màn đêm buông xuống, rốt cục quần gia vương phủ cũng không chịu được nữa, ông nơm nớp lo sợ gõ cửa thư phòng, rất lâu sau, Tiêu Hồng mở cửa đi ra, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng quay đầu nhìn lướt vào bên trong, hần nhẹ nhàng bằng giọng nói: “Gọi người vào dọn dẹp đi, xua uế khí.”

Quần gia vội gật đầu, cẩn thận hỏi: “Đại diện hạ, Phùng thái úy đứng ở phía trước chờ đã lâu.”

Tiêu Hồng thoáng run người, mặt trầm hần đi, lạnh giọng: “Sao dám để ngoại công đứng chờ? Còn không mau cho mời.”

Phùng thái úy năm nay đã gần sáu mươi, nhưng mà xương cốt sức khỏe vẫn còn đang tốt lắm, vừa bước vào phòng đã thấy Tiêu Hồng chấp tay đứng sau lưng, cau mày thông thả bước, ông khẽ mỉm cười: “Hồng Nhi, có chuyện gì mà cau mày cau mặt thế?”

Tiêu Hồng dài thở dài một hơi, oán hận nói: “Ngoại công, chắc ông đã nghe nói rồi phải không, phụ vương thiên vị tên tạp chủng kia như thế, ông bảo con làm sao mà nuốt được cục tức này!”

“Hồng Nhi lời ấy sai rồi,” Phùng thái úy vuốt vuốt chòm râu, nhìn mấy thị nữ đang phụng trà.

Tiêu Hồng đột nhiên hiểu ra, vẫy tay cho mọi người lui xuống, hỏi: “Ngoại công, theo ý của ông thì chuyện này còn có huyền cơ khác?”

“Hồng Nhi, theo ta thấy thì lần này con có phúc rồi, nếu bệ hạ tiếp tục điều tra, chuyện con động tác động chân làm sao mà giấu được, nhưng chỉ phạt như thế, mọi chuyện dừng lại ở đây, ai còn có gan đi tra xét thêm được nữa?” Phùng thái úy thấp giọng nói.

Tiêu Hồng vẫn không cho là đúng: “Ngoại công quá cẩn thận rồi, còn có thể điều tra được gì nữa chứ, tất cả bằng chứng con đã tiêu hủy toàn bộ, ngay cả người ra tay cũng đã ——” hần đưa tay ngang qua cổ.

Phùng thái úy lắc đầu: “Chúng ta xem thường Ngôn Phi Mặc quá, con xem xem, mưu kế tính toán bao nhiêu lâu, kết quả lại biến thành như vậy...”

“Lần này là do vận khí bọn nó tốt, nếu Ngôn Phi Mặc không đổi ngựa cho thằng tạp chủng kia, nó đã chết từ lâu rồi, sau đó con có thể lệnh cho Ngô Mạnh bắt giam Ngôn Phi Mặc vì tội hộ giá không thành, hần nhất định sẽ kháng cự không theo, đến lúc đó có bị giết cũng không cần phải hỏi, chẳng phải bên kia đã bị đánh gục hoàn toàn? Còn một mình nữ nhân kia đơn thương độc mã, mọi chuyện chẳng phải đều nằm trong tay ta hết cả sao!” Tiêu Hồng thâm độc nhìn chằm chằm về phía trước, giống như thể Ngôn Phi Mặc đang đứng ngay trước mặt.

“Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi,” Phùng thái úy lo lắng nói, “Chỉ sợ là Ngôn Phi Mặc không đơn giản như chúng ta vẫn tưởng.”

Tiêu Hồng hừ lạnh: “Cho dù hần xuất sắc thế nào, chẳng lẽ còn có thể địch nổi thiên quân vạn mã?”

“Tóm lại, việc cấp bách bây giờ là phải điều tra chi tiết về Ngôn Phi Mặc, lần trước người con phái về phía tây thăm dò tin tức của Ngôn gia đã có tin gì chưa?”

“Vẫn chưa có, con phái đi một nhóm, thời gian trước còn có bồ câu đưa tin gửi về, nhưng gần đây lại không chút động tĩnh.” Tiêu Hồng không thể không nghi hoặc.

“Phái tử sĩ trong phủ đi đi, Hồng Nhi, con không được khinh thường, chỉ cần nắm được Ngôn Phi Mặc, mấy tên còn lại không chịu nổi một kích đâu.” Phùng thái úy thâm trầm đáp, “Ta thấy mỗi tháng hần đều có vài ngày xin nghỉ, nhất định là có hoạt động gì bí mật, con phải tra xét kĩ càng.”

“Được, ngoại công yên tâm, con sẽ chú tâm.” Tiêu Hồng nheo mắt lại, cẩn thận ngẫm nghĩ: “Tiêu Tử Bùi đúng là đồ dễ hơi, ngay từ đầu không phải hần hện tên họ Ngôn kia đến chết à, giờ lại đối tốt với hần ta như vậy, chẳng lẽ là đoạn tụ thật?” Vừa nói xong, bóng dáng thanh tú phiêu dật của Ngôn Phi Mặc lại hiện ra trước mắt, lòng hần đột nhiên nảy lên một cái, cười nham hiểm.

Hai ngày này Ngôn Phi Mặc đúng là rất đau đầu, bởi vì sau khi Tiêu Khả đòi nhảy xuống vực đột nhiên lại trưởng thành hơn rất nhiều, đây vốn là chuyện tốt, nhưng không biết vì sao, cậu bé lại dính chặt lấy Ngôn Phi Mặc, ngoại trừ nửa canh giờ mỗi ngày phải tập võ ra, lúc rảnh rỗi Tiêu Khả thường phái người đến mời, lý do muôn hình vạn trạng, có khi nói thân mình không thoải mái, có khi lại bảo tìm được món đồ chơi mới lạ, có khi lại là trong võ thuật có điều còn chưa hiểu rõ, có khi lười nghĩ lý do, nó nói thẳng là không thấy Phi Mặc ca ca nên trong lòng không thoải mái.

Ngôn Phi Mặc thực sự rất buồn rầu, sợ Tiêu Khả ỷ lại hần quá lại không có lợi cho việc trưởng thành của cậu, vì thế hần bàn bạc với Ngôn Nhạc Chi mời cho cậu một sư phó dạy võ khác, Ngôn Nhạc Chi vừa nghe xong mắt đã sáng rực rỡ, cười hì hì nhìn hần, nói cái gì mà không chịu đổi sư phó cho Tiêu Khả đâu.

Tiêu Tử Bùi tới Ngôn phủ vài lần nhưng vẫn không gặp được Ngôn Phi Mặc, tưởng là Ngôn Phi Mặc cố ý trốn tránh hần, trong lòng lại phiền muộn không thôi, sang Phong phủ tìm Phong Vũ Dương tố khổ, hần còn bị Phong Vũ Dương giấu cợt một hồi. “Tử Bùi, cái gì gọi là lấy đá đập chân mình, hôm nay ta mới hiểu được đấy.”

Phong Vũ Dương bị người kia nhìn chăm chú, tự nhiên lại rùng mình sợ hãi: “Tử Bùi, huynh làm sao thế, trên mặt ta có cái gì à?”

Tiêu Tử Bùi cười khẽ, từ từ nhích mặt mình qua, ôm lấy bả vai Phong Vũ Dương cực kì thân thiết, rồi thấp giọng bảo: “Vũ Dương, ta rất thích đệ đấy.”

Cả người Phong Vũ Dương thoáng run lên, hoảng sợ đến mức lắp bắp cả mồm: “Tử Bùi, huynh điên rồi à, sao lại nói thế được?”

Tiêu Tử Bùi nắm chặt tay hần, chân thành đáp: “Vũ Dương, tình cảm chúng ta đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không đủ để chứng minh điều gì à?”

Phong Vũ Dương vội vàng hất tay ra, hét lớn: “Tiêu Tử Bùi, đủ rồi đó!”

Tiêu Tử Bùi nhin nửa ngày, rốt cục cũng không tìm được đồng da gà nổi lên, ngồi sụp trên ghế, thì thào nói: “Vì sao không giống nhỉ? Vũ Dương, rõ ràng từ nhỏ hai chúng ta đã lớn lên cùng nhau, quan hệ mật thiết là thế, vì sao vừa tới gần ta đã muốn đánh cho đệ một cái nhĩ?”

Phong Vũ Dương tức giận nói: “Ta mới muốn đánh huynh đấy, huynh xem ta là cái gì vậy?”

Về mặt Tiêu Tử Bùi cực kì quái dị, một lúc lâu sau hần mới nói: “Hôm qua ta đi Tần Ngọc quán.”

Phong Vũ Dương bức bối nhìn hần một cái: “Sao nào, Tiêu đại tướng quân hồng nhan tri kỷ biết bao nhiêu, giờ lại muốn đổi sang tiểu quan ném thử hương vị mới lạ hả?”

“Aiz,” Tiêu Tử Bùi thở dài một tiếng, “Ta chỉ đi xem thôi. Mấy tiểu quan ở Tần Ngọc quán ai cũng như quan như ngọc, phong lưu yếu điệu, đáng tiếc, ta nhìn cả buổi cũng chẳng mặt đỏ tìm đập gì.”

“Đó là đương nhiên, huynh đâu có đoạn tụ, sao có thể nhìn tiểu quan mà xuyên xao rung động được chứ?” Phong Vũ Dương không cho là đúng.

“Này, chẳng lẽ trên đời chỉ có duy nhất một người thôi sao, người sẽ khiến ta mặt đỏ tâm nóng, tương tư mong nhớ ấy?” Tiêu Tử Bùi càng lúc càng kì lạ, thì thào nói.

Trong phòng một thoáng lặng im, Tiêu Tử Bùi càng nghĩ, trong lòng lại âm thầm quyết tâm lần nữa, nhất định phải đi dò thử tâm ý của Ngôn Phi Mặc xem sao, nếu hần cũng có chút thích mình, thì... Không khí

trong phòng có hơi là lạ, hần ngẩng đầu lên, nhìn sang Phong Vũ Dương, người kia đang kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi nhếch lên một ý cười, dáng vẻ xuân tâm nảy mầm làm sao.”Vũ Dương, đệ sao thế, không phải là bị bệnh tương tư chứ?”

Mặt Phong Vũ Dương thành linh đờ ửng, hần ấp a ấp úng nói: “Tử Bùi, không sợ huynh chê cười, ta luôn nhớ tới Yên Mặc cô nương, không biết nàng... rốt cuộc dáng vẻ của nàng ra sao.”

Tiêu Tử Bùi đột nhiên tỉnh ngộ: “Ai nha, đúng là xin lỗi Vũ Dương rồi, ta quên mất, chúng ta còn chưa mời nàng tới phủ Phi Mặc chơi nữa!”

—

Tiêu Tử Bùi làm việc cực kì mạnh mẽ, giữa đêm đã gửi thiệp mời cho Yên Mặc của Hồng Tụ lâu, ngày hôm sau lại hẹn Sở Thiên Dương đang tu tâm dưỡng tính ở Tứ phương quán, cùng với Phong Vũ Dương đang tương tư thành hoạ cùng nhau đến quý phủ của Ngôn Phi Mặc.

Tiêu Tử Bùi định cho Ngôn Phi Mặc một bất ngờ, ba người hưng trí bừng bừng đi vào Ngôn phủ, người gác cổng Ngôn Thất thấy Tiêu Tử Bùi thì cười hì hì nói: “Công tử nhà ta không có ở đây đâu, bất quá công tử có nói, ngài sẽ về ngay thôi, nếu Tiêu Tướng quân đến thì bảo cứ ngồi chờ một lát.”

Tiêu Tử Bùi vừa nghe đã thấy lòng như hoa nở, hần lấy bạc ra thưởng liền: “Này, thưởng cho ông, lần sau trước mặt công tử phải nói nhiều lời hay vào.”

Ngôn Thất ân cần mời mấy vị quý công tử vào trong: “Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Công tử còn nói, Hiếu Phong và Thính Vân cô nương có ở nhà, nếu như cần gì, tướng quân cứ việc phân phó hai vị cô nương.”

Sân Ngôn phủ không lớn lắm nhưng lại vô cùng đặc sắc, góc sáng sủa nhất là rừng trúc nhỏ cạnh bên, gió thổi rừng lay, rung rinh lay động, chính giữa sân là một gốc cây hạnh hoa đến một người ôm mới hết, giữa ánh mắt trời, lá hạnh màu xanh um càng thêm mơn mớn. Ở kinh thành Đại Diễn cây hạnh đúng là hiếm thấy, trồng được trong Ngôn phủ này lại khá là tốt tươi, năm sau đến mùa xuân khi hoa hạnh nở rồi, hoa rụng rục rở, nhất định sẽ vô cùng tuyệt đẹp.

Bốn người Tiêu Tử Bùi đều mang theo tùy thị bên người, sân của Ngôn phủ bỗng trở nên chật chội. Hiếu Phong cười dài từ trong phòng đi ra, đặc biệt pha cho họ một bình trà hương bưởi, nói: “Công tử nhà ta bảo, mấy bạn tốt đến chơi nhất định phải chiêu đãi loại trà hảo hạng, đặc biệt là Phong đại nhân.”

Phong Vũ Dương được chiêu mà hoảng: “Là thật sao? Phi Mặc nói vậy thật à?”

Tiêu Tử Bùi chưa lẽ hỏi: “Đại nhân nhà cô có nói muốn ta tới không thể, sao không có đãi ngộ như thế này?”

Hiếu Phong hì hì cười: “Công tử nhà ta không nói, nhưng mà Thính Vân vẫn muốn làm cho Tiêu Tướng quân một món trà đặc biệt gì đó, làm tay ta cũng ngứa ngáy luôn.”

Tiêu Tử Bùi biết nàng là cao thủ dùng được, hần cực kì phấn nộ nói: “Cảm tạ, ta thích Phi Mặc tự mình rót cho ta, mấy người thì miễn đi.”

Phong Vũ Dương cười nói: “Thính Vân đâu? Hôm nay sao không thấy nàng ra?”

“Cổ Thính Vân bị đau, giọng khàn, chỉ sợ ảnh hưởng tới nhã hứng của mấy vị công tử nên không ra. Đúng rồi, mấy vị đại nhân muốn dùng điểm tâm gì? Hiếu Phong sẽ đi chuẩn bị”.

Mọi người đều nói tùy ý, Hiếu Phong cười vui vẻ bước ra sau viện.

Sở Thiên Dương hứng thú nhìn theo bóng dáng Hiếu Phong, hỏi: “Đây là thị tỳ của Ngôn đệ à? Đúng là vui vẻ đáng yêu, Ngôn đệ thật có phúc.”

Phong Vũ Dương nghe thế cũng hưng trí, hần nói mình là người tới Ngôn phủ sớm nhất, nhưng lại không chịu khó bằng Tiêu Tử Bùi, giờ còn quen biết với Hiếu Phong và Thính Vân hơn hần.”Điện hạ có điều không biết, hai thị tỳ của Phi Mặc người thì xinh đẹp, người thì lạnh lùng, các hữu thiên thu, nghe nói họ cầm sắt cùng mình, vô cùng ân ái.”

Tiêu Tử Bùi hừ một tiếng, chua giọng nói: “Ta có thấy vậy đâu, Phi Mặc đối xử với hai nàng giống như huynh muội, nhắc tới tình chàng ý thiếp thì còn chưa tới.”

Đang nói đây, Ngôn Thất nhanh như chớp vội vã chạy vào, vui vẻ nói: “Chư vị công tử, Yên Mặc cô nương đến.”

20. Chương 20

Chương 20

Yên Mặc mặc một bộ váy xanh lụa mỏng, phong tư yếu điệu cùng thị nữ từ từ đi tới, Phong Vũ Dương kìm lòng không đậu đứng lên, nghênh đón: “Yên Mặc cô nương, nhiều ngày không gặp, không biết bệnh tình đã bình phục chưa?”

Yên Mặc cúi người hành lễ lễ: “Đa tạ đại nhân nhớ mong, thiếp đã tốt hơn nhiều.” Giọng nói trong trẻo dịu dàng, quả nhiên không khàn khàn như ngày trước.

Tiêu Tử Bùi cười nói: “Yên Mặc mau tới đây ngồi, Phong đại nhân nhắc tới cô vài lần rồi đấy.”

Yên Mặc liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Không dám ngồi chung với các đại nhân, tiểu nữ đứng bên là được, cũng tiện hiến ca cho chư vị.”

Nói xong, thị nữ bên cạnh bưng một chiếc ghế để cho Yên Mặc ngồi xuống, tán thưởng nói: “Cây hạnh này tốt thật, mùa xuân năm sau chắc chắn sẽ đẹp hơn vậy nhiều.”

Phong Vũ Dương ngơ ngẩn nhìn nàng rồi gật đầu: “Nếu Yên Mặc cô nương thích, không ngại đến đây, ta và chủ nhân quý phủ là bạn tốt, nhất định hân hoan nghênh cô nương tới.”

Yên Mặc lắc đầu: “Chỉ sợ ta không thấy được cảnh hoa hạnh nở rồi.”

Phong Vũ Dương hốt hoảng, bất an hỏi: “Ý Yên Mặc cô nương là sao?”

“Mấy ngày nữa, tiểu nữ phải hồi hương, chỉ sợ sẽ không còn gặp chư vị đại nhân nữa.”

Sở Thiên Dương vẫn đang thưởng thức chung trà, nghe nói vậy thì thoáng ngẩng đầu lên, cười nói: “Ồ? Yên Mặc cô nương vội vã rời đi như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Thức phụ ta sắp mất, dặn ta nhất định phải trở về gặp mặt lần cuối.”

“Cô nương vẫn còn thức phụ, vì sao lại để mình lưu lạc đến nơi yên hoa này?” Từng lời của Sở Thiên Dương sắc bén lem lem, đôi mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chăm.

“Thuở nhỏ thức phụ nhận ta làm thừa tự, gia đình Yên Mặc sa sút, cũng không còn cách nào hơn.” Yên Mặc khép mi lặng đáp.

Phong Vũ Dương không đành lòng đành ho khụ một tiếng: “Điện hạ, Yên Mặc ở Hồng Tụ lâu bán nghệ không bán thân, hoa sen thanh khiết, dù trong bùn cũng không nhiễm bẩn.”

Sở Thiên Dương nâng ly trà lên nhấp một ngụm, cười hớ hớ nói: “Phong đại nhân chớ trách, tại vì tại hạ vẫn còn nhiều nghi hoặc.”

Yên Mặc khẽ nở nụ cười, lạnh lùng đáp: “Chư vị đại nhân cũng là có ý tốt, nhưng trong lời vẫn có ý phê bình Yên Mặc ở lại chốn yên hoa. Chỉ là Yên Mặc có điểm không rõ, một khi đã vậy, thì mấy vị đi Hồng Tụ lâu làm gì? Cần gì phải mời Yên Mặc tới đây gặp gỡ? Yên Mặc không phải hoa sen, chư vị tỷ muội ở Hồng Tụ lâu cũng không phải nước bùn gì cả, nếu các đại nhân đặt mình vào hoàn cảnh của họ, chưa chắc đã làm tốt được hơn người.”

Ánh mắt nàng trong trẻo, nhưng lời nói lại bén nhọn lạ thường, hàm ý trào phúng rõ ràng đến mức khiến mấy người ngồi đây đều giật mình sững sốt, Phong Vũ Dương theo bản năng nhìn Sở Thiên Dương, sợ hấn tức tối lại lời Yên Mặc ra trị tội. Nhưng ánh mắt Sở Thiên Dương nhìn Yên Mặc lại có phần phức tạp, sau một lúc lâu, hắn vỗ tay hai cái: “Bội phục bội phục, Yên Mặc cô nương giải thích thật hay.” Nói xong, hắn quay đầu nói với tiểu thư đồng, “Sổ Dịch, cậu nói sao?”

Sở Thiên Dương nhìn lại mới thấy tiểu thư đồng nhà mình đang gật gù như thể vừa ngủ gà ngủ gật. Hắn bực bội gọi một tiếng: “Sở Dịch!”

Sở Dịch đột nhiên bừng tỉnh, kinh hoảng nhìn quanh rồi lơ mơ đáp: “Điện hạ, điện hạ có gì dặn dò?”

Sở Thiên Dương vốn muốn hỏi hắn có thấy giọng của Yên Mặc có vấn đề gì không, nhưng nhìn thấy cái bộ dạng này trong lòng lại có phần căm tức: tối hôm qua tiểu tử kia làm gì thế nhỉ, giờ lại dám ngủ gật!

Phong Vũ Dương thở dài một hơi, cười nói: “Yên Mặc cô nương nói phải, nhân sinh trên đời, ai mà chẳng trần trụi sinh ra, chẳng qua chỉ khác nhau cái dáng vẻ bên ngoài ai tốt ai xấu mà thôi.”

Yên Mặc thoáng run người, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hẳn đi: “Xin lỗi, vừa rồi Yên Mặc không giữ được quy củ, khiến cho chư vị đại nhân chê cười.”

“Không sao không sao, điện hạ là người rộng lượng, sẽ không so đo với cô, Tử Bùi lại càng không làm thế, Tử Bùi, huynh nói có đúng không?” Phong Vũ Dương vỗ vỗ bả vai Tiêu Tử Bùi/

Nhưng hắn lại không nói gì cả, ánh mắt kì lạ nhìn sâu vào đôi mắt Yên Mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đang lúc này, Hiểu Phong mang theo mấy thị nữ bưng thức ăn lên, còn tự mình cầm một ấm trà, ân cần giúp họ châm nước, nàng cười nói: “Chiêu đãi không chu toàn, chư vị đại nhân chớ trách.”

Sở Thiên Dương vẫn không thấy Ngôn Phi Mặc đâu, trong lòng cũng có phần nôn nóng, hỏi: “Ngôn đệ đi đâu vậy, sao còn chưa quay về?”

Hiểu Phong vỗ đầu, “Ai da” một tiếng: “Xem trí nhớ của ta này, vừa rồi công tử nhà ta có phái người về báo, bảo một canh giờ nữa ngài mới về. Công tử không có ở đây, các đại nhân cứ thoải mái vậy nhé.”

Yên Mặc mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, Yên Mặc bắt tài, trước sẽ dâng một khúc tặng chư vị đại nhân, tặng thêm nhã hứng.” Nói xong, nàng đứng lên, chậm rãi vòng quanh sân nửa vòng, rồi nhìn lên cây hạnh lớn, “Lần trước Yên Mặc đọc lại thi tập của Phong đại nhân, phát hiện có một tác phẩm cực kì xuất sắc, cho nên có sửa lại một chút, tạo thành thủ khúc, không biết Phong đại nhân có hứng thú nghe thử hay không?”

Phong Vũ Dương vui mừng nói: “Yên Mặc cô nương, mời.”

Thị nữ cạnh bên mang tới một cây đàn tranh, âm đã được chỉnh rồi, Yên Mặc ngồi xuống trước đàn tranh, nhìn gốc cây hạnh hoa rộ bóng, nàng nhẹ nhàng đặt tay lên gảy, tiếng đàn như dòng nước chảy trôi, leng keng rung động, đột nhiên, nó lại ngừng bật như nước suối va vào đá, im lặng trống trơn, rồi sau đó là một giọng ca mềm mại vang lên:

Ngượng ngừng đưa mắt nhìn quanh, cổ cây cao thấp ngang quá đầu. Cánh hồng bông phấn hư hư thực thực, ngỡ mà lạc vào ống tay ai.

Bóng người xinh đẹp tỏa sắc hương, yến oanh bay lượn biết bao hồi. Gió xuân thổi phát thành muôn tuyết, tung bay khắp chốn giữa nhân gian.

Giọng hát như ngọc sáng dịu dàng, mát lạnh như suối nguồn tuôn chảy, trong vắt tựa trời cao vời vợi, khiến người ta không kìm được mê say, nơi âm cao như tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, mang theo khoái cảm mạnh mẽ lạ thường, khi kết thúc như tình nhân thủ thỉ, mang theo nét dịu dàng vui tươi...

Một khúc ca kết thúc, rất lâu sau tất cả mọi người trong viện mới có thể định thần, Sở Thiên Dương thở dài nói: “Tiếng ca của Yên Mặc cô nương chỉ trên trời mới có, nhân gian nghe thấy được vài lần, lần này bốn vương tới Đại Diễn, tai đúng là có phúc a.”

Phong Vũ Dương ngây ngốc nhìn Yên Mặc, hắn không biết nói lời ngon tiếng ngọt, ngay cả khi trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, hắn cũng không biết phải nói sao để giữ giai nhân lại được, nhìn Tiêu Tử Bùi vẫn như thể phiêu hồn trên mây, hắn đành phải cố lấy dũng khí hỏi: “Đa tạ cô nương xướng bài thơ mà tại hạ đã làm, gần đây tại hạ có mấy bài thơ chưa công bố, không biết có may mắn mời cô nương phổ cho mấy khúc nữa không?”

Yên Mặc thoáng cúi người cung kính, đôi mắt trong trẻo dừng lại trên người Phong Vũ Dương, khiến cho lòng ai kia run rẩy.”Phong đại nhân tài hoa xuất chúng, ta ngưỡng mộ vô cùng, nếu mấy ngày trước nghe được mời, nhất định ta sẽ hết sức vui mừng. Chỉ là bây giờ bệnh tình gia thúc làm lòng ta nóng như lửa đốt, thật sự không có lòng nào phở nhạc.”

Phong Vũ Dương cực kì thất vọng, hỏi: “VẬY... khi nào Yên Mặc cô nương mới có thể quay lại kinh thành?”

“Ngày về không biết, Phong đại nhân, hữu duyên chúng ta lại tái kiến thôi.”

Phong Vũ Dương nghèo từ, đành phải nhéo trên đùi Tiêu Tử Bù một phen. Lúc đó Tiêu Tử Bù mới hồi phục lại tinh thần, khoe miệng tươi cười nói: “Yên Mặc cô nương đi như vậy, về sau không được nghe một tiếng ca tuyệt vời như thế nữa, thật sự là rất đáng tiếc.”

“Tiêu Tướng quân nói đùa.” Yên Mặc rũ mắt, khách khí một câu vô cùng ngắn gọn.

Nhưng đúng vào lúc này, Ngôn Thất nhanh chóng chạy vào đây, vui tươi hơn hớn nói: “Chư vị đại nhân, sắc trời không còn sớm, Hồng Tụ lâu phái người đến thúc giục Yên Mặc cô nương quay về, nói Yên Mặc cô nương có thư nhà.”

Yên Mặc vừa nghe, hai mắt đã sáng bừng cả lên, bất giác đứng bật dậy, hành lễ với mọi người: “Nếu đã vậy, Yên Mặc muốn —— ”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên Tiêu Tử Bù lại lớn tiếng: “Khoan đã!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Tiêu Tử Bù, mặt hắn bây giờ đã xanh lè, lạnh giọng: “Chủ nhân ở đây còn chưa về, chưa nghe được Yên Mặc cô nương xướng khúc, sao Hồng Tụ lâu lại không hiểu quy củ như vậy, chạy tới thúc giục cô trở về, chẳng lẽ khinh thường chúng ta không trả nổi”.

Yên Mặc hơi run rẩy, nằng nẵng chuyển đáp: “Tiêu Tướng quân chớ trách, là do không đúng dịp, chứ không hề có ý gì khác cả.”

Tiêu Tử Bù khí thế bức người nhìn nàng, giống như muốn giật chiếc khăn che mặt kia xuống: “Nửa canh giờ nữa Ngôn đại nhân sẽ về, thư nhà cũng không gấp, bảo Hồng Tụ lâu tìm người đưa tới đây là được”.

Yên Mặc cầu cứu nhìn về phía Phong Vũ Dương, thấp giọng nói: “Phong đại nhân, nhất định là gia thúc phái người đón ta hồi hương, Yên Mặc không còn lòng dạ nào mà xã giao, mong chư vị đại nhân bao dung.”

Phong Vũ Dương có phần xấu hổ, vụng trộm đánh Tiêu Tử Bù một cái, nói: “Tử Bù, Yên Mặc cô nương lo lắng cho người nhà, không bằng hôm nay dừng lại tại đây, lần sau nàng về kinh rồi chúng ta lại gặp.”

Sở Thiên Dương bên cạnh cũng thấy hơi kì lạ, hắn khụ một tiếng rồi nói: “Tiêu Tướng quân, Yên Mặc cô nương muốn đi thì cứ để nàng đi, chúng ta ở đây chờ Ngôn đệ là được rồi.”

Tiêu Tử Bù lại hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, yên lặng nhìn sâu, hỏi: “Không biết quê hương của Yên Mặc cô nương ở nơi nào?”

“Tây Đô phủ.” Yên Mặc kính cẩn trả lời.

Tây Đô chỉ cách Mạc Bắc một quận mà thôi. Tiêu Tử Bù gật gật đầu, lại hỏi: “Yên Mặc cô nương họ gì?”

“Không dám nói nhục gia môn.” Yên Mặc thản nhiên cự tuyệt.

“Không phải vừa rồi cô nương đã nói, nếu chúng ta rơi vào hoàn cảnh đó cũng chưa chắc làm được tốt hơn các nàng, bây giờ vì sao lại thấy nhục gia môn như vậy?” Giọng Tiêu Tử Bù vẫn cực kì sắc bén.

Yên Mặc trầm mặc không nói, bỗng nhiên nàng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Tiêu Tử Bù, lạnh lùng nói: “Tiêu Tướng quân có thành kiến với Yên Mặc sao? Một khi đã vậy, tội gì Yên Mặc phải ở đây chọc ngài tức giận, cáo từ —— ”

Vừa dứt lời, Tiêu Tử Bù thành linh lao người về phía trước, tay như tia chớp, kéo vạt khăn che mặt của nàng xuống!

Thị nữ bên cạnh hoảng hốt thét lên một tiếng, “Leng keng”, tay Hiểu Phong đang châm trà cũng run lên, ấm trà rơi xuống đất, lăn vài vòng, va vào tảng đá vỡ tán, Phong Vũ Dương nhin không được hét lên: “Tử Bùi, sao huynh lại vô lễ như vậy, nhanh nhận lỗi với Yên Mặc cô nương!”

Tiêu Tử Bùi như không hề nghe thấy, hần vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt của Yên Mặc, chỉ dung mạo đó vẫn bình thản vô cùng, thần sắc như thường, trấn định đứng đó, hành lễ với Tiêu Tử Bùi rồi cúi mắt thản nhiên nói: “Tiểu nữ cũng không phải như hoa như ngọc, chỉ sợ đã khiến cho các đại nhân phải thất vọng rồi, mạng che mặt chẳng qua là muốn lấy lòng mọi người thôi, cho người ta thêm mấy câu chuyện lúc trà dư tửu hậu. Tiêu Tướng quân là con cưng của trời, chắc không thể hiểu được bí ai của những người tép riu như chúng ta, xin cho Yên Mặc cáo lui.”

Tiêu Tử Bùi vẫn nhìn chằm chặp hồi lâu, sau một lúc, hần mới lùi về sau mấy bước, phát phát tay: “Cô đi đi.”

21. Chương 21

Chương 21

Dịch: Tiểu Kỳ

Yên Mặc đi rồi, không khí trong sân đột nhiên lại trở nên lạnh lẽo, Phong Vũ Dương đứng ngồi không yên, Tiêu Tử Bùi thì tâm thần bất ổn, trong lòng Sở Thiên Dương không khỏi cười lạnh: Đây chẳng phải là hai rường cột một văn một võ trong truyền thuyết của Đại Diễn đó sao, vì một nữ tử mãi nghề mà thành ra như vậy, họ không sợ thiên hạ chê cười à. Nghĩ đến đây, hần âm thầm tính toán: Dựa theo tình hình hôm vậy sẵn đó, chuyện hai hoàng tử Đại Diễn bất hòa đúng là sự thật ván đóng thuyền, nếu còn đổ thêm dầu vào lửa nữa...

Rốt cục Sở Dịch bên cạnh cũng tỉnh dậy, hần chạy đến hỏi: “Điện hạ, khúc nhạc kia vị cô nương Yên Mặc đó hát hay thế sao? Hay hơn cả Trần lương đệ nữa à? Lần trước xa quá, nghe không rõ lắm.”

Trần lương đệ là tài nữ có tiếng của kinh thành Đại Sở, cầm kỳ thư họa xướng, không gì là không giỏi, tiếng hát uyển chuyển nhu mì, cho nên rất được Sở Thiên Dương sủng ái. Sở Thiên Dương từng người giấy lát, cười nói: “Lương đệ không bằng một phần mười.” Sở Dịch không khỏi hơi chán nản: “Ai da, vừa rồi sao đệ lại ngủ gật chứ, rõ ràng tôi qua ngủ rất ngon mà.” Sở Thiên Dương giật mình, hần nghi ngờ cầm cốc trà của Sở Dịch lên xem xét, rồi cười thầm chính mình quá đa nghi.

Chỉ một lát sau, ngoài cửa vọng tới một chuỗi tiếng vó ngựa dài, Ngôn Phi Mặc vội vàng lao vào, vừa đến cửa, hần đã cười nói: “Hôm nay đúng là rồng đến nhà tôm, tại hạ chậm trễ rồi.”

Hiểu Phong vừa thấy Ngôn Phi Mặc, mắt đã sáng hần lên, nằng vui vẻ gọi một tiếng: “Công tử về rồi ạ, mấy vị đại nhân đợi người lâu lắm rồi.”

Ngôn Phi Mặc thản nhiên nhìn nằng một cái: “Mau trở về phòng đi, Thính Vân không khỏe, nằng nên chăm nom nhiều một chút.”

Hiểu Phong cười khúc khích hành lễ, đáp lại một tiếng, vừa đi vừa ngâm nga một khúc dân gian.

Sở Thiên Dương thấy Ngôn Phi Mặc thì cực kì vui vẻ, không biết vì sao, hần rất có thiện cảm đối với Ngôn Phi Mặc ôn hòa văn nhã này, từ khi mười tuổi được phong làm thái tử đến nay, hần đã từng trải qua vô số âm mưu ám toán, nhĩ thức thân tín nhất bị vu oan là mưu phản, toàn gia tịch biên xử trảm, bản thân hần cũng mấy lần tìm ra đường sống trong cỏi chết. Giờ hần đã nắm được đại quyền triều chính, trợ giúp Sở vương xử lý nội chính ngoại vụ, xoay sở giữa các phe phái thế lực trong triều, từ lâu bản thân đã tôi luyện trở nên cực kỳ cứng rắn, nhưng mỗi lần nhìn thấy Ngôn Phi Mặc, hần lại cảm giác hình như đã gặp đâu đó rồi, một thứ cảm giác vô cùng thân thiết.

“Ngôn đệ đi đâu vậy? Để mặc bọn ta ở đây lâu như thế, đáng phải phạt ba chén rượu.” Sở Thiên Dương cười nói. Ngôn Phi Mặc cũng vui vẻ cười: “Thật sự không biết Sở huynh đang ở đây, nếu không dù phải bay nhất định ta cũng sẽ bay trở về. Người đâu, rượu hoa mai mang từ Khánh Vương phủ tới lần trước vẫn còn, mau đem lên đây.”

Tiêu Tử Bùi bên cạnh hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Ngôn đại nhân thật là keo kiệt.” Ngôn Phi Mặc khựng lại một lát, hần hỏi: “Sao lại nói thế?”

“Rượu trong phủ ta gửi ở nhà đệ, đệ lại đem ra mời khách, không phải keo kiệt thì là gì?” Tiêu Tử Bùi lạnh lùng bảo.

Ngôn Phi Mặc không khỏi ngạc nhiên, nghĩ một lát rồi nói: “Ta đem thứ khác đổi cho huynh có được không?”

“Đệ đem cái gì ra đổi? Đây là rượu phụ vương ta mời thế ngoại cao tăng, dùng nước tuyết từ tuyết đầu mùa trên đỉnh núi Ngọc Tuyền, mất hơn mười năm trời mới ủ thành đây, quý giá lắm.”

“Vậy huynh muốn cái gì?” Ngôn Phi Mặc có hơi đau đầu.

Tiêu Tử Bùi cười hì hì, không hiểu tại sao lại thấy vui vẻ lạ: “Ta còn chưa nghĩ ra, đệ uống trước đi, đến lúc ta nghĩ ra rồi sẽ tìm đệ đòi.”

Ngôn Phi Mặc cứ tưởng hần lại đỡ chứng, không thêm để ý đến người này nữa, hần nhận lấy bình rượu hạ nhân mang tới, đổ hết nước trà của họ đi, thay bằng chung rượu, nhà bếp cũng dâng lên vài món ăn, bốn người ngồi dưới gốc cây hạnh, cùng nhau thưởng thức.

Sở Thiên Dương vô cùng khéo nói, hần giới thiệu mấy phong cảnh non nước nơi đất Sở, khiến Ngôn Phi Mặc không thể không chú ý: “Những nơi mà Sở huynh nhắc tới, ta chưa từng được ghé qua, xem ra lần tới đi du ngoạn đất Sở, phải tìm một người bản địa dẫn đường mới được.”

Sở Thiên Dương cười nói: “Không cần tìm, khi nào Ngôn đệ đến cứ báo với phủ ta một tiếng, nhất định ta sẽ từ mình dẫn đường cho đệ.”

“Nếu như điện hạ cùng đi với đệ, không biết sẽ có bao nhiêu người mở đường cho đâu, thế thì còn gì là lạc thú du ngoạn nữa. Phi Mặc, lần sau cứ gọi ta, tự mình tìm đường mới thú vị, có khi ta còn có thể thấy được những phong cảnh mà người khác không tìm thấy.” Tiêu Tử Bùi bên cạnh phản đối.

“Vì Ngôn đệ, đương nhiên ta có thể làm một người dẫn đường bình thường thôi.” Sở Thiên Dương từ tốn đáp.

“Chỉ sợ điện hạ khó có thể làm theo ý mình. Quan viên bô lão trong triều nhất định sẽ không ngừng khuyên ngăn, tấm thân ngàn vàng này phải tự mình cẩn trọng.” Không rõ vì sao, khi nhìn thấy dáng vẻ vững vàng như núi của Sở Thiên Dương, Tiêu Tử Bùi lại không kìm được muốn châm chọc vài câu.

Sở Thiên Dương ngạo nghễ nói: “Trên triều đường Đại Sở, nếu bản vương đã một mực muốn làm gì, chỉ sợ không mấy ai dám lên tiếng phản đối. Tiều tướng quân nói vậy, phải chăng ở triều đường Đại Diễn, Tiều tướng quân nửa bước cũng khó đi?”

Tiêu Tử Bùi khựng lại, hần cười lạnh: “Tại hạ há lại là loại người bảo thủ cố chấp đó, nếu người khác nói đúng, nghe thì có làm sao? Nếu Phi Mặc bảo ta đừng làm những việc nguy hiểm, đương nhiên ta sẽ vui vẻ thuận theo.”

Trong nháy mắt, bầu không khí trong sân nhất thời như giương cung bạt kiếm, Ngôn Phi Mặc thở dài trong lòng: Tiêu Tử Bùi à Tiêu Tử Bùi, huynh không sợ gió to gãy lưì à, có khi nào ta nói gì huynh nghe đấy, vui vẻ thuận theo vậy? Ngược lại thì có nữa, nếu mình không thuận theo lời hần, có khi hần lại xù lông tại trận. Ngôn Phi Mặc đành đứng dậy, tự tay rót cho Tiêu Tử Bùi một chung rượu: “Tử Bùi, nghe thấy lời này của huynh trong lòng ta vô cùng thoải mái, Vũ Dương, Sở huynh, các huynh làm chứng nhé, lần sau huynh ấy mà không nghe lời ta, các huynh đập thẳng mấy câu này lên mặt huynh ấy đi.”

Sở Thiên Dương mặt trầm như nước, rất lâu sau, hần nói: “Ngôn đệ, chỉ sợ có người cứ thích nói cho sướng miệng, đệ phải cẩn thận.”

Lời vừa dứt, Tiêu Tử Bùi đã muốn đập bàn đứng dậy, Ngôn Phi Mặc nhắc chân giẫm lên một phát, bàn chân còn dùng sức nghiêng một lần, trừng mắt nhìn hần, Tiêu Tử Bùi đành phải hậm hực cầm chén rượu lên, một hơi cạn sạch, hần cười lạnh một tiếng: “Điện hạ lo lắng quá rồi.”

Cuối cùng buổi rượu này lại tan tiệc không vui, lúc sắp đi, Sở Thiên Dương vẫn còn chưa thỏa mãn, hần nói với Ngôn Phi Mặc: “Mai Ngôn đệ có rảnh thì đến Tứ phương quán nhé, ta mang rượu ngon và đặc sản của đất Sở bọn ta ra, chúng ta không say không về.”

Ngôn Phi Mặc nhả nhận cười đáp: “Được, nghe theo sự sắp xếp của Sở huynh.”

Tiêu Tử Bùi nhìn đến ngựa cả rằng, lòng dạ cũng cực kì khó chịu, hần phi thân lên Kinh Lô, chấp tay với họ, rồi kẹp chặt bụng ngựa, phi nhanh bỏ đi. Chỉ trong chốc lát, hần đã đến Khánh vương phủ, vừa định xuống ngựa thì những lo lắng lúc nãy ở Ngôn phủ lại dâng lên trong lòng, vì thế lại quay đầu ngựa chạy về hướng Hồng Tụ lâu.

Hồng Tụ lâu lúc này vừa mới vào giờ náo nhiệt, mấy quân nô đang sắp xếp đèn lồng đỏ ở cửa, nhìn thấy Tiêu Tử Bùi tới thì đơn dả cười mời: “Tiêu tướng quân, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây, Lưu Sương cô nương mong ngài lâu lắm rồi ấy.”

Tiêu Tử Bùi không khỏi có phần lúng túng, hần cũng không muốn quá rêu rao, sau khi giao ngựa cho người trông cửa, hần lững thững đi vào trong, tiện tay túm lấy một nha hoàn lạ mặt trong sân, hỏi: “Phòng của Yên Mặc cô nương ở đâu?”

Nha hoàn kia chỉ chỉ vào hậu viện, cười nói: “Ở trong cùng, nơi yên tĩnh nhất, nhưng nếu ngài muốn gặp Yên Mặc cô nương thì phải hỏi Phong ma ma trước, Yên Mặc cô nương kiêu ngạo lắm.”

Sắc mặt Tiêu Tử Bùi vẫn như thường, cười đáp: “Phong ma ma bảo ta qua đây, bà ấy sẽ theo sau.” Nói xong, hần lại lững thững bước vào trong.

Bước qua một cánh cổng tròn, hậu viện của Hồng Tụ lâu hiện ra trước mặt, nó không xa hoa rực rỡ như khung cảnh đằng trước, góc hậu viện vô cùng tĩnh mịch, hàng trúc phát phơ, cảnh trí như thể chốn thế ngoại đào nguyên. Tiêu Tử Bùi lại thấy hơi buồn bực, hần đi dọc theo con đường nhỏ như lời nha hoàn kia chỉ, trước mắt là một cái ao nhỏ, mấy con cá đuôi hồng bơi qua bơi lại trong ao, một tiểu viện đơn độc được hàng rào bao bọc, cửa khép hờ, hần do dự một lát rồi chậm chậm đẩy cửa đi vào, thấp giọng gọi: “Yên Mặc cô nương!”

Trong phòng không có ai trả lời, Tiêu Tử Bùi nhìn ngó xung quanh một lúc, phát hiện ra mấy loài hoa kì lạ trong sân, có cây hần biết tên, có cây trước giờ chưa từng thấy, cách sắp xếp trong phòng cũng hết sức bình thường, trên giường nhỏ đặt một chiếc đàn tranh, chính là cây mà Yên Mặc từng dùng để tấu nhạc trong Ngôn phủ. Trên bàn sạch sẽ tinh tươm, không có mấy thứ sơn phấn như các cô nương nội gia khác, chỉ rơi vãi chút phấn trắng trên mặt bàn.

Hần nhẹ nhàng đưa tay miết lấy đám bụi phấn kia, đưa lên mũi ngửi, sau đó lại xé một mảnh giấy hốt hết chỗ bụi thừa trên bàn, bọc kỹ rồi cất vào người. Thấy không còn gì khả nghi, Tiêu Tử Bùi mới nhấc chân đi ra, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, cửa lập tức bị đẩy ra, Phong ma ma thở hồng hộc đứng đó, nói to: “Ai da, sao Tiêu tướng quân lại chạy tới chỗ này, Lưu Sương nhà ta không phải ở phòng này đâu.”

Tiêu Tử Bùi cười hì hì chấp tay: “Phong ma ma, bà đừng nói chuyện của Lưu Sương cô nương ra nữa, bằng không lần sau nếu có thấy người của Hồng Tụ lâu, chắc ta phải đi đường vòng quá.”

“Nào dám nào dám.” Phong ma ma đâu dám đắc tội với vị quý nhân kinh thành không dễ dây vào này, bà cười theo nói: “Tướng quân đại giá quang lâm, thất lễ không nghênh đón từ xa. Không biết ngài tới có chuyện gì? Mời ngài đến phía trước uống chén trà đã.”

“Chuyện không gấp.” Tiêu Tử Bùi hời hợt đáp: “Chỉ là buổi chiều nghe Yên Mặc cô nương nói nhà nàng ấy có người tới gặp, ta không yên tâm nên qua xem thử thôi.”

“Đúng vậy, Yên Mặc đúng là đứa trẻ mệnh khổ mà, thời gian trước vừa mới nghe nói ở quê nhà còn có người thân, mấy ngày nay đã báo là bệnh tình nguy kịch. Ngài thấy đấy, buổi chiều vừa nhận được tin, nàng ấy đã vội vã quay về quê luôn rồi.”

Tuy rằng trong lòng Tiêu Tử Bùi đã đoán được mấy phần, nhưng hần vẫn không tránh được có phần kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

Phong ma ma buồn rầu nói: “Đúng thế, bỗng dưng ma ma ta lại mất nhiều ngân lượng như vậy, ăn này, ở này, cái nào mà không cần dùng đến tiền, ta còn mời người dạy ca hát, phổ nhạc, tiền vốn lớn lắm đấy.”

Tiêu Tử Bùi cười thầm trong lòng: Nữ tử như Yên Mặc mà còn cần bà phải tốn tiền vốn dạy nàng ấy chắc?

“Phong ma ma, bà nhận Yên Mặc từ đâu về vậy?”

Mặt Phong ma ma đầy vẻ đắc ý: “Tiêu tướng quân, ta nói thật cho ngài biết, nha đầu này tự mình dâng đến cửa, nhờ đôi tai thánh của ma ma ta, nghe một cái đã biết người này giọng tốt, chắc chắn sẽ là cây hái ra tiền, ha ha ha.”

Ánh mắt sắc bén của Tiêu Tử Bùi nhìn chăm chăm vào bà ta, khiến lòng Phong ma ma có hơi lạnh lẽo, bà ta dừng cười, run sợ hỏi: “Tiêu tướng quân, sao thế, Yên Mặc có vấn đề gì sao?”

Cả nửa ngày, Tiêu Tử Bùi mới ý vị sâu xa cười: “Nếu ma ma thấy nàng ấy không có vấn đề gì thì không có vấn đề vậy thôi.”

22. Chương 22

Chương 22

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiêu Tử Bùi vừa trở về Khánh Vương phủ đã sai người thu dọn hành lý, sai Tiêu Thiển đến bẩm báo với Tiêu Ánh, rồi lại vội vàng vàng rời phủ, chuyến này đi phải đến buổi chiều ngày hôm sau mới quay về. Trong lúc rảnh rỗi Tiêu Thiển vẫn đứng ngoài cửa ngóng trông, thấy người rồi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói: “Công tử quay về rồi, Vương phi tới hỏi nô tài mấy lần, sợ người lại xảy ra chuyện gì.”

Từ sau chuyện rơi xuống vực lần trước, Khánh Vương phi vẫn hay thần hồn nát thần tính, sợ con yêu của mình lại xảy ra chuyện gì không may.

Khóe miệng Tiêu Tử Bùi không giấu nổi ý cười, hắn vừa đi vừa hỏi: “Ta bảo người giám sát động tĩnh Ngôn phủ mà, có chuyện gì không?”

“Hôm nay Ngôn công tử được Sở thái tử mời đến Tứ phương quán, hiện vẫn chưa về phủ.” Tiêu Tử Bùi nhướn mày, hỏi: “Phi Mặc đi cùng ai?”

“Hình như chỉ có một mình Ngôn công tử thôi.”

Tiêu Tử Bùi khựng lại một chút, đột nhiên hắn lại thấy trong lòng không thoải mái, hừ một tiếng rồi nói: “Giờ cũng sắp đến bữa tối rồi, lẽ nào hắn định không say không về thật chắc!”

Tiêu Thiển không rõ vì sao công tử nhà mình đột nhiên lại muốn giám sát Ngôn đại nhân kỹ như thế, hắn gãi gãi đầu, hàm hồ nói: “Đương nhiên là phải ăn tối xong mới về, hoặc là nếu nói chuyện vui vẻ quá thì cũng có khả năng nằm chung một giường, trò chuyện đến tận khuya.”

Mặt Tiêu Tử Bùi nhất thời tái xanh, nghĩ một lát rồi nói: “Bảo tin cho tiểu điện hạ, nói với ngài Ngôn đại nhân bị giữ lại Tứ phương quán không ra được.”

Tiêu Thiển có chỗ không thông, hắn gãi đầu nói tiếp: “Ngôn đại nhân không có bị nhốt mà.”

“Bảo người đi thì người cứ đi đi, dài dòng thế làm gì.” Tiêu Tử Bùi mất kiên nhẫn nói.

Tiêu Thiển lè lưỡi một cái rồi chuồn mất tăm. Tiêu Tử Bùi đang định đi về tiểu viện của mình thì nghe tiếng Tiêu Tử Hà gọi hắn từ xa: “Ca ca, nương gọi huynh qua.”

Tiêu Tử Bùi bất đắc dĩ đành phải đi về hướng phòng của Khánh Vương phi, vừa đi vừa hỏi: “Nương gọi huynh có chuyện gì à?”

Tiêu Tử Hà che miệng, cười nói: “Chắc chắn là chuyện tốt.”

Tiêu Tử Bùi nghi ngờ nhìn nàng, trách mắng: “Tiểu nha đầu, bày đặt làm vẻ bí hiểm cái gì hả.”

Tiêu Tử Hà le lưỡi, bỗng nhớ ra điều gì, nàng hỏi: “Ca, sao giờ huynh với Ngôn Phi Mặc lại trở thành hảo bằng hữu rồi, lúc trước không phải huynh không ưa hấn mà?”

“Ta không ưa đệ ấy bao giờ.” Tiêu Tử Bùi phủ nhận, “Chẳng qua lúc trước là có chút hiểu lầm, giờ thì ổn rồi.”

“Vậy khi nào huynh mời Ngôn Phi Mặc đến phủ làm khách đi.” Tiêu Tử Hà thoáng đỏ mặt thẹn thùng đáp.

Tiêu Tử Bùi trợn trừng mắt nhìn nàng, mãi một lúc sau hấn mới nghiêm nghị nói: “Tử Hà, muội tuyệt đối không được có suy nghĩ này đâu, trong nhà Phi Mặc đã có hai thị tì rồi, một người thì hung thần ác sát, chuyên cầm kiếm chém người, một người thì nụ cười giấu dao, âm hiểm xảo trá, muội chỉ là một quận chúa bé nhỏ, bị bọn họ ức hiếp cũng không tìm được chỗ mà khóc đâu.”

Tiêu Tử Hà không phục: “Ca ca, huynh chỉ đang dọa muội thôi, muội không tin đâu, một người ôn hòa văn nhã như Ngôn Phi Mặc sao có thể cười hai tiểu thiếp như thế được!”

“Nói tóm lại, Ngôn Phi Mặc không được, lần sau ca tìm một thanh niên tài tuấn khác cho muội, muội còn nhỏ, không cần vội.” Tiêu Tử Bùi sợ muội muội vẫn còn có ý với Ngôn Phi Mặc, càng sợ nàng xúc động mà trực tiếp cầu xin hoàng thượng, cho nên phải thẳng thắn dứt khoát từ chối nàng.

Tiêu Tử Hà chu miệng: “Hừ, ca ca, muội cũng đã mười lăm rồi, không còn nhỏ nữa, huynh tưởng ai cũng giống huynh à, nhiều tuổi rồi còn chưa chịu thành thân, bị thiên hạ cười cho chết.”

Tiêu Tử Bùi quay mặt lại, Tiêu Tử Hà vốn cũng hơi sợ hấn, thấy thế thì chạy như bay vào trong phòng của Khánh Vương phi, bám chặt vào người mẫu thân, nũng nịu nói: “Nương, người xem ca ca kia, rốt cuộc vẫn không thích Ngôn Phi Mặc.”

Khánh Vương phi quả trách: “Tử Bùi, con phải quan tâm tới chuyện của muội muội nhiều hơn mới phải.”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi thầm tức giận: Ngôn Phi Mặc ơi là Ngôn Phi Mặc, đệ không có chuyện gì hay sao mà lại gây ra nhiều nợ đào hoa thế này, hết lo đến tên Sở Thiên Dương kia rồi còn phải bận tâm tới muội muội ruột nhà mình nữa!

Khánh Vương phi thấy hấn đứng yên cũng chẳng nói chẳng rằng, còn nghiêng răng nghiêng lợi không biết đang suy nghĩ điều chi, lòng bà hốt hoảng vội chuyển đề tài: “Tử Bùi, mau qua đây xem, chỗ nương có mấy bức chân dung, con thấy cái nào thì hợp ý?”

Tiêu Tử Bùi ngậy người một lát, nhìn lại trên bàn đã bày ra mấy bức chân dung nữ tử, người nào cũng mặt mày e thẹn, dung mạo vô song. Khánh Vương phi phấn khởi giới thiệu: “Đây là nhị thiên kim nhà Phùng thượng thư, đôi mắt nhìn như biết nói vậy; đây là cháu gái của Tần tuần phủ nước Ngô, gương mặt này là tướng vượng phu đái tử; còn người này...”

“Khoan đã! Nương, nương đang định làm gì thế?” Tiêu Tử Bùi tức giận gạt mấy bức họa đi, “Con đã nói với phụ vương rồi, con không cưới vợ, đợi đến khi tìm được cô gái từng cứu con hấn nói.”

Vành mắt Khánh Vương phi thoáng ửng hồng: “Tử Bùi, con cứ nói mấy câu này mãi, nhưng phải đợi đến lúc nào đây! Con xem các dì các cô của con đi, ai ai cũng chồng chấu từ lâu rồi đấy, chỉ còn mỗi nương thôi, ngày ngày lẻ loi một mình hiu quạnh, sao con có thể nhẫn tâm như thế chứ? Hơn nữa, nương không bảo con cưới chính phi, con cứ nạp trước hai trác phi, vị trí chính phi thì để trống, con muốn cưới lúc nào thì cưới lúc ấy, như thế còn không được sao?”

“Nương, không được, con không muốn thê thiếp hàng đàn, xin người đừng bận tâm nữa!” “Ăn nói lung tung! Giờ nam tử có thân phận ai chẳng có tam thê tứ thiếp! Con nhìn phụ vương con đi, không phải cũng cưới hai trác phi đó sao! Chỉ cần ông ấy vẫn thật lòng thương yêu ta, tôn trọng ta, thì ta cũng không phải kể đó kị không hiểu đạo lý! Nữ tử mà con thích đương nhiên cũng sẽ độ lượng như thế, đúng không?” Khánh Vương phi khuyên nhủ.

“Chuyện của hài nhi xin nương cứ đặt xuống trước đã, người lo trước chuyện của Tử Hà đi, ngày mai con sẽ tới mấy phủ thám thính xem có người nào thích hợp không?” Tiêu Tử Bùi nhìn thấy dáng vẻ quyết không bỏ qua của Khánh Vương phi thì lập tức đẩy hết vấn đề lên người Tiêu Tử Hà, chuẩn bị chuẩn em.

“Hôm nay con không nói cho rõ ràng thì đừng hòng đi đâu!” Khánh Vương phi túm chặt lấy hần, “Có ba điều bất hiếu, không con nổi dôi là tội lớn nhất, con định làm một kẻ bất hiếu đấy hử!”

“Nương, sao nương lại nói như vậy chứ, ai da, lưng của con, lưng của con!” Tiêu Tử Bùi đau đớn kêu lên.

“Đau chết thì con cũng phải trả lời chuyện này cho ta!” Khổ nhục kế này bình thường vừa dùng đã thấy hiệu quả, hôm nay nó lại trở thành không đất dụng võ, lòng Khánh Vương phi đã quyết, nói gì cũng không chịu buông tay, “Cái tính khí chết giẫm này của con, nhất định phải có một người trong phòng quản chặt, hôm nay con mà không đồng ý thì ta sẽ đập đầu chết ngay tại đây.” Nói xong nước mắt đã tuôn rơi.

Tiêu Tử Hà choáng váng, nàng kéo tay Khánh Vương phi cùng khóc ầm cả lên: “Nương sao thế này! Ca, huynh mau nhận lỗi đi.”

Đám thị nữ bên cạnh cũng xúm xít vào đây, khuyên khuyên dỗ dỗ, nhất thời trong phòng loạn hết cả lên. Tiêu Tử Bùi cũng choáng váng hết người, một lúc lâu sau hần mới quát to một tiếng: “Đừng ồn nữa!”

Khánh Vương phi được đám thị nữ dìu ngồi xuống ghế, ghen ngào: “Tử Bùi, con tự nói đi, rốt cuộc con có cưới hay không!”

Tiêu Tử Bùi cắn chặt răng: “Nương, con không dám giấu nương, hài nhi đã tìm được ý trung nhân rồi.”

Nhất thời, người trong phòng đều chìm vào yên tĩnh, Khánh Vương phi nhìn hần chằm chằm, rút khăn tay lau nước mắt lại nói: “Tử Bùi, có phải con đang gạt nương không?”

Tiêu Tử Bùi hạ quyết tâm: “Không có, hài nhi đã có manh mối rồi, không quá một năm...” Hần lên nhìn sắc mặt của Khánh Vương phi, lập tức sửa lời, “Không quá nửa năm, hài nhi nhất định đem nàng ấy tới gặp người.”

“Không được!” Khánh Vương phi rất sợ lại trúng kế hoãn binh của hần, “Một tháng, trong vòng một tháng, nếu con không thể đưa ý trung nhân của mình tới gặp ta thì con phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của nương.”

“Một tháng?” Đột nhiên Tiêu Tử Bùi lại thấy nhức cả đầu, gương mặt lạnh lùng trong trẻo của Ngôn Phi Mặc hiện ra trước mắt, hần thực sự không dám chắc có thể đưa người đó ngoan ngoãn ra mắt phụ mẫu nhà mình.

Gương mặt Khánh Vương phi cũng ôn hòa hơn nhiều, bà kéo tay Tiêu Tử Bùi, hưng phấn hỏi: “Tử Bùi, mau nói cho nương xem, ý trung nhân đó của con trông như thế nào? Có xinh đẹp không? Dịu dàng nữa? Có phải chính là ân nhân cứu mạng của con không? Nàng ấy thích cái gì? Trong nhà có bao nhiêu người?”

Tiêu Tử Bùi đỡ khóc đỡ cười: “Ai, con còn không biết người ta có thích con không nữa kìa, nương đợi chút đã.” Khánh Vương phi xùy một cái: “Ấn nói linh tinh, cả kinh thành này làm gì có nữ nhi nhà ai không thích Tử Bùi nhà ta, con bớt nói mấy câu nhụt chí thế đi.” Nói rồi, bà vui vẻ phần khởi nói với thị nữ bên cạnh, “Ai da, lần này chúng ta có việc để làm rồi, tranh thù, hỉ phục, sinh lễ phải bắt đầu chuẩn bị dần đi mới được...”

Nhân lúc Khánh Vương phi bắt đầu mơ tưởng đến việc phải lo liệu cho hôn lễ thế nào, Tiêu Tử Bùi đưa mắt ra hiệu với Tiêu Tử Hà, chậm rãi lui khỏi phòng. Tiêu Tử Hà cũng theo sau đi ra, oán trách nói: “Ca, có phải huynh đang lừa nương không, muội xem một tháng sau huynh giải quyết chuyện lừa gạt này thế nào.”

Tiêu Tử Bùi trầm ngâm giây lát, nói: “Tử Hà, chuyện này muội đừng xen vào, nếu thật sự không được, một tháng sau ta sẽ trốn vào quân doanh. Cứ đem phụ vương ra làm bình phong, nương cũng không thể đến quân doanh tìm được.”

Tiêu Tử Hà gật gật đầu, kính phục nói: “Ca, huynh đối tốt với tẩu tẩu tương lai quá, điểm này thì Ngôn Phi Mặc không bằng huynh, còn chưa lập thê đã có hai tiểu thiếp rồi.”

“Muội biết thì tốt!” Tiêu Tử Bùi xoa xoa đầu nàng, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, hần hỏi: “Tử Hà, muội nói xem, nam nhân và nữ nhân có điểm gì khác biệt?”

Tiêu Tử Hà có hơi khó hiểu: “Ca, đầu bảng của Hồng Tự lâu huynh cũng bao cả rồi, còn hỏi muội vấn đề này hử?” Tiêu Tử Bùi thoáng nét ngượng ngùng, ho khan vài tiếng rồi đáp: “Nói cái đấy làm gì. Ý của

huynh là, nếu như có người nữ cải trang nam, muội có thể nhìn ra được không?”

Tiêu Tử Hà nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Theo lẽ thường mà nói thì chắc là có thể nhìn ra được. Ngoài điểm khác biệt ở yết hầu ra, xương cốt của nữ tử thì khá là thanh mảnh, cơ thể cũng thấp bé hơn nam tử, giọng nói cao thanh hơn một chút, còn nữa, nữ tử rất yêu quý làn da của mình, trên người ít nhiều đều có hương thơm thoang thoảng.”

Tiêu Tử Bùi vừa nghe vừa tỉ mỉ hồi tưởng, lúc thì mày nhíu chặt, lúc thì khóe miệng thấp thoáng ý cười, làm Tiêu Tử Hà giật mình sợ hãi, nàng lớn tiếng nói: “Này, huynh ngốc à! Huynh muốn biết người đó có phải là nữ hay không, có một cách vừa nhanh vừa chuẩn, huynh không nghĩ ra à?”

23. Chương 23

Chương 23

Dịch : Tiểu Kỳ

Mấy ngày này Ngôn Phi Mặc có hơi bận bịu, đại thọ của Tiêu Trách sắp đến, trong ngoài hoàng cung đều đặc biệt lu bu, người ra kẻ vào cung cấm cũng nhiều hơn đáng kể. Vũ Lâm quân phụ trách bảo vệ hoàng thành, đương nhiên càng phải nghiêm túc tăng cường giám sát. Hiểu Phong và Thính Vân trong nhà cũng bị hấn nghiêm khắc rèn dạy một phen, tự cho mình có thuật hóa trang và được thuật đệ nhất thiên hạ mà đùa nghịch đến vô pháp vô thiên, lộ ra sơ hở lớn đến thế, thiếu chút nữa là hết cách cứu chữa.

Ngoài mặt thì Hiểu Phong tỏ ra hồ thẹn nhận lỗi, nhưng lúc riêng tư nàng lại lo lắng nói với Thính Vân: “Nàng nói xem công tử cứ sống tiếp thế này sao được, ta thấy vị Phong đại nhân đó cũng khá được mà, trung hậu thật thà, tài hoa xuất chúng, chắc chắn sẽ không làm người tổn thương, sao công tử chẳng để tâm chút nào thế nhỉ.”

Thính Phong cũng thoáng buồn: “Đúng đấy, chẳng lẽ công tử định học theo cốc chủ, cả đời cô độc một mình?”

Sở Thiên Dương lấy lý do thưởng lãm danh thắng hoàng thành, nhiều lần gửi lời mời tới, có khi thì ở Tứ phương quán thiết yến nói chuyện phiếm, tán gẫu mấy chuyện giang hồ trời nam đất bắc, có khi lại cười ngửa ra ngoài thành, ngắm cảnh non xanh nước biếc. Ở cạnh Sở Thiên Dương lâu ngày, Ngôn Phi Mặc không khỏi âm thầm kính nể, vị thái tử Đại Sở này, ngực giấu cảm tú*, khí thế bức người, tầm nhìn độc đáo, quần dưới tôn nghiêm, bình thường hấn chỉ cần liếc mắt một cái, mấy thuộc hạ bên dưới đều cảm như hén, mấy năm sau, nếu Tiêu Hồng và Sở Thiên Dương chia nhau kế thừa ngôi vị, hai bên độ sức, thế lực ngang hàng giữa hai nước lúc này sẽ có nhiều biến hóa.

*ý chỉ một người tài năng

Sở Thiên Dương có vẻ rất tán dương Ngôn Phi Mặc, nhiều lần mời hấn đến Đại Sở du ngoạn, cũng thường cảm khái nói: “Ngôn đệ, đệ cốt cách tinh tế, nhìn thì có vẻ đúng là nam tử Đại Diễn, nhưng không biết vì sao, ta lại luôn cảm thấy đệ lớn lên ở Đại Sở bọn ta, có huyết mạch của Đại Sở.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Tại hạ cũng từng vô cùng say mê nước Sở, ngưỡng mộ những vị hiệp sĩ mạnh mẽ khảng khái, dám yêu dám hận, có lẽ vì thế mà đã học được một chút tính cách của người Sở rồi chẳng.”

“Ngôn đệ, tính cách này của đệ thật khiến người ta yêu thích, vừa có sự dịu dàng của nam tử Đại Diễn, lại vừa có khí độ của nam tử đất Sở. Vì huynh có một muội muội, năm nay vừa đến tuổi cập kê, có thể xem là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành Đại Sở, chi bằng ta giúp đệ làm mai?” Sở Thiên Dương cười nói.

Ngôn Phi Mặc không khỏi ngượng ngùng: “Sở huynh quá khen rồi, lệnh muội chưa từng gặp ta, ta nào dám khiến lệnh muội lỡ dở.”

“Nói gì vậy,” Sở Thiên Dương không cho là đúng, “Hôn sự của muội muội đương nhiên phải do ca ca ta làm chủ, Ngôn đệ, đệ không cần lo lắng.”

Ngôn Phi Mặc thoáng ngại người, hấn ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Sở huynh, huynh có mấy vị phi tử?”

Sở Thiên Dương khựng lại: “Vị trí chính phi vẫn để trống, có hai trắc phi, hai lương đệ.” Ngôn Phi Mặc cười nói: “Có phải vẫn còn rất nhiều hồng nhan tri kỷ không?”

Sở Thiên Dương xấu hổ cười cười: “Ngôn đệ chê cười rồi.”

Ngôn Phi Mặc nghiêm mặt nói: “Sở huynh là người đa tình, đương nhiên phải làm những chuyện đa tình. Chỉ là trong việc này, tiểu đệ cảm thấy mỗi một nữ tử sinh ra đều giống như đoá hoa yêu kiều mềm mại, đáng để chúng ta cẩn thận chở che, thật lòng thật dạ mà đối đãi, nếu như ta thích một đoá hoa nào đó, tất sẽ phải gửi gắm hết lòng mình, khi đó mới có thể nhìn thấy nó đơm bông rực rỡ, cũng là cảnh đẹp tuyệt nhất trên đời.”

Sở Thiên Dương mỉm cười: “Lời này của Ngôn đệ nói sai rồi, mưa móc rải đều thì mới có cảnh đẹp trăm hoa đua nở, một đoá hoa lâu rồi sẽ chán.”

Ngôn Phi Mặc cũng không tranh cãi gì thêm, hần chỉ cười cười. Sở Thiên Dương nhìn thấy nụ cười nhả nhận kia, trong lòng đột nhiên lại giật mình căng thẳng, có phần không phục nói: “Ngôn đệ, trong phủ của đệ không phải cũng có hai người thị tì đó sao, cái này giải thích thế nào?”

Ngôn Phi Mặc khe khẽ cười: “Thật không dám giấu, hai vị thị tì nhà ta thân thể rất đáng thương, sống với nhau cũng chỉ là tình huynh muội, nếu ngày nào đó họ gặp được ý trung nhân, đương nhiên ta sẽ để họ đi.”

Sở Thiên Dương có hơi bất ngờ: “Nói như vậy, Ngôn đệ đã có ý trung nhân khác rồi? Là thiên kim nhà nào mà có thể khiến Ngôn đệ tình cảm sâu nặng đến vậy?”

Ngôn Phi Mặc hờ hững nhìn rừng trúc bên ngoài, từ tốn đáp: “Chờ đến khi tiểu điện hạ trưởng thành, tại hạ sẽ từ quan ra đi, phiêu bạt chân trời góc bể, rồi sẽ gặp được người trong mệnh của mình. Chỉ là ý trung nhân còn phải xem duyên phận, không biết duyên phận của tiểu đệ lúc nào mới tới.”

Sở Thiên Dương chăm chú nhìn người kia, tưởng tượng đến hoàn cảnh mà hần nói, bỗng nhiên trong lòng lại có phần thất vọng: một nam tử trang nhã ung dung như thế lại có suy nghĩ này, không biết có bao nhiêu nữ tử vì hần mà ủ ê đau lòng nữa. Cảnh sắc đẹp đẽ nhất mà hần nói, lẽ nào thực sự tồn tại trên cõi đời này ư?

Gần tới bữa cơm tối, theo thường lệ, Ngôn phủ lại phái người tới thúc giục, nói tiểu điện hạ cho người mang canh bồ sang, nói rõ là Ngôn Phi Mặc nhất định phải nhân lúc còn nóng bầy phần mà uống hết, không được để nguội rồi hâm lại, tác dụng sẽ giảm đi rất nhiều. Sở Thiên Dương không khỏi phì cười: “Ngôn đệ, tiểu điện hạ quán quýt lấy đệ không phải dạng bình thường đâu, hôm trước nói đau đầu muốn đệ vào cung thăm bệnh, hôm qua thì đợi đệ ở phủ cùng dùng cơm tối, hôm nay lại là muốn đệ uống canh bồ, xem ra vị huynh không có duyên cùng đệ không say không về rồi.”

Ngôn Phi Mặc cũng hơi phiền não, đành phải đứng dậy cáo từ, quay về phủ, quả nhiên người trong cung đã yên vị ngồi trong nội sảnh, vừa nhìn thấy Ngôn Phi Mặc trở về thì cứ như đại xá, vui mừng nói: “Ngôn đại nhân về rồi, cuối cùng tiểu nhân cũng có thể trở về báo cáo với tiểu điện hạ đây.” Nói xong thì chuẩn mất.

Ngày hôm sau là hội lên triều, Ngôn Phi Mặc như thường lệ đứng ở hàng sau, nhìn thấy Tiêu Hồng từ ngoài điện vội vội bước vào, lúc đi qua người hần, hần tâm huyết dâng trào, nhướn mày như cười như không chào hỏi: “Chào đại điện hạ, mấy ngày nay chắc đại điện hạ đã ngủ giấc rất ngon, hôm nay dậy sớm quá hần là không quen nhỉ.”

Tiêu Hồng đóng cửa suy ngẫm được nửa tháng thì Phùng thực phi lấy lý do tâm bệnh, xin Tiêu Tránh miễn xá cho Tiêu Hồng, để Tiêu Hồng vào cung thỉnh an, Tiêu Tránh không đưa ý kiến, ngầm đồng ý cho Tiêu Hồng vào cung thăm hỏi.

Lần này vào cung Tiêu Hồng vẫn tiến lùi khéo léo, trước đi điện Trường Nhạc thỉnh an Ngôn Nhạc Chi, sau khi thăm viếng Phùng thực phi lại đến Cảnh Dương cung của Tiêu Khả, tặng cho Tiêu Khả một thanh chủy thủ tiểu thương mang từ Tái Ngoại* về để an ủi hần, hình dạng kỳ lạ giống như vành trăng lưỡi liềm, chém sắt như chặt bùn. Tiêu Khả cực kỳ yêu thích, quán quýt lấy hần hỏi gốc gác của thanh chủy thủ này, hai huynh đệ tán gẫu ở Cảnh Dương cung suốt một canh giờ, như thể huynh hữu đệ cung**.

*Phía Bắc Trường Thành

**anh em thân thiết

Tin tức truyền đến tai Tiêu Trách, ông thở dài một hơi, gọi Tiêu Hồng đến điện Cam Lộ rồi răn dạy một phen, ngày hôm sau thì hạ chỉ hủy bỏ nửa tháng cấm túc của hắn, yêu cầu hắn phải năng chăm nom mẫu phi ấu đệ, xứng đáng với cương vị hoàng tử và huynh trưởng của mình.

Trải qua chuyện này, Tiêu Hồng có phần úy kỵ với Ngôn Phi Mặc, hắn cũng không đáp lời, nhìn thẳng một hướng rồi đi đến chỗ của mình, chào hỏi Phùng thái úy.

Trên triều đường, các vị đại thần đang thương thảo về chuyện sắp xếp tổ chức đại thọ ngày sau cho Minh Duệ đế, tế thiên, tế tổ, đón tiếp sứ giả các nơi đến chúc mừng, sau đó là quốc yến, gia yến, bao nhiêu lễ nghi phiền phức đến mức Tiêu Trách nghe xong cũng chỉ muốn ngủ gật: ông chỉ muốn cùng Ngôn Nhạc Chi ăn bát mì trường thọ, nếu có thể thì cùng nàng đến hành cung Tây Giao nghỉ ngơi thư giãn một phen.

Không dễ gì mới đợi đến lúc bàn bạc xong, Tiêu Trách vội vã cho bãi triều, đi về phía hậu cung. Tiêu Hồng nhìn bóng ông vội vàng vàng rời đi, trong mắt hắn ánh lên nét hận, hôm qua hắn đi thăm Phùng thực phi, nhìn bà vừa thống khổ, vừa đau lòng khóc lóc không bằng chết đi cho xong, chúng phi tần vẫn bị bà xem thường trước kia giờ lại âm thầm nhạo báng, cười bà có con trai thì đã sao, không phải cũng bị giáng phẩm cấp như nhau à.

Dư ảnh nơi khóe mắt lóe qua, Tiêu Hồng nhìn thấy Tiêu Tử Bồi đi về hướng Ngôn Phi Mặc, trong lòng không nén được hừ một tiếng, hắn thấp giọng nói với Tiêu Tử Bồi: “Tử Bồi, trước đây hắn trên triều khanh như thế nào không lẽ khanh đã quên hết rồi? Khanh trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi sao?”

Tiêu Tử Bồi sững người một lát, cười nói: “Đại điện hạ, ưu điểm khác thì ta không có, chỉ được cái là người khá độ lượng, có những chuyện chẳng có gì to tát, quên được thì quên đi.”

“Chỉ sợ đến một lúc nào đó người ta lại lừa gạt thêm lần nữa, cười lên đầu lên cổ khanh thôi!” Tiêu Hồng nhìn Ngôn Phi Mặc đằng xa một cách đầy thâm độc, bỏ lại câu đó rồi đi.

Trong lòng Tiêu Tử Bồi nghi hoặc, không biết tên Tiêu Hồng này lại nắm được nhược điểm gì của Ngôn Phi Mặc rồi, chắc lúc nào đó hắn phải đến chỗ người này thám thính một chút. Nghĩ đến đây, nhìn thấy Ngôn Phi Mặc và Phong Vũ Dương vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, hắn vội vàng đuổi tới, nói: “Phi Mặc dừng bước!”

Ngôn Phi Mặc khựng lại, nhẹ nhàng hỏi: “Tử Bồi có chuyện gì à?”

Tiêu Tử Bồi cười hì hì nói: “Phi Mặc, hôm nay ta có một món bảo vật, mời đệ tới phủ ta thưởng thức một chút.”

Phong Vũ Dương cũng hứng thú hỏi: “Bảo vật gì thế? Hay là cho ta cùng mở rộng tầm mắt với.”

“Vũ Dương huynh tới xem nào nhiệt cái gì chứ!” Tiêu Tử Bồi trừng mắt nhìn Phong Vũ Dương, trong lòng lại nghĩ: cái thằng mọt sách này, không biết nhìn sắc mặt người ta gì cả.

Phong Vũ Dương hậm hực nói: “Tử Bồi, không ngờ huynh là đồ qua cầu rút ván vậy đấy, nghĩ xem lúc đầu là ai giúp hai người các huynh làm hòa, giờ lại đá ta qua một bên.” Nói xong lời này, chính hắn cũng thoáng ngẩn người một lúc, sao nghe qua hắn lại có cảm giác như người mới đưa lên giường, bà mới ném qua tường thế nhỉ.

Tiêu Tử Bồi cười nghịch ngợm, nháy nháy mắt với hắn: “Vũ Dương đừng giận, bảo vật này của ta người đọc sách như huynh chẳng thấy hứng thú chút nào đâu, người trên giang hồ mới thích, cho nên ta mới không gọi huynh.”

Ngôn Phi Mặc cũng thấy hiếu kỳ theo, hắn hỏi: “Hồ lô của huynh bán thuốc gì thế, mau nói xem là thứ gì?”

“Tối nay đệ đến thì sẽ biết.”

Ngôn Phi Mặc lắc lắc đầu, trên đời này có bảo vật nào mà hắn chưa thấy qua, tên Tiêu Tử Bồi này tám phần là đang gạt hắn, không biết lại có chủ ý quỷ quái nào đây. Hắn không muốn dây dưa quá nhiều với

Tiêu Tử Bùi nữa, cho nên bèn uyển chuyển từ chối: “Mấy ngày nay tinh thần ta không tốt lắm, phải về sớm nghỉ ngơi, ngày sau là đại thọ của bề hạ, ta còn phải tỉnh dưỡng tinh thần mới được.”

Tiêu Tử Bùi lập tức trầm mặt, hùng hổ hăm dọa hỏi: “Thế nào, mấy ngày này hôm nào đệ cũng nâng chén nói cười với Sở Thiên Dương, giờ đến chỗ ta thì tinh thần không tốt? Phi Mặc, đệ đây là chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người cũ khóc đó!”

Ngôn Phi Mặc dở khóc dở cười: “Tử Bùi, võ thuật của huynh học từ Trình lão tướng quân, còn văn thì học từ ai mà ra thế? Sư phụ huynh mà nghe thấy lời này chắc chắn sẽ phun ra một búng máu.”

Phượng thái sư đứng lúc ngang qua, cười ha ha nói: “Ngôn đại nhân, lời này của ngài rất đúng lòng ta, nhớ thằng nhóc này trước đây đúng là khiến ta không ít lần tức đến thổ huyết.”

Ngôn Phi Mặc vô cùng kính trọng vị Phượng thái sư đức cao vọng trọng này, hấn hơi xấu hổ: “Ta tùy tiện nói lung tung thôi, thái sư đừng trách.”

Phượng thái sư vuốt vuốt râu, cười bảo: “Ngôn đại nhân giúp ta dạy dỗ nó cho tốt, đồ đệ này của ta chẳng giống ai cả.”

Tiêu Tử Bùi cười theo, liên tục chấp tay với Phượng thái sư: “Sư phụ lượng thứ cho đồ nhi bất hiếu này đi.” Nói rồi, sợ lại có người khác tới làm phiền, hấn kéo Ngôn Phi Mặc sang một bên, trầm mặt hỏi: “Rốt cuộc tới nay đệ có đến hay không?”

Ngôn Phi Mặc vừa định lắc đầu thì thấy Tiêu Tử Bùi bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, dọa hấn hết hồn: “Huynh làm sao thế?”

Tiêu Tử Bùi khó chịu nói: “Vết thương sau lưng vẫn còn hơi đau, đang lên da non nên thường thấy ngứa.” Ngôn Phi Mặc hốt hoảng trách móc: “Sao huynh không sớm nói với ta, ta có thuốc trị thương rất tốt, bảo người mang qua cho huynh nhé.”

Tiêu Tử Bùi trầm mặc một lúc, lạnh giọng: “Tối nay đệ tự mình mang tới, nếu không ta không cần.”

“Huynh——” Ngôn Phi Mặc thở gấp, nghỉ ngơi rồi đáp: “Chắc chắn Khánh Vương gia không thích gặp ta đâu, ta không nên tự làm khó mình thì hơn.”

“Phụ vương và nương ta lên miếu dâng hương rồi, tối mai mới quay về, trong nhà chỉ còn Tử Hà thôi.” Tiêu Tử Bùi nói. Ngôn Phi Mặc do dự không quyết, Tiêu Tử Bùi lại càng thêm tức giận, hấn vung tay lên, hung hăng nói: “Được, Ngôn Phi Mặc, đệ xem ta là người lạ phải không, xem như ta nhìn lầm đệ rồi!”

Ngôn Phi Mặc nhìn sắc mặt của hấn, trong lòng mềm nhũn, thở dài một hơi: “Tử Bùi, ta đi đã được chưa?”

24. Chương 24

Chương 24

Dịch : Tiểu Kỳ

Khánh Vương phủ to bằng năm, sáu tòa Ngôn phủ, đình đài lầu gác, rừng trúc vườn hoa, thậm chí còn có cả một hồ nước nho nhỏ nữa, tưng tưng vào mùa hạ mà xem, thủy tiên nở rộ, cá vàng tung bơi, vài nữ tử xinh đẹp bơi thuyền nghịch cá, chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Dưới sự dẫn đường của Tiêu Thiển, Ngôn Phi Mặc đi về phía nơi ở của Tiêu Tử Bùi ở Kinh Vân hiên, Tiêu Thiển cười hì hì nói: “Công tử nhà ta trước giờ không thích tiếp khách ở Kinh Vân hiên, Ngôn đại nhân là người đầu tiên đấy, nhìn khắp kinh thành xem, người được công tử nhà ta xem trọng nhất chỉ có Ngôn đại nhân ngài rồi.”

“Thế à?” Ngôn Phi Mặc thờ ơ đáp, loáng thoáng nhìn thấy cạnh lối đi có một vật áo hồng nhạt lướt qua, “Đó là ai thế? Là nha hoàn tùy thân của Tử Bùi à? Hay là thị tì của hấn?”

“Không phải, không phải. Ngôn đại nhân không biết hả? Trước giờ công tử nhà ta vẫn nghĩa nặng tình thâm, không chịu nạp trước tiểu thiếp vì sợ chính thất sẽ thiệt thòi, hôm qua thiếu chút nữa là xảy ra tranh chấp với Vương phi rồi đấy.”

Ngôn Phi Mặc khựng lại một chút, thản nhiên nói: “Thực ra nạp trước nạp sau cũng có gì khác biệt đâu, Tử Bùi hà tất phải câu nệ như thế.”

“Ai da, Ngôn đại nhân nói rất đúng!” Tiêu Thiển có phần hăng hái, “Lần sau ngài phải khuyên nhủ công tử nhà ta, ngài xem bao nhiêu tử đệ quan gia trong kinh thành, ai chẳng sớm đã tam thê tứ thiếp, công tử nhà ta như vậy, nói ra thì đúng thật dọa người, người ta còn tưởng... tưởng...” Tiêu Thiển nhất thời im bặt, nhớ ra lời đồn đoạn tụ đang lưu truyền chính là từ công tử nhà hần và vị trước mặt này đây.

Ngôn Phi Mặc nghe xong khước miệng không khỏi nhếch lên: “Sao mà thế được, công tử nhà người nổi tiếng là phong lưu phóng khoáng, có biết bao hồng nhan tri kỷ, người nào không biết, kẻ nào không hay chứ?”

Tiêu Thiển thở dài một hơi, nhìn quanh bốn phía, rồi hạ thấp giọng nói: “Ngôn đại nhân, thật không dám giấu ngài, đã mấy tháng nay công tử nhà ta không tìm mấy vị hồng nhan tri kỷ ấy rồi, ta thật lo lắng thay ngài ấy.”

Ngôn Phi Mặc ngẩn người, lại nghe thấy Tiêu Thiển nói tiếp: “Lo ngài ấy liệu có phải loại đó không... Ngôn đại nhân, ngài hiểu chứ?”

Ngôn Phi Mặc lại sững sốt hồi lâu, nụ cười nhất thời lộ ra, khiến cho Tiêu Thiển nhìn thấy cũng bất giác ngẩn ngơ: hóa ra, nam tử cũng có thể cười như hoa là thế!

Đằng xa vang tới tiếng gọi của Tiêu Tử Bùi: “Tiêu Thiển, người và Ngôn đại nhân nói chuyện gì thế hả? Sao chậm như vậy mới tới nơi?”

Tiêu Thiển lập tức rụt cổ lại, cười hùa theo đáp: “Ngôn đại nhân, mau mau mời vào.”

Ngôn Phi Mặc khước miệng mỉm cười tiến vào Kinh Vân hiên của Tiêu Tử Bùi, nhìn thấy bên ngoài phòng bày một bàn tiệc lớn, vài đĩa thức ăn nóng, mấy món điểm tâm nguội, hai chung rượu, Tiêu Tử Bùi đang ngồi bên bàn, một mình tự rót tự uống. Nhìn thấy Ngôn Phi Mặc bước vào, mắt hần sáng bừng hần lên, cười hì hì nói: “Phi Mặc, đệ đến rồi, ta đợi đệ lâu lắm đấy!”

Ngôn Phi Mặc nhíu mày, cầm lấy chung rượu của hần hỏi han: “Vết thương của huynh còn chưa khỏi, sao có thể uống rượu được? Người của Vương phủ không ai quản à?”

Tiêu Tử Bùi nhếch mồm vui sướng: “Ta thiếu người quản thật mà, Phi Mặc, chi bằng đệ đến phủ ta ở đi, đệ tới quản ta.”

Ngôn Phi Mặc vui vẻ: “Ta thì tính làm gì? Đến Khánh Vương phủ quản huynh á? Khánh Vương gia sẽ đánh đuổi ta liền.”

“Vậy ta cũng bị đuổi ra ngoài với đệ, đến nhà đệ ở đi, đệ vẫn quản ta, được không?” Tiêu Tử Bùi vẫn cười nói.

Ngôn Phi Mặc thản nhiên nhìn hần: “Tử Bùi, huynh chưa say sao mà toàn nói ra những lời say rượu thế. Đây, đây là phương thuốc của nhà ta, huynh gọi người giúp huynh thoa lên, không quá năm ngày, vết thương sẽ khỏi thôi.”

Tiêu Tử Bùi nhận lấy thuốc cao, mở ra nhìn thử, bên trong là thuốc cao dạng lỏng nhạt màu, tỏa ra u hương nhàn nhạt. Hần nhíu mày, nói: “Phi Mặc, bây giờ ta cảm thấy vết thương sau lưng rất khó chịu, hay là thế này đi, đệ giúp ta thoa ít thuốc lên nhé?” Nói rồi, hần đứng dậy cởi áo ngoài ra, định cởi cả nội khâm, thì nghe thấy Ngôn Phi Mặc hét to một tiếng: “Dừng lại!”

Tiêu Tử Bùi ngẩng đầu nhìn, kỳ lạ hỏi: “Sao thế?”

Khuôn mặt trắng nõn của Ngôn Phi Mặc lơ mơ ửng lên một mảng hồng, ánh mắt đảo quanh, úp úp mở mở nói: “Ta... ta không biết bôi thuốc, ta đi gọi Tiêu Thiển tới!” Nói rồi, hần xoay lưng ra ngoài.

Tiêu Tử Bùi giữ hần lại, cợt nhả cười nói: “Phi Mặc, ta vì đệ mới bị thương, đệ không biết cũng có thể học mà, nào, ta dạy đệ.” Nói rồi, tay hần nắm chặt lấy đầu ngón tay của Ngôn Phi Mặc, cảm giác mát lạnh mịn màng lập tức lan ra từ lòng bàn tay, tim như rung động, hần kìm lòng không được nói: “Phi Mặc, tay của đệ mịn quá.”

Ngôn Phi Mặc như chạm vào trúng lửa, vội vàng hất tay hấn ra ngay, cúi đầu xuống rồi cắn môi đáp lại: “Được, huynh xoay lưng lại, ta giúp huynh bôi thuốc.”

Tiêu Tử Bùi vui vẻ thưởng thức dáng vẻ xấu hổ của hấn, trong lòng có phần đắc ý, mắt đảo một vòng, cời nội khâm ra, lộ ra phần ngực trước thường xuyên được rèn luyện của mình, hấn vỗ vỗ ngực nói: “Phi Mặc, bọn họ đều nói ta võ nghệ cao cường, còn để nhìn thân thể mình mà xem, yếu đuối như thể gió thổi một cái là bay đi mất ấy, để nhìn ta đây này, đây mới gọi là nam tử hán chân chính!”

Ngôn Phi Mặc cảm giác mặt mình sắp đỏ bừng rồi, hấn cố gắng tự trấn định một hồi, rồi đáp: “Đương nhiên không dám so với Tiêu tướng quân. Từ nhỏ thân thể ta đã yếu đuối, chỉ học nội lực và kinh công thôi.”

Dưới ánh đèn, sắc mặt Ngôn Phi Mặc đỏ ửng, Tiêu Tử Bùi nhìn thấy mà trong lòng ngứa ngáy, thật muốn kéo người kia vào trong ngực, hấn lặng lẽ cúi vào lòng bàn tay mình một cái, lấy lại bình tĩnh, xoay người, nói: “Phi Mặc, để nhẹ chút, ta sợ ngứa.”

Ngôn Phi Mặc tập trung nhìn vào sau lưng Tiêu Tử Bùi, trên miệng vết thương đã kết vảy, lộ ra một chút thịt non màu hồng, còn có vài vết thương cũ, một vết trong đó dài đến gần nửa thước*, từ trái vạch một đường qua phải, nhìn cực kỳ dữ tợn. Trong lòng hấn run rẩy, dùng tay miết một ít thuốc cao nhẹ nhàng thoa lên vết thương, chậm rãi miết qua miết lại. “Đau không?” Hấn thấp giọng hỏi.

*thước=1/3 mét

“Đã hết đau từ lâu rồi, chỉ ngứa thôi.” Tiêu Tử Bùi không thèm để ý nói.

“Chỗ này bị thương thế nào?” Đầu ngón tay của Ngôn Phi Mặc vuốt nhẹ qua lại trên vết sẹo cũ kia, hỏi.

“Năm đó ở chiến trường, bị một tướng quân người Tây Lương chém một đao, thiếu chút nữa là nằm thẳng cẳng rồi. Nhưng mà hấn cũng chẳng dễ chịu gì, phải chịu một thương của ta.” Tiêu Tử Bùi cười hì hì nói.

“Huynh quá bất cẩn rồi, làm gì có đại tướng quân nào lại tự mình thân chinh chiến trường giết địch, đại quân lớn như vậy không có người lãnh đạo không phải sẽ loạn sao.” Ngôn Phi Mặc nhẹ nhàng trách cứ.

“Lần đó ta giận quá, vốn dĩ đang ở hậu phương quan sát địch bày trận, nhìn thấy tên Tây Lương kia liên tục xông xáo chém giết trong quân trận của ta, xem như chốn không người, cho nên ta mới giao phó hết mọi việc, xong xuôi rồi mới đi ra nghênh chiến, giết được hấn đúng là khoái trá!” Tiêu Tử Bùi bỗng nhiên quay mặt qua, hỏi, “Phi Mặc có phải để lo lắng cho ta không?”

Ngôn Phi Mặc lập tức cúi mặt xuống, bôi thuốc cao, rồi thản nhiên đáp: “Xong rồi.”

Tiêu Tử Bùi thoáng thất vọng, nghĩ sang chuyện khác, nhanh chóng mặc y phục lên, nói: “Đa tạ Phi Mặc. Phi Mặc vất vả rồi, nào, chúng ta cạn trước ba chén.”

Ngôn Phi Mặc đổ chén rượu của hấn đi, rót cho hấn một chén nước trà, còn tự mình uống liền ba chén rượu, một hơi cạn sạch: “Hôm nay huynh uống trà, ta uống rượu, lần sau đợi vết thương của huynh khỏi hấn, chúng ta lại sáng khoái uống lần nữa.”

Trong lòng Tiêu Tử Bùi vui vẻ, nhanh chóng giúp hấn châm đầy chén: “Được, để thay ta uống rượu, ta nhìn đệ uống cũng giống như tự mình uống vậy thôi.”

Hai người làm hết chén này đến chén khác, vừa uống vừa tán gẫu, chỉ chốc lát sau, bình rượu uống được cũng khá khá, nhưng ánh mắt của Ngôn Phi Mặc thì càng uống càng sáng hơn, chẳng có chút ý say nào cả, Tiêu Tử Bùi không thể không nóng lòng. Hấn cầm bình rượu đứng trước cửa nhìn ngó một lát, mắt kiên nhẫn gọi to: “Người đâu? Hết rượu rồi, mang thêm một bình tới.”

Ngoài cửa có tiếng người giòn tan đáp lại, một nha hoàn mặc quần hồng nhạt bưng bình rượu tiến vào, đưa cho Tiêu Tử Bùi, sau đó chấp tay đứng sang một bên, thỉnh thoảng lại lén nhìn về phía Ngôn Phi Mặc. ánh mắt Ngôn Phi Mặc sáng rực, quét trên mặt nàng ta một hồi, lại nhìn sang Tiêu Tử Bùi, bỗng nhiên cười nói: “Tử Bùi, tiểu nha đầu này của huynh thật là xinh đẹp đấy.”

Lòng Tiêu Tử Bùi thoáng thành thích một phen, nhưng vẫn kiên trì đáp lại: “Mới đến phủ, không hiểu quy tắc lắm, Phi Mặc đừng trách.” Nói rồi, hấn châm đầy một chén rượu đưa cho Ngôn Phi Mặc.

Ngôn Phi Mặc nhận chén rượu, nhưng chỉ kề bên miệng, hít một hơi thật sâu: “Rượu này thật thơm.”

Tiểu nha đầu tiếp lời nói: “Đúng thế, đây là phụ——là rượu ngon cất kỹ hai mươi năm trong phủ, khi đó Mãn Đình Hương chỉ ủ được 10 vò, nhưng giờ là giá trị liên thành đấy.”

Tiêu Tử Bùi thầm than khổ trong lòng: tiểu nha đầu này, cứ phải chạy qua nhìn người trong lòng của mình mới được, giờ thì hay rồi, Phi Mặc là người cực kỳ thông minh, chắc chắn trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ rồi đấy. “Phi Mặc, nhìn đệ uống vui vẻ như thế, huynh cũng thấy thèm, hay là đệ để huynh tiếp đệ một chén đi? Một chén là được rồi.” Nói rồi, Tiêu Tử Bùi tự rót cho mình.

Ngôn Phi Mặc giữ lấy tay hắn, lắc lắc đầu nói: “Thế sao được, nếu Tử Bùi nhất định phải uống thì để ta uống cho là được, không cần huynh bồi tiếp.” Nói rồi, hắn nâng chén rượu lên, một hơi cạn sạch, chặc một tiếng, nói: “Rượu ngon! Đúng rồi, Tử Bùi, bảo vật mà huynh nói đâu? Sao còn chưa thấy huynh đem ra xem?”

Tiêu Tử Bùi vui vẻ lấy một miếng ngọc ám từ trong túi đeo bên mình, chỉ nhỏ bằng nửa lòng bàn tay, màu sắc không giống ngọc thạch thông thường, cả khối màu đen trong suốt, trên bề mặt còn khắc hoa văn kỳ lạ, chất liệu âm nhuận*, tỏa ra ánh sáng dịu hòa. “Phi Mặc, đệ giúp huynh xem thử, trước đây đã từng thấy thấy bảo vật này chưa?”

*âm áp mà không quá khô hanh

Ngôn Phi Mặc nhận lấy, đặt trong lòng bàn tay sờ thử, lại rọi qua ánh đèn nhìn, nói: “Tử Bùi, đây đúng là bảo vật, mặc ngọc ngàn năm, có thể giải được bách độc, huynh kiếm đâu ra thế?”

Tiêu Tử Bùi nghi ngờ nhìn hắn, muốn tìm ra sơ hở nào đó trên mặt hắn. Ngôn Phi Mặc thần nhiên nghênh đón ánh mắt kia, trả hắc ngọc lại cho hắn.

Tiêu Tử Bùi nhận lấy, đáp: “Ta từng hỏi rất nhiều người nhưng không ai biết lai lịch khối ngọc thạch này, Phi Mặc, sao đệ lập tức có thể nhìn ra ngay như vậy, có phải trước đây đệ từng thấy khối ngọc này rồi không? Hay là, khối ngọc thạch này vốn là của đệ?”

Ngôn Phi Mặc ngạc nhiên mở to mắt: “Tử Bùi, sao huynh lại nghĩ như thế? Đệ... đệ... Sao lại thấy choáng váng thế nhỉ?” Hắn lắc lư đứng dậy, nhưng lại lão đảo xiêu vẹo, ngay lập tức, “rầm” một tiếng, người đã gục trên bàn.

25. Chương 25

Chương 25

Dịch: Tiêu Kỳ

Cuối cùng Tiêu Tử Bùi cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhanh chóng bước đến bên cạnh hắn, lay một cái rồi gọi: “Phi Mặc! Phi Mặc! Sao có thể đã say rồi, ở đây lạnh lắm, mau vào giường ta mà nghỉ ngơi.” Nói rồi, hắn ôm lấy Ngôn Phi Mặc đang nằm trên bàn đứng dậy, cẩn thận dìu dắt đi về phía phòng trong.

“Ca!” Tiểu nha hoàn kêu lên một tiếng, cũng chính là tiểu quận chúa Tiêu Tử Hà, “Không phải huynh muốn kiểm tra xem huynh ấy là nam hay nữ à, nhanh lên đi! Huynh cứ dửng dăng như vậy, huynh ấy tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Tử Bùi hừ một tiếng: “Muội tưởng đệ ấy say rượu chắc? Ta lén bỏ mê dược sư phụ cho vào bình thứ hai, nghe nói là lấy từ Mạc Bắc linh cốc, không màu không vị, cao thủ đứng đầu trong thiên hạ cũng không phát hiện ra được.”

“Mấy ngày trước huynh tới chỗ Trình tướng quân là vì cái này à?” Tiêu Tử Hà sững sốt hỏi.

“Đương nhiên là còn chuyện khác nữa, có nói với muội muội cũng không hiểu được đâu, tiểu nha đầu.” Tiêu Tử Bùi ôm lấy Ngôn Phi Mặc, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như chẳng được mấy lạng thịt, lòng thấy xót xa, trong đầu hắn bắt gặp lại mơ tưởng viễn vông: nếu như Ngôn Phi Mặc là nữ, nếu Ngôn Phi Mặc cũng thích hắn, nếu như bệ hạ ban hôn, nếu như hai người họ trở thành phu thê ân ái cảm sát hòa hợp...

Đặt Ngôn Phi Mặc lên trên giường, trái tim hắn không tìm được thành thích nổi loạn, một lúc sau vẫn không dám đưa tay cởi y phục người kia, chỉ sợ chính mình lại mừng hụt một hồi. Tiêu Tử Hà theo sát đi vào, cười giễu cợt: “Ca à, xem bộ dạng của huynh kìa, chả có đến nửa phần uy phong của Phiêu Kị đại tướng quân gì cả, nước miếng cũng sắp rệu ra rồi đó!”

“Tử Hà, ta hơi sợ.” Tiêu Tử Bùi thì thào đáp.

“Sợ cái gì!” Tiêu Tử Hà nói oang oang, “Nếu Ngôn Phi Mặc là nữ thì muội nhường cho huynh, nếu như huynh ấy là nam thì huynh không được giành với muội, dù gì nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, tóm lại huynh ấy đều là người của Tiêu gia chúng ta!”

Tuy rằng trong lòng Tiêu Tử Bùi lo lắng, nhưng cũng không biết phải nên khóc hay cười, hắc hắc hắc giọng bảo: “Tử Hà, cái này muội sai rồi, đợi lát nữa ta nhìn thấy thân thể của đệ ấy, dù là nam hay nữ ta đều phải chịu trách nhiệm với đệ ấy. Kiểu gì Ngôn Phi Mặc cũng là người của ta, muội đừng có chõ mũi vào.”

“Muội đến xem là được rồi, muội là nữ, biết nên xem chỗ nào.” Tiêu Tử Hà nóng lòng muốn thử, chuẩn bị trèo lên giường.

Tiêu Tử Bùi tóm chặt lấy nàng, đỡ nàng ra cửa, “Ầm” một tiếng rồi đóng sập cửa lại, hạ chốt, đứng trong phòng còn cẩn thận dặn dò mấy câu: “Tử Hà, nhớ không được để lộ ra trước mặt bất kỳ ai! Đây là chuyện lớn có thể liên quan đến tính mạng, muội mà không cẩn thận nói sai nửa chữ, nói không chừng đầu của ca ca muội cũng gặp nguy hiểm đấy!”

Tiêu Tử Hà trước cửa tức tối giậm chân mấy cái, nhưng không có cách nào khác, đành đáp một tiếng hậm hực rồi bỏ đi.

Tiêu Tử Bùi đi đến bên giường, lấy lại bình tĩnh, nhắm mắt, thò tay mò về phía ngực của Ngôn Phi Mặc... Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tử Bùi, huynh đang định làm gì thế hả?”

Lập tức, cả người Tiêu Tử Bùi cứng đờ cả ra, từ từ mở mắt, đập vào mắt là ánh mắt sáng trong của Ngôn Phi Mặc, khoe miệng như cười như không, hắn chậm rãi đẩy tay người kia ra, từ trên giường ngồi dậy.

“Đệ, đệ không bị ngất à?” Tiêu Tử Bùi lấp bắp đứng dậy.

Ngôn Phi Mặc cười dịu dàng nhìn hắn: “Hóa ra trong bình rượu còn có bảo vật này, vừa rồi chưa cẩn thận thưởng thức ta đã nuốt mất rồi, xin lỗi Tử Bùi nha.”

Tiêu Tử Bùi đỏ bừng cả mặt, chậm rì rì đáp: “Phi Mặc, đệ nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu gì hết.”

“Huynh nghe không hiểu thì bỏ đi,” Ngôn Phi Mặc vặn người đứng dậy, “Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng nên cáo từ rồi.”

“Phi Mặc, đệ đợi đã!” Tiêu Tử Bùi cuống lên, nhìn tâm tư hao phí nhiều ngày nay của mình trở thành công cốc, dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng túm lấy tay áo của Ngôn Phi Mặc, muốn kéo y phục hắn xuống!

Ngôn Phi Mặc mỉm cười, cánh tay xoay một vòng, thủ pháp nhanh nhẹn đẩy lực của Tiêu Tử Bùi ra ngoài, thuận tay đánh vào khuỷu tay của hắn, cánh tay Tiêu Tử Bùi tê rần nửa bên, nhất thời không còn chút lực.

Tiêu Tử Bùi biết rõ, trong đánh cận chiến hắn không phải là đối thủ của Ngôn Phi Mặc, cho nên đành phải vô lại lao cả người lên người Ngôn Phi Mặc, Ngôn Phi Mặc nhanh chóng tránh ra, nhưng nếu Tiêu Tử Bùi không thu kịp lực, cả người sẽ bổ nhào xuống đất, thấy người kia sắp ngã sắp mặt, Ngôn Phi Mặc bèn đưa chân ra khê chống vào ngực hắn, nắm lấy gáy của Tiêu Tử Bùi, trách mắng: “Này, huynh thể này còn gì là Phiêu Kị đại tướng quân! Y hệt lưu manh vô lại!”

Tiêu Tử Bùi xoay người ôm lấy Ngôn Phi Mặc, buồn rầu nói: “Ta chỉ vô lại với đệ thôi, đệ mau nói cho ta biết đi, đệ rốt cuộc là nam hay nữ?”

Ngôn Phi Mặc yên lặng nhìn hắn, trên mặt dần hiện ra ý cười rất nhẹ: “Không phải huynh nói, dù ta là nam hay nữ, kiểu gì Ngôn Phi Mặc ta cũng là người của huynh sao? Việc gì phải hỏi câu này nữa.”

Tiêu Tử Bùi thoáng ngẩn ngơ, thấy Ngôn Phi Mặc đẩy hắn rồi đi ra khỏi cửa, lúc đó mình mới hồi phục tinh thần, cố nén lại vui mừng cuồng loạn, nói năng lộn xộn: “Phi Mặc, đệ nói thật à? Nam tử hán đại

trượng phu, một lời nói ra tứ mã nan truy! Không đúng, cho dù đệ không phải là nam tử hán, không, lỡ như đệ không phải nam tử hán, Ngôn Phi Mặc cũng hơn hẳn nam tử hán rồi, càng phải nhất ngôn cửu đỉnh, quyết không nuốt lời!”

Ngôn Phi Mặc mở cửa, quay đầu lại cười: “Tử Bùi, ta chỉ muốn nói với huynh một câu thôi.”

“Câu gì?”

“Một lần ngã là một lần bót đại, huynh đã chịu thiệt hai lần rồi, nhớ kỹ, lần sau tuyệt đối không được lấy mê được đối phó với ta, lúc ta nghiên cứu chế tạo mê được, có khi huynh còn chưa biết mê được là gì đâu!”

Tiêu Tử Bùi một đêm không ngủ, gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được một lúc, mơ thấy Ngôn Phi Mặc đứng giữa trăm hoa, vừa lạnh lùng vừa cao ngạo, nhìn thấy hắn còn mỉm cười đáp lại, nhất thời, trăm hoa cũng mất đi màu sắc. Lúc tỉnh dậy Tiêu Tử Bùi còn thấy tim mình thành thạch, từ sớm Tiêu Tử Hà đã đến cửa đợi mấy lần, vừa thấy hắn đi ra thì lập tức chạy tới, túm lấy tay hắn hạ giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào?” Tiêu Tử Bùi giả ngốc.

“Huynh!” Tiêu Tử Hà bực bội, uy hiếp nói, “Huynh không nói cho muội, muội sẽ chạy đi kể với nương ngay bây giờ!”

Tiêu Tử Bùi bịt chặt miệng nàng: “Không được nói! Ta phải nghĩ ra một chủ ý vẹn toàn, đệ ấy như vậy, mười phần thì đến tám chín phần là đại tội khi quân. Muội miệng lưỡi không nghiêm chỉnh là hại ca ca muội đấy!”

Tiêu Tử Hà mở to hai mắt, ứ ớ kêu mấy tiếng rồi nhanh chóng gật gật đầu.

Lúc này Tiêu Tử Bùi mới bỏ tay ra, dương dương đắc ý nhìn nàng, chỉnh trang triều phục, rồi lên triều.

Suốt cả ngày này, đuôi mày khóe mắt Tiêu Tử Bùi đều rạng ngời vui vẻ, mấy bạn hữu thân thiết cũng có phần thắc mắc, hỏi hắn có chuyện vui gì, hắn chỉ cười cười bí hiểm. Phong Vũ Dương lại không xúm sang đây, hắn cứ đứng một bên suy nghĩ thần thờ. Trong lòng Tiêu Tử Bùi như nhói lên một cái, đột nhiên không vui nổi nữa.

Bãi triều, Tiêu Tử Bùi và Phong Vũ Dương cùng nhau ra cửa điện, hắn không nhịn được hỏi: “Vũ Dương, huynh sao thế? Trông có vẻ buồn bực không vui.”

Phong Vũ Dương thở dài một hơi, nói: “Hôm qua ta đến Hồng Tụ Lâu, muốn đi thăm Yên Mặc cô nương, nhưng nàng ấy vẫn chưa quay lại.”

Tiêu Tử Bùi nghĩ trong lòng: nàng ta quay về mới là lạ đấy. “Vũ Dương, ta nói thật lòng, Yên Mặc cô nương đó tướng mạo bình thường, lại xuất thân từ Hồng Tụ Lâu, Vũ Dương huynh đừng mong nhớ nàng ta nữa.”

Phong Vũ Dương có vẻ không vui: “Tử Bùi, sao huynh cũng là hạng người trông mặt mà bắt hình dong thế được! Yên Mặc giữ mình trong sạch, tài nghệ xuất chúng, trong lòng ta rất thích, cho dù nàng ấy có cực kỳ xấu xí đi nữa ta cũng chẳng bận tâm.”

Tiêu Tử Bùi khựng lại một lát, trái lương tâm nói: “Nhưng mà, bá phụ bá mẫu chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, nhà huynh là dòng dõi thư hương, sao có thể tiếp nhận một nữ tử như thế? Cho dù là làm thiếp, chỉ e cũng sẽ bị phụ mẫu huynh đánh đuổi ra ngoài...”

“Ta... ta không nghĩ nhiều như vậy,” Phong Vũ Dương thì thầm đáp, “Chỉ là bây giờ đến người ta còn không tìm được. Phụng ma ma nói, có thể nàng ấy sẽ không quay lại nữa, làm sao đây, Tử Bùi, huynh nghĩ cách giúp ta...”

Tiêu Tử Bùi trợn mắt há mồm, trong lòng càng hối hận, tự dưng thích xem náo nhiệt mời Yên Mặc đến Ngôn phủ làm gì, giờ thì hay rồi, Phong Vũ Dương thực sự thích Yên Mặc rồi! “Cái này, cái này có cách gì chứ? Ta cũng không biết nàng ta họ gì, chỉ biết mỗi quê phủ Tây Đô, biết đi đâu tìm người?”

“Đúng rồi.” Phong Vũ Dương sáng mắt lên, “Tây Đô phủ! Nghe nói hoàng hậu nương nương là người Tây Đô, Phi Mặc chắc chắn cũng quen thuộc Tây Đô, ta đi tìm đệ ấy!” Nói rồi, hắn sải bước định đi.

Trong lòng Tiêu Tử Bùi không ngừng kêu khổ, vội vàng ngăn hãm lại: “Vũ Dương, hôm nay Phi Mặc bận lắm, giờ huynh không cần vội, đợi qua tiệc mừng thọ rồi hỏi cũng không muộn mà!”

Đại thọ của Minh Duệ để Tiêu Trách cực kỳ long trọng, mấy thuộc quốc ở biên thùy Đại Diễn đều lần lượt phái sứ thần dâng lễ chúc mừng, sự có mặt của thái tử Đại Sở càng khiến tiệc mừng thọ rạng rỡ hơn không ít, hai nước sức mạnh tương đương, quan hệ hòa thuận, cũng chỉ có đám người Tây Lương ngu xuẩn mới dám vuốt râu hùm Đại Diễn. Triều thần ai ai cũng đều dâng lễ mừng, thư họa có, trân bảo có, cả đồ thêu thùa, muôn màu muôn vẻ.

Tiêu Trách ngồi hàng đầu, hai bên trái phải là Tiêu Hồng và Tiêu Khả, thấy cảnh tượng bốn biển thái bình, quân thần chung vui, trong lòng ông cũng có phần đắc ý, không khỏi uống nhiều thêm vài chén. Tiêu Khả nhìn thấy mấy trang phục hình thù kỳ lạ của thuộc quốc không xa, cậu hiếu kì hỏi: “Phụ vương, bọn họ từ đâu đến thế ạ?”

Tiêu Hồng ngồi bên cạnh hơi khinh thường nói: “Chẳng qua là mấy tiểu quốc ở biên thùy mà thôi, Tiểu Khả quan tâm thế làm gì?”

Tiêu Khả cười nói: “Hoàng huynh chê cười rồi, đệ thấy họ trang phục kỳ lạ cho nên mới hỏi thôi. Đúng rồi, thanh đao mà hoàng huynh tặng cho đệ lần trước cũng rất kỳ lạ, tình cờ đệ có xem được một bộ quyền pháp ở quý phủ của huynh, cảm thấy rất hợp với thanh đao ấy, cho nên cũng cân nhắc hồi lâu.”

Tiêu Hồng sao khỏi khinh bỉ một phen: Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, hàng ngày chỉ biết cân nhắc mấy thứ này! Nhưng ngoài mặt lại cười nói: “Hửm? Tiểu Khả còn có thể tự mình nghiên cứu tập luyện đao pháp, chi bằng luyện cho mọi người xem thử đi.”

Tiêu Khả nóng lòng muốn thử nhìn Tiêu Trách rồi nói: “Phụ vương, nhi thần ngu dốt, sau khi xem có đến thỉnh giáo sư phụ trong phủ hoàng huynh, nghiên cứu tập luyện một thời gian, nếu phối hợp với thanh đao của hoàng huynh, phụ vương thấy rồi chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc!”

26. Chương 26

Chương 26

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiêu Trách đã có phần chênh choáng, nghe vậy càng vui vẻ gật đầu. Tiêu Khả sải bước xuống khỏi đài, đám nghệ nhân đang nhảy múa giữa điện cũng lùi hết xuống, Tiêu Khả đứng một mình giữa hai hàng đại thần và sứ giả, nắm chặt quyền, nín thở ngưng thần, bày ra một thế tay kỳ lạ: năm nay cậu mới mười bốn tuổi, nhưng cơ thể đã y hệt trưởng thành, khuôn mặt thiếu niên tuấn lãng, vô cùng khí độ.

Bộ chiêu pháp này hết sức lạ lùng, xương cốt tựa như có thể gấp khúc ở những chỗ người ta không ngờ tới, góc độ xuất chiêu lại tinh quái. Tiêu Tử Bùi ở bên quan sát, mơ hồ chấn động: bộ quyền pháp của Tiêu Khả và võ nghệ của mấy tử sĩ Tây Lương hình như cùng xuất phát từ một nơi, rốt cuộc cậu đã học được bộ chiêu thức này từ đâu?

Vừa nghĩ tới đây, Tiêu Khả đã ấn vào vỏ đao bên hông, “leng keng” một tiếng, một thanh loan đao hình thù kì dị lóe sáng xuất ra khỏi vỏ đao, đao khí lăm lệt, hợp với hồng lục bảo thạch đính trên vỏ đao, khiến người ta nhất thời không làm sao mở mắt. Loan đao và đao của trung nguyên khác biệt rõ ràng, sử dụng kết hợp với thân pháp kì lạ kia, càng khiến cho người ta kinh hãi: nó có thể xuất ra ở một nơi không ai ngờ tới, khiến người ta không cách nào phòng bị.

Múa xong bộ đao pháp này, Sở Thiên Dương bên cạnh là người đầu tiên vỗ tay: “Tiểu điện hạ thật lợi hại, thân tóm hết cái hay của nhiều môn phái, bộ chiêu pháp và đao pháp này cực kì hiếm thấy trong võ lâm trung nguyên, xem ra còn có vài phần giống với tuyệt kỹ bí truyền của hoàng tộc Tây Lương, đúng rồi, thanh loan đao này có vẻ là bảo đao, không biết ta có thể mượn xem thử hay không?”

Tiêu Khả vui mừng háo hức chạy sang, đưa loan đao cho Sở Thiên Dương: “Thái tử điện hạ biết nhiều hiểu rộng, nhất định sẽ biết lai lịch của thanh loan đao này.”

Sở Thiên Dương nhận lấy thanh đao, chăm chú nhìn biểu tượng và bảo ngọc khắc bên trên, nhất thời biến sắc, hẩn trả thanh đao lại cho Tiêu Khả, cười ha ha nói: “Đao tốt! Chỉ là trí nhớ tại hạ kém quá, không nhìn ra lai lịch của thanh đao này.”

Tiêu Trách phía trên cũng nhìn hết rõ ràng, mắt sáng như đuốc lướt qua Sở Thiên Dương rồi Tiêu Khả, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Hồng, lạnh lùng hỏi: “Hồng Nhi, chi bằng con nói cho ta biết lai lịch của thanh đao và bộ đao pháp này đi.”

Tiêu Hồng cười nói: “Thanh đao này là một người bạn của nhi thần tặng cho...”

Lời mới nói được một nửa, ghế của Phùng thái úy bỗng nhiên lật ầm một cái, một âm thanh cực lớn vang lên, lập tức, tùy tùng và thái giám bên cạnh vội xông lên trước, ba chân bốn cẳng đỡ Phùng thái úy ngồi dậy, Tiêu Hồng cũng lập tức rời khỏi bàn tiệc, rảo bước tới chỗ Phùng thái úy, sốt ruột hỏi: “Ngoại công, người không sao chứ? Đám nô tài các người, sao bắt cấn như vậy!”

Phùng thái úy ho khan hai tiếng, liên tục chớp chớp mấy cái, sợ hãi nói: “Điện hạ thứ tội, lão thần vừa rồi nhìn đến nhập thần, không biết vì sao lại ngã.”

Tiêu Trách cười nói: “Dù sao Thái úy cũng đã tuổi cao, sau này làm gì cũng đều phải cẩn thận.”

Tiêu Hồng thấy Phùng thái úy cầu mạnh lên tay hẩn một cái, lòng khê rùng mình, hẩn tỉ mỉ nhớ lại lời của bản thân vừa nói, một luồng khí lạnh từ sau lưng vọt lên ngay tắp lự, hẩn nhìn Tiêu Khả quay trở lại chỗ ngồi, mặt mày trắng thẫn; thanh loan đao kia được đặt ở trên bàn, lấp lánh chói lòa, mà ánh mắt Tiêu Trách vẫn nhìn nó chằm chằm như có điều suy ngẫm. Tiêu Hồng bèn rảo bước quay lại bàn mình, miễn cưỡng cười đáp: “Lai lịch của thứ này nhi thần cũng không rõ lắm, thấy nó đẹp nên lấy về đó thôi.”

Tiêu Trách gật đầu cũng không hề hỏi thêm, dường như tất cả lúc vừa rồi chỉ là khúc nhạc đệm thoáng qua, ông vẫy tay để ca vũ ban này tiếp tục. Khán phòng lại náo nhiệt trở lại ngay lập tức, các vị đại thần mời nhau hết chén này đến chén khác, hòa thuận vui mừng. Ở bên kia, Ngôn Phi Mặc chau mày, lơ đãng nhấp vài ngụm rượu, rồi lại đứng dậy đi ra ngoài.

Ánh trăng bên ngoài phòng lạnh lùng trong trẻo, so với vẻ náo nhiệt ăn uống linh đình trong kia chẳng khác nào như một thế giới khác. Ngôn Phi Mặc chấp tay sau lưng lững thững dạo bước, trong đầu hỗn loạn, không biết phải xử lý thế nào mới được. Bỗng nhiên, sau lưng vang lên tiếng gọi của Sở Thiên Dương: “Ngôn đệ.”

Ngôn Phi Mặc khựng lại một chút, quay đầu lại nhìn, Sở Thiên Dương chậm chậm từ đằng sau đi tới, cùng hẩn kẻ vai sánh bước. “Ngôn đệ, nhìn đệ có vẻ đang phiền lòng, rốt cuộc là phiền não chuyện gì, cứ nói ra đi, không chừng ta có thể giúp đệ phân ưu.”

Ngôn Phi Mặc nở nụ cười, đáp lại: “Vừa rồi đa tạ Sở huynh không giấu đồ bìm leo, khiến thọ yến của bệ hạ trở thành trò hề.”

Sở Thiên Dương trầm mặc giây lát, chăm chú nhìn Ngôn Phi Mặc nói: “Tiểu điện hạ tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã thâm trầm như thế, tương lai nhất định là nhân tài hiếm gặp. Ngôn đệ, ta lật bài nói thẳng với đệ, tranh đoạt hoàng vị không phải người chết thì ta vong, đệ cũng không thể trách tiểu điện hạ, nếu như hẩn là một hoàng tử chỉ biết trốn dưới cánh của đệ, thì người đó chẳng đáng để đệ phải trung thành.”

Ngôn Phi Mặc nhìn Sở Thiên Dương, đôi mắt trong sáng như bị che phủ bởi một lớp sương mù, khiến hẩn có vẻ hơi yếu đuối. Rất lâu sau đó, hẩn thần thờ thở dài một hơi: “Là ta lòng dạ đàn bà rồi, đa tạ Sở huynh chỉ bảo.”

Niềm thương tiếc không hiểu vì sao lại dâng lên trong lòng Sở Thiên Dương, hẩn định thần đáp lại: “Ngôn đệ, có lời này không biết có nên nói hay không.”

“Sở huynh cứ nói.” Ngôn Phi Mặc ôn hòa bảo.

“Tiểu điện hạ dựa vào đệ, quá nửa là một cây khó chống. Nếu như Ngôn đệ xem trọng vi huynh, chi bằng... hai ta liên thủ, có Sở Thiên Dương ta chống đỡ sau lưng, đệ và tiểu điện hạ chắc chắn có thể đạt thành sở nguyện.” Sở Thiên Dương trầm ngâm hồi lâu cuối cùng mới nói.

Ngôn Phi Mặc kinh ngạc nhìn Sở Thiên Dương chăm chăm, một lúc lâu khóe miệng mới nẩy ra ý cười rất nhẹ.

Sở Thiên Dương chân thành đón lấy ánh mắt của hắn, nói tiếp: “Ngôn đệ, đệ đừng nghĩ ta có mưu đồ gì, nhúng tay vào chuyện tranh đấu trong hoàng tộc Đại Diễn không phải là mong muốn của ta, chỉ là thời gian này vừa gặp đệ mà như thể đã quen, cho nên ta mới đồng ý giúp đệ và tiểu điện hạ.”

Ngôn Phi Mặc gật đầu, cười điềm đạm: “Tâm ý của Sở huynh đệ xin nhận. Nhưng Sở huynh cũng nói rồi, tranh đấu hoàng tộc Đại Diễn thì nên để người Đại Diễn tự làm, mượn thể lực của huynh trợ giúp, thắng cũng chẳng có gì vẻ vang.”

Sở Thiên Dương hơi nôn nóng, nghĩ một lát rồi nói: “Ngôn đệ, chỉ sợ đệ có hùng tâm, nhưng người khác lại không cùng tráng chí. Đến lúc đệ chịu thiệt rồi, muốn lật lại bàn cờ cũng vô cùng khó khăn.”

Ngôn Phi Mặc mỉm cười trả lời: “Đại trưởng phụ có cái nên làm, có cái không nên làm. Đa tạ Sở huynh quan tâm, đến lúc chẳng may Phi Mặc chết đi, xin Sở huynh rải cho ta chén rượu đục trước mồ là được.”

Sở Thiên Dương khựng lại một lúc rồi trịnh trọng tiếp lời: “Sao Ngôn đệ có thể nói mấy lời chờ chết như vậy, dù kết quả thế nào, cửa đất Sở ta luôn mở cho Ngôn Phi Mặc đệ, ta còn đợi đệ tới Đô thành uống rượu chuyện trò nữa đây.”

“Đa tạ Sở huynh, chờ xong chuyện ở đây, chắc chắn ta sẽ tới bái phỏng.” Trước giờ tính tình Ngôn Phi Mặc vẫn khá lạnh lùng, đối với người khác luôn giữ vài phần xa cách, với Sở Thiên Dương cũng vậy. Nhưng mấy lời của hắn hôm nay rốt cuộc cũng khiến Ngôn Phi Mặc xúc động vài phần.

Sở Thiên Dương đưa tay lên: “Được, chúng ta đập tay thề!”

Cùng ba tiếng đập tay “bốp bốp bốp”, hai người nhìn nhau cười nhẹ. Dưới ánh trăng, mặt Ngôn Phi Mặc trắng như ngọc, ý cười xôn xao, sóng mắt như nước, như thể có một thứ ma lực lạ kì, khiến trái tim Sở Thiên Dương bất giác nẩy lên một cái, không khỏi có phần hoảng hốt, thật lâu sau, hắn bình tĩnh lại mới nói tiếp: “Đúng rồi, Ngôn đệ, có câu này như dằm trong cổ ta, không nói thì cực kì khó chịu.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Sở huynh mà cũng cũng có lời như dằm trong cổ sao? Ta còn tưởng dưới gầm trời này không lời nào Sở huynh không dám nói.”

Sở Thiên Dương nói: “Không dám giấu đệ, lúc ta ra khỏi kinh thành thì nghe được lời đồn về đệ và Tiêu tướng quân, vốn cũng có lòng khinh thường với đệ. Nay hai ta tương giao, vì huynh muốn khuyên đệ một câu, thanh danh đoạn tụ này quyết không thể có, là đại kỵ chốn quan trường.”

Ngôn Phi Mặc ngẩn người một lúc rồi bỗng nhiên cười lớn: “Sở huynh, đa tạ huynh nhắc nhở, đúng là tiểu đệ đã quá gần gũi với Tiêu tướng quân rồi.”

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ sau lưng hai người: “Phi Mặc, có chuyện gì mà cười vui vẻ thế?”

Hai người quay đầu nhìn, Tiêu Tử Bùi mạnh mẽ khí thế bước qua từ một nơi gần đó, nghi ngờ nhìn Sở Thiên Dương, rồi đứng vào giữa hai người, lặng lẽ tách hai người này ra.

Ngôn Phi Mặc thoáng đau đầu, đáp lại: “Sở huynh nói đến một chuyện buồn cười thôi. Sao huynh lại ra đây?”

“Hừ, ta không thấy đệ đâu, nhìn đến thái tử điện hạ cũng không thấy, nên đành phải ra ngoài tìm hai người.” Ngữ khí của Tiêu Tử Bùi giống y như đồ phu bắt gian.

Sở Thiên Dương khẽ nhủ mày, lạnh lùng bảo: “Tiêu tướng quân, mấy ngày nữa ta đã phải đi rồi, mấy ngày này ngài giao Ngôn đệ cho ta đi.”

Tiêu Tử Bùi vỗ vỗ đầu, làm bộ như đột nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra mấy ngày nữa điện hạ phải đi rồi đấy hả, ta còn tưởng điện hạ đã chuyển thành người Đại Diễn chúng ta rồi, suốt ngày cứ ở cùng Phi Mặc nhà ta.”

Sở Thiên Dương dở khóc dở cười hỏi: “Sao Ngôn đệ lại thành người của Tiêu gia huynh rồi?”

Tiêu Tử Bùi nhún nhún vai, thoải mái đáp: “Đó là đương nhiên, thiên hạ đều là của họ Tiêu, người của thiên hạ này đương nhiên cũng là người nhà ta, Phi Mặc, đệ nói xem có đúng không?”

Ngôn Phi Mặc hắng giọng hai tiếng: “Tử Bùi, huynh lại ăn nói bừa bãi rồi, điện hạ và ta đang nói chuyện quan trọng mà.”

“Chuyện quan trọng gì, nói ta nghe xem thử.” Tiêu Tử Bùi hứng thú hỏi tiếp, dáng vẻ như chuẩn bị theo đuổi đến cùng.

Sở Thiên Dương đánh giá vài lần: “Tiêu tướng quân, thực ra có câu này ta muốn nói với huynh lâu rồi.”

Ngôn Phi Mặc bỗng đứng ho khan vài tiếng, đưa mắt ám hiệu với Sở Thiên Dương: “Sở huynh...”

Tiêu Tử Bùi thoáng trầm mặt: “Phi Mặc, rốt cuộc ngài ấy nói xấu gì ta, đệ còn giúp ngài ấy như thế!” Nói rồi, hắn đe dọa nhìn Sở Thiên Dương: “Điện hạ cứ quang minh chính đại mà nói, không cần úp mở.”

Sở Thiên Dương hừ lạnh: “Tiêu tướng quân, huynh có thói xấu đoạn tụ cũng không nên kéo Ngôn đệ nhảy vào hố lửa, trên triều đường, huynh làm thế chỉ đem tai bay vạ gió đến cho đệ ấy mà thôi, huynh là tiểu vương gia, lại là Phiêu Kỳ đại tướng quân, đương nhiên sẽ chẳng có việc gì, nhưng Ngôn đệ chỉ là một quan nhỏ tam phẩm.”

Ngôn Phi Mặc nhất thời than thở một tiếng, trong lòng lại nghĩ: Sở huynh, huynh thế này là chọc vào tổ ong vò vẽ đấy.

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng nhìn hắn rồi đột nhiên lại cười là lạ: “Có phải Điện hạ quá yêu thương bảo hộ Phi Mặc rồi hay không thế, hay là điện hạ cũng có thói xấu này phải không?”

Trong lòng Sở Thiên Dương giật thót, nhưng cũng nhanh chóng lạnh lùng đáp lại ngay: “Hay là Tiêu tướng quân muốn đoạn tụ đến phát khùng rồi, nhìn người trong thiên hạ ai ai cũng đều giống huynh.”

“Được, thái tử điện hạ nhớ kỹ những lời ngài nói hôm nay, người của nhà ta, ta tự sẽ chăm sóc chu toàn, không phiền thái tử điện hạ phải bận tâm.” Nói rồi, hắn kéo tay Ngôn Phi Mặc rời đi.

Ngôn Phi Mặc ngượng ngùng đẩy tay người nọ ra: “Tử Bùi, huynh đi trước đi, ta và điện hạ nói chuyện thêm một lát.”

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng nhìn sang, hỏi lại: “Đệ có đi không?”

Ngôn Phi Mặc nhần tâm đáp: “Ta còn có chuyện thỉnh giáo Sở huynh.”

Tiêu Tử Bùi phát ổng tay áo quay đầu bỏ đi, mới mấy bước đã khuất sau lùm cây không thấy bóng.

27. Chương 27

Chương 27

Dịch: Tiểu Kỳ

Sau lễ mừng thọ của Minh Duệ đế hai ngày, Sở Thiên Dương cáo từ rời đi. Trước lúc khởi hành, Tiêu Trách phái Tín Vương Tiêu Hồng, Phiêu Kỳ đại tướng quân Tiêu Tử Bùi, lễ bộ thượng thư Phong Vũ Dương đi tiễn, đứng bên cửa ngõ kinh thành, Sở Thiên Dương lòng dạ bất an, cứ nhìn ngó sang hai bên đường mãi, Sở Dịch bên cạnh cũng lén lút cười thầm, nhỏ giọng nói: “Công tử thế này ai không biết còn tưởng rằng người đang đợi người trong lòng nữa đấy.”

Sở Thiên Dương trừng mắt nhìn hắn một cái, cười mắng: “Ra ngoài một chuyến, gan của ngươi càng ngày càng lớn nhỉ, dám trêu chọc cả chủ nhân.”

Sở Dịch thè lưỡi, đáp: “May mà nô tài biết được người đang đợi Ngôn công tử. Bằng không đến lúc mấy vị trác phi và lương đệ chủ tử hỏi tới, nô tài lại không biết phải trả lời ra sao.”

Sở Thiên Dương nhớ tới mấy nữ nhân trong cung của mình, khóe miệng bất giác lại nhếch lên ý lạnh, lúc lơ dềnh, lời của Ngôn Phi Mặc văng vẳng bên tai, “...mỗi một nữ tử sinh ra đều như một đóa hoa yêu kiều mềm mại, đáng để chúng ta cẩn thận chở che, thật lòng thật dạ mà đối đãi, nếu như ta thích một đóa hoa nào đó, tất sẽ phải gửi gắm hết lòng mình, khi đó mới có thể nhìn thấy nó đơm bông rực rỡ, cũng là cảnh đẹp tuyệt nhất trên đời.”

“Nếu như Ngôn đệ là nữ tử, toàn tâm toàn ý đối đãi một nữ tử cũng không phải là không thể...” Đột nhiên trong đầu Sở Thiên Dương lại nảy lên suy nghĩ này, khiến hắn giật thót một cái, thầm mắng bản thân bị Tiêu Tử Bùi làm rối loạn tâm thần.

“Xem ra Thái tử điện hạ lưu luyện ta không rời à, phải chăng ngài đang có mưu đồ gì hay sao?” Tiêu Tử Bùi bỗng nhiên chuyển người bước qua, thấp giọng hỏi.

Sở Thiên Dương khẽ hừ một tiếng, cười đáp: “Hai ngày nay Tiêu tướng quân có vẻ tiêu tụy đi nhiều nhỉ, hay là ngài có gì bất mãn với ta đây?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa vô hình bắn tung bốn phía, làm Sở Dịch ở bên bị dọa cho một trận, lắp bắp nói: “Công, công tử, Ngôn công tử tới rồi...”

Hai người lập tức quay đầu nhìn ra xa, trước cổng thành có một con ngựa tuyết trần đang tới, Ngôn Phi Mặc cười “Tiểu Ngân” trên mình, ngựa trắng và áo bào trắng, tao nhã vô song, chẳng bao lâu đã đến bên bọn họ, hắn trở mình xuống ngựa, mỉm cười nói: “Sở huynh, tiểu đệ có chút công vụ nên tới muộn, xin thứ tội.”

Lòng Sở Thiên Dương vui sướng lâng lâng, cười nói: “Không muộn, không muộn.”

Ngôn Phi Mặc gỡ chiếc bọc từ sau lưng xuống, đưa cho Sở Thiên Dương: “Tiểu đệ chuẩn bị cho Sở huynh ít đặc sản kinh thành và vài lễ phẩm nhỏ, Sở huynh đi lần này, trên đường nhớ bảo trọng.”

Sở Thiên Dương lại càng thêm vui vẻ, hắn khiêu khích nhìn lại Tiêu Tử Bùi: “Vẫn là Ngôn đệ có lòng.”

Tiêu Tử Bùi bên cạnh mặt đen như đáy nồi, hắn xoay người bước lớn đến chỗ Phong Vũ Dương, chẳng nói chẳng rằng.

Sở Thiên Dương giữ Ngôn Phi Mặc lại dặn dò đôi câu, cuối cùng mới lưu luyện không rời ngồi lên xe ngựa, đi về Đại Sở.

Tiêu Hồng u ám nhìn Ngôn Phi Mặc rồi trầm giọng nói: “Sao Ngôn đại nhân lại tới đây?”

Ngôn Phi Mặc hành lễ trước một cái: “Đại điện hạ, bẩm báo với điện hạ ta đến đây để tiễn điện hạ Đại Sở đi.”

Tiêu Hồng cười nhạt, ghé sát bên tai hắn thấp giọng nói thêm: “Ngôn đại nhân thật lợi hại nhỉ, chơi đùa Tiêu Tử Bùi và Sở Thiên Dương trong lòng bàn tay, thật khiến người ta bội phục.”

Ngôn Phi Mặc mặt không biến sắc, điềm nhiên đáp lại: “Điện hạ quá khen rồi, anh tài như điện hạ đây, hạ quan đương nhiên kính nhi viễn chi*, không dám có mấy may đùa giỡn.”

*tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể gần hoặc không muốn gần.

“Người——” Tiêu Hồng tức khí, mãi lúc lâu mới nặn ra được một nụ cười: “Ngôn Phi Mặc người được lắm, ta xem người có thể đắc ý được bao lâu!” Nói rồi, hắn phát tay áo dẫn người rời đi.

Ngôn Phi Mặc trầm ngâm nhìn theo bóng lưng kia, đang định lên ngựa thì Phong Vũ Dương từ đằng sau bước tới, lo lắng hỏi: “Phi Mặc, đệ và đại điện hạ có phải kết thù kết oán gì rồi không?”

Ngôn Phi Mặc mỉm cười đáp lại: “Đúng thế đấy Vũ Dương, cho nên không có chuyện gì huynh đừng tiếp cận ta, bớt tai bay vạ gió.”

Phong Vũ Dương mở to hai mắt, một lúc lâu sau mới tức giận nói: “Phi Mặc, lời này của đệ là sao hả, bằng hữu chi giao, không chỉ có phúc cùng hưởng mà có họa cùng phải cùng nhau chịu, đệ xem ta là loại người gì vậy hả!”

Ngôn Phi Mặc cảm động nhìn Phong Vũ Dương rồi nói: “Vũ Dương, tình nghĩa của huynh, Phi Mặc nhớ kỹ.”

Lúc này Phong Vũ Dương mới vừa ý gật đầu, bỗng nhiên, như thể nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, sao đệ lại đắc tội với Tử Bùi rồi, đệ nhìn huynh ấy xem, có vẻ như đang cực kì tức giận.” Nói rồi, hắn lén lút nhìn về phía sau một cái.

Ngôn Phi Mặc cũng nhìn theo ánh mắt người kia, lúc đó Tiêu Tử Bùi đứng cách hần hơn mấy trượng, một tay dắt “Kinh Lôi”, đang lạnh lùng quan sát hai người họ, vừa bắt gặp ánh mắt của Ngôn Phi Mặc thì lập tức kiêu ngạo vênh mặt lên, trở mình lên ngựa: “Vũ Dương, huynh còn lồi thối gì thế, ta phải đi đây.”

Phong Vũ Dương đáp lại một tiếng, cười ái ngại với Ngôn Phi Mặc rồi cũng rảo bước tới bên cạnh Tiêu Tử Bùi, ngồi lên xe ngựa của mình, cùng hần chậm rãi đi về phía cổng thành.

Ngôn Phi Mặc vẫn một mình đứng nguyên chỗ cũ, nhìn theo bóng lưng hai người họ, Tiêu Tử Bùi đi rất chậm, như thể rút lại sau cùng đội ngũ, còn giả vờ vô tình liên tục nhìn về phía sau, ánh mắt đảo qua đảo lại, hiển nhiên là chờ đợi Ngôn Phi Mặc nhanh chóng đuổi theo. Nhìn mãi nhìn mãi, Ngôn Phi Mặc càng thấy buồn cười, lúc lại thêm chua xót: Tử Bùi, chỉ mong sau này huynh đừng hận ta tiểu nhân âm hiểm ác độc.

Sau khi vào mùa đông, kinh thành có thêm nét tiêu điều hiu quạnh, người đi đường cũng ít đi nhiều. Ngôn Phi Mặc trước giờ vẫn sợ lạnh, mùa đông năm nay Hiểu Phong càng làm cho hần nhiều thuốc quý, nói là dạo gần đây công tử phí tâm phí sức, nhất định phải bồi bổ cho tốt. Ngôn Nhạc Chi trong cung cũng vô cùng nhớ mong, háo hức lấy một ít công phẩm chỗ Tiêu Trách, lại tới Thái y viện lấy vài phương thuốc quý, còn ngang nhiên đem bếp lò đến Trường Nhạc điện, bảo là muốn tự tay đun thuốc bổ cho Ngôn Phi Mặc bồi bổ.

Tiêu Trách đến Trường Nhạc điện mấy lần, ngửi mùi thuốc đông y nồng nặc, nhìn dáng vẻ bận bịu tíu tít của Ngôn Nhạc Chi thì trong lòng không thể không khúc mắc, ông nhiu mày nói: “Tiểu Nhạc, những việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi, nàng làm làm gì?”

Ngôn Nhạc Chi vui vẻ nói: “Mùa đông Phi Mặc vẫn sợ lạnh, trước đây vào lúc này mỗi năm, bọn thiếp đều thay đủ các phương pháp giúp nó bồi bổ thân thể.”

Tiêu Trách cười hỏi: “Ồ? Có những ai?”

“Bọn thiếp à, có thiếp, cô cô thiếp, có...” Ngôn Nhạc Chi đột nhiên dừng lời, cảnh giác nhìn ông.

Dường như Tiêu Trách không để ý hỏi tiếp: “Chẳng lẽ cha mẹ của Phi Mặc không quan tâm đến hần chút nào, còn cần một cô cô như nàng quan tâm?”

Ngôn Nhạc Chi ấp úng vài tiếng, nói: “Hừ, phụ thân hần là kẻ bạc tình bạc nghĩa, không cần nhắc tới.”

Tiêu Trách nhìn nàng một cái sắc lẻm: “Phụ thân hần không phải là huynh trưởng của nàng sao?”

Ngôn Nhạc Chi có phần thiếu kiên nhẫn: “Sao hôm nay chàng lại lồi thối thế hả, nói tóm lại, Phi Mặc rất đáng thương, thiếp phải đối tốt với nó cả đời, chàng cũng thế.”

“Được, nàng nói cái gì thì đúng là cái đó.” Mặt Tiêu Trách phủ một bóng mờ, nhưng ngoài mặt vẫn dịu dàng như cũ.

Không bao lâu sau, mùi thuốc lan tỏa cả phòng, Ngôn Nhạc Chi cẩn thận đổ thuốc từ trong ấm ra, vừa hỏi Nhậm ma ma: “Đã đi gọi Ngôn đại nhân chưa?”

Nhậm ma ma cung kính đáp: “Đi rồi, Ngôn đại nhân sẽ tới sau.”

“Phi Mặc muốn qua đây?” Tiêu Trách bị thờ ơ quá lâu cũng có vẻ không vui.

“Đúng thế, trước đây ngày nào nó cũng lên đổ thuốc bổ đi, thiếp nhất định phải tận mắt nhìn nó uống hết mới được.” Ngôn Nhạc Chi đặt thuốc vào trong bình giữ nhiệt.

Ngôn Phi Mặc vừa bước vào cửa điện Trường Nhạc thì trong lòng đã âm thầm than khổ, ngửi thấy mùi thuốc trong điện, hần đã thấy buồn nôn luôn rồi. Hiểu Phong và Thính Vân biết hần không thích uống thuốc, nghĩ đủ mọi cách sắc thuốc bổ đến khi không ngửi ra mùi thuốc được nữa, còn bỏ thêm một lượng đường lớn vào trong, hần mới miễn cưỡng uống được vài ngụm, còn trình độ sắc thuốc của Ngôn Nhạc Chi thì thật khiến người khác không dám khen tặng nàng.

Vừa nghĩ tìm một cái cớ để chuồn, Ngôn Nhạc Chi đã hân hoan gọi giữ hần lại, cầm chén thuốc đen xì xì mà như cầm báu vật gì đi đến bên cạnh hần: “Phi Mặc, mau, ta sắc cả một buổi chiều đây.”

Ngôn Phi Mặc chau mày, ấp úng nói: “Nương nương, bụng thần không được khỏe, hay thế này đi, thần đem về nhà uống vậy.”

Ngôn Nhạc Chi hì hì cười lạnh: “Trong lòng con giấu trò quỷ gì ta còn không biết chắc, về nhà rồi chỗ thuốc này còn giữ được nữa chắc? Tám phần là làm bùn trồng hoa trong góc luôn rồi.”

Ngôn Phi Mặc xoa xoa trán, mặt mày đau khổ, bỗng nhiên hần nhớ ra gì đó: “Ai da, thần quên mất, bệ hạ tìm thần có chuyện, thần phải mau chóng đi đây.”

Ngôn Nhạc Chi túm lấy tay áo hần, cười to ha ha: “Phi Mặc ơi là Phi Mặc, thế này là con phạm phải đại tội khi quân rồi đấy, bệ hạ đang ở chỗ ta, để xem con nói thế nào?”

Ngôn Phi Mặc rùng mình, khước mắt lướt qua nhìn thấy long bào màu vàng của Tiêu Trách lóe lên trong góc, hần lập tức thu lại biểu hiện kia, cung kính nói: “Thì ra bệ hạ đang ở đây, Phi Mặc hồ ngôn loạn ngữ, bệ hạ đừng trách.”

Tiêu Trách bước ra từ trong rèm tối, như cười như không nhìn Ngôn Nhạc Chi đang túm lấy tay Ngôn Phi Mặc, nói: “Phi Mặc đúng là tốt phước, thuốc bổ mà Tiểu Nhạc đun, đến trẩm còn chưa có phúc được uống đấy.”

Ngôn Phi Mặc lặng lẽ lùi lại một bước, rút tay áo của mình từ trong tay Ngôn Nhạc Chi ra, nói: “Nương nương ưu ái, vi thần惶恐.”

“Vậy con còn không mau uống đi, bằng không đó là kháng chỉ đấy, kháng lại ý chỉ của ta.” Ngôn Nhạc Chi dương dương đắc ý nói.

Ngôn Phi Mặc hạ quyết tâm, nhận lấy chén thuốc đen xì kia, nhắm mắt lại rồi ừng ực ừng ực đổ hết vào cổ họng, chịu đựng cảm giác khó chịu cuộn cuộn trong dạ dày, thấp giọng nói: “Nương nương, thần uống hết rồi, thần cáo lui.”

Ngôn Nhạc Chi thỏa mãn đáp: “Thế còn được, đúng rồi, sau này mỗi ngày ta sẽ sắc cho con, vào giờ này mỗi ngày nhớ qua đây một lát.”

Mặt Tiêu Trách đen lại tức thì, trong lòng Ngôn Phi Mặc thầm biết không hay, nghĩ một lát lại nói: “Nương nương, thực ra bệnh cũ lần trước của bệ hạ vẫn tái phát đến nay, cơ thể hư nhược, không biết nương nương có phát hiện ra không?”

Ngôn Nhạc Chi thoáng hốt hoảng, chuyển hết sự chú ý tập trung lên người Tiêu Trách: “A Trách, chẳng trách buổi tối chàng vẫn ho khan, thân thể chàng khó chịu, sao trước giờ không nói với thiếp?”

Tiêu Trách nhìn Ngôn Phi Mặc rồi lạnh lùng đáp lại: “Ta thấy nàng vốn dĩ chẳng để ý gì, nói ra cũng đâu có tác dụng.”

Ngôn Nhạc Chi hối hận nói: “Thiếp tưởng chàng là hoàng thượng mà, thái y viện đông người vây quanh chàng như vậy, có thể có chuyện gì được chứ. Phi Mặc mau kê đơn thuốc, giúp bệ hạ bồi bổ thân thể.”

Ngôn Phi Mặc vui vẻ đồng ý, nhắc bút lên rồi trẩm ngâm giây lát, viết một danh sách dài đầy tên thuốc lên mặt giấy, Tiêu Trách thấy vậy không khỏi nheo mắt lại, hoài nghi hỏi: “Phi Mặc còn hiểu y thuật nữa? Sao trước giờ trẩm chưa từng nghe nói?”

Ngôn Nhạc Chi đắc ý bảo: “Đó là đương nhiên, Phi Mặc nhà thiếp học được rất nhiều thứ, cái gì cũng tinh thông, đặc biệt là có một giọng hát hay...”

“Nương nương, người nói thế, thần biết tìm hố nào mà chui xuống bây giờ.” Ngôn Phi Mặc cắt ngang lời nàng, “Bệ hạ đừng nghe nghe nương nương mèo khen mèo dài đuôi, chẳng qua là thuật vọng văn vắn thiết (nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch), từ nhỏ Phi Mặc có theo sư phụ học qua, cũng không đến nỗi kê sai phương thuốc, xin bệ hạ cứ yên tâm mà dùng.”

Nói rồi, hần lại quay sang nói với Ngôn Nhạc Chi: “Nương nương, lúc sắc thuốc này, cần phải toàn tâm toàn ý, không được lơ là nửa phần, cũng không được đun sôi, hỏa hần phải đủ, cho nên thuốc của thần nương nương không cần quan tâm nữa, giao cho hai thị tì của thần sắc là được rồi.”

28. Chương 28

Chương 28:

Dịch: Tiểu Kỳ

Ngôn Phi Mặc rời khỏi điện Trường Nhạc, bát thuốc vừa uống cứ cuộn trào dữ dội trong dạ dày, hắn vội vàng tựa vào một thân cây non ọe, cả người đổ mồ hôi lạnh, lồng ngực khô nóng, trong lòng lại âm thầm kêu khổ: rốt cuộc đây là thứ thuốc gì chứ.

Hắn nín thở ngưng thần, khí tụ đan điền, chuyển chân khí tuần hoàn mấy bận, lúc đó mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Vừa định đi thì lại nghe thấy tiếng Phùng Thục phi và Tiêu Hồng đang trò chuyện đằng xa, từ từ bước tới hướng này, hắn đành phải bước lên nghênh tiếp, khom lưng hành lễ: “Bái kiến Thục phi nương nương, bái kiến đại điện hạ.”

Phùng Thục phi khinh miệt liếc nhìn một cái, ngạo mạn khoát tay. Ngôn Phi Mặc thở ra một hơi, vừa định lùi xuống thì lại nghe thấy Tiêu Hồng ngăn lại: “Ngôn đại nhân khoan đi đã.”

Ngôn Phi Mặc ngẩng đầu, thản nhiên hỏi: “Đại điện hạ có gì chỉ giáo?”

Tiêu Hồng ghé sát vào tai hắn, khẽ cười: “Ngôn đại nhân, hôm qua ta tới Tàn Ngọc quán, tìm thấy một tiểu quan giống ngài đến năm phần, không biết Ngôn đại nhân có hứng thú cùng tới chơi không?”

Ngôn Phi Mặc nhìn thẳng vào Tiêu Hồng, ánh mắt không giấu nổi chán ghét: “Ai cũng đều do cha mẹ sinh ra, mong đại điện hạ thủ hạ lưu tình.”

Tiêu Hồng cười ác ý: “Chắc chắc chắc, Ngôn đại nhân lòng dạ bồ tát ghê, hôm nay ta mới biết đấy, chơi tên tiểu quan đó cũng có cảm giác lắm, nhìn thấy hắn ta lại nhớ đến phong tư của Ngôn đại nhân, đúng là rất khó thủ hạ lưu tình.”

Trong lòng Ngôn Phi Mặc hiểu rõ, Tiêu Hồng đang cố ý chọc tức hắn mà thôi. “Bây giờ đang là thời điểm tế nhị, nếu có ai bám theo đại điện hạ, chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ bộ hạ không tìm nổi điểm tốt nào của ngài nữa đâu.”

Tiêu Hồng không khỏi rùng mình: “Ngôn đại nhân không đến nỗi chỉ vì một tiểu quan mà đi cáo trạng với phụ hoàng đấy chứ? Thế này đi, chi bằng tối nay ngài đến phủ ta chơi, ta sẽ thả tiểu quan kia về, thế nào?”

Ngôn Phi Mặc cười nhạt với hắn: “Ngài cứ thả trước đi, tối nay ta sẽ qua.”

Tiêu Hồng không khỏi sững người, nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Thật chứ?”

“Sao điện hạ không thử xem?” Ngôn Phi Mặc điềm nhiên đáp, chấp tay với bọn họ rồi ung dung rời đi.

Lúc quay về Ngôn phủ, tâm tình Ngôn Phi Mặc rất tệ, đến Ngôn Thất cũng nhìn ra hắn rất không thoải mái, lúc bình thường ông vẫn thích vây quanh hắn hỏi đông hỏi tây, lần này đưa hắn vào trong sân, pha một bình trà, rồi chuẩn nhanh như gió. Thính Vân đang luyện kiếm bên trong, vừa thấy hắn tới thì thu kiếm vào bao, hỏi liền: “Công tử, sao sắc mặt người tệ thế?”

Ngôn Phi Mặc với lấy bình trà uống mấy ngụm, khó chịu nói: “Bị một tên bại hoại chọc tức.”

“Tên bại hoại nào, tối nay muội đi kết liễu hắn.” Mắt Thính Vân sáng bừng, nàng đang nhàn rỗi vô vị mấy ngày nay, chỉ mong sao có chuyện gì mà hành hiệp trượng nghĩa.

Hiếu Phong ngồi phía trên thềm cửa, nàng yêu kiều cười bảo: “Thính Vân lại thế rồi, không phải công tử đã nói rồi sao, chết không phải là hình phạt nghiêm khắc nhất. Nếu hắn yêu tiền tài, nàng phải khiến cho hắn không một xu dính túi; nếu hắn thích sắc đẹp, nàng phải khiến hắn cả đời không lên được; nếu hắn cầu danh vọng, nàng phải khiến hắn thân bại danh liệt; nếu hắn yêu quyền lực, nàng phải khiến hắn ngã từ trên mây xuống đất. Như thế mới là báo ứng lớn nhất dành cho hắn.”

“Như thế đau đầu quá, ta vẫn thích trường kiếm giang hồ, ân oán rạch ròi hơn.” Thính Vân lạnh lùng nói.

“Cho nên nàng mới không phải là công tử, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời công tử thôi.” Hiểu Phong tiến đến bên cạnh Ngôn Phi Mặc, dáng vẻ cực kì khôn khéo.

Ngôn Phi Mặc nghĩ ngợi nhìn nàng một lúc rồi nói: “Đem ra đây.”

“Cái gì?” Hiểu Phong không hiểu.

“Thuốc khiến người ta cả đời không lên được ấy, hay là nàng đùa?”

Gương mặt thanh tú của Hiểu Phong tràn đầy đắc ý, nàng nói: “Công tử, cái này không thể khiến người ta cả đời không lên được đâu, trừ khi thiếu hần. Nhưng mà không lên được một hai tháng thì chẳng khó gì.”

Ba người nhìn nhau giây lát, cuối cùng đều phá lên cười, lúc tâm tình Ngôn Phi Mặc vui vẻ rồi mới nhận ra trong sân hơi lạnh, hần vội vàng đi vào trong sảnh: “Bếp lò đã đốt lên chưa? Lò sưởi mang đến cho ta chưa? Công tử nhà cô sắp đông chết rồi này.”

“Xong rồi, xong rồi, đã chuẩn bị hết rồi, ta còn đang đun thuốc bổ, hôm nay là vị mứt táo, nhất định công tử sẽ thích.” Hiểu Phong vui vẻ nói.

Ngôn Phi Mặc cười hì hì nheo khuôn mặt tròn trịa của nàng: “Tiểu cô nương, đức hạnh ghê cơ, công tử thương nàng.”

“Công tử à, ta không dám đâu, Thính Phong tỷ tỷ sẽ cầm kiếm chém ta mất.” Hiểu Phong vờ như hoảng hốt nói.

“Ta chém người liền luôn!” Thính Vân vòng qua Ngôn Phi Mặc túm lấy cổ nàng.

Hai người chạy quanh Ngôn Phi Mặc vòng này qua vòng khác, đang lúc ồn ào, tiếng Ngôn Thất ngoài cửa lại đột ngột vang lên: “Công tử, công tử, người của Khánh Vương phủ cầu kiến.”

Ngôn Phi Mặc khựng lại một lát, từ lần phát tay áo bỏ đi hôm chúc thọ ấy, mấy ngày này lúc gặp nhau Tiêu Tử Bùi vẫn luôn lạnh nhạt, trầm mặt chẳng nói chẳng rằng. Tuy rằng hần đã đoán trước kết cục này, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi rầu rĩ, do vậy, hần luôn tránh mặt Tiêu Tử Bùi. Hôm nay lại có người tới cầu kiến, chuyện này đúng là khiến hần bất ngờ.

Tiếng Ngôn Thất vừa dứt đã thấy Tiêu Thiển chui vào từ khe cửa, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: “Ngôn đại nhân cứu mạng, mau đi cứu công tử nhà tôi.”

Ngôn Phi Mặc nhất thời sửng sốt: “Công tử nhà ông làm sao? Lẽ nào ở kinh thành còn có người dám gây chuyện với hần?”

“Công tử nhà tôi, ngài ấy, ngài ấy, ngài ấy không muốn sống nữa.”

Lúc Ngôn Phi Mặc vội vã chạy đến tửu lâu Thiên Bảo, đám người túm tụm trước cửa tửu lâu đã tản bót, chỉ còn lác đác vài người xem náo nhiệt, chỉ trở lên mái nhà thì thảo to nhỏ với nhau. Ông chủ Liễu của tửu lâu đứng ở nơi đất trống, mặt mày như khóc tang, khó nhọc hô to: “Tiêu tướng quân, ngài mau lên tiếng đi, tổ tông của ta ơi, ngài đang làm gì thế? Quán rượu nhỏ không không chịu nổi sự giày vò của ngài đâu!”

Ngôn Phi Mặc nhíu chặt mày, nàng hỏi: “Tiêu tướng quân đang ở đâu?”

Ông chủ Liễu như nhìn thấy cứu tinh, vội nói: “Ai da, cuối cùng Ngôn đại nhân cũng tới rồi, Tiêu tướng quân uống rượu say, trèo lên mái nhà nói là muốn phơi ánh trăng, ta nói chứ, ngài ấy muốn phơi thì cứ phơi, sao cứ phải đi lui đi tới ở trên kia làm gì, còn bảo muốn tìm người cùng phơi nữa chứ, mấy lần suýt chút nữa là rơi xuống dưới rồi, nếu như Tiêu tướng quân xảy ra mệnh hệ gì ở chỗ này, ngài bảo ta phải sống sao đây?”

“Gọi người lên trên đỡ hần xuống là được rồi.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói.

“Sao mà không gọi được! Vừa lên trên ngài ấy đã nổi điên, nói có phải muốn ép ngài ấy nhảy xuống không, dọa mọi người vội vàng quay trở lại.” Ông chủ Liễu gần như sắp khóc.

Tiêu Thiển đi theo sau Ngôn Phi Mặc, lẩm bẩm nói: “Ngôn đại nhân, chuyện này đều do ngài cả mà.”

“Do ta?” Ngôn Phi Mặc cười nhạt nói, “Ta không gánh nổi đâu.”

Tiêu Thiển vẫn kiên trì nói: “Mấy ngày nay trong lòng công tử phiền não lắm, cho nên mới uống rượu say, luôn miệng nói sao ngài lại nhẫn tâm như vậy, nói không để ý thì không để ý đến người ta luôn.”

Ngôn Phi Mặc dở khóc dở cười: “Hắn vừa ăn cướp vừa la làng quá thể. Được rồi Tiêu Thiển, ta còn làm gì được nữa, hắn ồn ào đủ rồi thì sẽ tự đi xuống thôi, ta còn có việc, về trước đây.”

Tiêu Thiển nhìn thấy hắn định đi thì nhất thời hết hoảng, vội to tiếng hô lên: “Công tử, Ngôn đại nhân tới gặp người này, người mau xuống đây đi!”

Tiêu Tử Bùi bỗng nhiên lao ra từ một phía mái cong của lầu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vài bước, lớn tiếng hỏi: “Ở đâu? Phi Mặc đang ở đâu?”

“Ở đây! Công tử cẩn thận! Người đừng qua đây, Ngôn đại nhân sắp lên trên gặp người rồi.” Tiêu Thiển gấp đến mức dậm chân, xoay người nói với Ngôn Phi Mặc: “Ngôn đại nhân à, nếu ngài đi, công tử nhà tôi sẽ nhảy xuống theo luôn đấy. Mạng người quan trọng, ngài không thể thấy chết mà không cứu được!”

Tiêu Tử Bùi đứng trên mái cong lắc lư một cái, khiến đám người bên dưới cũng hoảng hốt một phen, tim Ngôn Phi Mặc cũng nhảy thót cả lên, hắn bắt lực hít sâu một hơi, nhảy phóc một cái cao hơn hai trượng, đáp xuống tầng thứ hai của lầu Thiên Bảo, rồi lại nhảy lật thêm cái nữa, tay áo vừa bay bay đã phóc tới mái nhà.

Tiêu Tử Bùi chẳng nói chẳng rằng, nhìn chằm chằm hắn một lát rồi hỏi: “Đệ đến làm gì? Không phải đệ đi cùng với tên họ Sở đó rồi sao?”

Ngôn Phi Mặc yên lặng nhìn hắn, xòe tay ra: “Tử Bùi, mau qua đây.”

“Ta không qua!” Hơi rượu xông lên, Tiêu Tử Bùi lắc đầu một cái, một chân đạp phải khoảng không, may mà tay hắn nắm được phần mái cong mới không bị rơi xuống, “Đệ lừa ta, ánh mắt của đệ và người ấy giống nhau như đúc, đệ chính là người cứu ta, đúng không?”

Ngôn Phi Mặc đổ mồ hôi lạnh, cái đầu này nói thấp không thấp, bình thường Tiêu Tử Bùi không say thì chẳng sao, nhưng đáng sợ hắn lúc này, nếu như rơi xuống dưới, kiểu gì cũng bị ngã gãy chân. Hắn ngẫm nghĩ rồi lặng lẽ đi về phía trước hai bước, dịu dàng nói: “Huynh qua đây, hai chúng ta từ từ nói chuyện.”

Tiêu Tử Bùi sững sờ nhìn hắn, bỗng nhiên bật cười: “Phi Mặc, trong lòng đệ cũng để ý tới ta, phải không?”

Ngôn Phi Mặc ngẩn ngơ, xòe tay về phía hắn: “Huynh qua đây, qua đây ta nói cho huynh biết.”

“Được, ta nghe lời đệ.” Tiêu Tử Bùi vui mừng phấn khởi đi về phía trước một bước, một viên ngọc dưới chân hắn trượt ra, cả người ngã nhào về bên phải, sắp rơi xuống mái nhà rồi!

Nói thì chậm mà diễn biến lại quá nhanh, Ngôn Phi Mặc vội vàng lao tới, giữ ngang lưng hắn, lăn một vòng ngay tại chỗ, lật qua lật lại hai vòng trên mái nhà, cuối cùng mới nằm yên trên mái ngói.

Tiêu Tử Bùi nặng nề đè lên người Ngôn Phi Mặc, hơi thở ấm nóng tán loạn vương vất bên cạnh, Ngôn Phi Mặc nào dám động đây, chỉ sợ Tiêu Tử Bùi lật mình một cái sẽ rơi xuống lầu luôn, hắn thấp giọng nói: “Tử Bùi, mau đứng lên.”

Tiêu Tử Bùi bỗng ngẩng đầu lên, chằm chằm nhìn hắn, ánh mắt đã sáng trong trở lại. “Phi Mặc, ta thích đệ.”

Ánh trăng bàng bạc, trời sao lấp lánh, tất cả mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng, gió nhẹ man mát thổi qua người, trong khoảnh khắc ấy, Ngôn Phi Mặc thoáng thất thần một lúc, có lẽ, hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng từng mong chờ trong mơ sẽ có một người thâm tình thổ lộ với mình như thế, từ đó nắm tay đi khắp giang hồ. Còn chưa đợi hắn kịp hồi thần, tay của Tiêu Tử Bùi đã nâng mặt hắn lên, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng đặt lên trán hắn, hai gò má hắn, rồi cuối cùng chạm lên môi, như thể đang hôn một món đồ trân bảo vô song nhất trên đời, dịu dàng mà kiên định.

Dần dần, Tiêu Tử Bùi càng hôn sâu hơn, quần quýt giao hòa, hơi thở quyện lại vào nhau, rất lâu sau, cuối cùng Tiêu Tử Bùi cũng chịu tha cho Ngôn Phi Mặc, khẽ miệng nhếch lên ý cười: “Phi Mặc, đệ cũng thích ta.”

29. Chương 29

Chương 29

Dịch : Tiểu Kỳ

Ánh mắt Ngôn Phi Mặc mơ màng mông lung, ngẩn ngơ nhìn hắc, bỗng nhiên lại bật cười rất nhẹ. Nàng nhẹ nhàng đẩy Tiêu Tử Bùi ra, lật mình ngồi trên mái ngói rồi nói: “Tử Bùi, có những chuyện, không phải chỉ cần thích là được.”

Tiêu Tử Bùi cũng ngồi xuống, ghé sát vào người nàng, ôm lấy bờ vai mỏng manh rồi hỏi: “Vậy cần gì nữa?”

Ngôn Phi Mặc trầm mặc rất lâu, nói: “Huynh bắt đầu nghi ngờ ta từ khi nào?”

“Lúc muội hóa thân thành Yên Mặc, dù thuật dịch dung của muội không chút sơ hở, nhưng ánh mắt của muội lại không lừa được ta, ta và muội sớm tối bên nhau nhiều ngày như vậy, lẽ nào là giả sao?” Tiêu Tử Bùi có phần đắc ý.

“Chỉ vì thế thôi sao? Quá mơ hồ, ta không tin.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói.

“Ta đã tới Hồng Tụ Lâu, tìm được một thứ ở trong phòng muội, sau đó ta chạy suốt cả đêm, vội vàng tới chỗ sư phụ, tra ra được đó là một loại bột phấn dịch dung. Tội chứng rành rành, muội còn gì để nói?” Tiêu Tử Bùi kể sát tai nàng đáp.

“Vậy huynh tính làm thế nào?” Ngôn Phi Mặc khẽ cười hỏi.

“Phi Mặc, ta sẽ tìm cơ hội cầu xin bệ hạ, muội nhờ hoàng hậu nương nương tỉ tê bên gối, chắc chắn bệ hạ không thể không thấu nhân tình.” Tiêu Tử Bùi hôn lên tóc nàng, ngập tràn khao khát, “Sau đó ta sẽ nói phụ vương tới chỗ bệ hạ cầu thân, muội yên tâm, từ nay về sau, chuyện của muội cũng chính là chuyện của ta, trách nhiệm trên vai muội ta sẽ gánh vác thay, người muội muốn bảo vệ nhất định ta sẽ bảo vệ họ chu toàn.”

Ngôn Phi Mặc nhìn hắc chăm chăm, đôi mắt đầy mờ mịt, sau một lúc, nàng mới khe khẽ thở dài một hơi, thâm thì nói: “Đồ ngốc.”

Tiêu Tử Bùi nhìn nàng, hỏi lại: “Sao lại nói ta thế? Muội không tin ta à?” Nói rồi, hắc giơ tay lên, thề thốt, “Ta, Tiêu Tử Bùi, nếu những lời hôm nay có nửa phần dối trá, bảo ta——”

Ngôn Phi Mặc nhẹ nhàng che miệng hắc, mỉm cười: “Ta biết, ta tin huynh không lừa ta.”

“Muội biết thì tốt.” Tiêu Tử Bùi vui vẻ nói, “Nói cho ta biết đi, vì sao muội phải cải trang nam nhi đến kinh thành? Lúc trước muội ở Mạc Bắc à? Vì sao ta đã tìm muội lâu như thế mà không thấy?”

“Chuyện này nói ra rất dài, sau này ta sẽ từ từ nói cho huynh.” Ngôn Phi Mặc không muốn nói nhiều, phải phải y phục định đứng dậy, “Huynh nhanh xuống dưới đi, Tiêu Thiển cuống sắp chết rồi.”

Tiêu Tử Bùi giữ nàng lại, bất mãn nói: “Muội chỉ biết làm người khác đau lòng thôi. Ta muốn cùng muội ở đây lâu hơn một chút, muội xem trăng sáng sao thưa, đêm đen mê đắm, hai chúng ta ngồi ở đây, không có ai tới làm phiền, tình thơ ý họa biết bao nhiêu.”

Ngôn Phi Mặc nghiêng đầu nhìn hắc: “Được, Tiêu tướng quân, chỉ bằng ngài dệt hoa trên gấm, ngâm một bài thơ xem sao?”

Tiêu Tử Bùi ghen hòng, hậm hực đáp: “Phi Mặc, muội đang chê cười ta văn vẻ không bằng Phong Vũ Dương đấy à?”

“Nào dám nào dám, Tiêu tướng quân là rồng phượng trong đám người, nào có cái lý không bằng người khác?” Ngôn Phi Mặc nghiêm chỉnh nói.

Tiêu Tử Bùi nhìn nàng chăm chăm, bỗng nhiên lại đưa tay cù nàng: “Cho muội cười ta này!”

Ngôn Phi Mặc sợ nhột, chỉ còn cách tránh trái né phải, tránh không được thì phải phì cười trong vòng tay của hắc, Tiêu Tử Bùi nhìn đôi mắt nàng sáng rực như sao, không kìm được lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng, thâm thì nói: “Phi Mặc, ta đổ kị, đổ kị vì muội hát lời thơ của Vũ Dương, đổ kị khi muội cười

với người khác, đổ kị lúc muối ở cùng Sở Thiên Dương, Phi Mặc, nhất định là ta trúng độc của muối rồi, cho nên mới thích muối đến thế...”

Lúc Ngôn Phi Mặc từ mái nhà đi xuống đã là giờ Tuất, Tiêu Tử Bùi theo sát đằng sau, chẳng còn vẻ say rượu chút nào, ý cười dào dạt, dương dương đắc ý, Tiêu Thiển trông thấy thì không khỏi ngơ người, hần lên lút hỏi Ngôn Phi Mặc: “Ngôn đại nhân, ngài có diệu kế gì đối phó với công tử nhà tôi thế? Dạy cho tôi vài chiêu.”

“Lần sau nếu huynh ấy mà còn khinh suất, cậu cứ lấy gậy đánh ngất huynh ấy đi là được, nhớ cho kỹ.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên đáp lại.

Tiêu Tử Bùi đang muốn cùng đi tới Ngôn Phủ, nhưng lại bị Ngôn Phi Mặc trừng cho một cái, chỉ đành lưu luyến không nỡ cáo từ với nàng, lúc gần đi còn dặn đi dặn lại: “Phi Mặc, ngày mai hai chúng ta lại tính tiếp, phải thỉnh tội với bề hạ thế nào, giải quyết sự tình ra sao nhé.”

Ngôn Phi Mặc không cho ý kiến, chỉ mỉm cười bảo: “Ngày mai lại nói đi.”

Nhìn theo bóng lưng Tiêu Tử Bùi đi xa, nét cười trên mặt Ngôn Phi Mặc cũng dần biết mất, nàng chán nản một lúc lâu, rồi mới thở dài một hơi, cô độc lặng lẽ đi về Ngôn phủ.

Trước cửa Ngôn phủ có một chiếc xe ngựa xa hoa đỗ lại, Ngôn Thất đang ngó nghiêng sốt ruột trước cổng, vừa thấy Ngôn Phi Mặc tới, cuối cùng cũng thở ra được một hơi, thỉnh thoảng chạy bước tới cạnh nàng, nhỏ giọng nói: “Không biết tại sao mà đại diện hạ phái người tới mời đã mấy lần, người nhìn xem, xe ngựa cũng dừng ở đây rồi, nói là đợi công tử người về sẽ đón người đi tới Tín Vương phủ.”

Ngôn Phi Mặc quan sát chiếc xe ngựa mấy lần, mỉm cười nói: “Thế này cũng tốt, đỡ phải đi bộ.” Nói rồi, nàng vén rèm xe ngựa bước vào trong.

Ngôn Thất hốt hoảng nói: “Công tử, hai vị cô nương đều rất lo lắng cho ngài, đợi người lâu lắm rồi, chi bằng ngài vào chào hỏi trước rồi đi.”

Ngôn Phi Mặc lắc lắc đầu: “Không cần, ông nói với hai người họ, ta sẽ về nhanh thôi, bảo bọn họ tự tính chuyện của mình trước đi.”

Tín Vương phủ tráng lệ uy nghi, đèn đuốc sáng trưng rực rỡ, Ngôn Phi Mặc vô thức bước theo tên gia bộc dẫn đường, chẳng bao lâu sau đã đi tới nội điện, gia bộc khê khàng đẩy cửa ra, đợi Ngôn Phi Mặc bước vào rồi mới kéo cửa kéo kẹt một tiếng, đóng chặt.

Trong phòng, nền đỏ chiếu sáng trên cao, trên chiếc bàn dài ở giữa phòng có đặt vài cây huân hương, Tiêu Hồng đang ngồi cạnh thư án, cầm một quyển sách xem say sưa, vừa thấy Ngôn Phi Mặc bước vào thì mắt sáng hần lên, đứng dậy: “Ngôn Phi Mặc cuối cùng khanh cũng tới rồi đấy hả, làm bản vương đợi lâu quá.”

Ngôn Phi Mặc thản nhiên bước qua hành lễ: “Đại diện hạ thật có hứng thú, lúc này rồi mà vẫn còn nhàn nhã xem sách được.”

Tiêu Hồng khinh thường cười nhẹ: “Ngôn đại nhân tới rồi, đương nhiên bản vương sẽ không có tâm trạng xem sách nữa.” Nói rồi, hần cầm đĩa mút quả bên cạnh lên, dùng xiên khều một cái, đưa đến bên miệng Ngôn Phi Mặc, “Nào, Ngôn đại nhân ăn quả thanh mai đi, đây là bản vương chuẩn bị riêng cho khanh đấy.”

Ngôn Phi Mặc tránh sang một bên, vừa hay va vào thư án của Tiêu Hồng, bất thành linh, bột phấn giấu trong tay áo nàng bắn ra ngoài, rơi thẳng vào trong tách trà đặt trên bàn. “Phi Mặc đã dùng bữa tối rồi, lấy trà thay rượu, kính điện hạ một chén.” Nói rồi, nàng cầm bình trà trên thư án lên, tự mình rót một chén trà, khê cụng vào tách trà của Tiêu Hồng một cái, phát ra tiếng “đình” giòn tan.

Tiêu Hồng cầm tách trà lên, uống một ngụm, cười nói: “Ta phái người đi mời khanh từ sớm, vốn dĩ đang định dùng bữa tối cùng khanh đấy.”

Khóe miệng Ngôn Phi Mặc hiện lên nét cười rất nhạt: “Bữa tối của điện hạ chỉ sợ ta không tiêu hóa nổi. Nếu như không còn chuyện gì khác, tại hạ xin cáo lui trước.”

Tiêu Hồng cứng đờ cả người, một lúc sau hần mới lạnh lùng cười lại: “Ngôn Phi Mặc, chúng ta ngửa bài nói thẳng đi, hôm nay ta đã đưa tên kia về rồi, nhưng nếu ngày mai muốn gọi hần tới cũng dễ ợt như trở bàn tay thôi.”

“Thì ra là vậy.” Ngôn Phi Mặc gật gật đầu, kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi đại diện hạ, tuy rằng vị tiểu quan ấy có vài điểm tương tự với ta, nhưng lại chẳng thân chẳng thích, không biết vì sao ta lại phải vì hần mà cúi đầu với đại diện hạ kia chứ?”

Tiêu Hồng nghẹn lời, hừ lạnh một tiếng: “Không phải ngươi vẫn khoác lác xem mình như người cứu giúp bá tánh thiên hạ sao? Một người còn không cứu được, thì sao cứu cả thiên hạ đây?”

Ngôn Phi Mặc nhướn mày: “Trước giờ Phi Mặc vốn không phải người có phẩm đức cao thượng như thế, nếu như đại diện hạ muốn uy hiếp ta, chỉ bằng cứ mang tiểu diện hạ và hoàng hậu nương nương tới lại ném tới đây, như vậy, ngài nói đông nhất định ta sẽ không đi về hướng tây, ngài bảo ta nhảy sông, chắc chắn ta sẽ không cắt cổ.”

Tiêu Hồng nhìn nàng chăm chăm, bỗng nhiên lại nở nụ cười âm độc: “Chỉ sợ một khi đã bước vào Vương phủ này thì không thể do người quyết được nữa rồi.” Nói rồi, hần vỗ vỗ tay, có hai người lập tức nhảy ra từ sau bình phong, một người là đạo sĩ trên dưới bốn mươi, người kia mặc trường sam màu xanh bình thường, nhưng bên mặt lại lộ ra xương gò má, hốc mắt khảm sâu, có lẽ là có huyết thống ngoại tộc.

“Thì ra đây là vị cao thủ đã dạy bộ chiêu pháp đó cho Tiểu Khả.” Ngôn Phi Mặc tinh tế quan sát người kia, rồi điềm nhiên bật cười.

Trong ánh mắt Tiêu Hồng lóe lên vẻ khao khát, hần cười nói: “Phi Mặc, ngươi nên ngoan ngoãn chịu trận đi, đến lúc động tay chân rồi, lỡ như có va chạm, bản vương sẽ cũng không nhẫn tâm đâu. Phùng đạo trưởng, Cáp Cừ, hai người nhớ thủ hạ lưu tình đây.”

Người tên Cáp Cừ kia biến sắc, cứng đờ hỏi lại: “Điện hạ, sao hần có vẻ như chẳng sao hết thế?”

Tiêu Hồng khựng lại, kinh ngạc nhìn Ngôn Phi Mặc một lúc, người nàng hơi lắc lư, sắc mặt cũng có phần trắng nhợt, nàng hỏi: “Đại diện hạ, trong huân hương này của ngài có cái gì?”

Lòng Tiêu Hồng mới chắc chắn đôi phần, hần cười gian: “Đây là mê hương do Cáp Cừ bí mật chế ra, tối nay ngươi ở lại chỗ ta, sáng sớm ngày mai sẽ tiễn ngươi về phủ, nhất định không lỡ mất buổi lên triều ngài mai đâu.”

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, mỉm cười nói: “Đại diện hạ, trong lòng ta sợ lắm.”

Phùng đạo trưởng kia quát to một tiếng, vội vàng kéo Tiêu Hồng ra sau lưng: “Điện hạ cẩn thận, chỉ sợ mê hương này không có tác dụng với hần rồi.”

Trên mặt Cáp Cừ cũng có phần nghi hoặc, trầm giọng quát: “Ngươi là ai? Sư phụ là môn phái nào? Sao có thể không sợ mê hương của ta?”

“Ồ, vì sao lại phải sợ ngươi chứ nhỉ? Loại mê hương này làm bữa chế ầu, mấy tôi tớ nhỏ bé trong môn phái của ta pha chế cũng cao minh hơn ngươi đấy, ngươi vẫn nên quay về bái sư học nghệ lại đi, nếu không ở đây lại làm trò cười cho thiên hạ mất thôi.” Ngôn Phi Mặc cười tươi đáp lại.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa rất mạnh, có người gấp gáp gọi vào: “Đại diện hạ, thái úy tìm ngài, bảo ngài lập tức qua đó.”

Tiêu Hồng biến sắc, quát: “Bảo thái úy đợi một lát.”

“Sắc mặt thái úy không tốt lắm, khẳng khẳng muốn ngài tới ngay!” Người ngoài cửa run giọng nói.

Tiêu Hồng không còn cách nào, đành phải nói với Phùng đạo trưởng và Cáp Cừ: “Hai vị giúp ta dạy dỗ tên này, ta đi lát rồi về.” Nói rồi, hần mở cửa ra, đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, Ngôn Phi Mặc chấp tay với hai người kia, mỉm cười nói: “Đêm khuya sương lạnh, đoán chừng đại diện hạ không quay về được đâu, hai vị cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Nói rồi, nàng xoay người chậm rãi đi ra cửa.

Thấy nàng lơ là phía sau, là thời cơ hiểm có, Phùng đạo trưởng lao tới, vận thể xuất chưởng đánh thẳng sau lưng nàng, thể chưởng hung mãnh, nội lực tràn đầy, có sức khai sơn phá thạch.

Chưởng lực nhanh chóng lao tới sau lưng Ngôn Phi Mặc, nhưng không ngờ cơ thể Ngôn Phi Mặc lại bỗng nhiên hóa thành một tờ giấy khẽ bay bay, chưởng lực chẳng những không khai sơn phá thạch, mà còn quay ngược trở về cơ thể hắn, trong chớp mắt, Ngôn Phi Mặc đã cách xa mấy trượng, chỉ còn nghe tiếng cười lạnh lạnh vọng sang: “Đa tạ đạo trưởng tiễn ta một đoạn, sau này gặp lại!”

Phùng đạo trưởng tức đỏ bừng cả mặt, đang định đuổi theo, thì lại thấy sắc mặt Cáp Cừu kinh hoàng: “Linh Cốc! Người này tới từ Linh Cốc!”

30. Chương 30

Chương 30

Dịch :Tiểu Kỳ

Lúc Ngôn Phi Mặc trở về Ngôn phủ, Thính Vân và Hiểu Phong đã đợi sẵn trong phòng, nhìn thấy nàng bước vào mới thở phào một hơi. Ngôn Phi Mặc vẫn trang nghiêm như cũ, thản nhiên hỏi họ: “Tổ áo đen đã sẵn sàng đợi lệnh cả chưa?”

Thính Vân liền đáp: “Mười ba kỵ binh tổ áo đen đã hành quân tới kinh thành ngay trong đêm, đang đợi lệnh ở địa điểm liên lạc. Tổ trưởng đã chờ sẵn trong sương phòng bên trái một lúc lâu.”

“Tổ áo xanh thì sao?”

Hiểu Phong trả lời: “Mười lăm kỵ binh tổ áo xanh đã lên vào hoàng thành, theo dẫn dò của công tử, họ dựa trên danh sách lẫn mình vào Vũ Lâm quân đợi lệnh.”

Ngôn Phi Mặc thoáng do dự, nàng lấy một vật trong ngực áo ra, ngần ngừ rồi vuốt ve một lúc, sau đó lại lấy một chiếc khăn tay, bọc thứ kia vào, tỉ mỉ buộc chặt, sau đó mới đưa lại cho Thính Vân: “Giao thứ này cho tổ trưởng tổ áo đen, bảo hắn nghe hiệu lệnh mà hành sự.”

Thính Vân nhận lấy, trên mặt ánh lên nét vui mừng, nàng hỏi: “Công tử, Tiêu Tử Bùi đã đồng ý rồi sao?”

Ngôn Phi Mặc cười khổ: “Sao mà đồng ý được, ta lấy trộm ở chỗ hắn ra đây.”

Thính Vân ngẩn người, nàng lo lắng nhìn Ngôn Phi Mặc rồi ngập ngừng dò hỏi: “Công tử, vậy sau này, Tiêu Tử Bùi sẽ hận người đây...”

Ngôn Phi Mặc có hơi chút thất thần, thản nhiên cười bảo: “Cứ để hắn hận đi, ta sẽ lấy mạng trả lại cho hắn.”

Trong lòng Thính Vân vẫn âm ỉ lo toan: “Công tử đang nói gì thế chứ? Người đừng dọa bọn em...”

Ngôn Phi Mặc nhướn miệng cười: “Ngốc, đùa với hai người thôi mà, được rồi, làm xong chuyện này đi, ta muốn ngủ một giấc say sưa, nghỉ ngơi đủ thì mai mới có thể quan sát cẩn thận về mặt của đại diện hạ được đây, không biết là xanh hay tím đây kia.”

Sáng sớm ngày hôm sau, tiết trời se lạnh, gió bắc dần nổi lên, có cảm giác như ông trời sắp đổ trận mưa. Ngôn Phi Mặc bước vào đại điện theo các vị đại thần, nàng đứng trong góc phòng, sắc mặt Tiêu Trách hơi âm trầm khó chịu, có lẽ tinh thần không được tốt, ánh mắt sắc lạnh kia lướt qua quần thần rồi cuối cùng rơi trên người Tiêu Hồng, ông mệt mỏi nói: “Chúng ái khanh, nếu không có việc gì quan trọng thì hôm nay bãi triều đi.”

Hộ bộ Lý thượng thư bước lên một bước, khom người nói: “Bệ hạ, vi thần có chuyện cần bẩm báo. Đầu thu năm nay, hộ bộ tuân chỉ phái hộ bộ thị lang tới cửa sông cứu trợ, mấy ngày gần đây, hộ bộ nhận được thư nặc danh tố cáo ngân kho cứu trợ chưa phát hết tới những nơi xảy ra thiên tai, còn bị giữ lại tới hơn phân nửa, trình xin ý kiến của bệ hạ xem xét.”

Hộ bộ hộ thị lang là anh vợ của Tiêu Hồng, nếu là chuyện nhỏ, Lý thượng thư đã cử người tới nói trước cho Tiêu Hồng một tiếng rồi dẹp xuống, nhưng lần này, xem ra chuyện đã quá lớn rồi, không cách nào giấu được, người tố cáo còn gửi kèm thư tín, sổ sách, chứng cứ xác thực, không thể không bẩm lên Tiêu Trách.

Tiêu Trách cười khê một tiếng, hỏi tiếp: “Xem ra hộ thị lang cũng là một cao thủ vợ vét đáy nhỉ, ngân lượng đó mà người cũng dám tham, không sợ người ta quật mồ quật mã tố tiên nhà người lên à! Hồng Nhi, con nói xem?”

Tiêu Hồng tiến lên một bước, cao giọng nói: “Nếu hộ thị lang đã dám làm những chuyện bỉ ổi tày đình như vậy, đương nhiên chúng ta phải nghiêm trị thích đáng, chỉ sợ là đằng sau còn có ẩn tình gì khác, bị người khác vu oan, phụ vương anh minh tinh tường, chắc chắn sẽ không hàm oan trung thần, bỏ qua cho gian thần.”

Hộ thị lang ở phía sau rầm một tiếng rồi quỳ rạp sát đất, hẩn liếc nhìn Tiêu Hồng một cái, mặt xám như tro rồi run rẩy đáp lời: “Bệ hạ minh xét, vi thần bị oan.”

Tiêu Trách im lặng nhìn hẩn, hồi lâu sau, ông khê thở dài một hơi: “Được, Lý thượng thư, trầm giao vụ này cho khanh điều tra, chủ mưu là ai, tham ô được bao nhiêu, nhất định báo cáo chính xác, nếu dám giấu giếm, xem như khanh đồng tội với kẻ tham ô.” Mấy chữ cuối cùng được ông rít từng từ từng chữ một qua kẽ răng, tức giận đến cực điểm.

Bầu không khí trong triều bỗng nhiên càng căng thẳng hẳn lên, Phương thái sư, Phùng thái úy và mấy vị lão thần bước lên xoa dịu vài câu, binh bộ thượng thư cũng nơm nớp lo sợ bẩm báo: “Bệ hạ, quân đội đóng quân ở Mạc Bắc tới báo, biên thùy có mấy toán giặc cướp quấy nhiễu người dân, hành tung bất định, quân kỷ nghiêm minh, chúng thần đoán họ là quân Tây Lương cải trang thành giặc cướp, quân đóng ở biên ải còn lo rằng quân Tây Lương đang ngóc đầu trở lại.”

Tiêu Trách thoáng trầm ngâm, ông hỏi: “Chúng ái khanh có kiến giải gì không?”

Phương thái sư vuốt râu bẩm tấu: “Người Tây Lương dã tâm hung ác, không thể không đề phòng.”

Tiêu Tử Bùi không thể không nhú mày: “Bệ hạ, theo lý mà nói hai mươi năm trước người Tây Lương đại bại, vi thần ở Mạc Bắc cũng từng nán lại một năm, có lẽ họ không còn thực lực để đánh tới biên quan gây chiến lần nữa đâu.”

Tiêu Hồng đáp: “Phụ vương, nhi thần cũng cho rằng như vậy, phải chăng quân đóng ở biên ải muốn lập quân công, cho nên giả báo quân tình?”

Tiêu Tử Bùi lắc đầu: “Đại diện hạ, đóng quân ở Mạc Bắc là thuộc hạ trước đây của ta, ta rất hiểu hẩn, không bao giờ có chuyện người này làm những điều như thế. Liệu có phải ở Tây Lương đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hồng cười nói: “Tử Bùi, con người ai cũng sẽ thay đổi cả thôi, đã một năm rồi khanh không gặp thuộc hạ của mình, cần thận một chút vẫn tốt hơn.”

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng nhìn hẩn: “Đa tạ diện hạ nhắc nhở. Bệ hạ, vi thần có thể phái thân tín tâm phúc đi do thám trước xem sao, phải hay không phải, đợi họ quay về hãy quyết định.”

Tiêu Trách gật đầu: “Được, cứ theo chủ ý của Tử Bùi đi.”

Trên triều chốc lát lại rơi vào im ắng. Tiêu Trách chuẩn bị phát tay bãi triều thì lại thấy Tiêu Hồng tiến lên trước một bước, cung kính tấu bẩm: “Phụ vương, hôm qua nhi thần vừa biết được một chuyện, lo lắng không yên, trần trọc cả đêm không ngủ. Hôm nay trước mặt phụ vương và các vị đại thần, không biết có nên nói hay không.”

Tiêu Trách lạnh lùng nhìn hẩn: “Con thấy nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói.”

Tiêu Hồng ngẩng người giây lát, đầu cúi gằm rất thấp, trong đáy mắt lướt qua một ánh nhìn phẫn hận, tuy nhiên hẩn vẫn cung kính trình bày: “Phụ vương, chuyện này có liên quan tới trung lang tướng Ngôn Phi Mặc, nhi thần vốn có khúc mắc với hẩn, chỉ e sẽ bị cho là công báo thù tư, nhưng việc này quan hệ trọng đại, không nói chỉ sợ sẽ gây ra đại họa, cho nên nhi thần không dám giấu giếm.”

Các đại thần hơi ồ lên, Tiêu Tử Bùi đứng cạnh bên cười lạnh, vừa định nói gì thì đã thấy Ngôn Phi Mặc bước ra từ phía sau, điềm nhiên đáp trả: “Đại diện hạ cứ nói đi đừng ngại.”

Tiêu Hồng ngẩng đầu lên, cười hì hì: “Ngôn đại nhân, lúc đầu ngài báo với lại bộ là gia thể xuất thân từ Ngôn gia của Tây Đô, là cháu trai của hoàng hậu nương nương, đúng không?”

Ngôn Phi Mặc trầm mặc không nói, đôi mắt thoáng nhìn Tiêu Tử Bùi, một lúc lâu sai, nàng khẽ thở dài một tiếng nhẹ đến mức không thể nào nghe thấy, gật gật đầu.

“Hôm qua ta nghe có người tiết lộ một bí mật, Ngôn Phi Mặc vốn không phải cháu trai của hoàng hậu nương nương! Hắn nói dối thân phận, ô uế cung đình, phạm vào đại tội khi quân!” Tiêu Hồng chỉ tay vào Ngôn Phi Mặc, nghiêm giọng nói.

Mọi người trên triều lại chấn động một phen, Tiêu Tử Bùi ngẩn ngơ nhìn Tiêu Hồng, trong đầu hắn như có gì đó vừa nổ âm một tiếng. “Tử Bùi, ta không phải là cháu trai của hoàng hậu nương nương đâu.”

“Đây là bí mật, cả kinh thành chỉ có mình chàng biết thôi.”

.....

Lại bộ Đình thượng thư tiến lên một bước, kinh ngạc hỏi thêm: “Đại diện hạ, mấy lời này không nói bừa được đâu, lúc đó lại bộ đã phái người tới Tây Đô phủ đối chiếu rồi, Ngôn đại nhân quả đúng là người của Ngôn gia ở Tây Đô, phụ thân đã mất sớm.”

“Đình thượng thư, lai lịch của hắn rất kì lạ, hơn nữa hắn cũng đã chuẩn bị kĩ càng ở Tây Đô phủ, mua chuộc hết mọi người, ta cũng nhiều lần bị hắn ta lừa gạt, không thể trách ngài.”

Tiêu Hồng sang sảng nói, “Phụ vương, hôm nay, đứng giữa triều đình, nhi thần đã dám nói lời này đương nhiên phải có chứng cứ gì xác thực, một lão nô của Ngôn gia đang ở chỗ con, từ nhỏ bà ta đã hầu hạ Ngôn gia, ở Ngôn gia hơn 30 năm, năm ngoái mới được đưa về quê nhà dưỡng già, chuyện của Ngôn gia, bà ta hiểu rất rõ.”

Phùng thái úy hắng giọng mấy tiếng, nói: “Đại diện hạ, chuyện này hết sức trọng đại, ngài phải thận trọng đấy. Ngôn đại nhân tự do ra vào cửa cung, tình cảm thân thiết với hoàng hậu nương nương, nếu lời ngài nói là thật, thì... thì...” Gừng càng già càng cay, lời chưa nói hết của Phùng thái úy đã trực tiếp đóng đinh bảy tấc vào mối quan hệ giữa Ngôn Phi Mặc và Ngôn Nhạc Chi.

“Quan hệ giữa Ngôn đại nhân và hoàng hậu nương nương thì nhi thần không dám suy đoán xằng bậy, xin phụ vương minh xét.” Tiêu Hồng xoay người nói với Tiêu Trách.

Lòng Tiêu Tử Bùi rối ren, hắn biết rõ không thể để Tiêu Hồng nói gì thêm được nữa, cho nên không kịp nghĩ ngợi đã bước lên phía trước, tấu ngay: “Bệ hạ, chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, Ngôn đại nhân không phải loại người ham vinh hoa phú quý, chi bằng gác lại để từ từ tra xét.”

Phong Vũ Dương cũng tiến lên trình bày: “Bệ hạ, trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đấy, theo vi thần thấy...”

Tiêu Hồng ngạo mạn ngắt lời Phong Vũ Dương: “Phong thượng thư, lão nô của Ngôn gia đang ở ngoài cung đấy, chi bằng truyền vào đây đối chất một phen.”

Tiêu Trách ngồi trên long kỷ, trong đầu ông cũng hỗn loạn chẳng kém gì chúng khanh, đối với thân phận của Ngôn Phi Mặc, ông đã hoài nghi từ rất lâu rồi: thái độ Ngôn Nhạc Chi quá thân thiết với Ngôn Phi Mặc, từ cá tính đến sở thích của hắn đều thuộc hết lòng lòng, nếu chỉ là một đứa cháu trai thì không thể nào lại có cảm tình đến vậy. Ông ta rất yêu Ngôn Nhạc Chi, cho nên cũng không muốn nghi ngờ bất cứ lời nào mà nàng nói, hơn nữa khả năng của Ngôn Phi Mặc quả thật hơn người, cho nên mới trọng dụng hắn. Tiếp xúc lâu với Ngôn Phi Mặc, tính cách đậm bạc uyên nhã đó tương tự ông lúc còn trẻ đôi phần, dần dần, ông cũng cảm thấy quý mến hắn, những suy nghĩ trước kia đều được ông chôn sâu tận dưới đáy lòng, chỉ lúc đêm khuya tĩnh lặng thỉnh thoảng mới nảy ra chốc lát.

Mà giờ đây, này của Tiêu Hồng và Phùng thái úy lại đào bới hết thấy những hoài nghi ngày trước. Ông hít sâu một hơi, lạnh lùng quan sát Ngôn Phi Mặc rồi chậm rãi hỏi từng từ: “Phi Mặc, khanh nói sao?”

Tiêu Tử Bùi liên tục ra ám hiệu với nàng, hấn khe khẽ lắc đầu, ý bảo nàng phải phủ nhận đến cùng, chỉ cần bãi triều hôm nay thôi, nhất định sẽ có cơ hội để xoay chuyển tình thế.

Sắc mặt Ngôn Phi Mặc đã trắng bệch hết rồi, nàng chăm chăm nhìn vào Tiêu Tử Bùi, rồi lại lướt qua những hảo hữu bình thường hay qua lại, cuối cùng ánh mắt ấy dừng lại nơi Tiêu Trách, nàng thở dài một hơi, nhắc mũi quan của mình xuống cầm trong tay: “Bệ hạ, không cần đối chất nữa đâu. Vì thần đã phụ sự tin yêu của bệ hạ, tội đáng muôn chết. Thần xuất thân bần hàn, vì vinh hoa phú quý mà cưỡng ép dựa hơi vào quan hệ với hoàng hậu nương nương, sai là ở thần, tội không thể tha, xin bệ hạ trị tội.”

Tiêu Tử Bùi vừa hoảng vừa tức, hấn chỉ Ngôn Phi Mặc lấp bắp: “Phi Mặc, đệ... đệ... điên rồi phải không! Đệ muốn làm gì hả?”

Ngôn Phi Mặc lạnh lùng nhìn hấn: “Tiêu tướng quân, ta muốn làm gì thì liên quan gì tới ngài, ngài là hoàng tôn quý tộc, làm sao mà hiểu được nỗi đau của những kẻ nhỏ bé như ta.”

“Đệ...” Tiêu Tử Bùi vừa giận vừa cuống, “Đệ nói năng lung tung cái gì đấy hả! Lẽ nào đệ đang nghi ngờ...”

“Ta còn tưởng thời gian này Tiêu tướng quân hạ mình kết giao với ta là vì sao, Ngôn Phi Mặc đã được thụ giáo rồi.” Ngôn Phi Mặc khẽ cười một tiếng, từ tốn nói hết một câu.

Tiêu Tử Bùi cảm giác giờ trên người mình có mọc thêm mười cái miệng nữa cũng không giải thích rõ được, một búng máu nghẹn cứng trong lồng ngực, thiếu chút nữa là lặn ra bất tỉnh. Hấn cắn chặt răng, đang chuẩn bị cầu xin Tiêu Trách thì bên tai đã vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Bãi bỏ chức quan trung lang tướng của Ngôn Phi Mặc, áp giải thiên lao, Phương thái sư sẽ cùng lại bộ điều tra chuyện này.” Nói rồi Tiêu Trách đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Tiêu Tử Bùi hét to: “Bệ hạ xin hãy khoan!” Tiêu Trách như bỏ hết ngoài tai, vừa đảo mắt đã khuất sau bình phong mất dạng, Tiêu Tử Bùi muốn đuổi theo thì lại bị Phong Vũ Dương đứng bên ngăn lại, hấn vội khuyên: “Tử Bùi, giờ bệ hạ đang cực kì tức giận, huynh đi chỉ e khéo quá hóa vụng, trước tiên cứ hợp bàn nghĩ cách làm thế nào cứu Phi Mặc đi đã!”

31. Chương 31

Chương 31

Dịch: Tiểu Kỳ

Trước đây thiên lao thuộc phạm vi quản lý của Vũ Lâm quân, từ sau khi Tiêu Trách đăng cơ, thiên hạ thái bình, hoàng tộc yên ổn, không có phạm nhân nào quan trọng, Ngôn Phi Mặc chỉ mới xuống đây đúng một lần, không ngờ cuối cùng bản thân mình cũng có ngày vào đây. Đi qua hết dãy hành lang vắng vẻ, từng cánh cửa chắn song mở ra đóng vào, cai ngục đưa nàng tới một phòng giam hơi rộng rãi một chút, ở đó không u ám như tưởng tượng của mình, chần dệm rất mỏng, nhưng cũng xem như sạch sẽ, giữa phòng có một cái bàn vuông, bên trên đặt một ngọn đèn dầu. Phòng giam cao hơn một trượng, không có cửa sổ, chỗ cao nhất trên tường chỉ có một cái lỗ thông khí to bằng miệng bát.

Hai Tả Hữu lang tướng Ngô Mạnh và Điền Trọng Lạc cùng theo nàng phía sau, Điền Trọng Lạc nhìn Ngôn Phi Mặc chui vào cánh cửa lao thấp bé, trong lòng buồn bã, viên mắt cũng đỏ ửng cả lên, hấn thấp giọng: “Ngôn đại nhân, ngài đừng buồn, bệ hạ sẽ nhớ tới điểm tốt của ngài thôi.”

Ngôn Phi Mặc thản nhiên cười nói: “Đa tạ lời lành của Điền đại nhân, không còn chuyện gì nữa, Điền đại nhân nên quay về sớm chút đi.”

Điền Trọng Lạc lạnh lùng nhìn Ngô Mạnh một cái: “Ngô đại nhân công vụ bận rộn, hay là Ngô đại nhân quay về sớm đi, ta nói chuyện với Ngôn đại nhân một lát.”

Ngôn Phi Mặc thở dài trong lòng: Cái tên Hữu lang tướng thẳng như ruột ngựa này!

Ngô Mạnh cung kính chấp tay với Ngôn Phi Mặc: “Ngôn đại nhân, ti chúc mang chức trách trên người, vẫn mong Ngôn đại nhân rộng lượng.”

Ngôn Phi Mặc gật đầu, ôn hòa nói: “Tất nhiên phải thế rồi, xin Ngô đại nhân cứ yên tâm.”

Ngô Mạnh thoáng do dự một lúc, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì sao, Ngô đại nhân cứ nói thẳng ra đi.” Ngôn Phi Mặc điềm nhiên hỏi tiếp.

“Chuyện này, Ngôn đại nhân võ nghệ cao cường, ti chúc thật không dám xem thường, liệu có thể, liệu có thể...” Ngô Mạnh ngập ngừng nói.

Điền Trọng Lạc nổi cơn thịnh nộ: “Ngô đại nhân, bình thường Ngôn đại nhân không hề bạc đãi ngài, kính ngài trọng ngài, vậy mà ngài còn thừa cơ ném đá thế sao.”

Ngôn Phi Mặc xua xua tay, cười nói: “Ngô đại nhân muốn xích ta lại phải không, không sao, xích thì cứ xích, dù gì ta cũng không thể ra ngoài.”

Ngô Mạnh im lặng không nói đi đến chỗ cai ngục lấy cùm, sau khi tạ lỗi, hắn tự mình giúp nàng đeo vào chân, còn hành lễ một cái, sau đó bỏ qua ánh mắt bừng bừng lửa giận của Điền Trọng Lạc, cứ thế lùi ra ngoài.

Điền Trọng Lạc thấy mà đau lòng, hắn nhìn bóng lưng kia vừa nghiêng răng nghiêng lợi chửi: “Tiểu nhân! Cút đi!”

Ngôn Phi Mặc bật cười: “Trọng Lạc, cái tình này của ngươi! Ta không còn, ngươi phải tự mình cẩn trọng, phải cẩn thận lời nói việc làm, đừng để người ta lấy ra làm trò cười.”

“Ngôn đại nhân, ta không tin là bệ hạ lại nhẫn tâm như thế, dù ngài phạm đại tội khi quân, mạo danh cháu trai hoàng hậu, nhưng hai năm nay, ngài chưa từng lợi dụng thân phận này để lừa dối gạt ai, hay vợ vét lộ hành, nhiều lần vào sinh ra tử trợ giúp hộ bộ, hình bộ phá trọng án, thanh lọc Vũ Lâm quân, giáo dưỡng tiểu điện hạ, bao nhiêu việc như thế, ngài yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội diện kiến thánh thượng, cầu xin thay ngài.”

Ngôn Phi Mặc nhất thời sầm mặt: “Trọng Lạc, nhất định không được làm chuyện ngu ngốc này đâu! Lòng bệ hạ sáng như gương, nên xử trí ta thế nào đã tính toán trong lòng, ngươi đi cầu xin là lo chuyện bao đồng, chẳng may long nhan thịnh nộ sẽ liên lụy đến ngươi, ngươi bảo ta phải tự phạt thế nào? Từ nay trở đi, ngươi cách xa ta ra, đừng đến thiên lao nữa, nếu ta có thể may mắn ra ngoài, chúng ta sẽ có ngày gặp lại, còn nếu không ra được đây, ngươi phải chăm sóc Vũ Lâm quân cho ta, nhớ cho kỹ!”

Điền Trọng Lạc không phục nhìn nàng, khó chịu đáp: “Ta không sợ bị liên lụy, nếu không nhờ Ngôn đại nhân, ta đã bị cháu nội của Tần quốc công hại chết, sao có thể có được ngày hôm nay!”

“Nếu muốn báo đáp thì cứ ngoan ngoãn ngồi vững trên cái ghế Hữu lang tướng đi!” Ngôn Phi Mặc nghiêm mặt nói tiếp, “Ta không còn nữa, an nguy của tiểu điện hạ đặt hết trên người ngươi.”

Điền Trọng Lạc run run, nhưng cũng tỉnh táo trở lại ngay lập tức, hắn nhìn Ngôn Phi Mặc đầy phức tạp, rất lâu sau, cuối cùng cũng trịnh trọng gật đầu: “Ngôn đại nhân, ta nghe ngài.”

Khó khăn lắm mới khuyên được Điền Trọng Lạc rời khỏi thiên lao, Ngôn Phi Mặc mệt mỏi xoa trán, trong lòng lại thấy hơi khó chịu. Phòng giam âm khí nặng nề, hơi lạnh từ dưới đất phả lên, nàng bất giác lại rùng mình một cái, đành phải leo lên giường ngồi xếp bằng ngay ngắn, vận chuyển chân khí hết một vòng, mới từ từ mở mắt ra.

Một binh sĩ đứng ngoài cửa thấy nàng có động tĩnh thì vui vẻ chạy sang, nhỏ giọng nói: “Ngôn đại nhân, sắp qua một canh giờ rồi, làm ta lo chết mất.”

Ngôn Phi Mặc liếc hắn một lượt, đáp lời: “Ngươi lo ta chết rồi không biết phải báo cáo thế nào à? Yên tâm đi.”

Binh sĩ kia khựng lại: “Ngôn đại nhân, ngài không nhận ra ta sao? Ta là Cao Thiên, là Cao Thiên mà ngài từng cứu khỏi tay đại điện hạ ấy.”

Ngôn Phi Mặc quan sát hắn hồi lâu, giờ mới nhận ra người này, trong cuộc vây săn lần trước, người trước mặt đã chọc giận Tiều Hồng, thiếu chút nữa đã hắn bị quất cho một roi chết đứng.

Cao Thiên vui mừng cầm một hộp cơm, mấy quyển sách và mấy tập thơ ra, nói: “Điền đại nhân cứ dặn dò ta mãi, nhưng mà đúng là thừa quá rồi, ta đâu phải loại người lang tâm cầu phước, ơn như giọt nước cũng phải báo đáp một con suối, hưởng hồ ngài và Điền đại nhân còn cứu mạng ta.”

“Sao người lại ở đây?” Ngôn Phi Mặc có hơi phiến muộn.

“Ngô đại nhân viện cớ điều ta tới đây, vốn định phân lại sau, nhưng mà họ bận quá, nên quên mất một tiểu tốt như ta rồi.” Cao Thiên nhún vai, mĩa mai nói.

Bữa tối rất thịnh soạn, năm đĩa thức ăn nhỏ, một bát cơm trắng, còn thêm cả bình rượu. Ngôn Phi Mặc và Cao Thiên ngồi cách một chân song, hai người ta một gấp người một gấp, vừa ăn vừa trò chuyện. Cao Thiên rất khéo miệng, vừa bát công tác là thao thao bất tuyệt.

“Ngôn đại nhân, ta nghe nói ngài mạo nhận hoàng thân quốc thích mà bị đầy đại lao, chuyện này có đúng thật vậy không? Thưa ra ta thấy, cái danh hoàng thân quốc thích này có tốt đẹp gì đâu, phải ra về hiểu lễ dàng hoàng, đeo lên thì khó mà bỏ xuống, chịu đựng được nhưng cũng sẽ bị những thứ này quăn chặt không cách nào cự quây, không chịu đựng được mặt mày sáo rỗng, xương cốt cũng mục ruỗng cả luôn.” Cao Thiên lắc đầu than thở.

Ngôn Phi Mặc nhếch mép cười: “Người nói cũng có có lý, nhưng mà nghĩ trong lòng thì được, nhất định không được nói ra ngoài.”

“Ôi chao, ta chỉ nói với Ngôn đại nhân thôi mà. Ở chỗ người khác thì là sao dám nói, hơn nữa ta chỉ là một binh sĩ nhỏ nhoi, ai mà nghe ta nói chứ.” Cao Thiên cười đáp, “Ngôn đại nhân nghĩ không đúng rồi, với năng lực của ngài, nếu không phải là cháu của hoàng hậu thì không chừng còn phát lên như cá gặp nước ấy chứ.”

Ngôn Phi Mặc nghe vậy thì nhìn người này bằng một con mắt khác: “Cao Thiên, mắt nhìn tốt đấy!”

Cao Thiên đắc ý: “Không dám giấu ngài, thực ra lúc niên thiếu gia cảnh của tiểu nhân hưng thịnh lắm, ngoài tập võ rèn luyện thân thể, cũng có đọc vài cuốn sách hay, cho nên cũng có mắt nhìn đời.”

Ngôn Phi Mặc cười nói: “Vậy đúng là ta không có mắt thật rồi, không phát hiện ra trong Vũ Lâm quân còn có một nhân vật thế này.”

Cao Thiên cười nói: “Tiểu nhân vui vẻ tự tại, giống như bây giờ cũng chẳng có gì không tốt, không phải bận lòng gì cả, thoải mái tiêu dao.”

“Đúng thế, ngàn vàng khó mua được tự do.” Ngôn Phi Mặc hơi lơ đãng, như thể đang nghĩ đến điều gì, khoe miệng còn tươi cười rất khê.

Cao Thiên ngẩn ngơ, hần cảm giác vị đại nhân trước mặt cứ hết như thần tiên vậy đấy, lúc nào cũng bỗng bồng bềnh như sắp bay đi mất. Hần nghĩ ngợi rồi dè dặt hỏi nằng: “Đại nhân, ngài có muốn biết tình hình bên ngoài không?”

Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói: “Biết hay không cũng chẳng khác biệt gì.”

“Ngôn đại nhân, ngài đừng tuyệt vọng.” Cao Thiên hốt hoảng, “Ta nghe nói Phương thái sư và hai vị lão thần khác đã đi diện thánh vào lúc trưa, ở lại chỗ bệ hạ gần nửa canh giờ. Sau đó, Khánh Vương gia cũng tới diện Cam Lộ cầu xin bệ hạ giơ cao đánh khê, nhất định sẽ không sao đâu mà.”

Ngôn Phi Mặc ngạc nhiên nhìn hần: “Phương thái sư và Khánh Vương gia cầu xin cho ta?”

“Vâng ạ, họ nói thể diện của Ngôn đại nhân lớn thật.” Cao Thiên cười nói.

“Thể tiểu diện hạ thì sao?” Ngôn Phi Mặc hỏi, nếu không gì bất ngờ, Tiêu Trách nhất định sẽ phong tước tìn tức, nếu không chỉ sợ Tiêu Khả đã xông vào thiên lao.

“Nghe nói tiểu diện hạ đến hành cung sẵn sẵn rồi.” Cao Thiên vỗ đầu, nghi ngờ đáp, “Trùng hợp quá?”

Ngôn Phi Mặc cười cười hỏi: “Hoàng hậu nương nương thì sao?”

Cao Thiên nhìn nằng một cái, ập a ập ứng nói: “Hoàng hậu nương nương... ta... ta cũng không biết.”

Ngôn Phi Mặc không hỏi thêm gì nữa, tiếp tục tán gẫu thêm một lúc mới lên giường nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, đột nhiên Ngôn Phi Mặc lại giật mình tỉnh giấc, nàng mở to hai mắt nhìn, con chim xanh nhỏ Hiểu Phong huấn luyện đang im lặng đậu bên người nhìn nàng, đôi mắt to như hạt đỗ, tinh thần có vẻ khá là hăng hái. Nàng cười với nó, thân thiết vuốt ve cái mỏ nhọn bé xíu, sau đó lần tìm một cái ống nhỏ dưới chân chim.

Trong ống có một tờ giấy trắng nho nhỏ, Ngôn Phi Mặc rū tay, bóc lên bề mặt một lớp mặt phấn, không lâu sau, trên tờ giấy xuất hiện chữ viết. Nàng nhìn xong thì lông mày chau lại, phất một cái nữa, tờ giấy trắng đã hóa thành bột phấn, biến mất giữa không trung.

Ngôn Phi Mặc áp con chim xanh nhỏ vào trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vỗ về đầu nó, lẩm bẩm nói: “Đi đi, rời khỏi chỗ này đi.”

Đôi mắt đen óng tròn xoe chuyển động, một mỗ vào tay nàng một cái, rồi mới vỗ đôi cánh, không tiếng động bay đi.

Ngày hôm sau lúc gần đến giờ cơm tối, Cao Thiên mới vội vàng vàng đi sang, vội vàng báo: “Ngôn đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi, ta không nghe ngóng được tin tức gì của hoàng hậu nương nương nữa, nghe nói hôm qua nương nương và bệ hạ cãi nhau, bệ hạ đập cửa rời khỏi điện Trường Lạc, mấy cung nữ và ma ma đều bị dọa đến mặt mày xanh lét, hôm nay thì điện Trường Lạc bị phong tỏa luôn rồi, không được phép vào trong, cũng không được phép ra ngoài.”

Ngôn Phi Mặc cầm quyển sách trong tay, bình tĩnh đứng dậy: “Phong tỏa là tốt, bệ hạ nên hủy phong hiệu của hoàng hậu nương nương, rồi đuổi ra khỏi cung mới gọi là sạch sẽ.”

Cao Thiên sững sờ nhìn nàng, cứ tưởng Ngôn đại nhân hoảng quá nổi điên, đang nghĩ xem có nên tìm một đại phu đến khám cho ngài ấy hay không, bên ngoài chấn song cửa phòng giam đã vang lên một giọng nói lạnh lùng, từ xa tiến lại: “Ngôn đại nhân tiêu dao quá nhỉ, xem ra bản vương đã tính sai thật rồi.”

32. Chương 32

Chương 32

Dịch : Tiểu Kỳ

Ngôn Phi Mặc ngẩng đầu nhìn sang, Tiêu Hồng đang chấp tay sau lưng, sau lưng còn có một thị vệ đi cùng, chậm rãi từ tốn bước từ chấn song sắt qua đây. Nhìn lại Cao Thiên, hắn đã nhanh chóng cúi đầu, thỉnh an Tiêu Hồng rồi lẩn mình trong bóng tối.

Trong lòng Ngôn Phi Mặc tán thưởng Cao Thiên không ngớt, nàng nghênh đón ánh mắt của Tiêu Hồng: “Sao đại diện hạ lại hạ mình chạy tới thiên lao bé nhỏ này thế, Phi Mặc không khỏi hoảng sợ rồi đây.”

“Ngôn đại nhân mà cũng có lúc sợ hãi sao?” Tiêu Hồng chắc chắc mấy tiếng, “Người phạm phải đại tội khi quân, cách chức giam vào tử lao, còn có thể thản nhiên cười như không, ung dung thoải mái, vững vàng như núi thế này, bản vương đúng là phải học tập nhiều rồi.”

“Lòng đại diện hạ tạp niệm quá nhiều, chỉ sợ có học cũng không nổi đâu.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói.

Tiêu Hồng hừ lạnh một tiếng, rồi đắc ý cười to: “Chỉ sợ người còn không biết tình hình bên ngoài rồi? Lần này phụ vương quyết lòng trị người tội chết, ai tới xin cũng vô ích mà thôi, hôm qua phụ vương nổi giận với vị cô cô lúc trước của người, chỉ sợ vị trí hoàng hậu của ả, hắc hắc, cũng nguy cơ trùng trùng. Ngôn Phi Mặc, sao người không thân phục ta đi, tới phủ của ta làm tiểu quan, bản vương có thể xem xét giúp người miễn tội chết.”

Ngôn Phi Mặc cười dài nhìn hắn, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Tiêu Hồng, lòng Tiêu Hồng rung rinh, bất giác lại bước chân đến trước cửa lao, cách Ngôn Phi Mặc chỉ mấy bước chân. Thị vệ sau lưng trầm giọng báo: “Điện hạ cần thận!”

Tiêu Hồng sức tỉnh trong lòng, dừng chân lại, nhìn sang rồi nói với Cao Thiên: “Người ra ngoài canh chừng, đợi ta gọi thì lại vào.”

Lòng Cao Thiên hốt hoảng, nhưng không cách nào kháng cự, đành phải lê từng bước ra bên ngoài.

“Điện hạ muốn mời ta vào cung của ngài đó sao?” Ngôn Phi Mặc liếc mắt nhìn phía dưới của Tiêu Hồng, cười gian xảo: “Không biết điện hạ còn được nữa hay không?”

Tiêu Hồng ngăn người, nhất thời máu huyết phun trào, gương mặt vốn trắng bệch chợt nhợt nhạt lại trở nên đỏ bừng như gan lợn, hấn chỉ tay vào Ngôn Phi Mặc run rẩy nói: “Người——thì ra là người——người đã làm gì ta?”

Ngôn Phi Mặc nhún vai, cười nói: “Ta chẳng làm gì cả, có khi điện hạ làm chuyện xấu quá nhiều, bị trời phạt rồi chẳng.”

“Ngôn Phi Mặc, người cứ đợi đấy!” Cả người Tiêu Hồng run lên, “Chắc chắn ta phải khiến người chịu hết mọi khổ hình trên đời, muốn sống không được, muốn chết không xong!”

“Đại điện hạ cứ lo cho bản thân đi đã.” Khóe miệng Ngôn Phi Mặc mỉm cười mỉm thần bí, “Ngài tưởng bệ hạ muốn trị ta tội chết hay sao? Ngài nghĩ hoàng hậu nương nương sẽ bị phế thôi à? Ta nói cho ngài biết, không quá ba ngày, bệ hạ sẽ thả ta ra, đến lúc đó ngài...”

Ngôn Phi Mặc khinh miệt nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới: “Người cho rằng những việc mình làm không ai biết gì sao? Lòng bệ hạ sáng như gương, người cứ đợi đấy đi.”

Tiêu Hồng nhìn nàng trân trân, rất lâu sau đó, cuối cùng hấn mới khôi phục được bình tĩnh, ha ha cười lớn: “Ngôn Phi Mặc, đừng có khích ta, ta sẽ không làm theo lời người nói đâu.”

Ngôn Phi Mặc khiên tốn đáp: “Sao đại điện hạ có thể làm theo lời ta được chứ, đại điện hạ là người làm đại sự, Phi Mặc tự thẹn không bằng. Có điều, không biết hoàng tộc Tây Lương đã cho đại điện hạ lời hứa gì nhỉ? Đáng để đại điện hạ phải mạo hiểm thông địch phản quốc như thế? Không biết hộ thị lang tham ô nhiều ngân lượng như vậy đã dùng vào việc gì rồi?”

Sắc mặt Tiêu Hồng đại biến, đúng vào lúc này, từ ngoài cửa song sắt có một người vội vàng chạy vào, là Tả lang tướng Ngô Mạnh, hấn kinh ngạc liếc Ngôn Phi Mặc một cái, rồi ghé vào tai Tiêu Hồng nói mấy câu.

Tiêu Hồng thất thanh kêu lên: “Người nói cái gì? Tiêu Tử Bùi nói như thế á?”

Ngô Mạnh gật đầu.

Tiêu Hồng đi qua đi lại trước cửa lao mấy bận, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Ngôn Phi Mặc, bỗng nhiên, hấn dừng bước, bật cười: “Ngôn Phi Mặc, Tiêu Tử Bùi nổi điên rồi, hôm nay hấn lại dám đại náo hoàng cung, mạo phạm thánh giá.”

Ngôn Phi Mặc thần nhiên nói: “Không phải Tiêu Tử Bùi là đường huynh của đại điện hạ đó sao? Thân phận của ta chẳng lẽ không phải y tiết lộ cho ngài? Khánh Vương gia trước giờ vẫn luôn chán ghét hoàng hậu nương nương nhất sủng hậu cung? Tiêu Tử Bùi đại náo hoàng cung thì can hệ gì tới ta?”

Tiêu Hồng ghen hòng, hấn cũng không muốn giải thích hộ cho Tiêu Tử Bùi, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Ta chỉ hiểu kỳ, mị lực của Ngôn đại nhân đúng là lớn quá mà, làm bản vương cũng muốn cầu xin phụ vương thưởng Ngôn đại nhân cho ta.”

Ngôn Phi Mặc kinh hoàng, nàng nhú mày nói: “Tiêu Tử Bùi đã làm gì rồi?”

Tiêu Hồng chăm chú nhìn nàng, bỗng nhiên lại ha ha ha cười lớn: “Tiêu Tử Bùi điên rồi, hấn nói người là nữ nhi, có ân cứu mạng hấn, khẩn cầu bệ hạ nể tình hấn bình định Tây Lương, thưởng người cho hấn!”

Ngôn Phi Mặc ngăn người, mặt không đổi sắc nói luôn: “Đúng là điên rồi, bệ hạ nên đuổi y ra khỏi cung đi.”

Tiêu Hồng âm độc nhìn nàng, ánh mắt lóe lên, không biết trong lòng lại đang nghĩ cái gì, Ngô Mạnh sốt ruột tiến lên nói: “Đại điện hạ đừng nhiều lời với hấn, bệ hạ nghiêm lệnh, nếu không có thủ dụ của người thì bất cứ ai cũng không được vào trong thăm hỏi, nếu thời gian vào đây quá lâu, chỉ sợ không giấu nổi tầm mắt của bệ hạ, phải mau chóng ra ngoài thôi.”

Tiêu Hồng do dự giây lát rồi gật gật đầu, hẩn liếc nhìn Ngôn Phi Mặc một cái, phất phất tay áo bước ra ngoài cửa lớn. Đi đến tận cuối hành lang thì chạm mặt Phong Vũ Dương.

Phong Vũ Dương khựng lại một chút, khom người hành lễ: “Đại diện hạ.”

“Phong đại nhân đến thiên lao làm gì?” Tiêu Hồng lạnh lùng hỏi hẩn.

“Phụng mệnh thủ dụ của bệ hạ, thần tới đây để hỏi Ngôn đại nhân vài câu.”

“Hẩn giao hoạt lắm đấy, Phong đại nhân đừng để bị hẩn lừa.”

“Vi thần nhất định sẽ cân trọng lời nói và việc làm của mình, cũng sẽ cân nhắc những lời ngài ấy khai, đa tạ đại diện hạ nhắc nhở.”

Tiêu Hồng hừ một tiếng rồi vội vội vàng vàng rời đi. Phong Vũ Dương nhìn bóng lưng của hẩn, bất giác lại thở dài một hơi, hẩn chậm rãi bước vào trong. Trong thiên lao có phần u ám, nhất thời khó mà thích ứng được với ánh sáng ở đây, chỉ lơ mơ nhìn thấy có một người đứng bên cửa song chắn gỗ, dáng hình như ngọc, mỉm cười nhìn hẩn.

Phong Vũ Dương vui mừng bước nhanh tới trước cửa lao, dạn dò Cao Thiên mở cửa đại lao ra. “Phi Mặc, đệ vẫn ổn chứ?”

Bất chợt, hẩn nhìn đến chiếc gùm trên chân Ngôn Phi Mặc, giật tím mặt, “Ai? Ai bảo các người làm vậy?”

Cao Thiên hồi bẩm nói: “Là Tả lang tướng Ngô Mạnh.”

“Mở ra cho ta.” Phong Vũ Dương nghiêm giọng nói.

Ngôn Phi Mặc xua xua tay, cười nói: “Vũ Dương, không cần đâu, đời này của ta chưa từng đeo gùm chân bao giờ, trải nghiệm một chút thôi mà.”

Phong Vũ Dương chưa xót trong lòng, hồi lâu sau, hẩn nghiêm giọng nói: “Phi Mặc, bệ hạ lệnh ta qua đây hỏi đệ mấy câu, đệ phải cân nhắc cẩn thận rồi trả lời cho ta.”

Ngôn Phi Mặc gật gật đầu, ôn hòa đáp: “Vũ Dương cứ hỏi đi, ta biết gì sẽ nói đấy, đã nói là nói hết.”

Phong Vũ Dương nín thở nhìn nàng, giọng nói hơi run rẩy: “Ngôn Phi Mặc, đệ là nam hay nữ?”

Ngôn Phi Mặc thở dài một hơi, hỏi: “Nếu là bệ hạ hỏi ta, xin Vũ Dương chuyển lời lại cho bệ hạ, là nam hay nữ, đợi sau khi Ngôn Phi Mặc ngừng thở sẽ biết ngay thôi.”

“Vậy, nếu như là ta hỏi đệ thì sao?” Phong Vũ Dương nhìn nàng chăm chăm, thấp giọng hỏi.

Trên mặt Ngôn Phi Mặc ngập tràn khổ não, rất lâu sau, nàng trả lời: “Vũ Dương, ta lừa huynh lâu như vậy, trong lòng ta thực sự rất áy náy.”

Phong Vũ Dương nhìn nàng trân trân, trong đầu rối loạn không ngừng, đủ thứ suy nghĩ ùn ùn kéo tới. “Vậy, Yên Mặc cô nương đó, rốt cuộc có phải là đệ hay không?” Giọng nói của Phong Vũ Dương có phần run rẩy.

Ngôn Phi Mặc chỉ cảm thấy cực kỳ xấu hổ, quanh co mấy câu, lòng đã quyết, cho nên vẫn tiếp tục trả lời: “Xin lỗi, Vũ Dương, không phải ta cố ý lừa huynh đâu. Lúc ấy hai thị tì của ta nhàn rỗi quá, cứ khăng khăng muốn đến Hồng Tụ lâu chơi, không ngờ lại đụng phải các huynh.”

“Thì ra... thì ra là thế...” Phong Vũ Dương hồn bay phách lạc, thì thào tự nói.

Ngôn Phi Mặc cúi người xin lỗi hẩn: “Vũ Dương, huynh thật lòng đối xử tốt với ta, nhưng ta lại luôn giấu giếm huynh, trong lòng ta thực sự rất hổ thẹn, nếu huynh không thoải mái thì cứ mắng ta đi!”

“Ta mắng nàng làm gì...” Phong Vũ Dương quan sát nàng, chậm rãi hỏi: “Phi Mặc, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng xem ta là gì?”

Ngôn Phi Mặc mờ mịt nhìn hẩn: “Vũ Dương, sao huynh lại hỏi thế? Đương nhiên ta xem huynh là hảo bằng hữu rồi, là bằng hữu tốt nhất của ta.”

“Bằng hữu tốt nhất...” Phong Vũ Dương lẩm bẩm nhắc lại, cõi lòng ngập tràn chua xót.

“Vũ Dương, huynh sao vậy, huynh khó chịu à.” Ngôn Phi Mặc hốt hoảng đặt tay lên mạch của hắn, “Ta giúp huynh bắt mạch.”

Phong Vũ Dương muốn gạt tay nàng ra, muốn nói với nàng “nam nữ thụ thụ bất thân”, nhưng không biết vì sao, tay hắn không sao cử động. Hắn chăm chú nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Ngôn Phi Mặc, thấp giọng: “Phi Mặc, ta không sao, chỉ vì tối qua ngủ không ngon thôi.”

Ngôn Phi Mặc thấy mạch tượng của hắn bình ổn, cũng yên tâm hơn nhiều, nàng cười nói: “Là ta khiến các huynh phải bận lòng rồi.”

Phong Vũ Dương không dám nhìn nụ cười của nàng, lùi về sau một bước, lại hỏi: “Bệ hạ còn hỏi nàng, rốt cuộc nàng và hoàng hậu có quan hệ gì đây?”

Ngôn Phi Mặc trầm ngâm giây lát, trả lời: “Xin huynh hỏi bầm bệ hạ, quan hệ giữa ta và nương nương, có lẽ nương nương đã nói với bệ hạ rồi, nếu bệ hạ không tin thì ta cũng không còn lời nào để nói.”

“Phi Mặc, nàng cứ nhất thiết phải đẩy mình vào đường cùng vậy sao?” Phong Vũ Dương nôn nóng hỏi.

“Vũ Dương huynh cứ bấm bảo như sự thật đi. Ta cô độc một mình, đến đi cũng không còn gì vướng bận.” Ngôn Phi Mặc thản nhiên nói.

“Vậy, Tử Bùi thì sao? Tử Bùi phải làm thế nào?” Phong Vũ Dương nhìn dáng vẻ thản nhiên của nàng, bỗng nhiên kích động.

33. Chương 33

Chương 33

Dịch: Tiểu Kỳ

Ngôn Phi Mặc yên lặng ngồi trong phòng giam, ánh sáng từ lỗ nhỏ trên tường đã không còn chiếu rọi, cả căn phòng trở nên u ám, ánh đèn dầu mờ mờ leo lét, chiếc bóng của nàng lại kéo dài thật dài, hắt lên lên vách tường từng vệt mờ hư ảo.

Đã ba ngày kể từ khi Ngôn Phi Mặc vào trong thiên lao, ngày ngày bình lặng, giống như sự yên tĩnh trước một cơn bão lớn.

Hôm nay Cao Thiên không có ca trực, buổi sáng qua thăm hỏi một lần, đưa ít đồ dùng hàng ngày qua, tán gẫu đầu câu, hắn nói đến đại điện hạ, Cao Thiên thắc mắc: “Hôm qua đại điện hạ cả ngày đều ở trong cung, sau khi lên triều một mình thì cầu kiến bệ hạ hai lần, đến hậu cung thăm Thực phi, chắc chắn là hắn đang tính cách để trừng trị đại nhân, nhưng cả ngày hôm nay lại không thấy bóng dáng đại điện hạ đâu, đúng là kì lạ.”

Ngôn Phi Mặc mỉm cười liếc hắn một cái: “Có tài thám thính đấy.”

Cao Thiên xấu hổ mỉm cười: “Ngôn đại nhân chớ chê cười ta, ta chỉ có một sở thích này thôi, thích nghe ngóng tin tức, chuyện trên trời dưới biển gì ta đều thích hết, bạn bè vẫn hay gọi là “Cao hóng hớt” đó.”

Ngôn Phi Mặc bật cười vui vẻ: “Vậy được, người giúp ta nghe ngóng thử xem, hôm nay trong phủ đại điện hạ có mấy người rời đi?”

“Được, ta có một người bạn, thăm thăm của cậu ta là người hầu trong phủ đại điện hạ, nghe nói còn là một quân sự không hề nhỏ, ta sẽ hỏi giúp ngài.” Cao Thiên vui vẻ nhận lệnh rời đi.

Ngôn Phi Mặc không có việc gì bên đọc sách một lát, đi qua đi lại trong phòng giam vài vòng, gùm chân nặng nề kẹp chặt lên mắt cá chân đau nhức, lúc đi lại sẽ phát ra từng tiếng kim loại va đập, vang vọng trong lòng nàng. Nghe hồi lâu, lòng Ngôn Phi Mặc lại bắt đầu phiền não, nàng đành ngồi xuống, nhắm ngọn đèn dầu trước mặt, khuôn mặt của Tiêu Tử Bùi cứ thể hiện ra: có phần kiêu ngạo, thâm tình nhìn nàng, khe khẽ gọi tên, “Phi Mặc...”

Ngôn Phi Mặc bất giác run rẩy, nàng nhắm mắt lại, rồi chậm chậm mở ra, khuôn mặt của Tiêu Tử Bội đã biến mất. Nàng thở nhẹ một tiếng, bỗng nghe ngoài cửa lao vang lên một tiếng “ầm” thật lớn, quay đầu nhìn lại, hai tên cai ngục phụ trách trông coi đã gục trên bàn.

Trong không khí thoang thoang một mùi hương như có như không, Từ nhỏ Ngôn Phi Mặc đã tiếp xúc với đủ loại mê hương, mùi hương này nàng cực kỳ quen thuộc, đôi mày nhíu chặt, nhìn ra ngoài thông đạo, có một người đang đứng ngược ánh sáng, chăm chú nhìn nàng, hình bóng ngược sáng của hắn nhuốm một vầng sáng nhạt, còn phảng phất một vẻ ưu thương khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Phi Mặc...” Bóng hình ấy khẽ gọi, hơi run, đúng là giọng nói của Tiêu Tử Bội.

Ngôn Phi Mặc không khỏi ngẩn người, nàng vội vàng dụi mắt, rồi hốt hoảng hét lên: “Tiêu Tử Bội, huynh điên hay ngốc đấy à! Ngang nhiên dám đến thiên lao nữa sao! Huynh tưởng bề hạ dễ mềm lòng thật à, không dám chém đầu huynh chắc!”

Tiêu Tử Bội chẳng nói chẳng rằng cứ bước về phía trước, đi qua người cai ngục, cúi xuống tìm tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm ra chìa khóa cửa lao, tiếng loảng xoảng mở khóa vang lên, hắn run giọng nói: “Ngô Mạnh to gan thật, còn dám lấy gùm chân khóa nàng!”

Nói rồi, Tiêu Tử Bội rút thanh chuỷ thủ dưới chân, cầm lấy gùm chân, đang định cắt thì đã bị Ngôn Phi Mặc nắm chặt tay. “Dừng tay! Tiêu Tử Bội, huynh ra khỏi đây ngay, quay về Khánh Vương phủ của huynh đi, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.” Ngôn Phi Mặc nghiêm giọng nói.

Tiêu Tử Bội ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào nàng, bật cười chua xót: “Phi Mặc, không phải nàng nghi ngờ ta cáo mật với đại diện hạ sao? Nàng còn lo lắng cho ta làm gì.”

Ngôn Phi Mặc không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng ngửa đầu lên, nhìn trần nhà phòng giam loang lổ, lòng đau như cắt. “Có phải huynh cáo mật với đại diện hạ hay không ta cũng không để tâm nữa rồi. Ta chỉ biết, huynh chẳng khác gì những nam nhân khác cả, vì tư lợi bản thân, huynh sẽ công bố bí mật của ta với mọi người, ta không muốn nhìn thấy huynh nữa, huynh đi đi.”

“Vì tư lợi bản thân...” Tiêu Tử Bội thì thầm nhắc lại một lần, bất chợt lại cất tiếng cười kì lạ, “Phi Mặc, ta biết, thực ra nàng vẫn luôn lừa ta. Nàng trăm phương ngàn kế muốn lật đổ đại diện hạ, nâng đỡ tiểu diện hạ; lúc ở bãi săn, có lẽ nàng đã nhận ra âm mưu của đại diện hạ từ trước, nàng có thể giết chết con ngựa điên thoát khỏi hiểm cảnh; đã nhiều lần nàng cố ý khiêu khích chọc giận đại diện hạ, để đại diện hạ ra tay với nàng...”

Ngôn Phi Mặc ngắt lời hắn, điềm nhiên nói: “Huynh nói không sai, ta là tiểu nhân âm hiểm ác độc như thế đấy, huynh mau đi đi, nhân lúc còn chưa ai phát hiện ra huynh.”

“Nhưng, cho dù nàng lừa ta đi nữa, ta cũng không thể không chế bản thân, nhớ nàng,” Ánh mắt Tiêu Tử Bội đau đớn, nhìn Ngôn Phi Mặc không rời, “Phi Mặc, ta không tin, nàng nhìn vào mắt ta, rồi nói cho ta biết, rốt cuộc, trong lòng nàng ta là gì? Nàng có từng thích ta không? Dù chỉ là chút ít?”

Ngôn Phi Mặc khó khăn dời mắt lên người Tiêu Tử Bội, vào khoảnh khắc ấy, trong lòng nàng bùng lên xung động, nàng muốn nói hết mọi điều, dù là tốt hay là xấu, là sống hay là chết, hai người họ có thể đối mặt cùng nhau, lên trời xuống biển, để cho họ mãi mãi ở bên nhau....

Bắc đèn trên bàn trà nổ “đùng” một tiếng, cũng cảnh tỉnh Ngôn Phi Mặc, nàng nắm chặt lòng bàn tay, lạnh nhạt nhìn Tiêu Tử Bội: “Ta không muốn lừa huynh, Tiêu Tử Bội, giờ lừa huynh cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.”

Trên mặt Tiêu Tử Bội cuối cùng cũng dần dần rạn nứt, hắn bước lên một bước, túm chặt lấy bả vai của Ngôn Phi Mặc, khàn giọng nói: “Ngôn Phi Mặc, lẽ nào tìm nàng làm bằng sắt đá sao? Nếu nàng đã nhẫn tâm như thế, ban đầu lúc ở Mạc Bắc, nàng không nên cứu ta, cứ để ta bị người Tây Lương giết chết luôn cho rồi, còn hơn đứng ở đây để nàng ngàn dao vạn chém!”

Ngôn Phi Mặc trầm mặc không nói, mặc hắn lay lay người mình, rất lâu sau, nàng thở nhẹ một hơi, thấp giọng nói: “Tử Bội, quên ta đi, dưới gầm trời này có rất nhiều nữ tử vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, họ sẽ chân thành khả ái, hãy cùng bọn họ sống yên ổn cả đời. Nếu như kiếp sau có duyên, ta sẽ báo đáp tình sâu nghĩa nặng của chàng.”

“Leng keng”, thanh chủy thủ của Tiêu Tử Bùi rơi trên mặt đất, trong phòng giam tĩnh lặng như chết. Đột nhiên, ngoài hành lang vang lên tiếng gọi trầm thấp vội vàng: “Tướng quân! Tiêu tướng quân! Mau, thời gian không còn nhiều.”

Tiêu Tử Bùi chấn động, nhất quyết kéo Ngôn Phi Mặc cùng đi ra ngoài: “Chuyện sau này để sau này hãy nói. Lần này bộ hạ không biết nghe lời xúi giục của ai, ta sợ ngài sẽ chém đầu hoặc là nhốt nàng trong thiên lao chết già luôn mất, nhân lúc này, nàng mau đi cùng ta!”

Ngôn Phi Mặc đẩy tay hắn ra, từ chối thẳng thừng: “Không cần, ta không thể liên lụy tiểu điện hạ và hoàng hậu nương nương được.”

Tiêu Tử Bùi hơi thất vọng nhìn nàng: “Trong lòng nàng ngoài tiểu điện hạ và hoàng hậu nương nương ra, còn ai khác nữa không?”

Lòng Ngôn Phi Mặc đã quyết, nàng thờ ơ đáp lại: “Hết rồi. Tiêu tướng quân đi đường bình an, từ từ không tiền!”

Hồi lâu sau, Tiêu Tử Bùi mệt mỏi cười to, cười đến mức nghiêng trước ngã sau. “Được! Ngôn Phi Mặc, nàng nhẫn tâm quá đấy, cuối cùng ta cũng hiểu, thì ra, trong lòng nàng, ta chẳng là cái thá gì cả! Là ta tự mình đa tình!”

Tiếng cười dần dần vang xa, không lâu sau, bóng hình Tiêu Tử Bùi đã không còn thấy nữa. Khuôn mặt lạnh lùng của Ngôn Phi Mặc cuối cùng cũng vỡ òa, nàng lão đảo ngã ngồi bên mép giường, làm tổn thương hẳn không phải ý của nàng, nhưng chuyện đến mức này, tên đã lên dây không thể nào không bắn (đám lao phải theo lao), con đường phía trước là họa hay phúc, chính nàng còn không nắm chắc, sao có thể phải kéo một tiểu vương gia và một đại tướng quân tiêu sái tự tại như hắn xuống nước cùng, khiến cả hai cùng khổ, chỉ bằng chỉ phải đau một lúc, còn hơn để hắn đau suốt cả đời.

Hai tên cai ngục mê man ngoài cửa đã tỉnh lại, vừa thấy cửa lao mở tung, hẳn kinh hồn thất sắc, nhanh chóng chạy lên trước, hai tay run rẩy khóa cửa, vừa nói năng lộn xộn: “Ngôn... Ngôn đại nhân... có... có chuyện gì vậy?”

Ngôn Phi Mặc ổn định tinh thần, thản nhiên trả lời: “Không có gì, hai vị thấy xảy ra chuyện gì à? Sao ta thấy mọi thứ vẫn bình thường, hai vị nghiêm túc trông coi, không hề buông lỏng.”

Hai tên cai ngục kinh ngạc không ngừng quan sát lẫn nhau, một tên trong đó chạy ra ngoài nhìn động tĩnh, đụng phải Cao Thiên đang vội vàng bước tới. “Cao đại nhân, sao ngài lại tới à, đã nửa đêm rồi đó,” Tên cai ngục kia miễn cưỡng cười cười, “Mọi thứ bên ngoài vẫn bình thường chứ ạ?”

“Bình thường, cực kỳ bình thường. Có Vũ Lâm quân ở đây người còn lo cái gì.” Cao Thiên cười nói, “Hôm nay ta không ngủ được nên đến giao ca sớm một chút, ta mang ít đồ ăn khuya cho cả đoàn, hai người tới ăn cùng đi, có ta ở đây là được rồi.”

Hai tên cai ngục có vẻ không tình nguyện chút nào, nhưng không thể không nể mặt Cao Thiên, đành phải dặn lại vài câu rồi đi ra ngoài. Cao Thiên đi đến trước cửa lao, cảnh giác quan sát bốn bề xung quanh rồi thấp giọng hỏi han: “Ngôn đại nhân, hôm nay lạ quá, vị thẩm thẩm của bạn ta nói, có rất nhiều người đến Tán Vương phủ, ngoài Phùng thái úy mà bà ấy biết, còn có nhiều vị quan viên và vài người bà ấy không biết nữa, ra ra vào vào, rất náo nhiệt.”

Ngôn Phi Mặc gật đầu, ngần ngừ một lát rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt thanh chủy thủ mà Tiêu Tử Bùi đánh rơi trên mặt đất lên, nhìn chăm chú một lúc lại hỏi: “Cao Thiên, có phải ta lạnh lùng và nhẫn tâm quá không?”

Cao Thiên thoáng kinh ngạc, lắc đầu đáp: “Không phải đâu! Mấy người bạn ta quen thân ở Vũ Lâm quân đều ngưỡng mộ đại nhân, nói ngài khiêm tốn, tao nhã, nói câu “quân tử khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc” cũng không tả hết được.”

Ngôn Phi Mặc chưa xót bật cười, nàng lấy một chiếc khăn tay trong ngực áo ra, tấm vải lụa màu trắng, thêu hai đoá mai trắng đơn giản bên trên, nhìn không gì đặc biệt. Nàng nhẹ nhàng cắn ngón tay út, chấm ngón tay bị thương lên bốn điểm nhỏ trên một đoá hoa mai, lập tức, hoa mai trên khăn bỗng trở nên diễm lệ.

Nàng ngơ ngẩn nhìn một hồi, rồi đưa khăn tay gấp lại, giao cho Cao Thiên. “Nếu như sau này ta có bất trắc xảy ra, nếu có người đến cúng tế cho ta, nếu người đó họ Bùi, xin người hãy đưa chiếc khăn tay này cho y, nói với y, người này đã chết, bảo y đừng quá bận lòng.”

Cao Thiên kinh ngạc tốt độ, hẩn nhận lấy khăn tay, nghi ngờ hỏi lại: “Ngôn đại nhân, sao ngài lại nói những lời này? Chuyện có gay go đến mức đó thôi sao, người đa nghi rồi.”

Ngôn Phi Mặc tập trung nghe ngóng một hồi rồi cười nhạt: “Cao Thiên, người nghe đi.”

Cao Thiên vểnh tai nghe thử, lúc đầu chẳng thấy gì cả, chỉ nghe thấy mơ hồ tiếng hai người hít thở, dần dần, tiếng va đập kim loại dội vào tai, tiếng kêu gào, tiếng vó ngựa ùn ùn kéo đến. Cao Thiên biến sắc: “Ngôn đại nhân, chuyện gì vậy?”

Ngôn Phi Mặc thần nhiên nói: “Phải đảo chính rồi.”

34. Chương 34

Chương 34

Chuyển ngữ: Tiểu Kỳ

Tiêu Hồng đứng trước điện Đại Minh, sắc mặt khi mờ khi tỏ, hẩn nhìn cánh cửa điện nguy nga, bên cạnh là Phùng đạo trưởng, Cáp Cưu và gần trăm tên thị vệ áo đen của Tín Vương phủ bảo vệ xung quanh, giờ cao đèn đuốc, cách đó không xa, gần nghìn thị vệ Vũ Lâm quân bao vây quanh điện.

Ngô Mạnh vội vàng đi ra từ cửa cung, hai tên thị vệ phía sau còn áp tải một người, Tiêu Hồng nhìn kĩ, là Lý công công theo Tiêu Tránh từ nhỏ.

Ngô Mạnh ghé sát vào tai Tiêu Hồng, giọng hơi run rẩy: “Đại điện hạ, lục tung hết rồi, nhưng không tìm thấy bệ hạ đâu, có khi nào bên trong có mật đạo hay đường hầm gì không?”

Tiêu Hồng hoảng hốt, hẩn gắng sức khống chế cơ thể không để cho run rẩy, hỏi: “Trường Lạc điện thì sao? Có tìm thấy bệ hạ và tiện nhân đó không?”

Ngô Mạnh lắc đầu, đáy mắt càng sợ hãi nhiều hơn: “Đại điện hạ, tất cả mọi người trong điện đều ở đây cả rồi, chỉ có hoàng hậu và bệ hạ là không thấy đâu, biến mất hết rồi.”

Tiêu Hồng nhìn Lý công công, nặn ra một nụ cười ra mặt, thần thiết nói: “Lý công công, bản vương lo cho an nguy của phụ vương, không biết có thể xin Lý công công chỉ giáo, bệ hạ hiện đang ở đâu không?”

Lý công công cúi đầu cung kính nói: “Đại điện hạ, sau khi bệ hạ xem xong sổ sách thì lên giường đi ngủ, nô tài ở ngoài điện hầu hạ, nếu đại điện hạ không tìm thấy bệ hạ ở trong, vậy thì nô tài cũng không biết giờ người đang ở đâu cả.”

“Hôm nay nữ nhân đó có phụng chiếu thị tẩm không?” Tiêu Hồng hỏi.

“Mấy ngày nay hoàng hậu và bệ hạ xích mích, đã rất lâu rồi không tới điện tìm bệ hạ rồi.” Lý công công trả lời.

“Lý công công,” Tiêu Hồng cố tỏ vẻ ôn hòa, “Hôm nay bản vương và ông ngựa bài nói thẳng, phụ vương bị ả tiện nhân đó mê hoặc rồi, hãm hại hậu cung, sát hại trung thần, hôm nay ta tới đây chỉ vì muốn thanh trừng hậu cung, trả lại cơ nghiệp trăm năm Đại Diễn nhà ta. Chỉ cần phụ vương xử tử tiện nhân đó, bản vương lập tức thỉnh tội với phụ vương.”

Lý công công ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tiêu Hồng mà không hề sợ hãi: “Đại điện hạ, không biết bệ hạ sát hại vị trung thần nào? Đại Diễn dưới thời bệ hạ, mưa thuận gió hòa, thái bình an khang, không biết vì sao lại nói là “không giữ được cơ nghiệp”? Đại điện hạ bức cung như vậy, là bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu, mong ngài lắm đường biết hối cải, mau chóng tự trói quỳ ngoài cửa điện xin bệ hạ khoan thứ đi!”

Tiêu Hồng tức giận đến cực điểm, gơ tay cho Lý công công một bạt tai: “Tên hoạn quan như ngươi mà cũng dám dạy dỗ ta! Chán sống rồi phải không!”

Lý công công ngã phịch trên mặt đất, khoe miệng rỉ máu tươi, ông khàn giọng mắng: “Đồ tặc tử! Người cầu kết ngoại bang, tham ô phạm pháp, tội đáng vạn chết! Bệ hạ yêu thương người như vậy, để người hối cải bao lần, người lại ngang nhiên lòng lang dạ sói, ý đồ bức cung giết cha...”

Miệng của Lý công công bị nhét một nhúm mảnh vải bịt kín, Ngô Mạnh nói: “Đại diện hạ bớt giận, tin tức của bệ hạ hãy còn ở trong tay đám hoạn quan này, để thần vào trong cẩn thận tra khảo.”

Tiêu Hồng còn chưa hết giận, đập Lý công công một cái: “Phải thêm vài người đi, dù có phải đào ba tấc đất cũng phải tìm được người! Còn bên Trường Lạc điện nữa, hồi bọn cung nữ thái giám ở đó, hồi một lần giết một lần, ta không tin bọn chúng không biết gì! Cáp Cừ, người đi Trường Lạc cung!”

Cáp Cừ đắc ý, đang chuẩn bị tuân lệnh rời đi, đột nhiên lại nhớ ra điều gì: “Đại diện hạ, chắc chắn người lần trước sẽ không ra ngoài được chứ?”

Tiêu Hồng mắt kiên nhẫn nhìn hắn, miễn cưỡng cười cười: “Hắn bị áp giải vào thiên lao rồi, canh giữ nghiêm ngặt, không thể ra ngoài.”

Khi đó Cáp Cừ mới yên tâm dẫn theo hai ba chục người đi về phía Trường Lạc điện.

Sau lưng vang lên tiếng huyền não ồn ào, Phùng thái úy dẫn theo một đám người vội vàng đi tới, ghé sát tai Tiêu Hồng thấp giọng: “Ta lấy danh nghĩa hoàng cung nội loạn để điều động năm nghìn cấm vệ quân, đã vây xung quanh hoàng thành, nhưng giấy không gói được lửa, đại diện hạ phải tốc chiến tốc thắng!”

Tiêu Hồng luống cuống bước quanh, hắn đáp: “Ngoại công (ông ngoại), không tìm được người, chỉ sợ phải phái một số lượng lớn nhân lực tìm kiếm cẩn thận.”

“Không được!” Phùng thái úy nghiêm giọng, “Người càng nhiều biến số càng lớn, chẳng may bại lộ thì chết không có đất chôn!”

“Vậy phải làm thế nào?” Tiêu Hồng nhìn Phùng thái úy, ánh mắt càng thêm tàn độc, “Chi bằng...”

Phùng thái úy gật đầu, run giọng đáp: “Vô độc bất trượng phu, đại diện hạ, giờ cười hổ khó xuống, thắng làm vua thua làm giặc, thành bại chỉ ở một hành động này thôi!”

Không lâu sau, thị vệ áo đen của Vương phủ vội vàng mang mấy bao tải lớn đến, xếp chồng ngoài cửa điện Đại Minh, tấm dầu đốt đuốc, Vũ Lâm quân phía sau lại càng lúc ồn ào, một đội trưởng chạy lên trước, nhìn Ngô Mạnh vừa đi ra từ trong cửa điện, sốt ruột hành lễ nói: “Ngô lang tướng, các huynh đệ đang hoang mang không hiểu sao phải tập kết trước cửa điện Đại Minh của bệ hạ?”

Ngô Mạnh trầm mặt: “Lôi thôi cái gì, bệ hạ gặp nạn, đại diện hạ ở đây, tất cả Vũ Lâm quân nghe đại diện hạ chỉ huy, ai dám ồn ào thì sẽ giống như cái cây này!” Nói rồi, hắn rút đao vung lên, thân cây nhỏ to bằng miệng bát bên cạnh đứt lìa thành hai đoạn.

Đội trưởng không dám hỏi nữa, lùi trở về.

Tiêu Hồng tán thưởng gật đầu: “Giỏi! Ngô Mạnh, xong chuyện ở đây, nhất định bản vương sẽ trọng thưởng cho khanh, phong quan tiến tước. Người đâu, đốt đuốc lên, nghe Ngô tướng quân ra lệnh!”

Ngô Mạnh vừa định đáp lời thì một giọng nói chậm chậm vang lên từ phía sau: “Đại diện hạ, khẩu khí của ngài lớn thật đấy, chỉ sợ ngài chẳng có cái phúc khí ấy đâu.”

Âm thanh này không lớn, nhưng lại dễ dàng lọt vào tai từng người đang có mặt tại đây, sắc mặt Tiêu Hồng đại biến, hắn thất thanh kêu lên: “Ngôn Phi Mặc! Sao người lại ra ngoài này được?”

Vũ Lâm quân vừa mới yên tĩnh lại ồn ào huyền não, dù trước nay tả quân vẫn do Tả lang tướng Ngô Mạnh thống lĩnh, nhưng ngày trước, khi Ngôn Phi Mặc quản lý Vũ Lâm quân, để ngăn tình trạng chia bè kết phái trong quân, nàng từng điều động một số người, cho nên rất được cả tả quân kính ngưỡng. Ngay lập tức, có mấy vị đội trưởng và giáo úy đồng thanh lên tiếng: “Ngôn đại nhân! Xảy ra chuyện gì vậy? Mọi người hoang mang quá!”

Tiêu Hồng lập tức vẫy tay, lớn tiếng kêu gào: “Ngôn Phi Mặc phạm tội khi quân, bị bệ hạ giam vào tử lao, chức Trung lang tướng do Tả lang tướng Ngô Mạnh thay thế, toàn bộ Vũ Lâm quân phải nghe Ngô Mạnh chỉ huy, làm trái giết chết không tha!”

“Đại diện hạ anh minh, tại hạ có chuyện không rõ, muốn hỏi ngài thử xem, không biết đại tội khi quân có nghiêm trọng hơn tội danh phản loạn mưu nghịch hay không nhỉ? Ngôn Phi Mặc phiêu diêu đứng trên một ngọn cây đại thụ, tay áo bay bay, dưới ánh trăng giống hệt như một thần tiên tái thế.

Tiêu Hồng nhìn nàng đầy mưu toan, hấn vẫy tay về phía thị vệ áo đen, ngay tức thì, mấy chục thị vệ phía trước lấy cung tiễn giương lên, phân làm mấy đợt, liên tục bắn về phía Ngôn Phi Mặc.

Ngôn Phi Mặc mỉm cười chuyển động, chỉ trong chớp mắt, nàng né trái tránh phải, nhẹ nhàng tránh được hết mấy đợt cung tiễn liên hoàn, cao giọng nói to: “Các binh sĩ Vũ Lâm quân nghe rõ, Tán vương Tiêu Hồng bức cung mưu nghịch, nay ta phụng lệnh bệ hạ tới bình loạn, chư vị tướng sĩ bị người ta lợi dụng, hãy bỏ tôi theo sáng ngay lập tức, chuyện cũ sẽ được bỏ qua.”

Tiêu Hồng gào thét: “Ai dám trở giáo? Ngôn Phi Mặc mới là kẻ mưu nghịch, bệ hạ đã bị hấn hại chết rồi, ai giết được Ngôn Phi Mặc, bản vương sẽ ban thưởng vạn lạng bạc, thăng làm Vũ Lâm quân Tả lang tướng!”

Phùng thái úy đứng bên cạnh nhìn càng hoảng, vừa ra hiệu cho Ngô Mạnh, vừa kéo một người ở bên cạnh đi qua, cưỡi hắc y trên người hấn ra, người này đang bị trói hai tay, miệng bịt chặt, đầu tóc rối tung, lão đảo vài bước, hóa ra đó chính là Lễ bộ thượng thư Phong Vũ Dương!

“Ngôn đại nhân, Phong đại nhân đã diện thánh cầu xin cho người nhiều lần, ngày thường cũng hết lòng chăm sóc, ta nghĩ người sẽ không nhẫn tâm để hấn chết đâu nhỉ?” Phùng thái úy ra hiệu cho một thị vệ kẻ dao lên cổ Phong Vũ Dương, âm trầm nói.

“Vũ Dương, sao huynh lại ở đây?” Ngôn Phi Mặc thất thanh thốt lên.

“Phong đại nhân nửa đêm đến Tán vương phủ cầu xin cho người, cho nên ta đưa hấn tới đây, để hấn thể thân cho một người nào đó!” Tròng mắt của Tiêu Hồng đỏ rực, hấn cười như điên dại, đặt tay đè lên bàn tay của thị vệ, trên cổ Phong Vũ Dương lập tức bị cửa ngang chảy máu, Phong Vũ Dương chợt điên cuồng giãy giụa, cổ kề sát vào lưỡi dao, may mà thị vệ bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, ngăn hấn lại.

Ngôn Phi Mặc cắn chặt răng, mắt muốn chảy thành máu, nhưng ngay lúc này đây lại chẳng nghĩ ra cách nào. Ngô Mạnh gọi thêm mấy thủ hạ tâm phúc, cầm đá lửa bắt đầu đốt, nếu lửa cháy lên rồi, hậu quả sẽ không sao tưởng nổi, trong lòng nàng đã quyết, nàng đặt tay lên miệng, tiếng huýt cao thanh vang vọng giữa không gian, không lâu sau, trong bốn góc của cả hoàng cung đều vang lên tiếng huýt, cả Trường Lạc điện đều bùng lên khói lửa, khói lửa rực rỡ vỡ òa giữa không trung, chiếu sáng cả hoàng thành.

Cùng lúc này, trong Vũ Lâm quân có mười mấy người bất ngờ chạy ra, hô hoán: “Tán vương mưu nghịch, những kẻ bị tên Ngô Mạnh kia che mắt, mau chóng lập công chuộc tội đi!” Nói rồi, họ chạy về phía trước, xông thẳng tới trước mặt Ngô Mạnh và thủ hạ của hấn, đoạt lấy đuốc rồi dập tắt trên nền đất, đánh giáp lá cà, cùng đánh nhau trực diện.

Vũ Lâm quân hoàn toàn rối loạn, một bộ phận nghe lệnh Ngô Mạnh đứng đàng xa không biết phải làm sao, một bộ phận khác vừa thấy tình thế không ổn thì cùng xông lên với mười mấy người kia, xung đột với thị vệ của Ngô Mạnh.

Ngôn Phi Mặc bay nhanh vút sang tiến sát chỗ Tiêu Hồng, nhanh như chớp, nàng nhào về phía Phong Vũ Dương, phát tay một cái, một ngón châm bắn thẳng vào cổ tay của tên thị vệ đang giữ Phong Vũ Dương, lướt qua cánh tay, rách cả quần áo, rồi cắm phập xuống đất, một tay Ngôn Phi Mặc giữ lấy Phong Vũ Dương, thuận tay lấy dao cắt đứt dây thừng trên người hấn, một mình đứng giữa hàng trăm thị vệ của Tán vương phủ, lạnh lùng liếc nhìn từng người một, cười nói: “Đại diện hạ, ngài nghe thử xem, bên ngoài là tiếng gì?”

Tiếng kêu hí ngoài cửa cung bất chợt vang lên, đinh tai nhức óc, tiếng binh khí va chạm, tiếng ngựa hí ồn ào, mặt Phùng thái úy tái nhợt, ông run giọng nói: “Người... người dùng yêu thuật gì! Cẩm quân do cháu ngoại ta tự mình thống lĩnh, sao lại làm phản?”

Ngôn Phi Mặc hừ lạnh: “Kinh Vệ doanh phụng lệnh bệ hạ bình loạn, đã đợi ở ngoài cửa cung từ lâu rồi. Đại diện hạ, thể của người đã mất, mau buông vũ khí đầu hàng! Bệ hạ niệm tình phụ tử, không chừng sẽ ban cho người một cái chết toàn thây!”

35. Chương 35

Chương 35

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiêu Hồng không hề trả lời, hẩn ngược mắt nhìn chăm chăm Ngôn Phi Mặc, ánh mắt như muốn cháy ra lửa, mười tên thị vệ áo đen đồng thanh hô một tiếng, mấy cơ thể bắt đầu lồng vào nhau, trận pháp này vô cùng kì lạ, họ vút người bay lên, mấy thanh đao thay nhau lao tới chỗ Ngôn Phi Mặc.

Nếu Ngôn Phi Mặc chỉ có một mình thì chẳng phải sợ gì, nhưng hiện giờ cạnh nàng đang là Phong Vũ Dương, người bị cản trở, tình thế trở nên khó khăn mọi bề, trên tay áo đã bị chém một đao. Phong Vũ Dương nghe thấy tiếng tên đao vù vù, lần đầu tiên trong lòng hẩn hận bản thân chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt, hẩn thấp giọng nói: “Phi Mặc, nàng bỏ ta xuống đi, đừng quan tâm tới ta nữa.”

“Huynh đang nói gì thế! Bỏ huynh lại nơi này thì huynh có thể chạy trốn một mình được à?” Ngôn Phi Mặc nhìn quanh bốn phía, lòng hơi hốt hoảng, nàng nghĩ không bằng cứ liều mình chịu một đao, đẩy Phong Vũ Dương ra khỏi trận pháp này trước, nhưng nàng lo ở bên ngoài kia sẽ không có ai bảo vệ hẩn.

Bỗng nhiên, “phù” một tiếng, trận pháp bao vây Ngôn Phi Mặc bị khuyết mất một góc, một mũi tên cắm phập sau lưng tên áo đen, hẩn ngã rầm xuống đất. “Phi Mặc, Vũ Dương, ta tới đây!” Xuất hiện đồng thời với tiếng thét vừa rồi, Tiêu Tử Bùi trong bộ hắc y và một thanh đao sáng lóa đang tả xung hữu đột, không lâu sau, hẩn xâm nhập vào vòng vây của thị vệ áo đen, đứng tựa lưng vào Ngôn Phi Mặc.

Ngôn Phi Mặc kinh hồn: “Tiêu Tử Bùi, huynh điên rồi à, sao huynh còn chưa về Vương phủ?”

“Nàng quản ta làm gì? Dù sao ta cũng chẳng phải là gì của nàng hết.” Tiêu Tử Bùi âm ỉ nói.

“Huynh——” Ngôn Phi Mặc tức muốn phát điên, “Huynh thân là hoàng thân quốc thích, lại ngang nhiên chạy vào cung cấm, đây là đại kỵ! Dù huynh có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được đâu!”

“Chết thì chết, thế là xong, đỡ bị nàng làm cho tức chết!” Tiêu Tử Bùi lạnh lùng đáp lại, tay không hề nhàn rời, đánh trái đánh phải, lại chém chết một người, trận pháp của thị vệ áo đen đã bắt đầu rối loạn.

Phùng thái úy đứng bên cạnh thấy thế lớn không ổn, hẩn túm lấy Tiêu Hồng nghiêm giọng nói: “Đại điện hạ, ngài đi mau, giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt!”

Tiêu Hồng nhìn bốn phía, cửa cung ở phía xa mở lớn, trước giờ Kinh Vệ doanh nổi tiếng là dũng mãnh thiện chiến, xét theo nhân số hay cả lực chiến đấu, cấm quân của Phùng gia không thể nào địch nổi, họ liên tiếp thoái lui; Vũ Lâm quân tan rã, mười mấy nội ứng của Ngôn Phi Mặc giết sạch Ngô Mạnh và tâm phúc của hẩn; cận vệ của Vương phủ và mấy cao thủ võ lâm được triệu tới bảo hộ bên cạnh Tiêu Hồng và Phùng thái úy, trong lòng hẩn cuồng nộ, đoạt lấy cung tiễn của cận vệ, “soạt soạt soạt”, mấy mũi tên nhắm thẳng về phía Phong Vũ Dương!

Đám cận vệ cũng giương cung lắp tên bắn về phía ba người họ, Ngôn Phi Mặc nhìn thấy Tiêu Hồng cười ngửa muốn chạy, nàng bắn ngân châm trong tay áo, mũi thứ nhất phóng tới sau lưng Tiêu Hồng, nhưng lại bị kiếm của Phùng đạo trưởng chặn lại, rơi xuống một cận vệ bên cạnh, mũi thứ hai theo sát phía sau, Phùng đạo trưởng chỉ có thể vội vàng lấy mũi kiếm chạm vào, vút, mũi châm cắm thẳng vào bả vai của Tiêu Hồng, Tiêu Hồng loạng choạng rồi nằm rạp trên lưng ngựa, dưới sự bảo vệ của cận vệ chạy khỏi cửa cung.

Ngôn Phi Mặc vừa định đuổi theo, thì nghe tiếng Phong Vũ Dương khó chịu hừ một tiếng, quay đầu nhìn lại, mặt nàng cắt không còn giọt máu: trên lồng ngực của Phong Vũ Dương bị cắm một mũi tên, một tay hẩn đang nắm chặt mũi tên, máu rơi xối xả.

“Vũ Dương!” Ngôn Phi Mặc bật khóc, đây là đệ nhất tài tử kinh thành ngày thường vẫn ôn hòa trầm ổn, tài hoa xuất chúng, là bằng hữu tri kỷ trọng tình trọng nghĩa, xưa nay vẫn luôn quan tâm tới nàng, vậy mà lại vì nàng mà bỏ mạng tại hoàng cung này hay sao?

Tay Phong Vũ Dương nắm chặt lấy tay nàng, mặt mày trắng bệch, môi khô nứt động đậy, hẩn thì thầm nói: “Phi Mặc, lúc nào, lúc nào đó muội hát lại một khúc cho ta nghe nhé...”

Ngôn Phi Mặc gật đầu thật mạnh, ra tay nhanh như chớp, nàng điểm mấy đại huyết trên ngực hắn, nhét một viên thuốc vào miệng hắn, ghen ngào đáp lại: “Vũ Dương, huynh muốn nghe lúc nào cũng được, huynh cố chịu đựng, sau này ngày nào ta cũng hát cho huynh nghe.”

Phong Vũ Dương thở nhẹ một hơi, lắc đầu, mờ mịt nhìn nàng. “Chỉ sợ ta không ổn rồi... Tử Bùi...” Hắn gọi người kia, bàn tay với với giữa không trung.

Tiêu Tử Bùi giải quyết tên thị vệ áo đen cuối cùng thì ngồi xuống, cầm lấy tay hắn rồi vội vàng nói: “Vũ Dương, huynh cố lên, thái y sắp tới rồi!”

“Tử Bùi... huynh phải chăm sóc tốt cho Phi...” Tay của Phong Vũ Dương dần dần buông lỏng, nhẹ nhàng rơi xuống bên người.

Tiếng chém giết bốn phía dần dần lắng xuống, không gian yên tĩnh sau trận hỗn chiến, đội quân áo xanh giải quyết sạch sẽ bọn Ngô Mạnh, sau khi giải quyết hậu quả, ngoài cửa cung, Tồn bộ hầu của Kinh Vệ doanh dẫn theo vài cận vệ vội vàng chạy vào, kinh ngạc hỏi: “Tiêu tướng quân, sao ngài lại ở đây? Không phải ngài đang ở bên ngoài sao?”

Tiêu Tử Bùi cũng không khỏi ngạc nhiên, giận dữ nói: “Tồn bộ hầu sao người lại rời khỏi doanh địa? Không cần đầu nữa phải không?”

Tồn bộ hầu ngớ người: “Tướng quân, ngài đưa hồ phù điều quân cho chúng tôi, nếu không sao bọn tôi sao dám rút Kinh Vệ doanh về hoàng cung được chứ?”

“Cái gì?” Tiêu Tử Bùi lập tức ngăn ra, “Ta giao hồ phù cho các người khi nào? Hôm nay ta vẫn ở trong cung suốt, sao có thể tự mình đến Kinh Vệ doanh điều quân?”

Trong điện Đại Minh vang lên tiếng bước chân vội vã, Tiêu Trách chưa sửa áo chỉnh tề đã nhanh chóng bước ra, theo bên cạnh là Lý công công nửa mặt sưng vù, nhìn thấy mớ lộn xộn ngoài cửa điện, ông vừa sợ vừa giận, nghiêm giọng quát lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngôn Phi Mặc hoang mang nhìn ông, nhìn các binh sĩ nằm trong vũng máu bên cạnh, nhìn Phong Vũ Dương đã nhắm mắt, cuối cùng mới dời ánh mắt lên người Tiêu Tử Bùi, rất lâu sau, nàng quỳ xuống, dập đầu một cái với Tiêu Trách: “Tín Vương Tiêu Hồng mưu phản, sự tình khẩn cấp, Ngôn Phi Mặc chưa kịp bẩm báo với bệ hạ, tự ý rời khỏi thiên lao, lấy trộm hồ phù, giả làm Phiêu Kỳ đại tướng quân, tội đáng vạn chết, mong bệ hạ ban tội!”

Thiên lao vẫn u ám như thế, Ngôn Phi Mặc hờ hững dựa vào bức tường, trầm mặc. Tất cả mọi chuyện đều trong dự tính của nàng, tất cả những người thân yêu của nàng từ nay trở đi đã có thể bước trên một con đường bằng phẳng, nhưng mà, trong lòng nàng lại không thể vui vẻ chút nào. Vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt Phong Vũ Dương lại hiện ra trước mắt, bên tai vang vọng lời dặn dò của hắn.

“Phi Mặc, trời lạnh rồi, nhớ mặc thêm quần áo.”

“Phi Mặc, Tử Bùi hơi khó tính, đệ rộng lượng một chút.”

“Phi Mặc, Tử Bùi càng yêu thương ai thì càng thêm xét nét, đệ lựa lời mà nói với huynh ấy nhé.”

“Phi Mặc, khi nào chúng ta tới phủ của đệ uống rượu đi?”

.....

Cao Thiên lặng lẽ ra vào mấy lần, cuối cùng hắn buột miệng hỏi thăm: “Ngôn đại nhân, ngài đừng lo lắng quá, chuyện bên ngoài đã yên ổn hết rồi, Phong đại nhân cũng đã được cứu chữa, cát nhân thiên tướng, nhất định có thể hóa nguy thành an.”

Ngôn Phi Mặc vẫn dờ dẩn lắc lắc đầu, vết thương ấy nàng đã thử khám cho Phong Vũ Dương, mũi tên cắm thẳng vào trái tim bên ngực trái, không có cơ hội cứu sống, nếu không phải nàng cho hắn nuốt một viên thuốc kéo dài sinh mệnh, chỉ sợ khi ấy đã tắt thở luôn rồi, không thể nào kéo dài tới tận bây giờ.

“Cao Thiên, đáng lẽ ta đã có cơ hội ngăn chuyện này xảy ra,” Ngôn Phi Mặc thì thầm tự nói với chính mình, “Nhưng vì tư lợi cá nhân, ta lại gây ra đại họa này, tội không thể tha.”

Cao Thiên nghĩ một lát rồi đáp: “Ngôn đại nhân, ai mà đoán được chuyện xảy ra trên đời, nói không chừng ngài ngăn được chuyện này, nhưng có chuyện khác lại thảm thương hơn nữa, sẽ hại nhiều người hơn. Thân phận đại diện hạ như vậy, nếu ngài không thể trừ tận gốc, sớm muộn cũng có ngày xảy ra lần nữa, đến lúc ấy xảy ra chuyện gì, ai mà biết được. Cho nên, ngài đừng quá bận lòng.”

“Không cần quá bận lòng...” Ngôn Phi Mặc cười khổ một tiếng, “Cao Thiên, nếu người thân của người chết trong đợt cung biến này, người vẫn sẽ nghĩ như thế sao?”

Cao Thiên ghen lời, Ngôn Phi Mặc thở khê một tiếng, nàng nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Người ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

36. Chương 36

Chương 36

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiếng bước chân của Cao Thiên càng lúc càng xa, trong thiên lao lại quay về tịch mịch yên ắng, khiến người ta ngạt thở. Không lâu sau, tiếng bước chân đi rồi quay lại, từ từ đi đến trước cửa lao. Ngôn Phi Mặc chăm chú lắng nghe một lúc rồi từ từ mở mắt ra, đứng trước cửa lao là Minh Duệ đế Tiêu Trách, một bộ huyền y, đang trừng mắt nhìn nàng.

Ngôn Phi Mặc đứng dậy, cung kính hành lễ với ông ta: “Bệ hạ giá lâm, vì thần vô cùng hoảng sợ.”

Tiêu Trách nhìn nàng, cười khê: “Phi Mặc, khanh mà cũng biết hoảng sợ à? Trẫm không tin.”

“Từ khi vào đến kinh thành vẫn sợ hãi, thần đã rất sợ rồi, sợ chỉ sợ chân sẽ vạn kiếp bất phục, bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, sao có thể hiểu được tâm tư của thần.” Ngôn Phi Mặc ngênh đón ánh mắt của ông ta, thành khẩn nói.

“Phi Mặc, vạn kiếp bất phục của khanh gì? Là hoàng hậu nương nương sẽ sống không hạnh phúc? Hay tiểu điện hạ gặp nguy hiểm? Hay là chuyện gì khác mà ta không biết?”

Ngôn Phi Mặc ngăn người một lúc, rồi bật cười thật lớn: “Bệ hạ, người là trượng phu của hoàng hậu nương nương, là phụ thân của tiểu điện hạ mà, người nói như thế, há chẳng phải là nực cười lắm sao? Nếu như người không thể khiến thê tử của mình hạnh phúc, con trai mình an toàn, thì người là trượng phu gì chứ? Là phụ thân gì chứ?”

“Vậy người đang chê trách trẫm không làm tròn trách nhiệm của trượng phu và phụ thân?” Tiêu Trách điềm nhiên nói.

“Thần nào dám.” Ngôn Phi Mặc khê cười, “Bệ hạ là vua một triều, quốc gia thiên hạ, đầu thế lưỡng toàn. Phi Mặc chỉ là kẻ phàm phu tục tử, lúc hoàng hậu lưu lạc ngoài cung, thu dưỡng thần, cứu mạng thần, đối xử với thần như con ruột, đưa thần tới Linh cốc học nghệ, đối với Phi Mặc ân trọng như núi, Phi Mặc chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

Tiêu Trách bỗng bật cười, ông vốn là nam tử tuần lãng, xưa nay vẫn lạnh lùng trầm mặc, nụ cười này lại khiến khuôn mặt vốn tuần tú càng thêm phần sinh động, có vài nét giống với Tiêu Tử Bùi, Ngôn Phi Mặc không khỏi ngẩn ngơ, khuôn mặt của Tiêu Tử Bùi lại hiện ra trước mặt.

“Phi Mặc, trẫm nghĩ thế nào cũng không ra, tại sao trước đây Tiểu Nhạc lại thu dưỡng một đứa trẻ như người, Tiểu Nhạc trước giờ qua loa đại khái, mà tầm nhìn thu dưỡng trẻ con không ngờ lại vô cùng xuất chúng.”

“Nghe hoàng hậu nương nương nói, khi ấy Phi Mặc rất ngốc, bị đám trẻ con hành hạ mặt mũi bầm dập, suýt chút nữa là mất mạng rồi. Bọn buôn người vừa thấy có người muốn mua thì vội vàng bán rẻ.” Ngôn Phi Mặc nhớ lại chuyện cũ, trong lòng càng ảm áp bội phần, “Sau đó, hoàng hậu nương nương nói, tuy thần nhỏ người, nhưng cốt cách thì không hề nhỏ, tính đường khỏe rồi, ăn phải ăn ngon, dùng phải dùng đồ tốt, còn thường sai khiến người khác, làm người tức đến mức suýt chút nữa thì ném thần đi luôn.”

Tiêu Trách hứng thú lắng nghe, hỏi: “Người không nhớ được gì sao?”

Ngôn Phi Mặc gật đầu, buồn đáp: “Sau này thần lâm bệnh nặng, quên hết cả rồi, hoàng hậu nương nương không còn cách nào khác, mới gửi thần vào Linh cốc học trị bệnh.”

Tiêu Trách nghĩ ngợi rồi nói: “Chẳng trách, Tiểu Nhạc thường nói phụ thân ngươi là một kẻ bạc tình bạc nghĩa, Tiểu Nhạc là đường mẫu (mẹ nuôi) của ngươi, vậy chẳng phải ta là kẻ bạc tình bạc nghĩa đó ư?”

Ngôn Phi Mặc không khỏi bật cười: “Hoàng hậu nương nương thường hay nói đùa, bệ hạ bao dung cho.”

Tiêu Trách chăm chú nhìn nàng hồi lâu, ông nói: “Ngươi yên tâm, hoàng hậu là chân ái cả đời của ta, đời này ta quyết không phụ nàng; Tiêu Khả là đứa trẻ ta yêu quý, thông minh quảng đại, đảm đương việc lớn.”

“Bệ hạ nói vậy, Phi Mặc có thể yên tâm rồi.” Ngôn Phi Mặc đáp lời, “Lần này bệ hạ tới đây chắc chắn không phải để nói chuyện phiếm ngày thường, có chuyện gì xin người cứ nói hết ra đi.”

Tiêu Trách chấp tay sau lưng đi lại ngoài phòng giam, có lẽ trong lòng đang có nhiều phiền muộn, không lâu sau, ông dừng bước, hỏi: “Ngôn Phi Mặc, kế hoạch lần này của ngươi đúng là quá chu toàn cẩn mật, cố ý để Tiêu Hồng nắm đằng chuôi, ra tay trước; người điều tra ra bí ẩn nhưng không hề lộ ra, còn phái người âm thầm xúi giục, nặc danh trình báo; cấu kết ngoại tộc, tham ô cứu tế, hai đại tội này đã đủ khiến Tiêu Hồng không còn đường lui, lòng sinh ý phản nghịch; người sắp xếp mật thám trong cung, đưa trâm và hoàng hậu vào mật đạo, tính kế chu toàn; người trộm lấy hổ phù, điều động đại quân, làm lòng người rối loạn. Sao ngươi có thể chắc chắn mình sẽ không khéo quá hóa vụng? Ngươi có thể nắm chắc giang sơn Đại Diễn sẽ không vì sai lầm đó mà rơi vào tay kẻ khác? Nếu có sơ sẩy, ngươi có chết ngàn lần cũng không đền nổi tội!” Tiêu Trách càng nói càng giận, giọng nói đầy nghiêm trọng.

Ngôn Phi Mặc chăm chú quan sát Tiêu Trách, nàng cười khê: “Bệ hạ, thần cũng muốn không đánh mà thắng, từ từ tiếp đại diện hạ chu toàn, chỉ tiếc, thời gian của thần không nhiều, lực bất tòng tâm. Thần cũng không có kế gì vẹn toàn cả, chỉ nghĩ nếu như có gì sơ sẩy, bất cứ lúc nào thần cũng có thể đồng quy vu tận với Tiêu Hồng.”

Tiêu Trách hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu như ngày đó, sau khi chuyện của ngươi bại lộ, trâm lập tức trị tội ngươi và hoàng hậu, ngươi định thế nào?”

Ngôn Phi Mặc thần nhiên nói: “Thần không ở chỗ nào quá lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa hoàng hậu và Tiêu Khả phiêu bạt chân trời góc bể.”

“Ngươi dám!” Tiêu Hồng tức giận quát.

“Bệ hạ minh giám, thần dám thật. Nếu bệ hạ không tin tưởng và yêu thương hoàng hậu, thần cho rằng, hoàng hậu không cần thiết phải ở lại trong cung.” Ngôn Phi Mặc không chút sợ hãi, thần nhiên nhìn Tiêu Trách, ánh mắt trong veo.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, rất lâu sau, cuối cùng Tiêu Trách cũng thở dài một hơi, nói: “Phi Mặc, vậy hiện giờ, trâm đã vượt qua khảo nghiệm của ngươi chưa?”

“Bệ hạ đang trong cơn thịnh nộ vẫn không bỏ hoàng hậu nương nương mà đi, cũng không muốn ban tội cho thần vì sợ hoàng hậu nương nương đau lòng, đủ thấy bệ hạ tình sâu nghĩa nặng, tình thâm như biển, cuối cùng thần cũng có thể yên tâm rồi đi rồi.”

Tiêu Trách hơi biến sắc: “Phi Mặc, ngươi... ngươi có ý gì vậy?”

Ngôn Phi Mặc quỳ xuống, dập đầu với Tiêu Trách nói: “Bệ hạ, Ngôn Phi Mặc vì tư lợi cá nhân, dẫn dụ Tín vương mưu phản, gây ra cung biến lần này, tự thấy tội nặng khó mang, suốt đêm khó ngủ, khẩn cầu bệ hạ ban cho thần được chết, an ủi vong linh người chết trên trời!”

37. Chương 37

Chương 37

Dịch: Tiểu Kỳ

Mùa đông năm nay ở Đại Diễn lạnh giá vô cùng, sắp đến cuối năm, tiết trời càng lúc càng khó chịu, thỉnh thoảng còn lác đác mấy độ mưa, lẫn vài đợt tuyết nhỏ, chắc là điềm báo trời sắp đổ tuyết rơi.

Tiêu Khả phấn khích dẫn thị vệ từ ngoài cổng bước vào, hào hứng nói với Phương Văn Uyên bên cạnh: “Văn Uyên, ta còn tưởng lần này công cốc rồi cơ, nào ngờ lại săn được một con lợn rừng, đợi lát nữa nhất định phải mang con lợn rừng này đến khoe với Phi Mặc ca ca mới được.”

Phương Văn Uyên khinh bỉ nói: “Tiểu điện hạ, ngài đem lợn rừng tặng cho Ngôn đại nhân không thấy khó coi à?”

“Phi Mặc ca ca sẽ khen ta.” Tiêu Khả vênh mặt kiêu ngạo nói, “Chỉ cần là thứ ta tự tay săn được, Phi Mặc ca ca sẽ thích hết.”

“Được được được, Phi Mặc ca ca của ngài là người thương ngài nhất trên đời, không ai bì được với ngài ấy.” Phương Văn Uyên mỉa mai đáp lời.

Tiêu Khả cười hì hì khoác vai Phương Văn Uyên: “Văn Uyên huynh ghen đấy hả, cái này không giống nhau mà, huynh là bằng hữu tốt nhất của ta, Phi Mặc ca ca là người ta thích nhất.”

“Thần ghen gì chứ, thần sợ vương phi sau này của ngài sẽ ghen thôi.”

“Hừ, ta chẳng cần vương phi gì hết, nữ nhân đều phiền phức thế cả.” Tiêu Khả khinh thường nói, cậu nghĩ sang chuyện khác, lại vui tươi trở lại, “Ta về trước đây, đi gặp Phi Mặc ca ca đã.”

Đang nói giữa chừng, đột nhiên Phương Văn Uyên biến sắc, nghi ngờ nhìn mấy đội binh sĩ đang chỉnh tề nghiêm nghị trên đường, hắn hỏi: “Tiểu điện hạ, xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại nhiều binh sĩ tuần tra thế?”

Tiêu Khả cũng ngăn người, chuyến đi săn lần này quá vội, vốn dĩ cậu đã hơi nghi ngờ, nhưng tâm tính vẫn còn quá trẻ, vừa đến hành cung đã chơi bời quên hết mọi thứ, nhìn thấy vẻ tiêu điều trên đường cái khác hẳn ngày thường, trong lòng lại lo lắng nhiều hơn, cậu vung roi ngựa lên, cao giọng hét lên rồi chạy như bay tới hoàng cung.

Ngoài cửa cung, thị vệ đã thay mấy gương mặt mới, Tiêu Khả giao ngựa lại cho tùy tùng, bước bước lớn vào trong, nội thị và cung nữ trong cung đang vội vàng qua lại, sắc mặt kinh hoàng. Hoa tuyết phát phơ lẫn giữa màn mưa, thái giám phía sau đuổi theo che ô cho Tiêu Khả, Tiêu Khả đi mãi đi mãi, lo lắng trong lòng càng lúc càng nặng nề, cậu hỏi gấp: “Bệ hạ đang ở đâu?”

Thái giám chỉ về hướng điện Cam Lộ, lo sợ đáp: “Bệ hạ đang ở trong điện Cam Lộ.”

Điện Cam Lộ được canh phòng cẩn mật, Vũ Lâm quân năm ba người một tổp, Điền Trọng Nhạc tự mình dẫn người đi tuần tra xung quanh. Ngoài cửa điện có một người đang quỳ, như một pho tượng đá, lẳng lẳng thẳng tắp đứng ở đó. Tiêu Khả nhìn về phía trước, hai mắt bỗng chốc mở to, giọng nói cũng có phần lạc đi: “Huynh——huynh quỳ ở đây làm gì? Phụ vương sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Người ấy ngẩng đầu lên, chính là Phiêu Kỵ đại tướng quân Tiêu Tử Bùi. Mặt hắn đã ướt sũng nước mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, cả người cũng ướt như chuột lột, vừa nhìn thấy Tiêu Khả, ánh mắt lập tức sáng lên, cả người chao đảo, hắn gắng sức ổn định cơ thể, bàn tay nắm chặt lấy tay cậu, run rẩy nói: “Mau, tiểu điện hạ, ngài mau đi cầu xin, bệ hạ ngài ấy——ngài ấy muốn ban tội chết cho Ngôn Phi Mặc!”

Tay Tiêu Tử Bùi như băng tảng, trong chốc lát, khí huyết của Tiêu Khả cũng ngưng kết thành băng, cậu không dám tin lặp lại lời của Tiêu Tử Bùi: “Ban tội chết cho Ngôn Phi Mặc?”

Tiêu Tử Bùi gật đầu, hắn đã quỳ nguyên một ngày một đêm, sức cùng lực kiệt, tinh thần tan rã. “Tiểu điện hạ, ta lên đi cứu Phi Mặc, nhưng đệ ấy không chịu đi cùng ta, ngài mau cầu xin bệ hạ, nếu không, thì ngài xông vào thiên lao đưa đệ ấy đi...”

Lời còn chưa dứt, “ầm” một tiếng, Tiêu Tử Bùi đã ngã nhào trên đất, Tiêu Thiển cầm một cây gậy gỗ bọc vải sau lưng, nước mắt chảy dài, hắn đưa tay lau qua loa trên mặt, khóc nói: “Công tử, công tử không muốn sống nữa sao! Người đã quỳ ở đây bao lâu rồi, Ngôn đại nhân đã... đã... Là Ngôn đại nhân từng nói, công tử mà còn tái phạm lần nữa, thì cứ lấy gậy đánh người ngất đi...”

Tiêu Khả cảm thấy đầu mình vừa ong một tiếng, khóe mắt như muốn rách ra, cậu tóm lấy ngực Tiêu Thiển: “Người nói cái gì đấy hả? Ngôn đại nhân đã làm sao? Người còn nói bậy bạ, cẩn thận ta chém đầu người đấy!”

“Thần có nói bậy gì đâu! Thần cũng rất thích Ngôn đại nhân mà, nhưng Ngôn đại nhân đã không còn nữa rồi! Thần nhìn thấy Lý công công mang chén rượu quay về phục chỉ!” Tiêu Thiển khóc thảm thiết nói, “Công tử nhà thần không tin, tiểu điện hạ cũng không tin sao?”

Tiêu Khả đẩy mạnh một cái, làm Tiêu Thiển té nhào trên đất, cậu xông thẳng tới trước cửa điện, muốn đẩy cửa ra, nhưng bàn tay đặt trên cửa lại run rẩy đến mức không nắm nổi tay cầm. “Phụ vương!” Cậu hét lớn, nhưng hóa ra tiếng nói của mình lại nhẹ như tiếng muỗi.

Cửa mở ra từ bên trong, Tiêu Trách từ từ bước ra, mặt trầm như nước. “Khả Nhi, Phi Mặc ca ca của con đã đi rồi, chọn ngày hậu táng, con đi từ biệt hửn đi, nếu còn lời nào chưa nói thì cứ nói hết ra đi.”

Tiêu Khả không biết mình đã đi vào thiên lao như thế nào, cậu cảm thấy bản thân như đang mơ một cơn ác mộng, tỉnh giấc rồi, tất cả sẽ trở về như trước, Phi Mặc ca ca của cậu vẫn sẽ ở trên giáo trường mỉm cười nhìn sang, cậu sẽ không lười biếng nữa, nhất định sẽ không nghịch ngợm nữa, cũng không đi săn bắn gì nữa hết! Nhưng đáng tiếc là, chân cậu đã sưng cả lên rồi, mà vẫn không thể tỉnh khỏi cơn ác mộng này.

Trong thiên lao tĩnh lặng như tờ, cậu lảo đảo đi tới phòng trong cùng, giữa gian phòng có hai ba người đang đứng, một người nằm thẳng trên giường, mặc bộ áo trắng mà ngày thường Ngôn Phi Mặc thích nhất, hai mắt nàng nhắm chặt, sắc mặt yên bình. Tiêu Khả đứng như trời trồng ở đó, rất lâu lâu, cậu rùng mình tỉnh táo rồi nghiêm giọng quát: “Các người đang làm gì đấy hả! Cút hết ra ngoài cho ta!”

Hai người đang vây quanh Ngôn Phi Mặc ngẩng đầu lên, một người trong đó rút kiếm ra, Thính Vân chỉ vào cậu rồi tức giận quát lên: “Có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không thì người cút ra ngoài cho ta!”

Người còn lại là Hiểu Phong, hai mắt nàng đỏ ửng, kéo tay Thính Vân ghen ngào nói: “Thính Vân, là tiểu điện hạ, nàng đừng như thế!”

Vào lúc này, Tiêu Khả cuối cùng cũng hiểu, Phi Mặc ca ca của cậu đã thật sự bỏ cậu đi rồi, cậu bước từng bước tới, quỳ rạp trước người Ngôn Phi Mặc, cắn chặt môi, một giọt máu rơi xuống từ khóe miệng, hai bàn tay nắm chặt, cậu dấn mạnh lên chiếc giường rách nát rồi thất thanh khóc thảm.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Khả ngẩng đầu lên, hoảng hốt hỏi: “Lúc Phi Mặc ca ca đi, ai hầu hạ huynh ấy?”

Không lâu sau, bên cạnh có một người lau nước mắt quỳ xuống trước mặt cậu đáp: “Tiểu nhân Cao Thiên hầu hạ Ngôn đại nhân lên đường.”

“Lúc Phi Mặc ca ca ra đi có nói gì không?” Cậu thì thảo hỏi.

“Ngôn đại nhân chẳng nói gì hết.” Cao Thiên thấp giọng trả lời, đột nhiên, hửn nhớ ra gì đó, lấy một chiếc khăn tay trong ngực áo ra, do dự hỏi: “Có phải tiểu điện hạ họ Tiêu không?” Hửn vừa nói xong lại tự tát cho mình một cái bạt tai.

“Ngôn đại nhân muốn tiểu nhân giao cho ngài.”

Tiêu Khả cầm lấy khăn tay, nhìn mai trắng, mai đỏ nở rộ trên khăn tay trắng tuyết, thấp thoáng như nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Ngôn Phi Mặc, rất lâu sau, cậu thấp giọng hỏi: “Huynh ấy không nói gì cả sao?”

“Tiểu điện hạ chớ quá đau buồn, Ngôn đại nhân hết lòng lo lắng cho tiểu điện hạ, người không muốn thấy tiểu điện hạ hành hạ bản thân thế này đâu.”

Nước mắt đọng đầy nơi vành mắt, theo gò má chảy xuống không ngừng, rơi trên mặt đất, Tiêu Khả chậm chậm nói: “Phi Mặc ca ca, huynh sai rồi, rất rất sai rồi! Ta thà làm một Tiểu Khả đệ đệ vui vẻ của huynh, cũng không muốn làm một hoàng tử Đại Diễn thuận lợi thênh thang!”

Mùa đông Thiên Nguyên năm thứ mười hai, Tín vương Tiêu Hồng và Phùng thái úy đồng tội mưu phản, Phùng thái úy chịu tội tru di, Tín vương Tiêu Hồng không rõ tung tích.

Mùa đông Thiên Nguyên năm thứ mười hai, Tín vương Tiêu Hồng bị phế thành thường dân, các phủ truy nã, bị phản xử tử. Phùng thực phi biết chuyện không báo, đồng đại tội mưu phản, tru di cử tộc, ban rượu độc, chết.

Mùa đông Thiên Nguyên năm thứ mười hai, Trung lang tướng Ngôn Phi Mặc phạm đại tội khi quân, niệm tình có công cứu giá, không xử tội tộc nhân, ban rượu độc, chết, hậu táng.

Mùa đông Thiên Nguyên năm thứ mười hai, hoàng tử thứ năm Tiêu Khả, nhân hậu thông tuệ, đảm đương đại nghiệp, lập làm thái tử Đại Diễn.

38. Chương 38

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

39. Chương 39

Chương 39

Dịch: Tiểu Kỳ

Thanh minh tiết vũ phân phân, lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn*

(Bài thơ: Thanh minh – Đỗ Mục)

(Dịch: Tiết thanh minh mưa rơi lất phất, trên đường hành hương nát cõi lòng)

Mộ của Ngôn Phi Mặc nằm dưới chân một ngọn núi ở Kinh Giao, non xanh nước biếc, phong thủy hữu tình, là nơi chôn cất của rất nhiều quý nhân quan lớn đức cao vọng trọng trong kinh thành. Từ Khiên vương phủ tới đó phi ngựa chỉ mất nửa canh giờ, Tiêu Tử Bùi tùy ý cất bước, lững thững bước đi, đi mất gần một canh giờ.

Tiêu Thiển chạy sau lưng hắn, len lén quan sát sắc mặt chủ nhân, thấy thần sắc Tiêu Tử Bùi lơ đãng mà có nét bi thương, trong lòng hắn lại càng thêm hỗn loạn, tự dừng lại thấy oán hận vị cử ngũ chí tôn kia: ở Khánh vương phủ và Khiên vương phủ không ai dám nhắc đến ba chữ “Ngôn Phi Mặc”, chỉ mong tiểu vương gia mau quên được Ngôn đại nhân, nhưng vị vua kia thì ngược lại, còn bảo người ta đi bái tế.

Dọc theo con đường mòn trong rừng trúc, lần đầu tiên Tiêu Tử Bùi bước vào khu mộ của Ngôn Phi Mặc, mộ phần thanh lịch, hết như tính cách và con người nàng vậy, bốn phía có rừng trúc bao quanh, sau mộ là một gốc hạnh nho nhỏ, còn chưa kịp lớn, chỉ lác đác vài chiếc lá xanh. Trước mộ được lát gạch đá xanh, quét dọn sạch sẽ, bày hai ly rượu, hai thếp hương vàng lượn lờ khói thoảng, xem ra người đến bái tế vừa mới rời đi, không biết còn ai cũng hoài niệm vị Trung lang tướng trước kia này như hắn?

Tiêu Tử Bùi trầm mặc đứng rất lâu, rồi nói với Tiêu Thiển: “Người đặt đồ xuống, ta muốn một mình ở lại đây một lát.”

Tiêu Thiển thoáng do dự, đặt tế phẩm hoa quả bày biện xong xuôi rồi cung kính khấu đầu trước ngôi mộ một cái, sau đó mới lui ra.

Tiêu Tử Bùi ngồi xuống trước mộ, nhẹ nhàng vuốt ve ba chữ màu đen “Ngôn Phi Mặc” trên gạch đá, nét bút rồng bay phượng múa, mạnh mẽ mà có lực, từng nét từng nét như những thanh đao nhọn, từ từ đâm vào tim hắn, giày xéo thấu tâm can, đau đến máu chảy đầm đìa. Hắn thì thầm nói: “Phi Mặc, ta từng tới chân núi Thiên Sơn tìm nàng, đợi nàng rất lâu ở nơi mà nàng từng cứu ta, nàng có nhìn thấy ta không?”

Nụ cười của Ngôn Phi Mặc từ từ xuất hiện trước mắt hắn, như có phần oán trách. Hắn hốt hoảng vươn tay ra nắm, nhưng chỉ giữ được hơi lạnh đầy tay. Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, cầm bình rượu lên, rót đầy hai chén rượu, một chén đặt trước mộ, một chén để tự mình uống cạn. “Phi Mặc, nàng sống ở đây có tốt không? Nàng chờ ta, đừng đi qua cầu Nại Hà trước...”

Hắn tự rót tự uống một lúc, hơi rượu dần bốc lên, hắn cởi luôn áo ngoài, rút bảo kiếm giắt bên hông ra múa kiếm, ánh kiếm loang loáng lướt nhanh, thân hình mạnh mẽ, “đến như sấm sét thu chấn nộ, dừng như sông hồ động thanh quang”, múa xong một bộ kiếm pháp, cách đó không xa có tiếng người vỗ tay: “Kiếm pháp hay!”

Tiêu Tử Bùi quay sang nhìn, trên đường mòn đằng kia có một thiếu niên đang đứng, chính là thái tử Đại Diễn Tiêu Khả, hơn một năm không gặp, Tiêu Khả chỉ còn thấp hơn hắn không đến một cái đầu, trên gương mặt đã bớt đi nét ngây ngô nhỏ tuổi, thêm nhiều hơn vẻ uy nghiêm cao quý, khí thế oai hùng. Hắn cũng người một lát, cáo tội nói: “Không biết thái tử điện hạ giá đáo, đường đột rồi.”

Tiêu Khả đi đến bên cạnh rồi hành lễ, Tiêu Tử Bùi từng dạy cậu binh pháp, cũng xem như là một nửa người thầy, thêm nữa, Tiêu Khả vô cùng ngưỡng mộ và kính trọng một Tiêu Tử Bùi trên chiến trường với đầy những chiến công hiển hách. “Tiêu hoàng huynh, huynh cũng đến thăm Phi Mặc ca ca à, nhất định huynh ấy sẽ rất vui.” Tiêu Khả đi đến trước mộ, vén trường bào, quỳ xuống, khấn đầu ba cái với người kia.

Hai người lặng lẽ đứng đó, rất lâu sau, Tiêu Khả rầu rĩ nói: “Ta nghe mẫu thân nói, hóa ra Phi Mặc ca ca là nữ, nhưng ta không đổi được cách gọi.”

“Điện hạ không muốn đổi thì đừng đổi, Phi Mặc thương yêu ngài như vậy, chuyện gì cũng nghĩ tới ngài trước tiên, chắc chắn sẽ không để ý cách xưng hô này đâu.” Tiêu Tử Bùi từ tốn đáp lời.

“Ta không cần điều đó, ta không muốn những thứ mà tỷ ấy phải dùng tính mạng để đổi lại!” Tiêu Khả có phần chán nản.

Tiêu Tử Bùi nhìn về phía cậu: “Đã biết là thứ nàng ấy dùng tính mạng để đổi, vậy thì ngài càng phải trân trọng nó.”

Tiêu Khả nhìn hắn rồi đột nhiên lại hỏi: “Có phải trong lòng Tiêu đại ca rất hận ta không?”

Tiêu Tử Bùi khựng lại, lắc đầu phủ nhận: “Sao Điện hạ lại nói như thế?”

“Ta biết, ta cũng hận chính mình, vì sao ta lại là con trai của phụ hoàng! Nếu không phải như thế, nói không chừng Phi Mặc ca ca vẫn còn sống khỏe mạnh, vẫn có thể dạy ta tập võ, cũng có thể uống rượu chuyện trò...” Thiếu niên ngồi đó bỗng kích động hẳn lên.

Tiêu Tử Bùi nghiêm giọng quát: “Điện hạ thận trọng lời nói việc làm của mình đi! Điện hạ là hoàng tử, đương nhiên sẽ có trách nhiệm và gánh nặng của hoàng tử, có được sẽ có mất, không cần oán trời trách đất.”

Tiêu Khả cười khổ một tiếng, nhìn bia mộ rồi chậm rãi đáp lời: “Thực ra ta rất ngưỡng mộ huynh, huynh có thể bỏ mặc tất cả nghĩ mọi cách cứu tỷ ấy, ai ai cũng biết huynh tình sâu nghĩa nặng, còn ta, chỉ có thể âm thầm đau lòng, đến khấn đầu với tỷ ấy một cái cũng phải lén lút lút, sợ người ta chê trách không hợp lễ nghĩa, giờ đây, đến cả mong muốn sắp xếp một vị trí cho tỷ ấy ở bên cạnh ta cũng không làm được.”

Tiêu Tử Bùi kinh ngạc nhìn cậu, lơ mơ hiểu được thâm ý trong lời Tiêu Khả, không hiểu sao cảm giác thương cảm “cùng là kẻ lưu lạc chốn chân trời” lại nảy sinh từ đáy lòng của hắn. “Hôm nay điện hạ đã tới đây rồi, chỉ bằng chúng ta cùng uống một chén, qua hôm nay, điện hạ hãy quên hết những chuyện này đi, bách tính thiên hạ Đại Diễn đều trông cậy vào điện hạ, mong điện hạ có thể giữ cho họ tiếp tục sống trong thái bình thịnh thế, điện hạ không thể phụ sự yêu thương của Phi Mặc và sự mong đợi của bách tính.”

Hai người mỗi người một chén, rót với uống chậm, uống rượu vào, không lâu sau, Tiêu Khả đột nhiên nghĩ ra chuyện gì: “Chiến sự ở Mạc Bắc sao rồi?”

“Mùa đông ở Mạc Bắc rét lạnh, trời băng đất tuyết, không dễ đi lại, người Tây Lương co cụm trong doanh trại, quân ta cũng có thể vui vẻ qua năm mới.”

“Qua mùa xuân sẽ phải quay về gấp phải không? Mấy ngày nữa ta muốn xin phụ vương tới rèn luyện trong quân Mạc Bắc, không biết Tiêu đại ca có thu nhận ta không?”

Tiêu Tử Bùi khá kinh ngạc với những gì nghe được, hần trăm ngậm giây lát: “Trong quân rất lạnh, đao thương không có mắt, xin điện hạ cân nhắc.” Nói rồi, hần không nhận được lại ho khan khổ sở.

Tiêu Khả lo lắng nhìn hần, giúp hần đầm lưng nhuần khí: “Đã gọi thái y tới xem chưa? Chứng bệnh này phải trị tận gốc, nếu không sẽ ử thành bệnh nặng.”

Tiêu Tử Bùi lắc đầu, hần lấy một chiếc khăn tay trong tay áo ra che miệng lại, né sang bên cạnh một chút, vất vả lắm mới ngừng ho được, khi ấy mới thấp giọng trả lời: “Điện hạ cách xa ta một chút.”

Tiêu Khả không nói gì, Tiêu Tử Bùi thấy hơi kỳ lạ khi cậu bé cứ nhìn chăm chăm vào tay mình như thế, hần thắc mắc hỏi: “Sao thế?”

Tiêu Khả chỉ vào chiếc khăn tay trong tay hần, hỏi: “Chiếc... chiếc khăn tay này ở đâu ra vậy?”

Tiêu Tử Bùi mở chiếc khăn tay ra, trên góc vải trắng muốt thêu hai đoá mai trắng, thuần khiết mà nho nhã. “Mẫu thân ta cho người thêu, mai lan trúc cúc, huynh đệ tỷ muội trong nhà mỗi người một cái, ta là con cả, được chia cái này.”

Tiêu Khả không kìm được đưa tay cầm lấy chiếc khăn kia: “Ta vừa nhìn thấy chiếc khăn này đã thích, Tiêu đại ca huynh tặng nó cho ta đi, ta cho người thêu cho huynh khác, ngày mai sẽ đưa lại cho huynh.”

Từ khu mộ của Ngôn Phi Mặc đi ra, dưới sự thúc giục liên tục của Tiêu Thiển, Tiêu Tử Bùi đành đi tới Khánh vương phủ. Theo cha mẹ tế tổ, ăn ít đồ chay, Khánh vương phi hào hứng nói: “Tử Bùi, Tử Hà, mấy ngày nữa bệ hạ muốn tổ chức yến hội thưởng xuân, hai đứa chỉnh trang một chút, đi đặt may mắn bộ đồ mới.”

Tiêu Tử Hà bĩu môi nói: “Yến hội thưởng xuân thì có gì vui, con muốn cùng ca ca đi Mạc Bắc giết giặc, thế mới đã.”

Khánh vương phi trầm mặt: “Nói nhăng nói cuội, con chỉ là một tiểu nha đầu, hiểu cái gì gọi là giết địch báo quốc?”

“Nha đầu thì làm sao! Con ngày ngày tập võ, rèn luyện thân thể, binh thư thuộc lâu lâu, ca ca giỏi như thế, con là muội muội lẽ nào lại là đứa bạc nhược? Hơn nữa, mọi người đừng xem thường nữ nhi, cứ xem Ngôn ——” Tiêu Tử Hà hoa chân múa tay hứng chí nói, bất cẩn nói ra một chữ thì ngậm miệng ngay lập tức.

Mọi người có mặt đồng loạt liếc nhìn Tiêu Tử Bùi, thấy hần không thay đổi sắc mặt mới dần dần yên tâm, lấy lời át đi.

Ngoài mặt Tiêu Tử Bùi vẫn mỉm cười, cùng mọi người vui vẻ dùng bữa tối xong, hần ho khê một tiếng rồi nói: “Phụ vương, mẫu phi.” Hần vừa mở miệng đã dùng kính ngữ, nhất thời khiến cả nhà ngẩn người.

“Yến hội thưởng xuân con và Tử Hà nhất định sẽ tham gia. Chỉ là Tử Bùi bất hiếu, không thể nào quên được người đó, cũng không thể thỏa nguyện phụ vương và mẫu phi, những chuyện khác, Tử Bùi đều có thể đồng ý hết, nhưng chuyện này, phụ vương và mẫu phi cứ để tùy con đi.”

Vành mắt Khánh vương phi đỏ ửng cả lên, bà ghen ngào nói: “Tử Bùi, đã hơn một năm rồi, con có đau lòng khó quên đến mấy thì cũng phải nhạt bớt rồi chứ. Con cứ tiếp tục như thế, người khác thì con cháu đây nhà, chỉ có mình con lẻ loi cô độc, sau này biết phải làm sao?”

“Tìm một đứa trong nhà thúc bá làm con thừa tự là được rồi.” Tiêu Tử Bùi điềm nhiên nói.

“Thế sao được! Không phải cốt nhục dù sao cũng có khoảng cách...” Khánh vương phi vẫn kiên trì nói.

Tiêu Ánh nghiêm khắc nhìn bà, không nói đúng hay sai: “Chuyện này để sau hẵng nói. Hiện giờ con phải chú ý nhiều hơn tới sức khỏe, hôm qua hoàng hậu nương nương gửi cho ta một phương thuốc, nói là bổ phế tiêu đờm, ngày mai bảo nương con đun cho con uống.”

Tiêu Tử Bùi gật đầu, nói thêm vài câu, rồi mới cáo từ rời đi.

Trời xuân se lạnh, đêm rét như nước, Tiêu Tử Bùi nhàn rồi, bảo Tiêu Thiển về trước, một mình thoải mái tản bộ trên đường lớn, người trên đường không nhiều, mấy quán rượu hôm nay đóng cửa sớm, không còn

cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa. Từ lâu Thiên Bảo cũng thế, hai bên vẫn treo hai chiếc đèn lồng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lấp ló đằng xa là viền cong mái nhà.

Tiêu Tử Bùi đứng yên, ngây dại nhìn chăm chăm một lúc, chuyện cũ vẫn rõ ràng trước mắt, bóng người trang nhã thanh tú trước mặt mình, cảm xúc êm dịu ấm áp bên môi phảng phất như mới ngày hôm qua... rất lâu sau, hắn thở dài một hơi, chấp tay sau lưng thản nhiên nói: “Vị tráng sĩ đi theo ta lâu như vậy, không biết có chuyện gì?”

40. Chương 41

Chương 41

Dịch: Tiểu Kỳ

Xuân ấm hoa nở, đây cũng là mùa khiến người ta dễ động lòng xuân nhất.

Sức sống của Hồng Tụ lâu cực kỳ hưng thịnh, đã lâu Tiêu Tử Bùi không quay lại chốn nhuễn ngọc ôn hương này, tự nhiên lại thấy khó thích ứng, hắn nhíu mày nói: “Tư Du, huynh đưa ta tới chỗ này làm gì?”

Phượng Tư Du cười hì hì cầm một cây quạt giấy, dáng vẻ hết như một công tử đa tình phong lưu phóng khoáng: “Tử Bùi, huynh đánh giấc nhiều quá nên ngu người rồi hử, lúc trước, chúng ta vẫn hay bao cả gian mà, mỹ nhân trong lòng, mỹ tửu no say, vui vẻ miên mãn. Trong lâu có mấy cô nương mới tới, mỗi người một vẻ, ta đưa huynh tới đây để ôn lại một chút.”

Tiêu Tử Bùi mỉm cười: “Mỹ nhân thì bỏ đi, mỹ tửu thì có thể say một lần.”

“Được được được, nghe huynh. Ai, nhìn xem, ta buôn bán một chuyến, huynh đánh trận một hồi, tứ đại kinh thành người chết, người bị thương, ta không tìm được ai cùng chơi nữa rồi.” Phượng Tư Du thở dài nói.

Đang nói, Phượng ma ma đã trang điểm lộng lẫy đi tới, kéo kéo Tiêu Tử Bùi, vui như nở hoa: “Ai da Tiêu tướng quân, không đứng không đứng, phải gọi là Vương gia rồi, sao lâu như vậy không tới thăm Hồng Tụ lâu chúng ta, tuy Lưu Sương cô nương đã lớn tuổi, Yên Mặc cô nương đã rời đi, nhưng Hồng Tụ lâu chúng ta trước giờ không thiếu nữ tử lạnh lợi xinh đẹp, nào nào, mau tới chọn thử xem.”

Nói rồi bà vẫy tay một cái, có một hàng mỹ nữ đi ra, có tao nhã có cao quý, có diễm lệ có đáng yêu, muôn hình muôn vẻ, khiến người xem hoa hết cả mắt, đột nhiên, Tiêu Tử Bùi khựng lại, nhìn chăm chăm một người trong số đó: “Cô... cô tên gì?”

Cô nương kia đáng yêu đứng kia, mũi xinh xắn, khóe miệng cong cong, hai mắt to chớp chớp, vô cùng nhanh nhẹn, giống Hiểu Phong ngày trước đến chín phần. “Thiếp vừa tới, ma ma còn chưa đặt tên cho thiếp nữa.”

Phượng Tư Du hứng thú đánh giá nàng mấy lượt: “Thì ra Tử Bùi thích kiểu này, ma ma, vậy để nàng ta ở lại rót rượu đi.”

Mặt mày Phượng ma ma càng khó coi: “Cái này... vị cô nương này tính khí không tốt đâu, chỉ sợ các công tử sẽ không thích.”

Phượng Tư Du trầm mặt: “Ma ma, bà muốn đập biển hiệu của mình đó hử?”

Phượng ma ma cười hùa, vừa định nói vài lời dễ nghe, cô nương kia đã ngọt ngào đáp lại: “Ma ma cứ yên tâm, thiếp rất tốt tình mà, mấy vị công tử này lại tuấn tú như thế, con nhìn thấy là thích, đặc biệt là Tiêu tướng quân.” Nói rồi, nàng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tiêu Tử Bùi, cầm lấy bình rượu, giúp hai người rót đầy ly.

Phượng ma ma ngượng ngùng cười cười, đành dẫn một đám cô nương nhẹ nhàng rời đi. Tiêu Tử Bùi trầm mặt nói: “Hiểu Phong, một năm nay cô và Thính Vân chạy đi đâu thế, ta tìm các cô mấy bận rồi.”

“Chỉ sợ Tiêu tướng quân không có lòng tìm thôi.” Hiểu Phong cười tươi, “Nghe nói trong ngoài Khánh vương phủ đang lo thu xếp lương duyên cho tướng quân, các danh ái trong kinh thành còn đang bứt rứt mong

ngóng phô bày phương dung trong yến hội thưởng xuân lần này, mong có thể nắm được trái tim của tướng quân thôi.”

Phương Tư Du ho khan một tiếng, chen lời: “Thì ra cô nương là người quen cũ của Tử Bùi, sao lại làm ra vẻ thần bí như thế, hóa ra cô nương muốn tặng cho Tử Bùi một điều bất ngờ à.”

Hiếu Phong liếc hắt một cái, đột nhiên nàng ân cần nâng cốc rượu lên, dịu giọng: “Vị này là Phương công tử phải không? Tiểu nữ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, kính công tử một chén.”

Phương Tư Du không khỏi vui mừng kinh ngạc, cầm lấy chén rượu cạn sạch một hơi: “Không biết tại sao cô nương lại biết tại hạ?”

Hiếu Phong nghiêm mặt: “Cả kinh thành ai mà không biết, một trong tứ công tử kinh thành thiếu đông gia* (ông chủ nhỏ) của mấy tiền trang Phương Chính, công tử thích nhất là lưu luyến chốn làng chơi, tự mình lưu luyến không đủ, còn kéo từng bạn tốt xung quanh xuống nước cùng!”

Phương Tư Du sợ đến ngẩn người, chỉ Hiếu Phong run run nói không ra hơi: “Cô... cô...”

“Ta làm sao nào? Không phải Phương công tử muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?” Hiếu Phong khinh thường hừ một tiếng, “Ta sợ quá cơ.”

Tiêu Tử Bùi buồn cười, hắt biết bạn tốt của mình đã rơi vào bẫy của Hiếu Phong rồi, cho nên nhanh chóng ra hiệu với Phương Tư Du: “Tư Du, đây là thị nữ nhà Trung lang tướng quá cố Ngôn Phi Mặc, tình thân với Phi Mặc như thủ túc.”

“Hiếm khi Tiêu tướng quân còn nhớ công tử nhà ta.” Giọng Hiếu Phong mang theo ý châm chọc, “Ta còn tưởng Tiêu tướng quân vẫn thường tới Hồng Tụ lâu ôm mỹ nhân cơ đấy.”

Tiêu Tử Bùi chưa xót, nhìn thẳng vào Hiếu Phong, lạnh lùng đáp lại: “Cô không cần phải nói khích ta đâu, hôm nay đã gặp mặt, thì cô theo ta về Kiền Vương phủ đi, Phi Mặc đã không còn, ta có trách nhiệm phải chăm sóc các cô, đời này ta có miếng ăn, tuyệt đối không thiếu phần hai người.”

Hiếu Phong cười khê một tiếng: “Ta tới phủ ngài làm gì chứ, nhớ ngày nào đó Vương phi của ngài gả sang, ở đó còn chỗ cho bọn ta dung thân chắc. Cứ tự do tự tại ở nơi này thì hơn.”

Tiêu Tử Bùi mỉm cười: “Cô có tin ta sẽ khiến Hồng Tụ Lâu đóng cửa sập nghiệp không?”

Hiếu Phong biến sắc, nàng đảo đảo mắt trả lời: “Ai da, ta vừa mới tới đây, tướng quân để ta chơi vài ngày đã.”

“Cô đừng nghĩ mấy trò xiên vẹo, nếu cô còn chạy, tất cả người trong Hồng Tụ lâu này đều sẽ bị liên lụy, Phương ma ma sẽ là người đầu tiên xuống đại lao.” Tiêu Tử Bùi âm trầm nói.

Hiếu Phong bất giác run lên, nụ cười ngọt ngào trên mặt cũng biến mất, nàng khiếp sợ hỏi: “Tiêu tướng quân, ngài... sao ngài lại biến thành một người khác thế này...”

Tiêu Tử Bùi cười ử rử, không trả lời, hắt phất phất tay, mệt mỏi nói: “Cô quay về đi, mấy ngày nữa gọi Thính Vân tới, dọn đến phủ của ta.”

Hiếu Phong cắn môi, chậm chậm đi đến cửa, bỗng nhiên nàng xoay người lại hỏi: “Tiêu tướng quân, ngài muốn bọn ta qua đó, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Tiêu Tử Bùi trầm mặc giây lát, rồi mới từ tốn đáp lời: “Ta muốn tìm người nói chuyện, ta sợ... sợ không có ai nói chuyện với ta, ta sẽ quên mất hình dáng của nàng ấy.”

Đúng như dự đoán của Tiêu Tử Bùi, sau khi Hiếu Phong đi được một lúc khoảng chừng một chén trà, Phương Tư Du bỗng đau bụng quần quai, cơn đau này còn cực kỳ kỳ quái, lúc đau đau đến thất ruột nhưng chớp mắt là hết, lúc không đau thì lại như người bình thường, giẫy vò Phương Tư Du đến đứng ngồi không yên, cũng chẳng còn tâm tư để uống rượu mua vui gì nữa. Tiêu Tử Bùi cũng bó tay bất lực, sau nửa canh giờ, tiểu tỷ của Hồng Tụ lâu đưa lên một bình trà, khúc khích cười nói: “Hiếu Phong cô nương bảo thiếp mang lên, nói nhất định vị công tử này phải uống, trong vòng ba ngày kiêng rượu kiêng chuyện phòng the.”

Phượng Tư Du từ nhỏ vào nam ra bắc, tam giáo cửu lưu đều từng giao dịch, đâu từng chịu thiệt thòi thế này, vừa uống trà vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tử Bùi huynh đừng cản ta, ta phải buộc tiểu nha đầu đó lãnh đủ hậu quả.”

Tiêu Tử Bùi lắc lắc đầu: “Không được, Tư Du, huynh nể mặt ta, đừng so đo với nàng ấy.”

Phượng Tư Du miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng lại tưởng tượng ra cảnh giày vò tiểu nha đầu kia thành một đồng, chà đạp lung tung, nghĩ đến cảnh tiểu nha đầu kia nước mắt nước mũi cuống quýt cầu xin hắt tha cho...

Tiến biệt Phượng Tư Du đang rầu rầu chán nản, Tiêu Tử Bùi quay về Kiền Vương phủ, quản gia trong Vương phủ vừa nhìn thấy hắn đã kích động bấm báo nói: “Vương gia, hôm nay có tên trộm lẻn vào phủ, bị mấy thị vệ cùng xông lên trời lại, hắn cứ luôn mồm kêu oan, nói quen biết ngài.”

Tiêu Tử Bùi không buồn để ý: “Hử, trộm được cái gì?”

“Trộm một đồng được liệu trong được phòng, còn khẳng khẳng nói là tự mình mang tới, chỗ được liệu đó quý giá biết mấy, nhìn bộ dạng của hắn xem, giống chắc!” Quản gia khinh thường nói.

Được phòng ở hậu viện vang lên tiếng ồn ào náo nhiệt, Tiêu Tử Bùi loáng thoáng nghe giọng của một người kêu to, giọng nói này rất quen tai, hắn bất giác khựng lại, bước nhanh tới cửa nhìn vào, một người trẻ tuổi bị trói chặt chân tay đang bị ấn vào tường, giấy giụa nói: “Ta là thuộc hạ của Tiều tướng quân mà, không tin các người mời tướng quân tới đây!”

Tiêu Tử Bùi nghĩ ngợi giây lát, đột nhiên hắn nhớ ra, người này đúng là giáo úy dưới trướng của hắn Cao Thiên!

Cao Thiên vừa thấy Tiêu Tử Bùi, hai mắt sáng bừng lên: “Tướng quân! Ta tới đưa thuốc cho ngài!”

“Nói nhăng nói cuội, người đem thuốc tới lại phải lên lút đi vào từ cửa sau sao? Gác cổng đã khai rồi, họ nói nhìn người cứ quay ngang quay dọc gian xảo lắm!”

“Vì ta đang đợi tướng quân, đợi không được mới phải vào từ cửa sau!” Cao Thiên cãi lại.

Tiêu Tử Bùi nhú mày, bảo đám thị vệ thả Cao Thiên ra, Cao Thiên đau lòng gom số được liệu vung vãi trên đất vào trong túi mình, oán hận nói: “Đây là thuốc để trị bệnh ho cho tướng quân đấy, thiếu một vị, các người có đền nổi không!”

Tiêu Tử Bùi phát phát tay, đám thị vệ đều đi ra, chỉ còn lại hai người Cao Thiên và hắn. “Nói đi, ai bảo người tới?” Tiêu Tử Bùi lạnh lùng hỏi, “Ta không thích bị qua mặt.”

Cao Thiên ngẩn ngơ, tự nhiên lại thấy chán nản: “Quả nhiên là không qua nổi ánh mắt của tướng quân. Sau khi tiểu nhân về đến kinh thành, vô tình gặp được một vị cao nhân, hắn rất ngưỡng mộ tướng quân, mong có thể góp sức dưới trướng của ngài, chỉ khổ nỗi không có ai dẫn tới. Tiểu nhân mới gợi ý cho hắn, chỉ cần hắn có thể trị khỏi bệnh cho tướng quân, thì công lao lớn thế này chắc chắn sẽ được Tiều tướng quân trọng dụng.”

Ánh mắt Tiêu Tử Bùi sắc bén quan sát hắn, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Người nói hắn là cao nhân, vậy hắn cao minh thế nào?”

Cao Thiên đáp: “Y thuật rất giỏi, còn có thuật cải tử hoàn sinh, thuật dịch dung xuất thân nhập hóa, khiến người ta kinh ngạc.”

Tiêu Tử Bùi giật nảy cả người, sau đó lại cười nhạo bản thân mình si tâm vọng tưởng. “Nếu đã như thế, hai ngày nữa đưa tới đây xem thử, vài ngày nữa ta phải đi sứ Đại Sở, nếu hắn có bản lĩnh, thì ta có thể dùng.”

Cao Thiên mừng rỡ, đưa đồng được liệu trong tay lên nói: “Đa tạ tướng quân. Chỉ bằng thế này, tướng quân dùng chỗ thuốc này trước thử xem, xem hắn có bản lĩnh không đã nhé.”

Tiêu Tử Bùi không tỏ rõ ý kiến, hắn đáp một tiếng, xoay người định đi, bỗng nhiên, Cao Thiên nhớ ra gì đó, hắn cao giọng nói: “Tướng quân, chuyện lần trước ngài hỏi ta ta đã nhớ ra rồi.”

“Chuyện gì?” Tiêu Tử Bùi có phần nghi hoặc.

“Ngôn đại nhân để lại một chiếc khăn tay, nói là muốn giao cho người bá tử ngài ấy.” Cao Thiên nói.

Bất chợt, Tiêu Tử Bối nhảy dựng lên, nắm chặt lấy bả vai Cao Thiên, giọng nói có phần run rẩy: “Khăn tay gì? Trông như thế nào?”

41. Chương 42

Chương 42

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiêu Tử Bối một đêm không ngủ, trần trọc mãi, ngày hôm sau thức dậy tinh thần vẫn bình bình. Sau khi thượng triều, hắn kéo Tiêu Khả ra nói muốn tới Cảnh Dương điện của cậu chơi.

“Mấy ngày nữa Điện hạ phải đi sứ Đại Sở, không biết đã chuẩn bị đến đâu rồi?” Tiêu Tử Bối quan tâm hỏi thử.

“Mấy ngày nay ta xem qua rất nhiều ký lục của Đại Sở, về đất đai phong tục, kỳ văn dị sự, địa đồ sông núi, thu được rất nhiều gợi ý.” Tiêu Khả trả lời.

“Điện hạ nghĩ thật chu toàn.” Tiêu Tử Bối cười nói, “Đã tuyển chọn xong người đi sứ xong chưa?”

“Văn Uyên đi cùng ta, các thị vệ còn lại sau buổi trưa Trung lang tướng Điền Trọng Nhạc sẽ mang danh sách qua.” Nói rồi, Tiêu Khả quay ra cười cười với Phương Văn Uyên.

Hơn một năm nay Phương Văn Uyên chẳng lớn thêm chút nào, vốn cao hơn Tiêu Khả nửa cái đầu, mà hắn giờ chỉ đến cằm cậu, nhìn khá là yếu đuối. Hắn bất đắc dĩ nói: “Điện hạ việc gì phải kéo thần đi theo, vai không thể gánh, tay không thể cầm, đến lúc ấy lại trở thành gánh nặng của ngài.”

Tiêu Khả lườm hắn một cái, không vui: “Vậy thì mau rèn luyện đi, bình thường chỉ biết lười biếng.”

Phương Văn Uyên không đáp, cậu xoay người nói với Tiêu Tử Bối: “Gần đây trong nhà xảy ra một chuyện kỳ lạ, không biết tướng quân có nghe nói gì không?”

Tiêu Tử Bối hơi ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Không, là chuyện gì?”

“Tiểu thúc phong lưu nhà tôi si mê một cô nương của Hồng Tự lâu, nghe nói ngày nào cũng tới đó ủng hộ, tiêu tiền như nước, chỉ tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, bị người ta đuổi về mãi.” Phương Văn Uyên cười nói.

Tiêu Tử Bối vừa nghĩ đã hiểu ra tâm tư của Phương Tử Du, hắn bật cười khanh khách: “Tử Du làm càn quá, ngày mai ta sẽ đi khuyên nhủ huynh ấy.”

Phương Văn Uyên lắc đầu: “Chỉ sợ chẳng ích gì. Nhị gia gia của đệ tức phát điên lên rồi, tiểu thúc nói nếu tiểu thúc ấy không khiến cô nương đó thích mình thì tiểu thúc ấy sẽ không làm người nữa đâu, hôm qua còn cầm một bức họa của Trương Hân Chi đi lấy lòng nàng ấy nữa.” Trương Hân Chi là danh gia thư họa của Đại Diễn, tính cách quái gở ngạo mạn, rất hiếm khi có bức họa nào truyền được ra ngoài, nhưng trước nay ông vẫn có mối giao hảo với Phương gia.

“Hử? Tử Du bỏ ra được à.” Tiêu Tử Bối nói rồi, bỗng nhiên hắn nhớ ra gì đó, khoe miệng cong cong: “Điện hạ, hôm qua ta nhận được một bức họa, cũng là của Trương Hân Chi vẽ, ngài đoán xem là gì?”

Tiêu Khả ngăn người, kỳ trân dị bảo trong cung rất nhiều, tranh của Trương Hân Chi dù có quý đi nữa, nhưng so với bản độc bản hiếm có thời xưa cổ thì vẫn thua kém vài phần. “Là gì? Để ta nhìn thử xem.”

Tiêu Tử Bối lắc đầu khó xử: “Cái này thì không được, ta đã cất vào trong hòm rồi, xem nhiều sẽ làm hư chất họa.”

Tiêu Khả càng hiểu kì hơn, cậu hậm hực: “Tiêu hoàng huynh sao lại nhỏ nhen thế chứ, mắt nhìn mà cũng làm hư chất họa sao, ta chưa nghe nói bao giờ.”

Tiêu Tử Bối cười đáp: “Nếu như tiểu điện hạ có được, chắc chắn đến một con mắt cũng không cho ta nhìn.”

“Tiêu hoàng huynh khoác lác rồi, dưới gầm trời này làm gì có bảo bối như thế.” Tiêu Khả coi thường nói.

Tiêu Tử Bùi đi lại vài bước, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, đột nhiên lại trở nên thần thờ: “Trần bảo hiểm gặp sao so được với dung nhan của Phi Mặc.”

Trái tim Tiêu Khả hẫng một nhịp, cậu thất thanh la lên: “Lẽ nào là bức tranh Trương Hân Chi vẽ Phi Mặc ca ca? Sao huynh có được?”

“Tư Du vô tình tìm được ở chỗ Trương đại sư, mất nhiều công sức lắm mới trộm được nó đấy, Văn Uyên đừng tố cáo với Trương đại sư đấy nhé.” Tiêu Tử Bùi căn dặn.

Phương Văn Uyên có phần nghi hoặc, cậu quay sang nhìn, Tiêu Khả đang trừng mắt nhìn hắn, kiểu như đang chất vấn hắn sao không phát hiện ra bức họa này để trộm ra cho cậu. Hắn lập tức tức xì cả khói, hừ một tiếng nói: “Điện hạ đang trách ta sao?”

Tiêu Khả thở dài một hơi, trấn an nói: “Huynh nghĩ nhiều rồi, ta chỉ thấy kỳ lạ thôi mà, theo lý mà nói huynh cũng là đệ tử ghi tên của Trương đại sư, sao lại không có “nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng” thế này.”

“Hưởng trước cái gì, ngài bảo tướng quân tặng cho ngài không phải là được thôi sao.” Phương Văn Uyên giận dỗi nói.

Tiêu Khả lập tức quay sang Tiêu Tử Bùi, mặt tràn trề hi vọng, cậu do dự giây lát hỏi: “Tiêu hoàng huynh có chịu nhường không?”

Tiêu Tử Bùi cười thần nhiên: “Tiểu điện hạ nói xem?” Nói rồi, như bất chợt nhớ ra điều gì, hắn vội vàng nói: “Ai da, xem trí nhớ của ta này, hôm nay bệ hạ thưởng xuân yến, ta phải nhanh đi chuẩn bị, tại hạ cáo từ trước đây.”

—

Quay trở về phủ, Cao Thiên đã ở sảnh bên đợi được một lúc lâu, bên cạnh là một người áo xám, đã đứng tuổi, thân hình tầm trung, gương mặt thanh gầy, vừa thấy Tiêu Tử Bùi, thì cung kính chào: “Ngưỡng mộ đại danh tướng quân đã lâu, hôm nay được gặp tướng quân, đời này ta đã mãn nguyện rồi.”

Tiêu Tử Bùi không để tâm phát phát tay, nói: “Không cần đa lễ. Nghe Cao Thiên nói, người có mấy tuyệt kỹ sinh nhai, định lúc nào thì cho bản vương xem thử.”

Người áo xám gật đầu, đột nhiên, hắn nghiêng người về phía trước, tay tóm lấy cổ tay Tiêu Tử Bùi. Tiêu Tử Bùi giật mình, theo bản năng ấn vào bảo kiếm trên hông, không ngờ người áo xám lại thấp giọng bảo: “Tướng quân, để tiểu nhân xem mạch tượng cho ngài.”

Hai ngón tay nóng ẩm đặt lên mạch môn của Tiêu Tử Bùi, thoang thoang một mùi hương thảo được nhẹ nhàng, Tiêu Tử Bùi bất chợt sững sờ, cũng từng có một người như thế, gần hắn đến như thế... vào đúng khoảnh khắc thất thần ấy, người áo xám lùi lại ra xa, khẽ cười: “Tướng quân từng bị hàn khí xâm nhập vào phổi, lại không kịp thời tiêu trừ, cho nên hàn tích thành bệnh, mỗi lúc giao mùa sẽ bị ho, thỉnh thoảng có khí ứ trong ngực, cảm giác khô nóng, không biết tiểu nhân nói có đúng không?”

Tiêu Tử Bùi gật đầu, sắc bén nhìn y: “Sao gần đây nhiều người quan tâm đến bệnh tình của bản vương quá vậy?”

“Tướng quân là rường cột nước nhà, muôn dân kính ngưỡng, đương nhiên sẽ có nhiều người quan tâm đến sức khỏe của tướng quân.”

Người áo xám khẩn thiết nói, “Căn bệnh này đã kéo dài hơn một năm rồi, nếu không trừ tận gốc, chỉ sợ sau này sẽ trở thành chứng ho ra máu, tiểu nhân nguyện ý giúp tướng quân chữa trị căn bệnh này, đến lúc ấy tướng quân hãy quyết định có muốn dùng tiểu nhân hay không.”

Tiêu Tử Bùi không tỏ rõ ý, chỉ gọi quản gia tới, bảo ông ta sắp xếp một gian sương phòng cho người áo xám. Người áo xám chấp tay, vừa định đi, Tiêu Tử Bùi bất chợt gọi y lại: “Ta nên xưng hô với tiên sinh thế nào?”

Người áo xám khựng lại một chút, chấp tay nói: “Không dám, tiểu nhân từng thề, những chuyện trước đây xem như đã chết, không cần nhắc lại nữa, sau này tướng quân cứ gọi tôi là Mạc Cấp* là được rồi.” (*Đừng vội.)

“Mạc Cấp?” Tiêu Tử Bùi thích thú nhìn y, “Cái tên này khá thú vị đấy.”

Người áo xám ung dung nói: “Từ nhỏ tiểu nhân đã bị bệnh tim, đây là lời cảnh cáo gia sư nói với tiểu nhân.”

Tiêu Tử Bùi gật đầu: “Mạc Cấp tiên sinh, hôm nay ta hơi mệt, ngày mai lại tìm tiên sinh nói chuyện.”

Nhìn Mạc Cấp ra khỏi sảnh bên, Tiêu Tử Bùi hỏi Cao Thiên: “Người này có tin được không?”

Cao Thiên sững người giây lát, gật đầu nói: “Là một người bạn đáng tin của tiểu nhân giới thiệu, tiểu nhân dám lấy đầu mình ra bảo đảm.”

Tiêu Tử Bùi gật đầu, vừa bất an đi lại vài bước, hần quay đầu thấy Cao Thiên ngập ngừng muốn nói lại thôi, thắc mắc: “Có gì muốn nói thì nói đi.”

Cao Thiên ngại ngần: “Nghe nói tướng quân muốn đi sứ Đại Sở, tiểu nhân có một thỉnh cầu quá phận, không biết có thể cho tiểu nhân đi theo cùng được không?”

Tiêu Tử Bùi hơi nhú mày, hỏi: “Làm sao người biết?”

Cao Thiên cười nói: “Tướng quân đừng quên, tiểu nhân đã sống trong Vũ Lâm quân nhiều năm, luôn giữ liên lạc với các huynh đệ trong cung.”

“Chuyến đi lần này rất nguy hiểm, người có biết không?”

“Tướng quân còn không sợ, tiểu nhân sợ cái gì? Dốc sức vì quốc gia, là chức trách của tiểu nhân.” Cao Thiên nghiêm nghị đáp.

Tiêu Tử Bùi cười nói: “Chỉ sợ còn có nguyên nhân gì khác thôi?”

Cao Thiên cười hì hì: “Không giấu nổi tướng quân. Mẫu thân và vợ chồng huynh trưởng vẫn luôn nhờ người làm mối cho tiểu nhân, ở nhà nhàn là phát sợ, nhưng tiểu nhân không muốn phải tùy tiện lấy vợ như thế, vẫn nên ra ngoài tự do tự tại thì hơn.”

Tiêu Tử Bùi gật đầu nói: “Được, người làm tùy thân của ta đi.”

Giờ cơm tối, Tiêu Khả phái một người đưa một bức cung nữ đồ Tiền triều đường mộng tới, người hầu cung kính nói: “Thái tử điện hạ nhớ nhung Ngôn đại nhân, muốn mượn bức họa của Ngôn đại nhân ngắm một chút, không biết có thể xin Vương gia nhường lại một tối không?”

Tiêu Tử Bùi thản nhiên nói: “Người hồi bẩm thái tử điện hạ, bản vương mệt nên đã đi nghỉ sớm rồi.”

Người hầu khó xử: “Cả buổi chiều Thái tử điện hạ cứ buồn bực không vui, không để tâm việc khác, Vương gia vuốt mặt nể mũi, giúp thái tử điện hạ hoàn thành tâm nguyện này đi.”

Tiêu Tử Bùi trầm ngâm giây lát, nói: “Ta nghe nói bên người thái tử điện hạ có một chiếc khăn tay, đó vốn là của ta, không biết sao lại chạy tới chỗ điện hạ, điện hạ nếu như có thể nhường lại, vậy tại hạ cũng miễn cưỡng hai tay dâng họa lên. Nếu như không được, thì thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Người hầu không còn cách nào, đem bức cung nữ đồ kia phụng mệnh quay về.

Tiêu Tử Bùi vui vẻ, hiếm khi hần ăn thêm một bát cơm, không lâu sau, Tiêu Thiên bẩm báo nói Mạc Cấp tiên sinh cầu kiến.

Mạc Cấp bưng một bát thuốc tiến vào, lập tức, mùi thuốc xộc ngay vào mũi. “Tướng quân sau khi dùng bữa thì uống ngay lúc còn nóng, có thể gia tăng công hiệu.”

Tiêu Tử Bùi liếc nhìn bát thuốc, nhàn nhạt nói: “Người cứ để đó đi, lát ta sẽ uống.”

Mạc Cấp ngăn ra một chút, nói: “Tiểu nhân phải nhìn tướng quân uống hết, theo dõi sự thay đổi mạch tượng sau khi tướng quân dùng thuốc, tiếp theo mới có thể kê thuốc trị bệnh.”

Tiêu Tử Bùi ngược mắt, lạnh lùng nhìn Mạc Cấp nói: “Tiên sinh, ngài vội như thế là muốn trị bệnh cho ta, hay còn có mưu đồ gì khác?”

Mạc Cấp ngạc nhiên: “Sao tướng quân lại nói thế?”

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. sao ta có thể tin người không phải gian tế Đại Sở hay Tây Lương phái tới?” Tiêu Tử Bùi chăm chú quan sát y.

Mạc Cấp ngăn người nhìn hấn, hấn hít sâu một hơi, nói: “Tướng quân, thuốc này được tính đặc biệt, lúc sắc không thể rời đi nửa bước, nếu như nước sôi mất thì sẽ thành công cốc, tiểu nhân đứng bếp sắc cả buổi chiều, đến mức giờ mũi toàn là mùi thuốc, nếu như ta là gian tế, việc gì phải phí công sức như vậy?”

Tiêu Tử Bùi không nói gì, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào y.

“Ta phải làm gì tướng quân mới chịu tin ta?” Mạc Cấp cười khỏ, “Chỉ cần ngài nói một tiếng, tiểu nhân sẽ lập tức đi làm.”

“Mạc Cấp tiên sinh, người đã tên Mạc Cấp thì phải biết rằng, có rất nhiều chuyện không thể vội được,” Tiêu Tử Bùi lại ôn hòa trở lại, “Có câu sống lâu mới biết lòng người, chúng ta ở chung lâu, biết được tính cách đối phương, đương nhiên ta sẽ tin tiên sinh.”

Mạc Cấp trầm mặc giây lát, hấn trả lời: “Được, ta sẽ đợi ngày tướng quân tin ta.” Nói rồi, y cầm bát thuốc một hơi uống cạn.

“Nếu tướng quân đã không để ý đến bệnh tình của mình như thế, phải chăng vốn dĩ ngài không muốn chữa lành?” Mạc Cấp lau miệng, hồ hững nhìn Tiêu Tử Bùi, “Phải chăng vốn dĩ ngài muốn bỏ Đại Diễn, bỏ Mạc Bắc, bỏ cả người thân, cứ thế mà đi?”

42. Chương 43

Chương 43

Dịch: Tiểu Kỳ

Tiêu Tử Bùi cảm giác như có một tiếng nổ “ầm” trong đầu mình, tâm tư chôn giấu tận dưới đáy lòng đến chính mình cũng không dám chạm vào, chỉ trong phút chốc, nó lại bị người đó phanh phui, bóc trần. Hồi lâu sau, hấn miễn cưỡng định thần, chăm chú quan sát Mạc Cấp, nói: “Có những lúc nói rõ quá lại không phải chuyện tốt, tiên sinh là người thông minh, nhất định sẽ biết đạo lý “nan đắc hồ đồ”.”

(*Nan đắc hồ đồ: là danh ngôn của Trịnh Bản Kiều – thư họa gia nổi tiếng đời Thanh, chỉ người đang giả bộ hồ đồ thì khó mà hồ đồ được, ở đây Tiêu Tử Bùi ám chỉ Mạc Cấp đang giả bộ hồ đồ.)

Mạc Cấp thản nhiên nói: “Tướng quân thích lừa người dối mình, tiểu nhân cũng chẳng còn cách nào.” Nói rồi, y chấp tay, cáo từ rời đi.

Tiêu Tử Bùi từ từ ngồi xuống ghế, một lúc lâu sau, hấn đứng lên, đẩy cửa ra, đêm lạnh như nước, vầng trăng tròn vắt vẻo trên cao, ánh trăng sáng tỏ. Hấn nhìn chằm chú một lúc, chấp tay sau lưng, gọi người dưới mở phòng cách vách rồi chậm rãi đi vào trong viện.

Sập dài rất sạch sẽ, Tiêu Tử Bùi nằm lên trên, nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, Ngôn Phi Mạc trong bộ áo trắng mỉm cười đi tới.

“Tử Bùi, ta đợi chàng rất lâu rồi, sao giờ chàng mới tới.”

Tiêu Tử Bùi vừa sợ vừa mừng: “Phi Mạc, lẽ nào nàng đang đợi ta sao?”

Ngôn Phi Mạc mẫn nòng nhìn hấn: “Đồ ngốc, ngoài chàng ra, ta còn đợi ai được nữa? Hoa hạnh trong nhà nở rồi, chàng đến vừa đúng lúc, chúng ta cùng nhau ủ bình rượu hoa hạnh đi.”

Tiêu Tử Bùi nắm lấy tay nàng, mừng rỡ đáp lời: “Phi Mạc, nàng đợi ta, đợi ta đuổi hết người Tây Lương về nhà, đợi ta giúp thái tử điện hạ đi sứ Đại Sở xong...”

Nụ cười trên mặt Ngôn Phi Mặc biến mất, thất vọng nhìn hần: “Tử Bùi, quá muộn rồi, xin lỗi chàng, ta phải đi trước thôi...”

Lòng Tiêu Tử Bùi hốt hoảng, bàn tay mà hần nắm chặt đang từ từ rời xa, dù cho hần có cố gắng thế nào cũng không sao giữ được, dần dần, cơ thể Ngôn Phi Mặc hóa thành một làn khói xanh, biến mất trong tiếng kêu gào của hần.

Tiêu Tử Bùi lập tức bật dậy khỏi sập, cả người mồ hôi ròng ròng, cảnh vật xung quanh vẫn như cũ, thì ra là hần nằm mơ. Từ đằng xa tiếng Tiêu Thiển vang lên: “Công tử, thái tử điện hạ lại phái người tới.”

Người hầu mang một chiếc hộp gấm nhỏ nhỏ đưa cho Tiêu Tử Bùi, nhận lấy hộp gấm từ trong tay Tiêu Thiển, hần do dự giây lát rồi dặn dò: “Thái tử điện hạ bảo ta dặn lại Vương gia, chớ ưu tư quá nhiều, bảo trọng thân thể.”

Tiêu Tử Bùi nhận lấy hộp gấm, gật gật đầu: “Đa tạ điện hạ quan tâm.”

Khó khăn lắm mới đợi được người hầu kia đi, Tiêu Tử Bùi cho mọi người lui ra hết, đóng cửa lại, hần ngồi trước thư án, nhìn chiếc hộp gấm kia chăm chăm, rất lâu sau, hần hít sâu một hơi, từ từ mở ra. Đây là chiếc khăn tay đặc chế mà Khánh Vương phủ làm cho hần, có lẽ chính vào ngày vậy sẵn hôm đó, hần lấy nó để băng bó bàn tay cho Ngôn Phi Mặc.

Tiêu Tử Bùi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc khăn tay, như thể nhớ lại đôi bàn tay tinh tế mềm mại của Ngôn Phi Mặc khi ấy. Vải đã hơi ố vàng, còn cánh hoa mai vốn màu trắng đã biến thành nâu sẫm, tổng cộng bốn cánh, nhưng cánh hoa màu trắng khác biệt nằm phía dưới lại nổi bật hơn khiến người ta giật mình. Hần nghi ngờ đưa tay quệt lên xem, tỉ mỉ quan sát, sau đó người loạng choạng vài bước, hệt như sét đánh: cánh hoa nâu thẫm này, là máu!

Là máu của Ngôn Phi Mặc! Khí huyết dâng trào, hần không nhịn được mà ho khan dữ dội, máu tanh trào lên cổ họng, hần vội vàng đưa tay bịt chặt.

—

Ngày hôm sau là yến hội thưởng xuân, được tổ chức hai năm một lần theo thông lệ, từ khi Minh Duệ đế Tiêu Trách đăng cơ đến nay đã diễn ra mười lần, tất cả gia quyến của quan tứ phẩm trở lên trong kinh thành đều được mời tới ngự hoa viên trong cung, phú thương bậc nhất cũng có thể bỏ tiền mua một suất tham gia. Mỗi khi đến kỳ hội, giá cả trang sức, y phục, mỹ phẩm trong kinh thành đều lựa nước đầy thuyền, các hộ được mời luôn tốn công tốn sức và bỏ ra một khoản tiền lớn để con trai con gái nhà mình sẽ gây tiếng vang lớn lúc thưởng xuân, được bệ hạ thưởng thức, hoặc ít nhất cũng phải lọt vào mắt xanh của mấy vị quan to quý nhân trong kinh thành, kiếm được một người chồng, người vợ tốt.

Thưởng xuân yển đã lấy tên là thưởng xuân, đương nhiên không thiếu màn ngâm thơ vẽ tranh lúc đương mùa, thường thì do Hàn Lâm viện nghĩ ra năm ba đề tài ứng cảnh, các gia phái tham dự thưởng xuân yển sẽ bốc đề đáp lại, sau đó Tiêu Trách định ra sáu người đứng đầu, nam nữ mỗi bên ba người. Khi ấy trong Ngự hoa viên xuân ấm hoa nở, tuần nam mỹ nữ khắp kinh thành sẽ tề tựu ở đây, tranh nghiên đầu sắc* (trăm hoa đua sắc), cảnh đẹp như họa.

Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, ngày xuân ấm áp phủ khắp người, hương hoa thoang thoảng ngập muôn nơi, tiếng thăm thì to nhỏ, tiếng cười nói vang vang, trong Ngự Hoa viên đâu đâu cũng là cảnh hòa thuận vui vẻ, Tiêu Trách và Ngôn Nhạc Chi ngồi trên vị trí cao nhất, bên trái là mấy vị hậu phi, bên phải là Tiêu Khả và mấy nàng công chúa.

Ngôn Nhạc Chi nhìn sa trưởng của Khánh Vương phủ cách đó không xa, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ, sao Tử Bùi không ở đó? Hôm nay nó không tới sao?”

Tiêu Trách cũng lo lắng theo: “Hoàng huynh vừa mới nghe hạ nhân hồi báo, nói tối qua Tử Bùi ho cả đêm, còn ho ra máu, cho nên tối nay mới tới.”

Ngôn Nhạc Chi hốt hoảng: “Chắc chắn chẳng bé lại đồ thuốc của thiếp sắc đi rồi. Đứa trẻ này, sao lại tuyệt vọng như thế.”

“Hôm nay gọi thái y tới khám thử, phải nghĩ ra cách trị khỏi cho nó mới được.” Tiêu Trách khẽ nhíu mày.

“Tâm bệnh thì phải dùng tâm dược, chỉ sợ bệ hạ có phái đi mười thái y cũng vô dụng thôi.” Ngôn Nhạc Chi ngẫm nghĩ đáp lời.

Còn đang nói, phía đằng xa đã có tiếng xô xao, Tiêu Tử Bù trong bộ trường bào tím, mắt sáng tinh anh, khí thể hiên ngang, sải bước đi tới chỗ Tiêu Trách, trong sa trường của các nhà bên cạnh người người náo động, vài người to gan e then thò hẳn đầu ra ngoài, nhìn cho rõ phong thái của một trong tứ công tử kinh thành.

Tiêu Tử Bù khom người hành lễ với Tiêu Trách và Ngôn Nhạc Chi, cáo tội nói: “Bệ hạ thứ tội, Tử Bù đang đợi một người trong phủ, cho nên mới tới muộn.”

Tiêu Trách hơi buồn bực, nhìn nữ tử đi theo sát bên cạnh hắn, váy áo bạch sắc lụa mỏng sa mềm, làn váy mai hoa nguyệt xếp thành từng lớp cũng cùng màu thanh khiết, người như cành liễu, yếu điệu thướt tha, khí chất xuất trần, chỉ có điều trên mặt đang đeo một lớp sa mỏng, không nhìn rõ dung mạo. Ông vui vẻ nói: “Tử Bù, vị cô nương này là...”

“Thần được người ta giới thiệu, ngẫu nhiên gặp vị kỳ nữ này, hôm nay thần đến muộn trong buổi thưởng xuân yến của bệ hạ cũng là để chờ nàng. Mạc Cấp, còn không mau tháo mạng che mặt xuống hành lễ với bệ hạ.” Tiêu Tử Bù thản nhiên nói.

Mạc Cấp cắn răng thấp giọng nói: “Vương gia muốn hại tiểu nhân phải không!”

Tiêu Tử Bù thản nhiên nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch: “Không phải tiên sinh có khả năng dịch dung xuất thần nhập hóa sao? Chuyện nhỏ này sao có thể làm khó được ngươi? Đừng quên ước định tối qua của chúng ta.”

Mạc Cấp nghiến chặt răng, nhìn xung quanh thấy ai ai cũng trừng mắt nhìn mình, hắn đành đành tháo mạng che mặt, cúi người hành lễ nói: “Tham kiến bệ hạ, tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lạnh, không mềm mại như nữ tử tầm thường, nhưng nghe xong lại như băng tuyết vừa tan, tí tách thành suối, Tiêu Tử Bù không khỏi sững sờ.

Tiêu Trách thấp thoáng ý cười: “Ngẩng đầu lên, để trẫm xem thử, rốt cuộc là nữ tử thế nào, mới khiến Tử Bù nhà ta đợi lâu đến thế.”

Lòng Mạc Cấp đã quyết, hắn từ từ ngẩng đầu lên, lập tức, nụ cười trên mặt Tiêu Trách cứng đờ, bên cạnh “rầm” một tiếng, một cái chén rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy mảnh, một tiếng gọi thất thanh vang lên: “Phi Mặc!”

Mạc Cấp cứng đờ, hắn ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, trong một sa trường gần bóng cây, có một người trẻ tuổi cũng đang nhìn hắn chằm chằm, sau giây lát, ánh mắt vui mừng của người đó dần chuyển thành thất vọng, hắn cười khổ nói: “Bệ hạ thứ tội, Vũ Dương thất lễ rồi.”

Tiêu Trách thở dài một tiếng: “Vũ Dương, đừng nói là ngươi, trẫm cũng phải giật mình, nhìn giống quá, nhưng nếu nhìn kĩ thì không có khí chất của Phi Mặc.”

Ngôn Nhạc Chi khinh thường hừ một tiếng: “Là do mọi người vọng về thôi, ta chỉ nhìn một cái là ra ngay, nhìn gương mặt kia gầy gầy như vậy, xương gò má cũng cao hơn một chút, trán quá rộng, đâu có đẹp như Tiểu Chỉ nhà ta.”

Tiêu Khả mặt mũi âm trầm, cậu cũng nhìn chằm chằm Mạc Cấp một lát, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiêu hoàng huynh, sao hôm qua đưa tranh vẽ cho ta, hôm nay lại đi tìm người thật tới, có phải huynh có ý bốn cột ta không?”

“Nào dám nào dám, nếu điện hạ thích thì để hắn tới phủ của người cũng không phải không được.” Tiêu Tử Bù cười nói.

“Miễn đi, chỉ sợ nếu người này của Tiêu hoàng huynh mà tới, đồ trong phủ ta cũng bị lừa đi hết.” Tiêu Khả lạnh lùng đáp lại.

Phương Văn Uyên bên cạnh bật cười thành tiếng, Tiêu Khả quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của mình hôm qua, tràn đầy mong đợi mở hộp gấm ra, không nhìn thấy Ngôn Phi Mặc,

lại thấy bức tranh của Phương Văn Hạnh, chính cậu cũng bật cười vui vẻ.

Tiêu Tử Bùi chân thành nhìn Tiêu Khả nói: “Tiểu điện hạ, tuy bức tranh đưa tới ngày hôm qua không phải là mong muốn trong lòng điện hạ, nhưng từng câu đã nói đều là lời tâm huyết của thần.”

Tiêu Khả thở dài một tiếng, hậm hực nói: “Ta biết, Tiêu hoàng huynh cũng vì muốn tốt cho ta.”

Quân thần tán gẫu mấy câu xong, Tiêu Tử Bùi dẫn Mạc Cấp đi tới sa trường của Khánh Vương phủ, Khánh vương gia và Vương phi mong ngóng đã lâu, nhìn thấy Mạc Cấp, trong lòng chỉ biết thở dài. Tiêu Tử Hà hiếu kỳ nhìn chằm chằm Mạc Cấp rất lâu, bữu môi hỏi Tiêu Tử Bùi: “Ca, nàng ta là ai, huynh đem nàng ta tới làm gì?”

“Trước giờ Mạc Cấp chưa từng tham dự cung yến, cũng chưa từng diện kiến thiên dung, xin ta đưa nàng ra ngoài trải nghiệm.” Tiêu Tử Bùi tự nhiên nói.

“Nhưng mà, chút nữa Liễu tỷ tỷ qua đây, huynh thế này, bảo tỷ ấy giấu mặt vào đâu!” Tiêu Tử Hà tức giận nói. Liễu Minh Vũ là đích nữ của Hộ bộ thượng thư tân nhậm Liễu Ý, lớn hơn Tiêu Tử Hà một tuổi, cầm kỳ thư họa không có gì không tốt, là tài nữ có tiếng ở kinh thành.

Mạc Cấp thở ra một hơi: “Chi bằng ta ra ngoài tránh đi một lát?”

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng nhìn hắn: “Làm loạn, đây là hoàng cung, ngươi không có phẩm cấp, cho nên không được rời khỏi ta nửa bước, ngoan ngoãn đứng đằng sau ta, đi mất rồi ta cũng không cứu nổi ngươi.”

Mạc Cấp do dự giây lát, hần thấp giọng hỏi: “Cung viên trẻ tuổi vừa rồi có phải là một trong tứ công tử kinh thành Lễ bộ thượng thư Phong công tử trong truyền thuyết không?”

Tiêu Tử Bùi gật đầu, như cười như không nhìn hắn: “Sao thế, tiên sinh cũng ngưỡng mộ hắn sao?”

Mạc Cấp vội vã lắc đầu: “Không phải. Ta chỉ nghe nói Phong thượng thư từng bị trọng thương, tin đồn trên phố quả thật không đáng tin.”

“Đúng thế, may là tim Vũ Dương lệch nửa tắc, còn sử dụng linh đơn diệu dược, bằng không dù có đại la kim tiên cũng không cứu nổi hắn.” Tiêu Tử Bùi nghĩ tới tình hình hung hiểm khi ấy, tim bất giác lại đập nhanh hơn.

“Lệch nửa tắc?” Mạc Cấp nhắc lại một câu, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, “Lệch rất tốt, lệch rất hay!”

Nụ cười này, tựa như mi mục hàm xuân* (ý xuân nồng đượm trên gương mặt), lập tức khiến hoa xuân khắp vườn thất sắc, Tiêu Tử Bùi hoảng hốt, hần chằm chằm vươn tay về phía người kia, thì thào gọi một tiếng: “Phi Mặc!”

Mạc Cấp khựng lại, thấp giọng nói: “Tướng quân, ta là Mạc Cấp.”

Tiêu Tử Bùi lập tức thanh tỉnh lại, ánh mắt u ám, phất tay áo rời khỏi sa trường.

43. Chương 44

Chương 44:

Dịch: Tiểu Kỳ

Không đến thời gian một tách trà, Tiêu Tử Bùi lại bối rối lui về sa trường, đằng sau còn có hai người đi theo, một người trong đó gương mặt tựa phù dung, mắt ngọc mây ngài, cười duyên xinh đẹp, chính là con gái của Liễu thượng thư Liễu Minh Vũ. Tiêu Tử Hà cười ha ha nói: “Minh Vũ tỷ tỷ, muội đang định gọi người mời tỷ tới, không ngờ tỷ đã đến trước rồi.”

Liễu Minh Vũ hành lễ với vợ chồng Khánh Vương, khẽ mỉm cười: “Tử Hà muội muội, ta đem theo một ít điểm tâm tự làm, mời mọi người nếm thử.” Nói rồi, nha hoàn bên cạnh dâng đĩa thức ăn trong tay lên.

Tiêu Tử Hà liếc một cái, trong đó có bánh như ý, có bánh đan quế hoa, bánh hoa hồng, tinh xảo nhất phải kể tới là bánh hương hoa mai, mỗi một chiếc hình thù tinh xảo, hương thơm ngọt ngào. “Ca, huynh nếm thử xem.” Tiêu Tử Hà chọn một cái đưa cho Tiêu Tử Bùi.

Liều Minh Vũ đứng bên cạnh nhìn đầy mong chờ, Tiêu Tử Bùi không còn cách nào, chỉ đành nhận lấy, cắn một miếng, nhai qua loa vài cái, gật đầu tán thưởng: “Không tồi, tay nghề của Liều tiểu thư thật khá.”

Ánh mắt Liều Minh Vũ sáng bừng hẳn lên, nàng xấu hổ cúi đầu: “Nếu tướng quân thích, ngày mai ta lại phải người đem tới.”

Tiêu Tử Bùi khéo léo từ chối: “Đa tạ Liều tiểu thư. Nhưng tại hạ không thích đồ ngọt lắm, thỉnh thoảng mới ăn thôi.”

Liều Minh Vũ gật đầu: “Vậy tướng quân chán chán thích ăn điểm tâm, lần sau ta sẽ làm ít thủy tinh giao và cháo Bích ngạnh mang qua.”

*Thủy tinh giao: một loại bánh chẻo có vỏ trong suốt, dịch nghĩa là bánh chẻo pha lê.

*Cháo Bích ngạnh: là cháo được nấu từ một loại gạo tẻ có màu xanh như ngọc, loại gạo này được trồng ở tỉnh Hà Bắc huyện Ngọc Diển, đời Thanh là cống phẩm, chỉ có Hoàng thân quốc thích và quan lại quyền quý mới được ăn.

Tiêu Tử Bùi khựng lại, vừa định từ chối, Tiêu Tử Hà bên cạnh đã cười bảo: “Ca muối thích ăn nhất là canh hoa mai, trong chùa có mặn, lúc trước tối nào về phủ cũng phải ăn một bát.”

Tiêu Tử Bùi quát khẽ một tiếng: “Tử Hà, đừng làm ta thêm phiền.” Lúc hắn xuất chinh Mạc Bắc, Liều Ý từng cung cấp các loại quân nhu kịp thời chu đáo, trước giờ vẫn có giao hảo với hắn, Liều Minh Vũ là con gái của Liều Ý, hắn không muốn Liều Ý quá mất mặt.

Tiêu Tử Hà lè lưỡi, làm mặt quỷ với hắn, không nói gì thêm nữa.

Liều Minh Vũ không để ý, nàng mỉm cười nói tiếp: “Nếu tướng quân thích, lần sau tôi sẽ học làm canh hoa mai là được, có vẻ cũng không khó mấy.”

Tiêu Tử Bùi liếc mắt nhìn Mạc Cấp bên cạnh, nhìn đến say sưa rồi cười nói: “Không cần đâu, gần đây có Mạc Cấp ở trong phủ ta, ngày ngày đều làm canh hoa mai cho ta ăn, ta ăn đến mức muốn nôn ra rồi.”

Mạc Cấp sững người: “Liều tiểu thư huệ chất lan tâm*, chắc chắn ta không thể so bì nổi.”

*Chỉ nữ tử tâm địa thuần khiết như “huệ tâm”, phẩm chất cao nhã như “hoa lan”

Liều Minh Vũ sững sốt, lúc này mới để ý đến Mạc Cấp đang tránh sang một bên, nàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu, cười nói: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, nhiều người chăm sóc tướng quân thì tốt mà.”

Tiêu Tử Bùi mong đuổi nàng ta đi mau, nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Không biết Liều tiểu thư nhận được đề mục gì?”

Liều Minh Vũ thần bí cười, nói: “Tướng quân tới thì biết thôi, hi vọng tướng quân nhìn thấy sẽ thích.” Nói rồi, nàng theo đúng như mong muốn của Tiêu Tử Bùi, lui về sa trường của Liều gia.

Tiêu Tử Bùi trầm mặt, chỉ chỉ Mạc Cấp nói: “Người qua đây.”

Mạc Cấp nhìn trái ngó phải, do dự nửa ngày, hỏi: “Tướng quân gọi tôi có việc gì?”

“Theo ta ra ngoài đi dạo.” Tiêu Tử Bùi nói.

Mạc Cấp gãi đầu nói: “Tướng quân, cái này sợ không hợp lễ nghĩa.”

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng nói: “Người muốn đi cùng ta ra đằng sau đạo một vòng, hay là muốn ta kéo người ra ngoài?”

Mạc Cấp cầu cứu nhìn vợ chồng Khánh Vương, gương mặt quá giống Ngôn Phi Mặc kia mà ngai nhú lại, mắt tựa thu thủy, khiến người ta không thể không rung động. Tiêu Ánh thở dài một tiếng, xua xua tay nói: “Oan nghiệt! Cô nương đi đi. Tử Bùi nhà ta xin cô nương chiếu cố nhiều thêm.” Ngụ ý dĩ nhiên là ngầm thừa nhận thân phận của y.

Khánh Vương phi muốn nói lại thôi, bà rầu rĩ cúi mắt xuống. Trong lòng Mạc Cấp thầm kêu khổ, thấy Tiêu Tử Bùi không nhả nãi giờ tay lên, rất sợ hắn thật sự kéo y đi, nên chỉ đành cúi đầu lèo đèo đi theo người kia ra ngoài.

Tiêu Tử Bùi vui vẻ thông thả dạo bước, chậm chậm đi qua trước sa trường các nhà, thỉnh thoảng dừng lại giây lát trước cửa của bằng hữu hoặc trưởng bối giao tình tốt, xem ra là đã quyết tâm mang Ngôn Phi Mặc giả ra làm bia đỡ đạn. Không lâu sau, Tiêu Tử Bùi dừng lại trước sa trường của nhà họ Phong, Phong Vũ Dương mặc một bộ bạch y đứng trước cửa, ôn hòa cười với hắn: “Tử Bùi, huynh dọa ta luôn đấy.”

Tiêu Tử Bùi cười nói: “Ta còn tưởng sẽ làm huynh vui cơ, nào ngờ huynh lại sợ như thế.”

“Ai bảo tìm ta từng bị đâm chứ?” Phong Vũ Dương bật cười, hẩn tĩ mĩ quan sát Mặc Cấp, nhìn một lúc lại chặc lưỡi lấy làm kỳ lạ: “Tử Bùi, huynh đúng là thần thông quảng đại.”

Tiêu Tử Bùi cười không nói, ghé sát tai hắn: “Hắn là giả đấy, ta bảo hắn dịch dung theo bức họa của huynh.”

Phong Vũ Dương sững sốt, trách cứ nói: “Tử Bùi huynh làm loạn quá, giả có thật hơn nữa thì cũng không thành thật được, huynh đừng đâm đầu vào bể tắc.”

Tiêu Tử Bùi bỗng phá lên cười, rất lâu sau, hắn thấp giọng nói: “Vũ Dương, huynh có thể không đâm đầu vào bể tắc sao?”

Phong Vũ Dương khựng lại, chưa xót trả lời: “Ta có muốn đâm cũng không đâm vào được.”

Tiêu Tử Bùi cười chưa chút, hẩn chậm rãi lắc đầu: “Vũ Dương, ta cũng không muốn đâm vào. Nhưng, ta không ngăn được.” Nói rồi hắn nhìn Mặc Cấp đang đứng đằng sau ngậy ngốc, vẫy vẫy tay, “Qua đây, báỉ kiến Phong đại nhân.”

Mặc Cấp chậm rãi bước tới, hành lễ qua loa một cái: “Báỉ kiến Phong đại nhân. Sắc mặt Phong đại nhân xanh xao quá, không biết có phải có bệnh cũ nào đó? Liệu có thể dễ tiểu——nữ bắt mạch xem sao?”

Tiêu Tử Bùi cười khê: “Mặc Cấp, tiên sinh gặp ai cũng muốn bắt mạch thế à? Vũ Dương từng bị thương ở tim, rất dễ mệt mỗi thở dốc, ngày thường chỉ có thể uống một ít thuốc kiện thân bổ khí, có xem nhiều hơn cũng vô ích, người khám thử xem.”

Mặc Cấp vừa định há miệng phản bác, Phong Vũ Dương đã cười nói: “Tử Bùi nói phải, dù sao ta cũng là một nửa phế nhân, không cần lãng phí sức lực của cô nương.”

Mặc Cấp nghĩ ngợi, bỗng nhiên hẩn cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại dần hiện ra nét ưu thương, lập tức, hai người trước mặt tim lại bỗng đập nhanh, Phong Vũ Dương ho khan một tiếng, quay mặt đi rồi than khê: “Tử Bùi, huynh tự giải quyết cho tốt, đừng sa vào ma chướng.” Nói xong thì quay lại sa trường của mình.

Tiêu Tử Bùi nhìn Mặc Cấp chằm chặp, trầm giọng nói: “Nhắm mắt vào, không được cười.”

Mặc Cấp không cười nữa, nhưng cũng không nhắm mắt. “Vương gia, thứ cho tiểu nhân to gan, có phải ngài rất thích vị cô nương đó không? Nếu như đã thích, sao không đi tìm nàng ấy?”

Tiêu Tử Bùi chần động, hẩn lạnh lùng nhìn y: “Ai cho ngươi đoán lung tung? Ta thích nàng ta? Không, sao ta lại thích con người tàn nhẫn như thế được?” Hắn dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta hận nàng ta!”

Mặc Cấp sững sờ nhìn hắn, bắt giác rùng mình.

—
Không lâu sau, yến hội náo nhiệt hơn, khuê tú và công tử các nhà bốc được đề thi đều lần lượt đáp đề, thư họa và thi tác đều do các học sĩ của Hàn Lâm viện cũng được người người bình phẩm, rồi sẽ để cử các bài hay cho Tiêu Trách, một số tài nghệ được lựa chọn khác cũng bắt đầu biểu diễn trên sân lớn trung tâm, đánh đàn, thổi sáo, khiêu vũ, tiếng tán thưởng, tiếng vỗ tay không dứt.

Tiêu Tử Bùi nào có lòng dạ để xem, hẩn cứ dẫn Mặc Cấp đi đi lại lại, Mặc Cấp có vẻ lo lắng không yên, không để ý va vào sào trúc ngoài sa trường của một nhà, sào trúc lung lay, may mà có Tiêu Tử Bùi đỡ được mới không sập xuống.

Hắn bực bội, thấp giọng cảnh cáo: “Tiên sinh, có gì bất mãn thì quay về rồi nói, bằng không bệ hạ trách tội, chỉ sợ ta cũng không bảo vệ được người.”

Ánh mắt Mạc Cấp mơ màng, hồi lâu mới hồi thần, hần day day trán, cười khổ: “Xin lỗi Vương gia. Hôm nay tiểu nhân mất hết mặt mũi rồi, vương gia đừng quên lời hứa tối qua của ngài, bệnh của ngài không thể kéo dài hơn nữa.”

“Yên tâm, quay về nhà ta sẽ uống thuốc người kê, cho đến khi trị khỏi bệnh.” Tiêu Tử Bùi đáp ứng.

Lúc này Mạc Cấp mới thở ra một hơi.

Đang nói chuyện, Liễu Minh Vũ đã bước lên sân khấu, nàng thay một bộ váy vải Bích Hà xanh biếc mỏng manh hoa mỹ, bên trên thêu một đóa mẫu đơn lớn, lá cây uốn lượn màu hồng, kèm theo một chiếc khăn dài sa mỏng, trong tay là một thanh bảo kiếm, tự nhiên phóng khoáng hành lễ với Tiêu Trách và Ngôn Nhạc Chi, nương theo tiếng cổ cầm và tiếng tiêu nhảy một bài kiếm vũ, lập tức, áo váy tung bay, khăn sa phấp phới, kiếm khí trong trẻo, Liễu Minh Vũ vòng eo mềm mại, giải thích cái hay của sự kết hợp giữa vũ nhu mì và kiếm cương liệt.

Kết thúc một bài, bốn phía ngập tràn tiếng vỗ tay, Liễu Minh Vũ đứng ở trung tâm vũ đài, hai má ửng đỏ, hơi thở hơi gấp, đúng là tuyệt thế vô song.

Tiêu Trách tán thưởng gật đầu, nói: “Người là con gái của Liễu Ý? Quả nhiên là tài mạo song toàn.”

Liễu Minh Vũ khẽ mỉm cười nói: “Bệ hạ quá khen rồi. Thần nữ chỉ nghe người ta nói chiến tích của Phiêu Kỵ đại tướng quân ở Mạc Bắc đại thắng Tây Lương, không kìm được cảm xúc dâng trào, một lòng hướng tới, hôm nay thần muốn dùng điệu kiếm vũ này biểu đạt lòng kính ngưỡng đối với Tiêu tướng quân.”

Tiêu Trách nhìn Tiêu Tử Bùi cách đó không xa, khóe miệng hàm ý cười: “Tử Bùi, Khanh thấy sao?”

Tiêu Tử Bùi nhìn Liễu Minh Vũ đang tha thiết mong chờ giữa vũ đài, miến cưỡng cười nói: “Liễu tiểu thư không hổ là kinh thành đệ nhất tài nữ, thần cho rằng thưởng xuân yến lần này Liễu tiểu thư nhất định sẽ đoạt đầu bảng.”

Không lâu sau, các nhà hiền nghệ xong, Hàn Lâm viện công bố tam giáp đầu của thưởng xuân yến lần này, Liễu Minh Vũ quả nhiên là đầu bảng nữ tử, thưởng cung gấm, trang gấm, vải lụa mềm rực rỡ các loại mỗi loại mười xếp, một đôi trâm phượng mạ vàng chạm trổ khảm ngọc quý. Theo quy củ, nam nữ các nhà tham gia thưởng xuân yến lúc nhập yến sẽ được nhận một đóa hoa trà, sau khi kết thúc hiền nghệ, nếu có người ngưỡng mộ hoặc vừa ý, thì có thể đặt hoa trà đặt trước sa trường của người đó, nếu như đối phương cũng có ý thì có thể tác thành một đôi giai ngẫu.

Thưởng xuân yến trước đây, xưa nay kinh thành Tứ đại công tử luôn là đối tượng nhận được nhiều hoa nhất, trong tứ công tử, Tiêu Tử Bùi và Ngôn Phi Mặc vẫn mãi dẫn đầu. Lần này cũng không ngoại lệ, lúc yến hội kết thúc, Khánh Vương phủ kiểm kê số hoa trà trước sa trường, không ngờ lại có đến mười mấy đóa, trong đó có một đóa hoa trà trắng thơm ngát, trên cành còn buộc một chiếc khăn tay màu hồng phấn, Tiêu Tử Hà mở ra xem, có một bài thơ nhỏ được đề bút phía trên, chỗ lạc khoản vẽ một cảnh liễu.

Tiêu Tử Hà liếc nhìn Mạc Cấp đang trốn trong góc, nàng lo lắng thay cho bạn tốt, cho nên đưa khăn tay cho Tiêu Tử Bùi: “Ca, tâm ý của người ta, huynh nhận lấy đi.”

Tiêu Tử Bùi nhún mày nhìn thử, rồi đưa cho Tiêu Thiển cạnh bên: “Tử Hà, sao muội lại thay lòng rồi? Mới hơn một năm, muội đã thích người khác làm chị dâu của mình rồi sao?”

Tiêu Tử Hà biến sắc, vành mắt đỏ hoe: “Ca! Huynh tỉnh lại đi! Ngôn Phi Mặc đã chết rồi, tỷ ấy sẽ không quay lại nữa đâu! Huynh muốn muội xem một con ma là chị dâu của mình à, hay muốn muội xem nàng ấy là chị dâu của mình?” Nói rồi nàng chỉ vào Mạc Cấp, “Tiêu Thiển đã nói hết với muội rồi, nàng ta là giả, hần chỉ là một thuật sĩ giang hồ! Ý định quái quỷ mà huynh nghĩ ra hôm qua là để đối phó với cha mẹ!”

Vợ chồng Khánh Vương vừa nghe thấy, thì sững sờ ngay lập tức.

Tiêu Tử Bùi lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Thiển, kẻ đằng sau không chịu nổi rứt cổ vào.

44. Chương 45

Chương 45

Dịch: Tiểu Kỳ

Sau khi từ thưởng xuân yển trở về, Mạc Cấp cứ trầm mặc mãi, vừa vào đến cửa đã chui vào tiểu viện của mình, không ra ngoài nữa. Tiêu Tử Bùi cũng không để ý, hẩn đến thư phòng nghỉ ngơi chốc lát, xem sách một hồi, chợt nhớ tới lời của Phương Văn Uyên, thấy hào hứng, bèn tới Phương phủ tìm Phương Tư Du.

Người hầu của Phương Tư Du – Phương Nam khỏ sở, nói với Tiêu Tử Bùi, Phương công tử đã tới Hồng Tụ lâu rồi, còn nói không cho gã đi theo. “Tiêu tướng quân, ngài nói xem công tử nhà tôi đang nghiêm túc đấy hả? Lão gia nói muốn đánh gãy chân ngài ấy.”

Phương Tư Du là độc đinh trong nhà, trên có ba chị gái, cả nhà chiều hẩn quá thể, lời này của Phương lão gia chỉ là nói chơi thôi, chắc chắn không dám làm. Tiêu Tử Bùi cười nói: “Nếu là nghiêm túc cũng không tôi, khó khăn lắm mới có người có thể chế phục Tư Du, mọi người nên yên tâm mới phải.”

Phương Nam xoa đầu: “Cái này cũng phải, không đúng, Tiêu tướng quân, nữ tử đó là người của Hồng Tụ lâu!”

Tiêu Tử Bùi bật cười nhảy lên ngựa đi: “Hồng Tụ lâu thì làm sao, Hồng Phát dạ bôn*, đây cũng là một đoạn giai thoại.”

* Hồng Phát dạ bôn: câu chuyện này kể về một người con gái, nàng vốn là người của Dương Tổ, Dương Tổ là một người rất giàu có, nhưng sau khi nàng gặp được Lý Tịnh, Lý Tịnh là một người nghèo rớt mồng tơi, tiền đồ rất mờ mịt, nhưng Hồng Phát lại lựa chọn Lý Tịnh, theo hẩn chịu khổ, lang bạt, cuối cùng đổi lại một cuộc sống tốt đẹp.

Vốn dĩ Tiêu Tử Bùi muốn tới Hồng Tụ lâu thăm Hiểu Phong, suy nghĩ lại, dù Phương Tư Du có thật lòng hay giả ý, nha đầu Hiểu Phong đó không giống với Thính Vân, nàng rất nhanh nhẹn lại cực kỳ gian xảo, còn có võ nghệ và được thuật phòng thân, chắc chắn Phương Tư Du không thể chiếm được ưu thế gì, chỉ sợ lại tiền mất tật mang. Thấy trời sắp tối, hẩn đi thẳng về phủ.

Tiêu Thiển đứng trước cửa trông ngóng, vừa thấy hẩn về thì lập tức ân cần tới đón: “Công tử, đã đói chưa, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, hôm nay có muốn uống chút rượu không? Vương gia đem vò rượu hoa mai cuối cùng trong hầm tới.”

Tiêu Tử Bùi không ăn gì nhiều trong bữa tiệc thưởng xuân yển, đúng là đói thật, bữa tối ăn ngon miệng cực kì, rót mấy chén rượu hoa mai, tự rót tự uống. Nhưng không lâu sau, hẩn lại thấy khí nóng nơi lồng ngực bốc lên, nóng nảy mở vạt áo, hẩn thắc mắc hỏi: “Tiêu Thiển, sao tối nay lại nóng thế?”

Tiêu Thiển cười theo nói: “Công tử, ta cũng cảm thấy hơi nóng, chắc thời tiết ấm lên rồi.”

Tiêu Tử Bùi cởi bỏ áo ngoài, chỉ mặc một chiếc áo trong, nhưng vẫn cảm thấy huyết khí dâng lên, đầu óc choáng váng, Tiêu Thiển nhanh chóng lấy ly rượu của hẩn ra: “Công tử, chắc hôm nay người đã mệt rồi, về phòng nằm nghỉ sớm đi.” Nói rồi, đỡ hẩn đứng dậy.

Phòng ngủ tối đen, Tiêu Tử Bùi vừa bước vào cửa, Tiêu Thiển đã vội vã chuồn ra ngoài, đóng chặt cửa lại, Tiêu Tử Bùi có hơi bức bối, loạng choạng vài bước đi tới trước giường, vừa định xốc chân lên nằm xuống, thì không ngờ trong chăn lại có một nữ nhân đang nằm, ánh mắt đen lay láy e thẹn nhìn hẩn, mái tóc đen mượt xõa tung trên gối, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, mê hoặc không nói nên lời.

Tiêu Tử Bùi cảm giác như đầu mình vừa nổ “rầm” một tiếng, nửa người dưới nóng bừng, lưu chuyển toàn thân, kêu gào muốn tìm lối thoát, hẩn hít sâu một hơi, cúi vào lòng bàn tay mình cho tỉnh táo rồi nghiêm giọng quát: “Người là ai? Ai cho người vào phòng của ta?”

Nữ tử nọ cắn môi, hai cánh tay ngó sen trắng như ngọc vươn về phía hẩn, mềm giọng nói: “Tướng quân, vương phi bảo nô tì qua hầu hạ người.”

Tiêu Tử Bùi thở dốc, muốn quay đầu đi không nhìn vào đôi tay kia nữa, nhưng ánh mắt lại không chịu nổi sự khổng lồ của hẩn, cứ nhìn chăm chăm vào hai cánh tay ngọc trắng, hẩn chậm chậm vươn tay ra về phía nàng, như muốn nắm lấy. Lập tức, trong mắt nữ tử kia lóe lên nét vui mừng, dịu dàng nỉ non: “Tướng quân...”

Tiêu Tử Bùi chấn động cả người, rụt tay về rồi lớn giọng kêu: “Tiêu Thiển! Gan chó của người che cả trời rồi! Mau kéo nữ nhân này ra ngoài cho ta!”

Ngoài cửa lạnh lẽo không tiếng động, có lẽ tất cả nô tài đã bị Tiêu Thiển điều đi rồi, Tiêu Tử Bùi nhìn chính mình, da toàn thân cũng dần dần đỏ ửng, dục hỏa trong lòng như ngựa hoang muốn thoát cương, mê hoặc dục dãn thân thể hắn muốn đến gần nữ nhân kia.

“Người... người cút đi ngay.” Tiêu Tử Bùi cố giữ bình tĩnh, nhưng tiếng nói lại bất giác run run, “Người ra ngoài bản vương sẽ không trị tội người, bằng không...”

Nữ tử kia lấy hết dũng khí, ngồi dậy, trên người nàng chỉ mặc một cái yếm đỏ, làn da nõn nà khiến người ta huyết mạch sôi trào. “Tướng quân, nô tỳ ngưỡng mộ tướng quân, không sợ tướng quân trừng phạt...” Nàng hơi thở dốc, ngực khê phập phồng, “Tướng quân, nô tỳ... lạnh...”

Tiêu Tử Bùi cắn đầu lưỡi, gỡ tấm màn trước giường, lập tức toàn bộ tấm màn đều rủ xuống, trối nữ tử kia bên trong. Hắn cố gắng dựa vào chút ý thức còn sót lại, đi vài bước tới trước cửa, không ngờ cửa đã bị khóa chặt, hắn thấp giọng nguyên rủa một câu, lão đảo đi tới cửa sổ phía sau, nhấc chân đạp một phát, cửa sổ bị đạp thành lỗ hổng, khi ấy mới vội vàng co người chui từ cửa sổ ra ngoài.

Không biết đi được bao lâu, trong lúc hoảng hốt, Tiêu Tử Bùi xông vào một khoảng sân, trong sân phẳng phất mùi hương thuốc nhẹ nhàng, có một người ngồi trên sập quay ra nhìn hắn, đầy kinh ngạc.

“Phi Mặc, thì ra nàng ở đây...” Tiêu Tử Bùi lập tức thả lỏng toàn thân, vui mừng bước tới, ôm lấy người hắn ngày nhớ đêm mong, “Ta tìm nàng vất vả quá.”

Hình như Ngôn Phi Mặc muốn nói gì đó, nhưng lại bị Tiêu Tử Bùi che miệng lại, “Không được nói, nàng vừa nói sẽ làm ta tức chết.” Tiêu Tử Bùi bực bội ôm chặt lấy nàng, cẩn thận đặt nàng lên trên giường.

Cả người ngứa ngáy muốn điên, Tiêu Tử Bùi phủ người lên, đôi môi nóng bỏng dán lên môi Phi Mặc, hơi thở dồn dập quấn quít trao nhau, hắn mút mát vị ngọt mát của người trong lòng, như thể muốn nuốt nàng vào bụng, huyết mạch giao hòa, từ nay không chia ly nữa. Dần dần, cả người hắn nóng lên, tất cả dục vọng tập trung vào thân dưới, hắn không nhịn được rên rỉ thành tiếng, mê loạn mở vạt áo của Ngôn Phi Mặc, thở dốc nói: “Phi Mặc... Phi Mặc... ta muốn nàng...”

Ánh mắt Ngôn Phi Mặc cũng mơ màng, nàng chăm chú nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên dừng sức giãy ra, lập tức, cả người Tiêu Tử Bùi run rẩy, hắn miễn cưỡng không chế dục vọng của chính mình, tròng mắt đỏ ngầu: “Phi Mặc... nếu nàng không đồng ý... nàng đánh nát ta... mau!”

Ngôn Phi Mặc sững sốt, hai mắt ngân ngấn như sắp chảy ra thành nước, nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng hôn lên môi của Tiêu Tử Bùi, không lâu sau, một làn hơi lạnh xâm nhập vào miệng hắn, khô nóng trong lồng ngực cũng dần dần bình ổn lại, đột nhiên, sau gáy hắn đau đớn, mất ý thức ngay lập tức.

Lúc Tiêu Tử Bùi tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm trên một cái giường, hắn xoa xoa đầu vẫn còn hơi đau, chậm chậm ngồi dậy, trong phòng được thu dọn rất chỉnh tề, trên vách tường trắng không có bất kỳ trang trí nào, chỉ treo một thanh bảo kiếm, bên giường có một bếp lò nhỏ, đang đun một ấm thuốc, cả phòng phẳng phất mùi thuốc rất thơm. Ánh nắng buổi sớm len qua song cửa sổ, trời đã sáng rõ rồi.

Hắn kinh hoàng giãy lắt, chậm chậm đi tới trước cửa, cửa đột nhiên mở ra, một người mặc áo xám bước vào, thản nhiên nhìn hắn một cái rồi hành lễ nói: “Vương gia tỉnh rồi, tối qua giày vò ta cả đêm.”

Tiêu Tử Bùi sắc bén nhìn y chằm chằm, rất lâu sau, hắn mới hỏi: “Tiên sinh chăm sóc ta cả đêm sao?”

“Đúng thế, tướng quân trúng xuân dược, cả người mơ mơ hồ hồ, cứ luôn miệng nhắc cái gì đó, tiểu nhân phải cố gắng lắm mới làm tướng quân yên tĩnh lại, uống thuốc đi.” Mặc Cấp tự nhiên đi đến bên cạnh ẩm sắc thuốc, bỏ thêm một vị dược liệu.

Tiêu Tử Bùi nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì: “Nếu vậy thì đa tạ tiên sinh.”

Mặc Cấp xoay người lại, nhìn ra ngoài cửa rồi bĩu môi, cười nói: “Đừng vội cảm ơn ta, tướng quân nên xử lý chuyện nhà trước đã.”

Tiêu Tử Bùi hơi ngạc nhiên, vừa nhìn qua, Tiêu Thiển đang quỳ trước cửa, mặt như thể khóc tang, vừa thấy hắn nhìn qua thì run run lấy bầy: “Công tử thứ tội!”

Tiêu Tử Bùi nổi giận, đi tới bên cạnh hắn, đá cho một cái, Tiêu Thiển ngã trên mặt đất, khóc nói: “Công tử, nô tài không còn cách nào khác, vương gia và vương phi cứ nhất định muốn nô tài hạ thuốc người, nói nếu như ta không nghe thì sẽ bị điều đi, ta nào dám làm trái lời lão gia dặn dò!”

“Giờ người có muốn ở lại cũng không ở được nữa!” Tiêu Tử Bùi lạnh giọng, “Từ hôm nay người hãy tới Khánh Vương phủ đi, bên cạnh ta không cần kẻ hầu hạ như người!”

Tiêu Thiển ôm chặt lấy chân Tiêu Tử Bùi, gào khóc âm ỉ: “Công tử đừng đuổi ta đi, hay là người giết ta đi!”

“Hôm nay người hạ xuân dược, ngày mai không chừng sẽ hạ độc dược luôn, còn đẩy kiểu nữ nhân như thế lên giường ta, ta không giết người là đã nể mặt người hầu hạ ta bao năm rồi!” Tiêu Tử Bùi càng nói càng giận, hận không thể bóp đầu Tiêu Thiển ra xem bên trong có phải toàn rơm rạ hay không.

Mạc Cấp thông thả đi ra, đứng sang một bên, muốn nói lại thôi. Tiêu Thiển như bắt được một cây gỗ nổi, hắn khóc lóc: “Tiên sinh mau cầu xin giúp ta, ta không muốn phải rời công tử!”

Mạc Cấp nhíu mày: “Chuyện này đúng là do người không đúng, dù lão gia sai bảo, người cũng nên từ chối mới phải.”

Tiêu Thiển nức nở vài tiếng, đột nhiên hắn lớn tiếng nói: “Mọi người đều nói là do ta không đúng, nhưng, hai người có biết tại sao ta lại đồng ý với Vương gia không? Bởi vì ta đau lòng! Công tử, người cứ thế này nô tài đau lòng lắm, nô tài cũng mong người có thể nhanh chóng lấy vợ sinh con, để Kiền Vương phủ không lạnh lẽo như vậy nữa, để người không phải một mình lẻ loi hiu quạnh nữa!”

Tiêu Tử Bùi nhất thời sững sờ, câu đuổi người đi lại nghẹn ứ trong cổ họng, không nói ra được nữa.

Tiêu Thiển vẫn đứng đó lau nước mắt: “Công tử, người đánh ta mắng ta đi, sau này ta không dám nữa, chỉ xin đừng đuổi nô tài đi...”

Mạc Cấp thở dài một tiếng, nói với Tiêu Tử Bùi: “Tướng quân tha cho hắn đi, trừng phạt hắn một lần thật nặng, để hắn nhớ lâu.”

Tiêu Tử Bùi hừ lạnh một tiếng: “Được, nể mặt tiên sinh, phạt người bổng lộc nửa năm, lần sau còn tái phạm thì đuổi ra khỏi phủ!” Nói rồi phát tay áo rời đi.

Tiêu Thiển vượt vượt ngực, lau lau nước mắt rồi đứng dậy, khổ não thở dài với Mạc Cấp: “Đa tạ tiên sinh cầu xin giúp.”

Mạc Cấp kỳ quái nói: “Không phải người nên vui mừng sao, sao còn ra vẻ đau khổ thế?”

“Ai da, bạc của tôi! Khó khăn lắm ta mới tích góp được ít bạc!” Tiêu Thiển vỗ ngực dậm chân một hồi, đột nhiên nhớ ra gì đó, hắn thắc mắc hỏi: “Tiên sinh, hôm qua sao ngài giải được xuân dược cho công tử vậy? Vương gia còn nói, xuân dược đó là cực phẩm trên đời, không hại thân, được lực nhu hòa mà kéo dài, sau khi uống vào nhất định phải giao hợp với nữ tử mới có thể giải được, thì ra là lừa bịp cả sao.”

Tại Mạc Cấp hơi đỏ lên, hắn mắt tự nhiên ho khan hai tiếng nói: “Lời của giang hồ thuật sĩ, quá nửa là không đáng tin rồi.”

45. Chương 46

Chương 46

Dịch: Tiểu Kỳ

Sau khi trải qua chuyện này, Tiêu Tử Bùi hiểu rõ bản thân không thể ở lại kinh thành, không thể ở lại nơi này được nữa, phụ vương và mẫu phi của hắn nhất định sẽ không từ thủ đoạn, không ngừng đưa nữ nhân tới trước giường của hắn.

Hôm sau, Khâm Thiên giám chọn ngày lành hoàng đạo dâng sớ lên Minh Duệ đế Tiêu Trách, định ngày mười sáu tháng ba, thái tử Đại Diễn Tiêu Khả sẽ dẫn theo Kiền vương Tiêu Tử Bùi, Lễ bộ thị lang đi sứ Đại Sở, hai trăm thân vệ phủ Thái tử, phủ Kiền vương, năm trăm Vũ Lâm quân theo sau hộ tống.

Đến tối, Tiêu Tử Bùi trở về Khánh vương phủ từ biệt song thân, từ chuyện lần trước hành sự không thành, vợ chồng Khánh Vương có vẻ hơi chột dạ, đành phải bóng gió hỏi: “Tử Bùi, hôm qua tiểu thư Liễu gia có qua đây, mang tới ít điểm tâm, con có muốn đem nếm thử không?”

“Con công vụ bận rộn, không có thời gian nhàn hạ thảnh thơi mà ăn nữa, phụ vương mẫu phi cứ giữ lại cho mình đi.” Tiêu Tử Bùi khéo léo từ chối.

“Ngày kia con phải đi sứ sang Đại Sở rồi, ngày mai con đi Mai Sơn ở thành tây bái lạy Bồ Tát với mẫu thân nhé, cầu chúc bình an?” Khánh Vương phi mỉm cười nói.

“Ngày mai con còn phải thu xếp đồ đạc, chuẩn bị quân vụ, chỉ e không thể đi cùng nương được rồi.” Tiêu Tử Bùi đáp lại.

Khánh vương phi nôn nóng, ánh mắt đảo quanh: “Tử Bùi, khi nào thì con đi? Nương không bận gì cả, ta đợi con là được rồi.”

Tiêu Tử Bùi khẽ mỉm cười: “Nương, sao lại nhiệt tình như vậy, lẽ nào ở chùa Mai Sơn có điều gì bất ngờ đang chờ đợi con sao?”

Khánh vương phi thoáng đỏ mặt, ấp úng nói: “Thằng bé này sao lại nói như thế, nương cũng là muốn tốt cho con. Hoa mai trên Mai Sơn đang độ đẹp nhất, Liễu tiểu thư hẹn Tử Hà cùng đi thưởng mai, vừa hay con cũng có thể dễ giải tỏa tâm tình.”

“Tử Hà và Liễu tiểu thư đi thưởng mai, con đi xem náo nhiệt gì chứ.” Tiêu Tử Bùi lạnh lùng đáp lại, “Khi nào rảnh rồi con sẽ tới cầu bùa bình an, nương yên tâm, con nhất định sẽ bình an trở về.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Tử Bùi vừa mới ngủ dậy, đang rửa mặt, Mạc Cấp đã bưng thuốc bước vào, hẩn nhứ mà nói: “Tướng quân ngài hành tung bất định, thuốc mà không uống đúng giờ thì được hiệu sẽ suy giảm rất nhiều.”

Tiêu Tử Bùi vừa nhìn thấy bát thuốc đen sì sì ấy, không nhận được chau mày: “Tiên sinh, ta đã đồng ý với yêu cầu của tiên sinh rồi, uống liền bốn ngày, rốt cuộc còn phải uống đến bao giờ nữa đây?”

Mạc Cấp sững sốt: “Tướng quân, ngài tưởng đây là thần dược chắc, chứng bệnh này phải tiêu giảm từ từ, không mất một năm ba tháng thì không thể có hiệu quả.”

“Một năm ba tháng? Tiên sinh, người đùa chắc, ngày mai ta phải đi Đại Sở rồi, lần này đi phải mất một hai tháng, sau khi quay về phải đến Mạc Bắc ngay, lần này đi lại mất một năm ba tháng, lẽ nào tiên sinh muốn ở bên cạnh ta suốt à?”

Mạc Cấp điềm đạm thản nhiên đặt bát thuốc trước mặt Tiêu Tử Bùi: “Đó là đương nhiên, tướng quân đừng có nuốt lời.”

Tiêu Tử Bùi bịt mũi, một hơi uống cạn bát thuốc, lại nhận lấy một viên mứt quả Mạc Cấp đưa sang, lập tức bỏ vào miệng. “Tiên sinh chu đáo như vậy, thật khiến ta không hiểu nổi người đang có mưu gì.” Tiêu Tử Bùi có chút hiếu kỳ.

“Mưu đồ của ta là Đại Diễn dân giàu nước mạnh, bách tính an cư lạc nghiệp mà thôi.” Mạc Cấp điềm nhiên nói, rồi đem bát rời đi.

Tiêu Tử Bùi túm lấy tay áo hẩn, suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Tiên sinh khoan đã, ta muốn đi chùa Mai Sơn cầu bùa bình an, chỉ bằng người đi cùng với ta đi.”

Tiêu Thiển thắc mắc: “Công tử tin mấy thứ này từ lúc nào vậy chứ?”

“Con người đều sẽ thay đổi mà, giống như Mạc Cấp tiên sinh, không phải cũng muốn quên hết chuyện xưa, bắt đầu lại từ đầu đó sao?” Tiêu Tử Bùi sâu xa nói.

Mai Sơn tọa lạc ở phía tây kinh thành, trên ngọn núi này trồng mấy ngàn gốc hoa mai, vừa đến cuối đông đầu xuân, vạn mai bung nở, trắng có hồng có, tựa như vô số những đám mây lơ lửng bồng bềnh trên sườn núi, xinh đẹp vô ngần.

Mỗi năm vào thời gian này, quan viên quý tộc trong kinh thành lại mời nhau đi đập thanh thưởng mai, tiên thể đến chùa Mai Sơn cầu quẻ bói, xem thử vận thế trong năm.

Vẫn còn rất sớm, dọc theo bậc đá lên núi không có quá nhiều người, cảnh xuân rực rỡ, ai ai cũng thoải mái vui tươi.

Về mặt của Mạc Cấp lại có nét trầm ngâm, yên lặng kín tiếng đi phía sau Tiêu Tử Bù. Tiêu Tử Bù chấp tay sau lưng, thỉnh thoảng ngoái lại nhìn sau, trêu chọc nói: “Tiên sinh đang làm gì đó? Ai không biết còn tưởng ta nợ người mấy ngàn lượng bạc ấy.”

“Sao hôm nay tâm tình tướng quân lại tốt đến vậy, có phải trên núi có người đang đợi tướng quân không?”

“Làm gì có, làm gì có, vì có tiên sinh cùng ta lên núi, cho nên tâm tình mới tốt đó thôi.”

“Tiểu nhân không dám.”

“Tiên sinh là người ở đâu?”

“Phủ Tây Đô.” Mạc Cấp do dự một chút, rồi trả lời.

“Ồ, ta có quen vài người, cũng đều đến từ phủ Tây Đô. Không biết tiên sinh có biết Ngôn gia không?” Tiêu Tử Bù không để ý nói.

“Chưa từng nghe qua. Trúc gia, Điền gia đều là đại hộ của phủ Tây Đô, trước giờ chưa từng nghe nói tới Ngôn gia.” Mạc Cấp tự nhiên đáp lại.

“Chưa từng nghe qua thì tốt. Sau này tiên sinh có gặp Ngôn gia, nhất định phải tránh xa đi.”

“Vì sao?” Mạc Cấp không khỏi có vẻ hiếu kỳ.

“Người họ Ngôn vừa gian xảo vừa tàn nhẫn, tiên sinh không phải đối thủ của nàng ta đâu.” Tiêu Tử Bù điềm nhiên đáp.

Mạc Cấp không nói nữa, đi vài bước, đột nhiên hần dừng lại dưới một tán hoa mai, đưa tay ngắt một đoá nhỏ rồi đưa cho Tiêu Tử Bù: “Ngài nhìn đoá hoa này xem có đẹp không này?”

Tiêu Tử Bù nhận lấy, cánh hoa của nó đan nhau từng lớp, chính giữa là nhụy hoa đỏ hồng, thực sự rất đẹp.

“Mọi người chỉ nhìn thấy sự diễm lệ lúc nó nở hoa, sao biết được nổi vất vả khi chậm rãi nảy mầm, đâm chồi trong gió lạnh giữa ngày đông của nó? Nếu như một người vừa gian xảo vừa nhẫn tâm, sao ngài biết được nàng ấy có khổ sở hay không, có phải cô đơn rơi nước mắt trong màn tối?” Mạc Cấp lại ngắt một bông hoa mai khác, đặt trước mũi ngửi ngửi, lời như tâm sự.

Tiêu Tử Bù sửng sốt, trong đầu có ánh sáng lóe lên, hần nhìn chăm chăm vào đoá hoa mai kia, bỗng nhiên hỏi: “Tiên sinh, đoá hoa mai này của người có mấy cánh?”

Mạc Cấp khó hiểu nhìn thử: “Hoa mai thì phải có năm cánh, đoá này của ta là cánh đơn, nó không hoa lệ như cánh kép, nhưng lại có ý vị khác.”

“Mai... năm cánh... bốn cánh...” Tiêu Tử Bù lặp lại một câu, bàn tay cầm hoa mai đột nhiên nắm chặt, hơi run rẩy, niềm hạnh phúc điên cuồng thành linh áp đến, khiến đầu óc hần nhảy mất trở nên trống rỗng.

Đúng lúc này, phía trước có người kinh ngạc kêu lên: “Ca, huynh đến thật sao?”

Tiêu Tử Bù mờ mịt ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Tiêu Tử Hà và Liễu Minh Vũ dẫn theo mấy gia đình, đang đứng trên đài cao tươi cười rạng rỡ nhìn hần.

Hần định thần lại, sờ lên trái tim đang đập nhanh dồn dập, miễn cưỡng đáp một tiếng. Mạc Cấp bên cạnh không khỏi ngẩn người, nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt Liễu Minh Vũ, thì thầm nói: “Thì ra mới sáng sớm gọi ta lên núi là vì chuyện này...”

Tiêu Tử Bùi trừng mắt với hắn một cái, cũng không kịp giải thích, chỉ nhú mày đáp lại: “Sao các muội lại đi sớm như thế? “ Vì để tránh gặp mặt họ, hắn đã đi rất sớm rồi mà.

Tiêu Tử Hà dương dương đắc ý nói: “Muội biết là huynh sẽ giở trò mà, đi thôi, cùng đi chùa Mai Sơn nào.”

Tiêu Tử Bùi bất lực, đành hồn vía trên mây theo hai vị tiểu thư cùng đi lên núi. Liễu Minh Vũ theo sát bên cạnh hắn, cười duyên mở lời: “Không lâu nữa Tướng quân sẽ phải khởi hành rồi, Đại Sở lạnh hơn Đại Diễn rất nhiều, nhớ mang theo quần áo để đề phòng.”

Tiêu Tử Bùi lơ đãng gật đầu, nhìn thấy Mạc Cấp đã tụt lại phía sau, hắn bất giác cao giọng nói: “Tiên sinh mau qua đây, có chuyện ta muốn bàn bặc.”

Mạc Cấp ngăn ra một chút, cung kính nói: “Quân chúa có chuyện hỏi tôi, xin đợi giây lát đã.”

Tiêu Tử Hà đi bên cạnh hắn, vui vẻ cong môi cười: “Xem như ngươi thức thời, sau này Vương phi vào cửa rồi, tất có lợi cho ngươi.”

Mạc Cấp khiêm tốn nói: “Nào dám nào dám, tiểu nhân thích vân du tứ hải, đến đây chỉ là vì bệnh của tướng quân mà thôi.”

Tiêu Tử Hà gật đầu, trịnh trọng nói: “Tiên sinh có thể nghĩ như vậy là tốt, lần sau đừng hóa trang như ngày hôm ấy nữa, cả nhà ta từ trên xuống dưới đều mong ngóng ngày ca ca có thể quên được cô nương đó, người nhớ đừng thêm dầu vào lửa.”

Mạc Cấp khẽ cười, chỉ là nụ cười đó lại có phần chua xót. “Đa tạ quận chúa chỉ giáo.”

Rất nhanh đã tới chùa Mai Sơn. Tiêu Tử Bùi, Liễu Minh Vũ và Tiêu Tử Hà cùng đi vào trong miếu, Mạc Cấp đứng trên khoảng sân trống trải, ánh mắt dõi theo bóng lưng của họ, lẳng lặng thở dài một hơi, chậm rãi đi về phía rừng cây bên cạnh.

Trong rừng trồng thưa thớt mấy gốc tùng bách, dưới đình là khe suối nước trong, vô cùng tao nhã. Xem ra chùa Mai Sơn hương hỏa thịnh vượng, cực kỳ giàu có.

Mạc Cấp đi vào giữa đình, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, thì trên ngọn cây tùng bên cạnh, đột nhiên có bóng người nhào xuống như chim ưng vỗ mồi, nhanh chóng xông về phía hắn. Mạc Cấp né sang bên cạnh, phát mạnh tay về phía người kia, đồng thời nhanh chóng vòng ra phía sau hắn, khép tay như đao, đánh thẳng về phía gáy.

Thân hình người kia bổ nhào về phía trước, lặn một vòng trên đất, hai chân quắp lại quẩn lấy mắt cá chân của Mạc Cấp, muốn làm hắn ngã theo, cùng lúc đó, thân hình của người kia lật người rất nhanh, nắm đấm vươn ra định đánh thẳng vào ngực Mạc Cấp. Nhưng người đó lại mỉm cười, thuận theo sức mạnh hai chân để tung người nhảy lên, vừa vặn thoát được khỏi nắm đấm của hắn, hắn búng một cái lên tay người đó, nửa thân người kia lập tức tê dại, vội vàng lùi về sau mấy bước, kinh hãi nhìn sang.

Bên cạnh vang lên mấy tiếng vỗ tay, Tiêu Tử Bùi chậm rãi đi tới, cười nói: “Tiên sinh công phu tuyệt quá. Cáp Cừ đã phục chưa?”

Kẻ đánh lén Mạc Cấp chính là Cáp Cừ. Chuyện cung biến ngày đó, lúc Tiêu Hồng bỏ chạy không dẫn gã theo, ở Trường Lạc điện, gã bị mấy vị ma ma bên cạnh Ngôn Nhạc Chi trêu chọc đến đầu óc quay cuồng, lúc trốn ra thì bị Kinh Vệ doanh bắt được, sau khi quy hàng Tiêu Trách, trở thành trợ lực dưới trướng Tiêu Tử Bùi.

Cáp Cừ kinh ngạc không ngừng chỉ vào Mạc Cấp, cứng đờ hỏi vội: “Người là ai! Sư phụ ta nói người Linh Cốc trước giờ không hỏi tới sự đời, mà sao ta cứ gặp mấy người mãi vậy! Có phải sư phụ lừa ta không?”

Tiêu Tử Bùi không cười nữa, lạnh lùng nhìn Mạc Cấp, hắn hỏi: “Tiên sinh, ta cũng muốn hỏi câu này, rốt cuộc người là ai? Gương mặt này có phải là thật không?”

Mạc Cấp thở nhẹ một hơi: “Thì ra tướng quân gọi ta ra đây là để thử.”

Tiêu Tử Bùi khẽ mỉm cười: “Tiên sinh, nếu muốn người khác tin ngươi, trước tiên ngươi phải thật lòng thật dạ.”

Mạc Cấp trầm mặc giây lát, thản nhiên ngênh đón ánh mắt của Tiêu Tử Bùi: “Ta là sư huynh của Ngôn Phi Mặc, nhận sự ủy thác của hần tới trông nom tướng quân.”

Tiêu Tử Bùi chấn động cả người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót, thềm thì nhắc lại: “Nàng... nàng ấy bảo ngươi tới... thăm ta?”

“Không phải Ngôn Phi Mặc đã chết hơn một năm rồi sao?” Cấp Cưu kinh ngạc hỏi.

Mạc Cấp im lặng, lặng lẽ nhìn Tiêu Tử Hà và Liễu Minh Vũ vội vàng chạy tới sau Tiêu Tử Bùi, rất lâu sau, hần lạnh lùng nói: “Trước khi Phi Mặc đi đã nhờ vả ta, nhưng ta có việc nên chậm mất một năm, đến giờ mới tới được kinh thành.”

Tiêu Tử Bùi nhìn hần chăm chú, như thể muốn tìm ra sơ hở trong lời nói của y, đột nhiên, hần bật cười thật to: “Nói đùa, ta cần nàng ta giả bộ tử tế làm gì chứ! Nếu nàng ta thật lòng lo lắng cho ta, bảo nàng ta tự mình từ âm tào địa phủ tới đây đi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tieu-yen-yen>